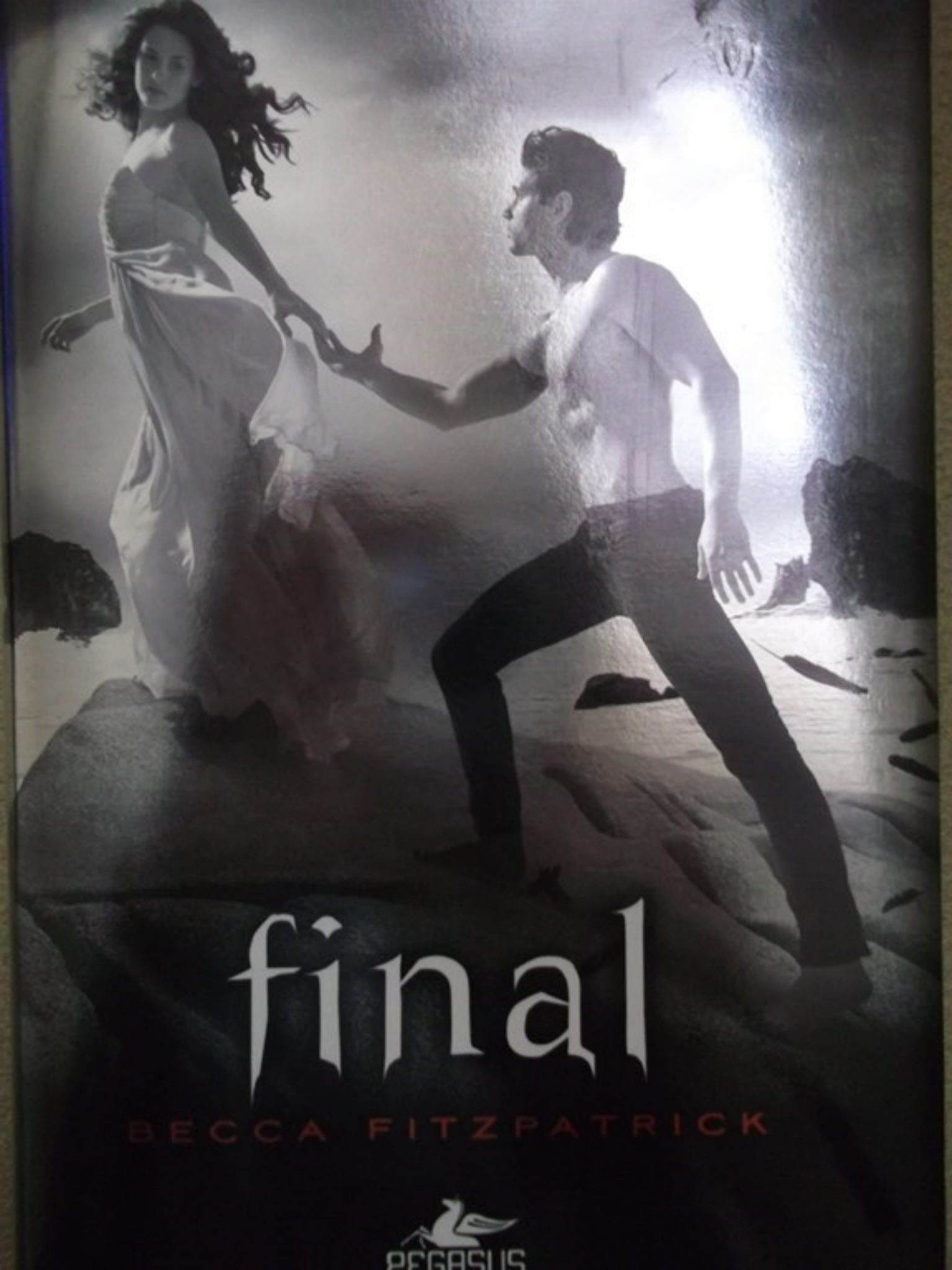

final
BECCA FITZPATRICK
PEGASUS

Dilara K.

Saha kenarından bağırışlarını hep duyabildiğim anneme

(Koş, kızım, koş!)

Günün Erken Saatleri

Scott hayaletlere inanmazdı. Ölüler mezarda kalırdı. Fakat Delphic Eğlence Parkı'nın altında zikzaklar çizen, hışırtılı, fısıltılı seslerin yankılandığı tüneller onu şüpheye düşürüyordu. Aklının Harrison Grey'e kaymasından hoşlanmıyordu. Bir adamın katlindeki rolünün hatırlatılmasını istemiyordu. Alçak tavandan sular damlıyordu. Scott kanı düşündü. Meşalesinin ateşi soğuk, taze toprak kokan duvarlara hareketli gölgeler düşürüyordu. Aklına mezarlar geldi.

Buz gibi bir esinti ensesini gıdıkladı. Omzunun üstünden karanlığa uzun, şüpheli bir bakış attı.

Nora'yı koruyacağına dair Harrison Grey'e yemin ettiğini kimse bilmiyordu. Suratına karşı, "Hey, dostum, öldürülmene neden olduğum için üzgünüm," diyemeyeceği için, Harrison'ın kızına göz kulak olma yemini vermeye karar vermişti. Doğru dürüst bir özür sayılmazdı ama aklına daha iyisi gelmemişti. Scott ölü bir adama edilmiş bir yeminin bir ağırlığı olduğundan bile emin değildi.

Ancak arkasındaki boşluktan gelen sesler, olduğunu düşünmesine neden oluyordu.

"Geliyor musun?"

Scott öndeki Dante'nin omuz hatlarını seçebiliyordu sadece. "Ne kadar kaldı?"

Dante, "Beş dakika," diye kıkırdadı. "Korktun mu yoksa?"

"Kasıldım." Scott yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Sesinin hissettiği kadar aptal bir tonda çıkmadığını umarak, "Toplantıda neler oluyor? Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi.

"Tepedekiler Nora'yla tanışmak istiyor. Artık liderleri o."

"Yani Nefiller, Kara El'in öldüğünü kabul ettiler, öyle mi?" Scott bile buna tam anlamıyla inanmıyordu. Kara El'in ölümsüz olması gerekirdi. Bütün Nefiller gibi. Bu durumda, onu öldürmenin yolunu kim bulmuştu acaba?

Scott sürekli aklına gelen cevaptan hoşlanmıyordu. Eğer bunu Nora yaptıysa... Patch ona yardım ettiyse...

İzlerini ne kadar özenle sakladıklarının bir önemi yoktu. Bir şeyi mutlaka atlarlardı. Herkes her zaman atlardı. Bu sadece an meselesiydi.

Kara El'i Nora öldürdüyse, gerçekten tehlikede demekti.

Dante, "Yüzüğümü gördüler," diye cevapladı.

Scott da görmüştü. Daha önce. Büyülü yüzük, taç kısmının altına mavi bir ateş hapsedilmiş gibi parlıyordu. Şimdi bile soğuk, sönmeye yüz tutmuş bir mavi renk saçıyordu. Dante'ye göre, Kara El bunun ölümünün işareti olacağı kehanetinde bulunmuştu.

"Bir ceset buldular mı?"

"Hayır."

Scott, "Buna rağmen, Nora'nın onlara liderlik etmesine sorun çıkarmıyorlar mı?" diye ısrar etti. "Onun Kara El'le uzaktan yakından alakası yok."

"Nora dün gece ona kanıyla yemin etti. Tam öldüğü anda. Hoşlarına gitmese de liderleri o. Yerine başkasını koyabilirler ama önce onu deneyecekler ve Hank'in neden onu seçtiğini anlamaya çalışacaklar."

Duydukları Scott'a pek hoş gelmemişti. "Yerine başkasını geçirirlerse ne olur?"

Dante omzunun üstünden arkaya baktı. "Nora ölür. Yeminin şartları böyle."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Hayır."

"Yani her şey yolunda." Scott'ın Nora'nın güvende olduğuna dair onaya ihtiyacı vardı.

"Nora uyum sağladığı sürece."

Scott, Nora'nın o günün erken saatlerinde ortaya sürdüğü düşünceleri hatırlamıştı. *Nefillerle konuşacağım ve durumumu net bir şekilde ortaya koyacağım: Bu savaşı Hank başlatmış olabilir ama ben bitiriyorum. Ve bu savaş, ateşkesle son bulacak. Duymak istedikleri şeyin bu olmaması umurumda değil.* Burun kemerini sıktı; yapacak çok işi vardı.

Su birikintilerine karşı gözünü dört açarak ayaklarını sürümeye devam etti. Çünkü yağlı kaleydoskoplar gibi dalgalanıyorlardı ve kazara bastığı son birikinti, bileğine kadar ıslanmasına neden olmuştu. "Patch'e onu gözümün önünden ayırmayacağımı söyledim."

Dante homurdandı. "Yoksa ondan da mı korkuyorsun?"

"Hayır." Ama korkuyordu. Patch'i biraz tanısa, Dante de korkardı. "Neden bizimle toplantıya gelmiyor?" Nora'dan ayrı kalma kararı onu huzursuz ediyordu. Daha önce itiraz etmediği için kendine lanet etti.

"Yaptığımız şeylerin yarısını neden yaptığımızı bilmiyorum.

Scott, Patch'in ayrılırken söylediği sözleri hatırladı. *O sana emanet. Sakın yüzüne gözüne bulaştırma.* Tehdit iliklerine kadar süzülmüştü. Patch, Nora'yı sadece kendisinin önemsediğini sanıyordu ama öyle değildi. Nora, Scott için kız kardeşe en yakın şeydi. Kimse yokken yanında olmuş ve onu kayalıklardan inmeye ikna etmişti. Kelimenin tam anlamıyla.

Aralarında bir bağ vardı ve bu, o *tür* bir bağ da değildi. Nora'yı tanıdığı bütün kızlardan daha fazla önemsiyordu. O, Scott'ın sorumluluğundaydı. Bir önemi var mı bilmiyordu ama ölü babasına da bu yüzden yemin etmişti.

O ve Dante tünellerin derinliklerine doğru ilerlerken duvarlar daralıyordu. Scott bir sonraki geçide sığabilmek için yan döndü. Duvarlardan toprak parçaları koparken Scott, neredeyse tavanın bir bütün halinde kafalarına inip onları gömmesini bekleyerek nefesini tuttu.

Sonunda Dante halka biçiminde bir tokmağı çekti ve duvarda bir kapı belirdi.

Scott içerideki mağaramsı odayı inceledi. Aynı toprak duvarlar, taş zemin. İçerisi boştu.

"Aşağı bak. Zeminde bir kapak var," dedi Dante.

Scott taş zemine gizlenmiş kapağın üstünden çekildi ve tokmağa asıldı. Aralıktan hararetli sesler yükseldi. Merdivenleri es geçerek, delikten atladı ve üç metre aşağıya indi.

Basık, mağaramsı odayı birkaç saniyede ölçüp biçti. Başlıklı siyah cübbeler giymiş kadın-erkek Nefiller, net olarak göremediği iki karaltının etrafında sıkı bir çember oluşturmuşlardı. Yan tarafta bir ateş yanıyordu. Turuncu renkte parlayan közlerin arasına bir damgalama demiri daldırılmıştı.

Çemberin ortasından gergin ve yaşlı bir ses, "Bana cevap ver," diye çıkıştı. "Patch denen o kovulmuş melekle ilişkinin durumu

nedir? Nefillere liderlik etmeye hazırlıklı mısın? Bize tam olarak bağlı olduğundan emin olmamız gerek."

Diğer karaltı olan Nora, "Cevap vermek zorunda değilim," diye haykırdı. "Özel hayatım sizi ilgilendirmez."

Scott daha iyi bir açı yakalamak için çembere bir adım daha yaklaştı.

Gergin sesin sahibi beyaz saçlı yaşlı kadın, cılız parmağını Nora'ya doğru uzatarak, "Senin bir özel hayatın yok," diye tısladı. Öfkeden, sarkık gerdanı sallanıyordu. "Artık tek amacın, halkının kovulmuş meleklerden kurtuluşuna liderlik etmek. Sen Kara El'in vârisisin ve her ne kadar onun isteklerine karşı çıkmak istemesem de, mecbur kalırsam azledilmen için oy kullanacağım."

Scott gergin bakışlarını cübbeli Nefillere çevirdi. Birçoğu onaylar gibi kafa salladı.

Ona zihin yoluyla, *Nora,* diye seslendi. *Ne yapıyorsun? Kanınla yemin ettiğini unutma. İktidarda kalmalısın. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Onları yatıştır, yeter.*

Nora, etrafına saf bir düşmanlıkla baktı. Ta ki gözleri onunkileri bulana dek. *Scott?*

Scott cesaret vermek için başını salladı. *Buradayım. Onları ürkütme. Hoşnut et. Sonra seni buradan çıkaracağım.*

Nora kendini gözle görülür biçimde toplamaya çalıştı ama yanakları öfkenin etkisiyle hâlâ alev alevdi ve yutkundu. "Dün gece Kara El öldü. O zamandan beri vârisiyim, liderliğe getirildim ve bir toplantıdan diğerine sürüklendim, tanımadığım insanlarla bir araya gelmeye zorlandım, bu boğucu cübbeyi giymek zorunda bırakıldım, sayısız kişisel konuda sorguya çekildim, itilip kakıldım, ölçülüp biçildim, yargılandım ve bütün bunları nefes alacak bir anım bile olmadan yaşadım. Bu yüzden hâlâ kendime gelemediysem lütfen beni affedin."

Dudakları incecik bir çizgi halini aldıysa da yaşlı kadın itiraz etmedi.

Nora, "Ben Kara El'in vârisiyim. Beni o seçti. Unutmayın," dedi. Ve her ne kadar Scott onun bunu inançla mı yoksa alay ederek mi söylediğinden emin olamasa da, sözleri susturucu bir etki yaratmıştı.

Yaşlı kadın, ağır bir sessizliğin ardından hırçın bir sesle, "Tek bir şeye cevap ver," dedi. "Patch'e ne oldu?"

Nora cevap veremeden, Dante bir adım öne çıktı. "Nora artık Patch'le değil."

Nora ve Scott önce birbirlerine, sonra Dante'ye keskin birer bakış attılar. Nora, üçlü konuşmaya Scott'ı da dâhil ederek Dante'ye zihin yoluyla, *Bu da neydi?* diye sordu.

Şu anda liderlik etmene izin vermezlerse kanınla yemin ettiğin için öleceksin, dedi Dante. *Bırak bunu ben halledeyim.*

Yalan söyleyerek mi?

Daha iyi bir fikrin var mı?

Dante sesli olarak, "Nora, Nefillere liderlik etmek istiyor," dedi. "Bunun için ne gerekiyorsa yapacak. Babasının işini tamamlamak onun için her şey demek. Ona yas tutması için bir gün zaman tanıyın, sonra bütün bağlılığıyla işe koyulacak. Ben onu eğiteceğim. Bunu yapabilir. Ona şans verin."

Yaşlı kadın delici bir bakışla Dante'ye, "Onu sen mi eğiteceksin?" diye sordu.

"Bu işe yarayacak. Bana güvenin."

Yaşlı kadın bir süre düşündü. Sonunda, "Onu Kara El'in işaretiyle damgalayın," diye emretti.

Nora'nın yüzündeki vahşi ve dehşete düşmüş ifade, Scott'ın neredeyse iki büklüm olup kusmasına neden olacaktı.

Kâbuslar. Bir anda ortaya çıkıp kafasında dans etmeye başlamışlardı. Daha hızlı. Sersemletici. Ardından ses geldi. Kara El'in sesi. Scott yüzünü buruşturarak ellerini kulaklarına bastırdı. Göğsüne mühürlenmiş Kara El işareti zonkluyordu. Taze acı. Dün ile şimdiyi birbirinden ayırt edemiyordu.

Gırtlağından boğuk bir emir fırladı. "*Durun*!"

Oda durmuş gibiydi. Karaltılar oldukları yerde kıpırdandılar ve Scott birden düşmanca bakışlarıyla ezildiğini hissetti.

Gözlerini kırpıştırdı. Düşünemiyordu. Onu kurtarmak zorundaydı. Onu Kara El tarafından damgalanmaktan kurtaracak kimse olmamıştı. Scott aynı şeyin Nora'nın başına gelmesine izin veremezdi.

Yaşlı kadın, topukları zeminde ağır bir ritimle tıngırdayarak Scott'a yaklaştı. Teninde derin oyuklar açılmıştı. Çökük yuvalarındaki yeşil gözleriyle bakıyordu. "Bir tür bağlılık sergilemesi gerektiğini düşünmüyor musun?" Dudakları cılız, meydan okuyan bir gülümsemeyle büküldü.

Scott'ın kalbi deli gibi atıyordu. "Bunu eylemleriyle göstermesini sağlayın." Kelimeler ağzından çıkıvermişti.

Kadın başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Aynı anda, Nora'nın gergin sesi zihnine süzüldü. *Scott?*

Scott durumu daha beter bir hale getirmemek için dua ediyordu. Dudaklarını yaladı. "Kara El damgalanmasını isteseydi, bunu bizzat yapardı. Ona bu görevi verecek kadar güveniyordu. Benim için bu kadarı yeterli. Günün geri kalanını onu sınayarak geçirebilir ya da bu savaşı başlatabiliriz. Üstümüzde, en çok otuz metre yukarıda, bir kovulmuş melekler şehri bulunuyor. İçlerinden birini aşağı indirelim. Bu işi bizzat ben yaparım. Onu damgalarım. Kovulmuş meleklerin savaş konusunda ciddi olduğumuzu öğrenmelerini istiyorsanız, izin verin onlara bir mesaj gönderelim." Kendi hırıltılı nefesini duyabiliyordu.

Yaşlı kadının yüzü ağır bir gülümsemeyle ısındı. "Ah, bu hoşuma gider. Hem de çok. Ya sen kimsin, sevgili oğlum?"

"Scott Parnell." Scott tişörtünün yakasını aşağı sıyırdı. Başparmağı sıkılı bir yumruk biçimindeki damganın oluşturduğu kabartıya sürtündü. "Kara El çok yaşasın." Sözcükler ağzında safra tadı bırakmıştı.

Kadın sıska parmaklarını Scott'ın omzuna yerleştirerek, iki yanağını birden öptü. Teni kar gibi soğuk ve nemliydi. "Ve benim adım da Lisa Martin. Kara El'i iyi tanırdım. Ruhu huzur bulsun. Bana bir kovulmuş melek getir, evlat. Getir ki düşmanımıza bir mesaj gönderelim."

Kısa süre sonra her şey sonra bitmişti.

Scott bir kovulmuş meleğin, insan yılıyla on beş yaşında gibi görünen, sıska bir oğlan olan Baruch'un zincire vurulmasına yardım etmiş ve tören çemberinde bizzat yer almıştı. Scott'ın en büyük korkusu, meleği Nora'nın damgalamasını beklemeleri olmuştu ama Lisa Martin onu özel bir odaya almıştı.

Cübbeli bir Nefil, damga demirini Scott'ın eline vermişti. Scott mermer parçasına ve üzerine kelepçelenmiş kovulmuş meleğe bakmıştı. Baruch'un hakaret dolu intikam sövgülerini duymazlıktan gelerek, yanındaki cübbeli Nefil'in kulağına fısıldadığı sözcükleri –Kara El'i bir ilahla mukayese eden bir dizi saçmalığı– tekrarlamış ve kızgın demiri kovulmuş meleğin çıplak göğsüne bastırmıştı.

Şimdi de özel bölmenin önündeki tünel duvarına yaslanmış, Nora'yı bekliyordu. Nora içeride beş dakikadan fazla kalırsa peşine düşecekti. Lisa Martin'e güvenmiyordu. Cübbeli Nefillerden hiçbirine güvenmiyordu. Gizli bir cemiyet kurdukları aşikârdı ve Scott sırlardan iyi bir şeyin çıkmayacağını zor yoldan öğrenmişti.

Kapı gıcırtıyla açıldı. Nora dışarı çıktı ve kollarını Scott'ın boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. *Teşekkürler.*

Scott onu titremesi geçene kadar bırakmadı.

Bildiği tek yoldan onu yatıştırmaya çalışarak, *Altı üstü bir günlük işti,* diye takıldı. *Faturayı postayla gönderirim.*

Nora kıkırtısını bastırdı. "Yeni liderlerinin ben olmamdan ne kadar heyecanlandıkları ortada."

"Şoktalar."

"Kara El'in geleceklerini benim ellerime bırakmasının şoku. Yüzlerini gördün mü? Ağlamaya ya da üzerime çürümüş sebze atmaya başlayacaklar sandım."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Hank öldü, Scott." Nora, Scott'ın gözlerinin içine baktı ve parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Scott adını tam olarak koyamadığı bir duygu parlaması görür gibi oldu. Güvence? Özgüven? Ya da düpedüz bir itiraf. "Kutlama yapacağım."

Bu Gece

Ben bir parti kızı değilim. Kulakları sağır eden müzik, birbirine sürtünen vücutlar, sarhoş gülümsemeler hiç bana göre değil. İdeal cumartesi akşamı planım evde, kanepeye kıvrılıp erkek arkadaşım Patch'le birlikte bir romantik komedi izlemek olurdu. Öngörülebilir, şatafattan uzak... *normal*. Adım Nora Grey ve eskiden kıyafetlerini J. Crew'dan alan ve bebek bakıcılığından kazandığı paraları iTunes'ta harcayan sıradan bir Amerikan genciyken, normallikle kusursuz yabancılara dönüştük. Hem de normallik, uygun adım gelip parmağını gözüme soksa ayırt edemeyeceğim kadar.

Normallik ve ben, yollarımızı Patch'in hayatıma adım atmasıyla ayırdık. Patch benden on beş santim uzundur, soğuktur, keskin bir mantıkla çalışır, duman gibi hareket eder ve Delphic Eğlence Parkı'nın altında, süper gizli, süper havalı bir stüdyoda yaşar. Sesinin kısık ve seksi tınısı kalbimi üç saniyede eritebilir. O ayrıca, kurallara itaat etme konusundaki esnekliği yüzünden cennetten kovulmuş bir melek. Şahsen Patch'in, normallik kavramının ödünü kopardığını ve koşarak dünyanın öbür ucuna kaçırdığını düşünüyorum.

Normalliğe değilse de istikrara sahibim. Buna on iki yıldır en yakın arkadaşım olan Vee Sky'ı örnek gösterebiliriz. Vee ve ben

uzun bir farklar listesinin bile bozamadığı güçlü bir bağa sahibiz. Zıt kutupların birbirini çektiğini söylerler; Vee ve ben bu cümlenin doğruluğunun kanıtıyız. Ben sabrımı zorlayan uzun, kıvırcık saçlarımla –insan standartlarına göre– ince yapılı ve uzun boyluyum ve sabırsız bir kişiliğe sahibim. Vee ise benden daha uzun, çekik yeşil gözleri, kül sarısı saçları ve bir lunapark treni rayından daha kavisli bir vücudu var. Neredeyse her zaman Vee'nin dilekleri benimkilere baskın gelir. Ve benim aksime, Vee partiler için yaşar.

Bu akşam, Vee'nin sıkı eğlence arayışı bizi kulüp müziğiyle zangırdayan, sahte kimlik kaynayan ve sera gazlarını yepyeni bir düzeye taşıyacak kadar çok ter üreten vücutlarla tıka basa dolu, dört katlı, tuğla bir binaya getirdi. İçerisinin yerleşim planı standarttı: sahne ile barın arasına sıkıştırılmış bir dans pisti. Dedikodulara bakılırsa, sahnenin arkasındaki gizli kapı bodrum kata, bodrum kat ise gittikçe büyüyen ve yasadışı bir *ne olursa* işi yürüten Storky adında bir adama açılıyordu. Cemiyetin dinî liderleri, Coldwater'ın yoldan çıkmış ergenlerinin kötülük yuvasını… nam-ı diğer Şeytanın El Çantası'nı kapattırmakla tehdit ediyorlardı.

Vee parmaklarını parmaklarıma geçirip ellerini kafalarımızın üstünde sallayarak, anlamsız, gümbür gümbür müziği bastırmak için, "Dans et, bebeğim," diye bağırdı. Dans pistinin ortasındaydık; her taraftan birileri çarpıyordu. "Cumartesi gecesi dediğin böyle olur. Sen ve ben, dans etmekten kendimizi unutup işleri akışına bırakacağız ve eski usul kız teri dökeceğiz."

Kafamı hevesle sallamak için elimden geleni yaptım ama arkamdaki herif babetimin arkasına basıp duruyordu ve beş saniyelik aralıklarla ayağımı babetin içine sokmak için uğraşmak zorunda kalıyordum. Sağ tarafımdaki kız, kollarını sallayarak dans ediyordu ve dikkatli olmazsam dirsek yiyeceğimi biliyordum.

Vee'ye, "Belki birer içki almalıyız," diye seslendim. "Burası Florida gibi olmuş."

"Çünkü sen ve ben ortalığı yakıyoruz. Bardaki çocuğa bir bak. Gözlerini senin dumanı tüten hareketlerinden alamıyor." Parmağını yaladı ve çıplak omzuma bastırıp bir cızırtı sesi çıkardı.

Bakışlarını takip ettim ve kalbim yerinden oynadı.

Dante Matterazzi, çenesini kaldırarak beni selamladı. Bir sonraki jesti biraz daha incelikliydi.

Senden dansçı olacağı aklıma gelmezdi, diye zihnime konuştu.

Senden sapık bir takipçi olacağı aklıma gelirdi, diye cevapladım.

Hem Dante Matterazzi hem ben Nefilim ırkından geliyorduk ve doğuştan gelen zihinden zihne konuşma becerisini bu şekilde kazanmıştık ama benzerliklerimiz orada sona eriyordu. Dante insanı nasıl rahat bırakacağını bilmiyordu, bense ondan daha ne kadar kaçınabileceğimden emin değildim. Onunla daha bu sabah, bana kovulmuş meleklerin ve Nefillerin savaşmalarının an meselesi olduğunu ve Nefillerin liderliğinden benim sorumlu olduğumu haber vermeye geldiğinde tanışmıştım ama şu anda savaş konuşmalarına mola vermeye ihtiyacım vardı. Konu beni aşıyordu. Ya da belki de inkâr halindeydim. Her halükârda, ortadan kaybolmasını diliyordum.

Cep telefonuna mesaj bıraktım, dedi.

Tanrım, kaçırmış olmalıyım. İşin aslı, mesajı silmiştim.

Konuşmamız gerek.

Meşgulüm. Sözümü vurgulamak için, en sevdiği televizyon kanalı BET[1] olan ve bunu fazlasıyla belli eden Vee'yi taklit etmek için elimden geleni yaparak, kalçalarımı salladım ve kollarımı iki yana doğru savurdum. *Hip hop* Vee'nin ruhuna işlemişti.

Dante'nin dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. *Hazır başlamışken, arkadaşından sana biraz püf noktası öğretmesini iste, debeleniyorsun. İki dakika içinde benimle dışarıda, arka tarafta buluş.*

Ona dik dik baktım. *Meşgulüm, unuttun mu?*

Bu iş bekleyemez. Kaşlarını manidar bir tavırla kaldırarak, kalabalığın arasında kayboldu.

"Onun kaybı," dedi Vee. "Isıyla baş edemiyor, hepsi bu."

"Şu içkiler konusuna geri dönersek," dedim. "Sana bir kola getirebilir miyim?" Vee yakın zamanda dans etmekten vazgeçecek gibi görünmüyordu ve Dante'den uzak durmayı ne kadar istesem de, bu işi bir an önce halletmenin en iyisi olacağına karar verdim. *Gücünü topla ve onunla konuş.* Yoksa bütün gece, gölge gibi peşimde olacaktı.

"Limonlu kola," dedi Vee.

Dans pistinden güçlükle çıktım ve Vee'nin beni izlemediğinden emin olduktan sonra yan taraftaki bir koridordan geçip arka kapıdan dışarı çıktım. Arka sokak gümüşi ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Önümde Dante'nin kollarını gevşek bir şekilde göğsünde kavuşturarak yaslandığı, park etmiş kırmızı bir Porsche Panamera duruyordu.

İki metre boyundaki Dante eğitim kampından yeni çıkmış bir askere benziyordu. Örnek vermek gerekirse, sadece boynunda bile benim bütün vücudumdakinden daha fazla kas barındırıyordu. Bu akşam bol bir asker pantolonu ve açık düğmeleriyle, tüysüz tenini ortaya çıkaran derin bir V yakalı, beyaz, keten bir gömlek giymişti.

"Güzel araba," dedim.

"İş görüyor."

"Benim Volkswagen de öyle ve o çok daha aza mal olmuştu."

"Bir şeye araba diyebilmek için dört tekerlekten fazlası gerekir."

Ayağımı yere vurarak, "Eee?" dedim. "Bu kadar acil olan nedir?"

"O kovulmuş melekle hâlâ çıkıyor musun?"

Sadece son birkaç saat içinde bunu üç kez sormuştu. İki kez kısa mesajla, şimdi de yüz yüze. Patch'le ilişkim pek çok iniş çıkış yaşamıştı ve hali hazırdaki eğilim çıkıştaydı. Ancak sorunlarımızı halletmiş de değildik. Kovulmuş melekler ile Nefillerin birbirlerine gülümsemektense ölmeyi yeğledikleri bir dünyada bir kovulmuş melekle çıkmak kesinlikle kabul olunacak bir şey değildi.

Sırtımı dikleştirdim. "Biliyorsun."

"Dikkatli davranıyor musun?"

"Ketum olmak parolamız." Birlikte görünmemizin akıllıca olmayacağını Dante'nin söylemesine ihtiyacımız yoktu. Nefillerin ve kovulmuş meleklerin birbirlerine hadlerini bildirmek için bahaneye ihtiyacı yoktu ve iki ırk arasındaki gerilim, her geçen gün daha da tırmanıyordu. Sonbaharda, daha net olmak gerekirse ekim ayındaydık ve Yahudilerin Heşvan ayına sadece birkaç gün kalmıştı.

Her yıl, Heşvan ayında, kovulmuş melekler sürü halinde Nefil bedenlerini ele geçirirlerdi. Kovulmuş meleklerin akıllarına estiği gibi davranma özgürlükleri vardı ve bu, tüm yıl boyunca bedensel duyguları tadabildikleri tek ay olduğu için yaratıcılıkları sınır tanımazdı. Nefillerin bedenlerinde parazit rolü üstlenerek, haz, acı ve ikisinin arasında kalan her şeyin peşine düşerlerdi. Nefiller için Heşvan cehennemden çıkma bir hapishaneydi.

Patch ve ben birileri tarafından el ele görülürsek bedelini öyle ya da böyle öderdik.

Dante, "İmajını konuşalım," dedi. "Adını olumlu bir şekilde reklam yaparak pazarlamalıyız. Nefillerin sana olan güvenini artırmalıyız."

Parmaklarımı abartılı bir hareketle şıklattım. "Beğeni reytinglerinin düşük olmasından sen de nefret etmiyor musun?"

Dante kaşlarını çattı. "Bu bir şaka değil, Nora. Heşvan'ın başlamasına yetmiş iki saat kaldı ve bu, savaş demek. Bir yanda kovulmuş melekler, diğer yanda biz. Her şey senin omuzlarında; sen Nefil ordusunun yeni liderisin. Hank'e ettiğin bağlılık yemini geçerliliğini koruyor ve o yemini bozmanın sonuçlarının çok ama çok ağır olduğunu sana hatırlatmama gerek olduğunu hiç sanmıyorum."

Midem huzursuzlukla kasıldı. Bu işe kendim başvurmuş sayılmazdım. Gerçek anlamda çarpık bir adam olan, ölmüş biyolojik babam Hank Millar yüzünden, bu pozisyon bana zorla miras kalmıştı. Ordusunun yönetimini üstlenmem için beni, sıradışı bir kan nakliyle sıradan bir insan soylu olmaktan çıkarıp safkan bir Nefil'e dönüşmek zorunda bırakmıştı. Ordusuna liderlik etmek için yemin etmiştim. Yemin, Hank'in ölümüyle geçerlilik kazanmıştı ve gereğini yerine getirmemem durumunda annem de ben de ölecektik. Yeminin şartları böyleydi. Hiç zorlama yoktu gerçekten.

"Almaya niyetli olduğum bütün önlemlere rağmen, geçmişini tamamen silemeyiz. Nefiller her şeyi didik didik ediyorlar. Kovulmuş bir melekle çıktığın ve onlara tam olarak sadık kalmadığına dair dedikodular var."

"Ama ben zaten kovulmuş bir melekle *çıkıyorum*."

Dante gözlerini devirdi. "Daha yüksek sesle söyleyemez misin?"

İstediğin gerçekten buysa, der gibi omuz silktim. Ağzımı açtım ama bir an sonra Dante yanı başımda bitti ve eliyle ağzımı kapadı. Yalnız olduğumuzdan emin olmama rağmen, karanlığa doğru bariz bir huzursuzlukla bakarak kulağıma, "Bunun seni çıldırttığını biliyorum ama sadece bu defalık işimi kolaylaştıramaz mısın?" diye fısıldadı. Safkan bir Nefil olalı sadece yirmi dört saat olmuştu ama eskisine göre daha keskin olan altıncı hissime güveniyordum. Etrafta bizi gizlice dinleyenler olsaydı, bilirdim.

Dante elini indirince, "Bak, bu sabah tanıştığımızda, düşüncesizlikle Nefillerin bir kovulmuş melekle çıkmamı kaldırmak zorunda olduklarını söylediğimi biliyorum," dedim. "Ama düzgün düşünemiyordum. Kızgındım. Günü buna kafa yorarak geçirdim. Patch'le konuştum. Dikkat ediyorum, Dante. Hem de çok dikkat ediyorum."

"Bunu duymak güzel. Ama yine de benim için bir şey yapman gerek."

"Ne gibi?"

"Bir Nefil'le çıkmak gibi. Scott Parnell'la çık."

Scott beş yaşında yakınlık kurduğum ilk Nefil'di. Gerçek kökenini o zamanlar bilmiyordum ama son aylarda önce işkencecim, sonra suç ortağım ve zaman içinde dostum rollerini üstlenmişti. Aramızda hiç sır yoktu. Ayrı şekilde, romantik bir duygu da söz konusu değildi.

Güldüm. "Beni öldürüyorsun Dante."

"Göstermelik olacak. Görüntüyü kurtarmak için," dedi Dante. "Irkımız sana ısınana kadar. Henüz Nefil olalı bir gün oldu. Kimse seni tanımıyor. İnsanların senden hoşlanmak için nedene ihtiyaçları var. Sana güvenmek konusunda kendilerini rahat hissetmelerini sağlamamız gerek. Bir Nefil'le çıkmak, doğru istikamette atılmış iyi bir adım olacak."

"Scott'la çıkamam," dedim Dante'ye. "Vee ondan hoşlanıyor."

Vee'nin aşk konusunda şanssız olduğunu söylemek iyimser bir ifade olurdu. Son altı ayda narsist bir avcıya ve insanı sırtından vuran sinsinin tekine âşık olmuştu. Doğal olarak her iki ilişkisi de aşka dair sezgileri konusunda şüpheye düşmesine neden olmuştu. Sonrasında gayet kararlı biçimde, karşı cinse gülümsemeyi bile reddeder olmuştu... ta ki Scott ortaya çıkana dek. Dün gecenin erken saatlerinde, biyolojik babamın beni safkan bir Nefil'e dönüşmeye zorlamasından saatler önce, Vee'yle birlikte yeni grubu Serpentine'de bas çalan Scott'ı dinlemek için Şeytanın El Çantası'na gelmiştik ve o

zamandan beri sürekli Scott'tan bahsediyordu. Şimdi devreye girip Scott'ı elinden almak, yalandan bile olsa ciddi anlamda belden aşağı vurmak olurdu.

Dante, bu durumu düzeltebilirmiş gibi, "Gerçek olmayacak ki," dedi.

"Vee bilecek mi?"

"Tam olarak değil. Sen ve Scott'ın ikna edici olmanız gerekecek. Tek bir sızıntı felaket olabilir; bu yüzden bu bilgiyi sadece ikimizin bilmesini tercih ederim."

Bu, Scott'ın da yalanın kurbanı olacağı anlamına geliyordu. Sert ve fikrinden caymayan kız rolünü oynamak için ellerimi kalçama koydum. "O zaman başkasını bulman gerekecek." Popülaritemi artırmak için bir Nefil'le çıkıyormuş gibi yapma fikrine bayılmıyordum. Aslında bana bir felaketmiş gibi geliyordu ama bu karmaşayı arkamda bırakmak istiyordum. Eğer Dante bir Nefil'le çıkmanın bana sokakta daha fazla güvenlik sağlayacağına inanıyorsa, varsın öyle olsundu. Gerçek olmayacaktı ki. Elbette Patch sevinçten havalara uçmayacaktı ama sorunları tek tek ele almak gerekiyordu, öyle değil mi?

Dante'nin ağzı düz bir çizgi halini aldı ve kısa bir an için gözlerini yumdu. Sabır toplamaya çalışıyordu. Bu, gün içinde hayli alıştığım bir ifadeydi.

Sonunda düşünceli bir sesle, "Nefilim toplumunda saygı gören birisi olmalı," dedi. "Nefillerin hayranlık duydukları ve onayladıkları biri."

Sabırsız bir jestle, "Tamam," dedim. "Üstüme Scott'tan başkasını at, yeter."

"Ben."

İrkildim. "Efendim? Ne? *Sen* mi?" Gülme krizine giremeyecek kadar afallamıştım.

Dante, "Neden olmasın?" diye sordu.

"Nedenleri listelemeye başlamamı gerçekten istiyor musun? Çünkü seni bütün gece burada tutabilirim. İnsan yılıyla benden en az beş yaş büyük olmalısın –tam anlamıyla bir skandal nedeni–, espri anlayışından yoksunsun ve ah, evet... Birbirimize dayanamıyoruz."

"Bu doğal bir bağ. Ben senin teğmeninim."

"Sana o görevi Hank verdi. Benim söz hakkım yoktu."

Dante beni duymamış gibiydi; kendini olayı inandırıcı kılma çabasına kaptırmıştı. "Tanıştık ve daha ilk görüşte karşılıklı bir çekim hissettik. Ben babanın ölümünden sonra seni teselli ettim. İnandırıcı bir hikâye." Gülümsedi. "Bol bol iyi reklam."

"Bir kez daha reklam dersen... çok sert bir şey yapacağım." Onu tokatlamak gibi. Sonra da bu planı düşündüğüm için kendimi tokatlamak gibi.

"Bu gece düşün," dedi Dante. "Değerlendir."

"Değerlendiriyorum." Parmaklarımla üçe kadar saydım. "Tamam, bitti. Kötü bir fikir. Gerçekten kötü bir fikir. Cevabım hayır."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet. Ama düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Tamam. Sorun değil, Nora." Parmaklarıyla üçe kadar saydı. "Pekâlâ, süren doldu. Daha bu sabah ilk iş bir isme ihtiyacım vardı. Açık değilse diye söylüyorum, imajın pek hoş değil. Babanın ölümü ve ardından gelen yeni liderliğine dair haberler orman yangını gibi hızla yayılıyor. İnsanlar konuşuyor ve konuşmalar hiç iyi değil. Nefillerin sana inanmasına ihtiyacımız var. Senin onların çıkarlarını gözettiğine, babanın görevini tamamlayıp bizi kovulmuş meleklerin esaretinden kurtarabileceğine güvenmeleri gerek. Arkanda olmalarına ihtiyacımız var; onlara peş peşe iyi nedenler sunacağız. Saygın bir Nefil erkek arkadaştan başlayarak."

"Hey, tatlım, her şey yolunda mı?"

Dante ve ben hızla arkamıza döndük. Vee kapının girişinde duruyor, bizi temkin ve merakla süzüyordu.

Biraz fazla hevesli bir şekilde, "Hey, her şey yolunda," dedim.

"Sen içeceklerle dönmeyince endişelenmeye başladım," dedi Vee. Bakışları benden Dante'ye kaydı. Gözlerinde bir aşinalık kıvılcımı çakınca, onu bardan tanıdığını anladım. "Sen de kimsin?" diye sordu.

"O mu?" diye araya girdim. "Ah, şey, sıradan biri."

Dante elini uzatarak bir adım önce çıktı. "Dante Matterazzi. Nora'nın yeni arkadaşıyım. Bugün, ortak arkadaşımız Scott Parnell sayesinde tanışmıştık."

Vee'nin yüzü bir anda aydınlandı. "Scott'ı tanıyor musun?"

"Aslında iyi arkadaşımdır."

"Scott'ın arkadaşı benim de arkadaşımdır."

İçimden kendi gözlerimi oyup çıkardım.

Vee, "Eee, ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Porsche'yi rahatça görebilmesi için yana çekilerek, "Dante yeni bir araba almış," dedim. "Hava atmaktan kendini alamamış. Gerçi çok dikkatli bakma. Şasi numarası eksik sanırım. Bütün parasını göğsüne ağda yaptırmaya ayırdığı için, zavallı Dante'nin hırsızlık yapmaktan başka çaresi kalmamış. Tanrım, nasıl da parlıyor, değil mi?"

Dante, "Çok komik," dedi ve belki de içgüdüsel olarak gömleğinin bir düğmesini daha ilikleyeceğini düşündüm ama öyle olmadı.

"Benim de böyle bir arabam olsa, ben de hava atardım," dedi Vee.

Dante, "Nora'yı bir tur atmaya ikna etmeye çalıştım ama beni reddedip duruyor," dedi.

"Çünkü her dersten A alan bir erkek arkadaşı var. Evde eğitim almış olsa gerek çünkü paylaşmak gibi anaokulunda öğrendiğimiz

o değerli derslerin hepsini kaçırmış. Nora'yı tur atmaya çıkardığını duyarsa, bu parlak yeni Porsche'yi en yakındaki ağacın etrafına sarar."

"Tanrım, saat kaç olmuş?" dedim. "Senin gitmen gereken başka bir yer yok mu Dante?"

"Şu işe bak ki bu gecem boş." Dudakları ağır ve rahat bir gülümsemeyle bükülürken, özel hayatıma müdahale ettiği her anın tadını çıkardığını anladım. Bu sabah aramızdaki her tür temasın aramızda kalması gerektiğini net olarak belirtmiştim ve şu anda bana "kurallarım" hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu. Skoru eşitlemeye yönelik sonuçsuz bir girişimle ona en acımasız ve soğuk bakışımı attım.

Vee, "Şanslısın," dedi. "Geceni dolduracak şeyi biz biliyoruz. Coldwater'ın en havalı iki kızıyla takılacaksınız, Bay Dante Matterazzi."

Hızla araya girdim. "Dante dans etmiyor."

Dante kapıyı bizim için açarken, "Bu defalık bir istisna yapabilirim," dedi.

Vee sıçrayarak el çırptı. Başını eğip Dante'nin kolunun altından geçerken, "Bu gecenin acayip olacağını biliyordum!" diye cıyakladı.

Dante avucunu bel boşluğuma yerleştirip beni içeri yönlendirirken, "Önden buyur," dedi. Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni çileden çıkarmak için iyice sokularak, "Bu küçük sohbeti yaptığımız için memnunum," diye mırıldandı.

Zihnine konuşarak, *Hiçbir şeyi çözmüş değiliz,* dedim. *Bu sevgililik olayı. Anlaşmaya varılmadı. Bunu aklında tut. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, en yakın arkadaşımın senin var olduğunu bilmesi gerekmiyor.*

En yakın arkadaşının, erkek arkadaşınla sıkı bir rekabete girmem gerektiğini düşünür gibi bir hali var, derken çok eğleniyordu.

O, kalbi atan herhangi bir şeyin Patch'e yeğ olduğunu düşünüyor. Aralarında hallolmamış meseleler var.

Umut verici.

Dans pistine uzanan kısa koridorda arkamdan yürürken, mağrur ve alaycı gülümsemesini görür gibiydim.

Müziğin gürültülü monoton ritmi beynime çekiç gibi iniyordu. Gittikçe artan baş ağrısı yüzünden suratımı buruşturarak burnumun üst kısmını sıktım. Tek dirseğim bara yaslıydı ve boştaki elimi buzlu su bardağını alnıma dayamak için kullandım.

Dante, Vee'yi dans pistinde bırakıp yanımdaki bar taburesine yerleşirken, "Şimdiden yoruldun mu yoksa?" diye sordu.

Bitkin bir sesle, "Vee'nin daha ne kadar dayanacağı konusunda bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Bana yeterince soluklanmış gibi geldi."

"Bir daha kendime en iyi arkadaş bulmak için piyasaya çıkarsam, bana Energizer tavşanından uzak durmam gerektiğini hatırlat. Durmak nedir bilmiyor."

"Seni eve bıraksam iyi olur."

Kafamı salladım. "Arabayla geldim ama Vee'yi burada bırakamam. Cidden, daha ne kadar dayanabilir ki?" Elbette, aynı soruyu kendime son bir saattir soruyordum.

"Bak ne diyeceğim. Sen eve git. Ben Vee'yle kalırım. Nihayet tükenince de evine bırakırım."

Aksi görünmeye çalışarak, "Özel hayatıma karışmaman gerektiğini sanıyordum," dedim ama bitkindim ve ikna edici olmaktan uzaktım.

"Bu benim değil, senin kuralın."

Dudağımı ısırdım. "Belki sadece bu defalık. Ne de olsa Vee senden hoşlanıyor. Ayrıca onunla dans etmeyi sürdürecek dayanıklılığa sahipsin. Demek istediğim, bu iyi bir şey olmalı değil mi?"

Bacağımı dürttü. "Akıl yürütmeyi bırak ve bir an önce git."

Kendim de şaşırarak derin bir iç çektim. "Teşekkürler, Dante. Sana borçlandım."

"Yarın borcunu ödeyebilirsin. Daha önce başladığımız konuşmayı bitirmemiz gerek."

Ve bir anda bütün iyilik dolu hislerim uçup gitti. Dante bir kez daha ayağıma batan dikene dönmüştü; tacizinde dur durak bilmiyordu. "Vee'ye bir şey olursa, seni şahsen sorumlu tutarım."

"Ona bir şey olmayacak ve sen de bunu biliyorsun."

Dante'den hazzetmeyebilirdim ama söylediğini yapacağına güveniyordum. Sonuçta artık bana tabiydi. Bağlılık yemini etmişti. Belki de bütün Nefillerin lideri olarak rolümün birtakım olumlu yanları da vardı. Bu düşünceyle, oradan ayrıldım.

Ayın, gecenin siyahında uğursuz bir maviyle parladığı bulutsuz bir geceydi. Arabama doğru yürürken, Şeytanın El Çantası'nın müziği uzak bir gümbürtü gibi yankılanıyordu. Serin ekim havasını içime çektim. Baş ağrım şimdiden yatışmaya başlamıştı.

Patch'in bana verdiği, izi sürülemeyen cep telefonu çantamda ötmeye başladı.

Patch, "Kızlar gecesi nasıldı?" diye sordu.

"Vee'ye kalsa bütün gece burada kalırdık." Ayakkabılarımı çıkarıp parmağıma taktım. "Yataktan başka bir şey düşünemiyorum."

"Aynı düşünceyi paylaşıyoruz."

"Sen de mi yatağı düşünüyorsun?" Oysa Patch bana nadiren uyuduğunu anlatmıştı.

"*Seni* yatağımda düşünüyorum."

Midem şu kelebek uçuşması hissiyle doldu. Dün gece, ilk kez Patch'in evinde kalmıştım ve bütün çekim ve baştan çıkarıcılığa rağmen ayrı odalarda uyumayı başarmıştık. İlişkimizi ne kadar ileri

götürmek istediğimden emin değildim ama sezgilerim Patch'in o kadar kararsız olmadığını söylüyordu.

"Annem bekliyor," dedim. "Kötü zamanlama." Kötü zamanlama demişken, istemeyerek de olsa Dante'yle yaptığımız son konuşmayı hatırlamıştım. Patch'e haber vermem gerekecekti. "Yarın buluşabilir miyiz? Konuşmamız gerek."

"Kulağa hiç iyi gelmiyor."

Telefona bir öpücük gönderdim. "Bu akşam seni özledim."

"Gece bitmedi. Burada işim bitince sana uğrayabilirim. Yatak odanın penceresini kilitleme."

"Ne yapıyorsun?"

"Gözetliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Biraz muğlak oldu."

"Hedefim hareket halinde. Harekete geçmem gerek. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," dedi ve kapattı.

Arabam, yani 1984 model, beyaz Volkswagen Cabriolet görüş alanıma girene dek, Patch'in kimi ve neden gözetlediğini merak ederek –durum bana biraz meşum gelmişti– yürüdüm. Ayakkabılarımı arka koltuğa atıp direksiyonun başına geçtim. Anahtarı kontağa soktum ama motor çalışmadı. Araba peş peşe kesintili ve boğuk homurtular çıkarırken ben de fırsattan istifade değersiz metal yığını için birkaç seçmece ve yaratıcı kelime düşündüm.

Araba, Scott'ın bir bağışı olarak ayağıma kadar gelmişti ama bana yolda katedilen kilometrelerden daha çok sıkıntılı saat yaşatmıştı. Arabadan inip kaputu açtım ve yağlı hortum ve kutu labirentine şüpheyle baktım. Alternatör, karbüratör ve bujilerle daha önce muhatap olmuştum. Geriye ne kalmıştı?

"Arabada sorun mu var?"

Genizden gelen erkek sesine şaşırarak arkama döndüm. Kimsenin yaklaştığını duymamıştım. Daha da kafa karıştırıcı olan, onu hissetmemiş olmamdı.

"Öyle görünüyor," dedim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Daha çok yeni bir arabaya ihtiyacım var."

Kaypak, gergin bir gülümsemesi vardı. "Neden seni bırakmıyorum? Hoş bir kıza benziyorsun. Yolda güzel bir sohbet edebiliriz."

Zihnim kim olduğunu çıkarmak için son hızla çalışırken mesafemi korudum. Sezgilerim insan olmadığını söylüyordu. Ama Nefil de değildi. İşin komik yanı, kovulmuş melek olduğunu da sanmıyordum. Sarı bir saç tutamının tamamladığı, yuvarlak ve meleğimsi bir suratı ve kocaman kulakları vardı. Aslında o kadar zararsız görünüyordu ki hemen şüpheye düşmüştüm.

"Teklif için teşekkürler ama bir arkadaşıma takılacağım."

Gülümsemesi kayboldu ve koluma atıldı. "Gitme." Sesi bir çaresizlik sızlanmasına dönmüştü.

İrkilerek birkaç adım geri çekildim.

"Demek istediğim... Yani ben..." Yutkunurken bakışları sertleşen gözleri iki parlak boncuk halini aldı. "Erkek arkadaşınla konuşmam gerek."

Nabzım hızlandı ve panik her yanımı sardı. Ya bir Nefil'se ve ben hissedememişsem? Ya gerçekten Patch ve benden haberi varsa? Ya bu akşam bir mesaj –kovulmuş meleklerin ve Nefillerin kaynaşamayacağına dair bir mesaj– iletmek için yanıma geldiyse? Henüz çok yeni bir Nefil'dim ve fiziksel karşılaşmalar konusunda onunla boy ölçüşemezdim.

"Benim erkek arkadaşım yok." Şeytanın El Çantası'na doğru dönerken sükûnetimi korumaya çalıştım.

Adam, sesinde yine o çaresiz tınıyla arkamdan, "Beni Patch'le görüştür," diye seslendi. "Benden kaçıyor."

Adımlarımı hızlandırdım.

"Ona söyle, saklandığı yerden çıkmazsa ben onu çıkmaya mecbur ederim. Gerekirse Delphic Eğlence Parkı'nın tamamını yakarım."

Dikkatlice, omzumun üstünden geriye baktım. Patch'in nasıl bir işe bulaştığını bilmiyordum ama midemde gittikçe artan bir rahatsızlık hissi vardı. Bu adam her kimse, meleğe benzemesinin yanı sıra çok da ciddi görünüyordu.

"Benden sonsuza dek kaçamaz." Ensemden aşağı bir ürperti inmesine neden olan bir ıslık eşliğinde, güdük bacaklarıyla hızla karanlığa karıştı.

Yarım saat kadar sonra, araç yolumuza girmiştim. Annemle birlikte beyaz boyası, mavi panjurları ve hiç kalkmayan sis bulutuyla, Maine'e özgü bir çiftlik evinde yaşıyorduk. Yılın bu zamanlarında ağaçlar ateş kırmızısı ve sarı tonlarına bürünür, hava taptaze çam reçinesi, yanan odun ve nemli yaprak kokardı. Heybetli beş balkabağının muhafızlar gibi beni beklediği veranda merdivenlerini koşar adımlarla çıktım ve içeri girdim.

Anneme, "Ben geldim!" diye seslendim. Oturma odasının yanık ışığı, orada olduğunun habercisiydi. Anahtarlarımı girişteki büfeye bıraktım ve onu bulmaya gittim.

Sayfasının ucunu kıvırdı, kanepesinden kalktı ve beni sımsıkı kucakladı. "Akşamın nasıldı?"

"Enerjimi son raddesine kadar tüketmiş bulunuyorum." Üst katı işaret ettim. "Yukarı ulaşmayı başarırsam bu sadece ve sadece zihin gücüm sayesinde olacak."

"Sen yokken bir adam seni görmek için uğradı."

Kaşlarımı çattım. Hangi adam?

Annem, "Adını ve seni nereden tanıdığını söylemedi," diye devam etti. "Endişelenmeli miyim?"

"Nasıl birisiydi?"

"Yuvarlak ve kırmızı suratlı, sarı saçlı."

Oydu demek. Patch'le sıkıntısı olan adam. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Ah, tamam. O bir satıcı. Mezuniyet fotoğraflarının onun stüdyosunda çekilmesi için beni bağlamaya çalışıyor. Sonra bir bakmışız, mezuniyet duyurularını da bana satmaya kalkışmış. Bu akşam yüzümü yıkamayı atlamam iğrenç olur mu? İki dakika daha uyanık kalmam, durumu fazla zorlamak olacak."

Annem alnımı öptü. "Tatlı rüyalar."

Yatak odama çıktım, kapıyı kapattım ve kollarım ile bacaklarım iki yana açık halde yatağıma yığıldım. Şeytanın El Çantası'nda çalan müzik zihnimde zonklamaya devam ediyordu ama aldırmayacak kadar yorgundum. Pencereyi hatırladığımda, gözlerim yarı kapanmıştı. İnleyerek, sallana sallana pencereye gittim ve sürgüyü açtım. Patch içeri girebilecekti ama beni, tepki alabilecek kadar uyanık tutmaya çalışması konusunda ona şans diliyordum.

Battaniyeyi çeneme kadar çektim ve beni çağıran bir rüyanın keyifli cezbediciliğini hissederek uykuya daldım…

Ve sonra döşek bir başka vücudun ağırlığıyla çöktü.

"Bu yatağa neden bu kadar bayıldığını anlamıyorum," dedi Patch. "Olması gerekenden otuz santim kısa, yüz yirmi santim dar. Ve mor çarşaflar hiç bana göre değil. Diğer yandan, benim yatağım…"

Tek gözümü açtım ve onu ensesinde gevşek bir şekilde kavuşturduğu elleriyle, yanıma uzanmış halde buldum. Koyu renk gözleri benimkileri izliyordu, temiz ve seksi kokuyordu. En önemlisi bana yaslı vücudu sıcacıktı. Bütün iyi niyetime rağmen, bu yakınlık uykuya konsantre olmamı güçleştiriyordu.

"Hah," dedim. "Yatağımın ne kadar rahat olduğunun umurunda olmadığını biliyorum. Sen bir tuğla yığınıyla bile idare edebilirsin." Patch'in düşmüş melek olmasının kötü yanlarından biri fiziksel duyguları algılayamıyor olmasıydı. Acı yoktu ama haz da yoktu. Onu

öptüğümde, bunu sadece duygusal anlamda hissedebildiğini bilmekle yetinmeliydim. Bir önemi yokmuş gibi davranmaya çalışmıştım ama dokunuşumun ona elektriğe kapılmış gibi hissettirmesini isterdim.

Dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Konuşmak istediğin neydi?"

Hatırlayamıyordum. Dante'yle ilgili bir şeydi. Her neyse, önemsiz görünüyordu. Konuşmak genel olarak önemsiz görünüyordu. Ona iyice sokuldum; Patch elini kolumda aşağı yukarı dolaştırarak, ayak parmaklarıma kadar inen ılık bir karıncalanmaya neden oldu.

"Şu dans figürlerini ben ne zaman görebileceğim?" diye sordu. "Birlikte Şeytanın El Çantası'na dans etmeye hiç gitmedik."

"Bir şey kaçırmış sayılmazsın. Bu akşam, dans pistinde sudan çıkmış balıktan farksız olduğum açıkça yüzüme vuruldu."

Kulağıma bir öpücük kondurarak, "Vee sana karşı daha nazik olmalı," dedi.

Patch'in öpücükleri beni çok fazla akıl yürütmenin ya da düşüncelerin gerekli olmadığı mutlu bir yere sürüklerken dalgınlıkla, "Bunu Vee'ye değil, Dante Matterazzi'ye söyle," dedim.

Patch hafif bir hoşnutsuzluğun süzüldüğü sesiyle, "Dante mi?" diye sordu.

Kahretsin.

"Dante'nin orada olduğundan bahsetmeyi unuttum mu yoksa?" diye sordum. Patch de Dante'yle ilk kez bu sabah karşılaşmıştı ve bu gergin karşılaşmanın büyük kısmında, taraflardan birinin diğerini yumruk yumruğa kavgaya sürüklemesinden endişe duymuştum. İlk görüşte aşk olmadığını söylemeye gerek yoktu. Patch, Dante'nin siyasi danışmanım gibi davranmasından ve beni kovulmuş meleklerle savaşa zorlamasından hoşlanmamıştı ve Dante... Pekâlâ, Dante kovulmuş meleklerden prensip olarak nefret ediyordu.

Patch'in bakışları soğumuştu. "Ne istiyormuş?"

"Ah, seninle ne konuşmak istediğimi şimdi hatırladım." Parmaklarımı çıtlattım. "Dante beni Nefilim ırkına satmaya çalışıyor. Artık liderleri benim. Sorun şu ki bana güvenmiyorlar. Beni tanımıyorlar ve Dante bunu değiştirmeyi kendine görev edindi."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Dante, benim onunla çıkmamın iyi bir fikir olacağını düşünüyor. Endişelenme," diyerek telaşla devam ettim. "Sadece görüntüde. Nefillere liderlerinin bu işi benimsediğini düşündürmemiz gerekiyor. Kovulmuş bir melekle çıktığım dedikodularını yok edeceğiz. Hiçbir şey kişinin kendi topluluğundan biriyle çıkması kadar somut olamaz, değil mi? İyi bir reklam malzemesi olacak. Hatta bize Norante adını takabilirler. Ya da Danta. Sence de kulağa hoş gelmiyor mu?" Havayı yumuşatmaya çabalıyordum.

Patch'in dudakları gerilmişti. "Aslında, benim kulağıma hiç hoş gelmedi."

"Seni rahatlatacaksa, Dante'ye tahammül edemiyorum. Boşuna canını sıkma."

"Kız arkadaşım başka bir herifle çıkmak istiyor ve canımı sıkmayayım, öyle mi?"

"Sadece görüntüde. İyi yanından bakarsan..."

Patch güldü ama bu hiç keyifli bir gülüş değildi. "İşin bir de iyi yanı var yani."

"Sadece Heşvan ayı boyunca. Hank şu anda her yerdeki Nefilleri ayağa kaldırmış durumda. Onlara kurtuluşu vadetti ve o kurtuluşa ulaşacaklarına hâlâ inanıyorlar. Heşvan, her yılki gibi geçip gidince bunun bir safsata olduğunu anlayacaklar ve işler yavaş yavaş normale dönecek. Bu arada, herkes öfkeliyken ve benim onları kovul-

muş meleklerden kurtarabileceğim yönünde umut dolu bir inanca sahiplerken, onları mutlu etmek zorundayız."

"Beklenen kurtuluş günü gelmediğinde Nefillerin seni suçlayabilecekleri hiç aklına gelmedi mi? Hank bir sürü vaatte bulundu ve o vaatler yerine gelmeyince hiç kimse Hank'i suçlamayacak. Artık liderleri sensin. Bu kampanyanın yüzü sensin, Melek," derken ciddiydi.

Gözlerimi tavana diktim. Evet, bunu düşünmüştüm. Bugün istemeyeceğim kadar çok düşünmüştüm.

Sonsuzluk kadar süren bir gece önce, baş melekler benimle hayatımın anlaşmasını yapmışlardı. Bana Nefilim isyanını bastırmayı başarmam halinde Hank'i öldürme gücünü vermeyi vadetmişlerdi. İlk başta anlaşmayı kabul etmeyi düşünmemiştim ama Hank beni buna mecbur etmişti. Patch'in tüyünü yakmaya ve onu cehenneme göndermeye çalışmıştı. Ben de onu vurmuştum.

Hank ölmüştü ve baş melekler Nefillerin savaşa girmesine engel olmamı bekliyorlardı.

Olaylar bu noktada karışıyordu. Hank'i öldürmemden saatler önce, ona Nefilim ordusuna liderlik edeceğime dair bir bağlılık yemini etmiştim. Yeminimi yerine getirememem, hem benim hem de annemin ölümüne neden olacaktı.

Baş meleklere vaadimi ve Hank'e yeminimi nasıl yerine getirecektim? Tek bir seçenek görüyordum. Hank'in ordusunu yönlendirecektim... ama barışa. Büyük ihtimalle, beni yemin etmeye zorlarken hayal ettiği şekilde olmayacaktı ama artık detayları tartışması mümkün değildi. Yine de, isyana sırt çevirerek Nefillerin kovulmuş meleklere köle kalmaya devam etmelerine izin verdiğim gerçeği aklımdan çıkmamıştı. Doğru gelmiyordu ama hayat zor kararlarla doluydu. Bunu çok iyi öğrenmiştim. Şu anda baş melekleri hoşnut tutmayı Nefillerden daha fazla önemsiyordum.

Patch'e, "Yeminim hakkında ne biliyoruz?" diye sordum. "Dante yeminimin Hank'in ölümüyle geçerlilik kazandığını söyledi ama yemini tutup tutmadığımı kim belirliyor? Yeminimi yerine getirmek anlamında ne yapıp ne yapamayacağıma kim karar veriyor? Örneğin seni ele alalım. Sırrımı bir kovulmuş melek ve Nefil düşmanı olan seninle paylaşıyorum. Yemin beni hıyanetten öldürmez mi?"

Patch bariz bir rahatlamayla, "Ettiğin yemin daha muğlak olamazdı. Neyse ki," dedi.

Ah, evet, muğlak bir yemindi. Ve amaca yönelik. *Eğer ölürsen orduna liderlik edeceğim.* Ne bir eksik ne bir fazla.

"Gücü ve Nefil liderliğini elinde tuttuğun sürece, bence yemine bağlı sayılabilirsin," dedi Patch. "Hank'e savaşa girme sözü vermedin."

"Başka bir deyişle, plan, savaş dışı kalmak ve baş melekleri hoşnut tutmak."

Patch iç geçirdi ve neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi.

"Heşvan'dan ve Nefillerin özgürlük konusunda pes etmelerinden ve baş meleklerin yüzüne kocaman, geniş bir memnuniyet gülücüğü yerleştirdikten sonra, bütün bunları geride bırakabiliriz." Onu öptüm. "O zaman sadece sen ve ben kalırız."

Patch inledi. "Hiç bitmeyecek gibi."

Savaştan başka bir konuya geçmek için sabırsızlanarak, "Hey dinle," dedim. "Bu akşam bir adam yanıma geldi. Seninle konuşmak isteyen bir adam."

Patch başını salladı. "Pepper Friberg."

"Pepper'ın suratı bir basket topu kadar yuvarlak mıdır?"

Patch kafasını bir kez daha salladı. "Pepper, anlaşmamızı çiğnediğimi düşündüğü için peşimde. Derdi benimle konuşmak değil. Beni cehenneme zincirleyip güzelce pataklamak istiyor."

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa bu ciddi bir şey gibi mi?"

"Pepper Friberg bir baş melektir ama kucağında birden fazla karpuz taşır. İkili hayat yaşıyor. Vaktinin yarısını bir baş melek gibi yaşayarak, diğer yarısını da bir insan olarak ikinci bir işle geçiriyor. Şu ana kadar iki dünyanın da kaymağını yiyordu. Baş melek yetkisine sahipken insanlara özgü ahlaksızlıklara bulaştığı için yetkisini her zaman iyiye kullandığı söylenemez."

Demek Pepper bir baş melekti. Onu tanımlayamamış olmama şaşmamak gerekirdi. Baş meleklerle baş etmek konusunda çok fazla tecrübem yoktu.

Patch sözlerini sürdürdü. "Biri çarpık oyunlarını çözmüş ve dedikodulara bakılırsa, şantaja maruz kalmış. Pepper yakın zamanda borcunu ödemezse dünyadaki tatil süresi daha kalıcı bir hal alacak. Baş melekler ne iş çevirdiğini öğrenirlerse yetkilerini alır ve kanatlarını koparırlar. Sonsuza dek buraya mahkûm kalır."

Parçalar yerine oturmuştu. "*Senin* ona şantaj yaptığını sanıyor."

"Bir süre önce, ne iş yaptığını çözdüm. Sırrını tutacağıma söz verdim, o da karşılığında Hanok Kitabı'nın bir kopyasını ele geçirmeme yardım etmeyi kabul etti. Sözünü yerine getirmedi, bu yüzden kendimi kandırılmış hissettiğimi sanması çok doğal. Ama bence dikkatsiz davranmış olmalı ve ortalıkta kabahatlerinden çıkar sağlamak için fırsat kollayan başka bir kovulmuş melek var."

"Pepper'a bunu söyledin mi?"

Patch gülümsedi. "Deniyorum. Kendini pek konuşkan hissetmiyor."

"Seni ortaya çıkarmak için gerekirse bütün Delphic Eğlence Parkı'nı yakacağını söyledi." Baş meleklerin kendi güvenliklerinden korktukları için kovulmuş melekler tarafından inşa edilmiş yerleşim yerleri olan Delphic Eğlence Parkı'ndan içeri adım atmaya cesaret edemediklerini biliyordum. Bu yüzden tehdit mantıklı gelmişti.

"Kellesi tehlikede ve umutsuzlaşıyor. Ortadan kaybolmam gerekebilir."

"Kaybolmak mı?"

"Pek etrafta görünmeyebilirim yani."

Tek dirseğimin üstünde doğrulup Patch'e baktım. "Benim bu tablodaki yerim ne?"

"Senin sayende bana ulaşabileceğini sanıyor. Sana kene gibi yapışacaktır. Şu anda biz konuşurken o arabasını yolun karşısına park etmiş, gözlerini benim pikabıma dikmiştir." Patch başparmağını yanağımda dolaştırdı. "Beceriklidir ama beni kız arkadaşımla keyifli zaman geçirmekten alıkoyacak kadar değil."

"Bana her zaman iki adım önde olacağına söz ver." Pepper'ın Patch'i yakalaması ve onu kestirmeden cehenneme göndermesinin bende pek sıcak ve hoş bir his uyandırdığını söyleyemezdim.

Patch parmağını tişörtümün yakasına taktı ve öpmek için beni kendine çekti. "Endişelenme, Melek. Bu gizli kapaklı işlerle çok uzun zamandır uğraşıyorum."

Uyandığımda, yatağın yanımda kalan kısmı soğuktu. Pepper Friberg, nam-ı diğer Bay Kirli Sırlı Baş Melek'in bütün gece evimin karşısında oturup casusluk oynaması olasılığı yerine Patch'in kollarının arasına kıvrılıp uyuyuşumu hatırlamaya konsantre olarak gülümsedim.

Bir sene öncesini, ikinci sınıfın sonbaharını düşündüm. O zamana dek bir erkekle öpüşmemiştim bile. Beni bekleyenleri hayal dahi edemezdim. Patch benim için söze dökemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyordu. Bana olan sevgisi ve inancı, yakın zamanda almaya zorlandığım kararların yakıcılığını azaltıyordu. Vicdanıma ne zaman şüphe ya da pişmanlık süzülse, tek yapmam gereken Patch'i düşünmekti. Her zaman doğru tercihi yaptığımdan emin değildim

ama bir konuda nettim. Patch'le doğru tercihi yapmıştım. Ondan vazgeçemezdim. Asla.

Öğle saatlerinde Vee aradı.

"Koşuya çıkalım mı?" dedi. "Yeni bir spor ayakkabı aldım ve bu kötü çocukları kullanmam gerek."

"Vee, dün gece dans etmekten ayaklarım su topladı. Hem bir dakika, sen ne zamandan beri koşmayı sever oldun?"

"Birkaç kilo fazlam olduğu sır değil," dedi. "İri kemikliyim ama bu, bir miktar yağın bana engel olması için yeterli bahane değil. Ortalıkta Scott Parnell adında bir adam var ve eğer peşine düşecek cesareti toplamak için birkaç kilo vermem gerekecekse, o zaman ben de veririm. Scott'ın bana, Patch'in sana baktığı gibi bakmasını istiyorum. Daha önce bu diyet ve egzersiz zımbırtıları konusunda ciddi değildim ama artık yeni bir sayfa açıyorum. Bugünden itibaren egzersizi seviyorum. Yeni en yakın arkadaşım egzersiz."

"Öyle mi? Bana ne oldu?"

"Şu kiloları verdiğim anda sen yine bir numaralı dostum olacaksın. Yirmi dakikaya kadar seni alırım. Ter bandını unutma. Saçların nemlenince korkunç şeyler yapmaya başlıyor."

Telefonu kapattım. Üzerime askılı bir tişört ve eşofman, ayaklarıma da tenis ayakkabılarımı geçirdim.

Vee beni tam vaktinde aldı ve istikametimizin okulun koşu pisti olmadığı hemen belli oldu. Mor Neon'unu okula ters yönde kalan şehre çevirirken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Tepelerde koşarız diye düşündüm. Yokuşlar kalça kasları için iyidir." Neon'u Deacon Yolu'na sokunca, kafamda bir ışık yandı.

"Dur bir dakika. Scott, Deacon Yolu'nda oturuyor."

"Ah, haklısın, orada oturuyor."

"Scott'ın evinin önünde mi koşacağız? Sence bu biraz... bilmiyorum ama... sapıklık olmuyor mu?"

"Bu, konuya gerçekten acıklı bir bakış şekli, Nora. Bunu neden bir motivasyon aracı olarak görmüyorsun?"

"Ya bizi görürse?"

"Sen Scott'la arkadaşsın. Bizi görürse, büyük olasılıkla çıkıp konuşur. Ve durup ona vaktimizden birkaç dakika ayırmamak kabalık olur."

"Başka bir deyişle, olay koşmak değil. Tavlamak."

Vee kafasını salladı. "Hiç eğlenceli değilsin."

Deacon'dan yukarı, iki tarafında her daim yeşil ağaçların sıralandığı, kıvrımlı ve manzaralı yol boyunca ilerlemeye başladı. Birkaç haftaya kalmaz ağaçlar karla kaplanacaktı.

Scott, annesi Lynn Parnell'la birlikte, bir sonraki dönemeçte görüş alanımıza giren sitede oturuyordu. Scott yaz aylarında evden ayrılıp saklanmaya başlamıştı. Hank Millar'ın Nefilim ordusunu terk etmişti ve Hank diğerlerine ibret olması için usanmadan onu aramıştı. Ben Hank'i öldürünce Scott evine dönüş özgürlüğünü kazanmıştı.

Binanın etrafı beton duvarlarla çevriliydi ve her ne kadar niyetlerinin mahremiyet elde etme olduğundan emin olsam da duvar mekâna bir esir kampı havası vermişti. Vee arabayı girişe çekerken, gizlice Scott'ın odasına girmeme yardım ettiği zamana döndüm. Scott'ın arkamdan iş çeviren pisliğin teki olduğunu sandığım zamana. Tanrım, her şey ne kadar değişmişti. Arabayı tenis kortunun yakınına park ettik. Ağların yerinde yeller esiyordu ve birisi kort zeminini duvar yazılarıyla donatmıştı.

Arabadan indik ve birkaç dakika boyunca ısınma hareketleri yaptık.

Vee, "Neon'u bu semtte uzun süre tek başına bırakmak bana güvenli gelmiyor," dedi. "Belki de sitenin etrafında tur atmamız daha iyi olur. Böylece bebeğimi gözümün önünden ayırmak zorunda kalmam."

"Hı-hı. Böylece Scott'a bizi görmesi için daha çok fırsat vermiş oluruz."

Vee'nin üstünde, poposunda altın rengi harflerle DİVA yazan bir eşofman vardı. Ayrıca makyajı eksiksizdi; kulaklarına tek taş küpelerini, parmağına yakut yüzüğünü takmıştı ve buram buram Dior'un Pure Poison parfümü kokuyordu. Sıradan koşu kılığı işte.

Harekete geçtik ve sitenin etrafını dolaşan patikada ağır bir koşu tutturduk. Güneş yüzünü göstermişti, üç turun sonunda eşofman üstümü çıkarıp belime bağladım. Vee çabucak eski bir banka ulaştı ve nefes nefese çöktü.

"Beş kilometre olmuştur," dedi.

Patikayı süzdüm. Tabii... üç dört kilometre daha koşmuş olsaydık.

Vee, "Belki Scott'ın penceresinden içeri göz atabiliriz," dedi. "Bugün pazar. Uyuyakalmış ve dostça bir uyandırma çağrısına ihtiyaç duyuyor olabilir."

"Scott üçünü katta oturuyor. Neon'un bagajına sığdırdığın on iki metrelik bir merdivenin yoksa pencere röntgenciliğinin üstünü çizebiliriz."

"Daha dolambaçsız bir yol seçebiliriz. Kapısını çalmak gibi mesela."

O sırada turuncu renkli, 1970'lerden kalma bir Plymouth Barracuda, motor homurtusu eşliğinde park alanına girerek üstü kapalı alana çekti ve Scott arabadan indi. Scott, pek çok Nefil erkeği gibi, spor salonuyla fazlasıyla haşır neşir erkeklerin fiziğine sahipti. Ayrıca bir doksan beşlik boyuyla hayli uzun sayılırdı. Tam bir tutuklu gibi

kısacık kestirdiği saçlarıyla kaba ve sert bir yakışıklığa sahipti. Bugün bir basketbol şortu ve kolları kesik bir tişört giymişti.

Vee eliyle yüzünü yelpazeledi. "Vay canına."

Scott'a seslenmek ve dikkatini çekmek amacıyla elimi havaya kaldırdığım anda Barracuda'nın yolcu kapısı açıldı ve Dante göründü.

"Bak şuna," dedi Vee. "Bu Dante. Hesabı sen yap. Onlar iki, biz iki. Koşmayı seveceğimi biliyordum."

"Aniden koşmaya devam etme arzusuyla doldum," diye mırıldandım. Ve Dante'yle arama upuzun bir mesafe koyana dek durmama. Dün geceki konuşmaya kaldığımız yerden devam edecek havada değildim. Aynı şekilde, Vee'nin çöpçatan rolü oynamasını kaldıracak havada da değildim. Bu konuda sinir bozacak kadar iyiydi.

"Çok geç. Yakalandık." Vee kolunu başının üstünde bir helikopter pervanesi gibi döndürmeye başladı.

Ve elbette, Scott ve Dante Barracuda'ya yaslanmış, sırıtarak bize bakıyorlardı.

Scott, "Beni mi takip ediyorsun, Grey," diye seslendi.

Vee'ye, "Tamamen senindir," dedim. "Ben koşumu tamamlayacağım."

"Ya Dante ne olacak? Kendini fazlalıkmış gibi hissedecek," dedi.

"Ona iyi gelecektir, güven bana."

Scott, "Yangın nerede, Grey?" diye seslendi ve hoşnutsuz bakışlarım altında, Dante'yle birlikte bize doğru koşmaya başladılar.

"Antrenman yapıyorum," dedim. "Şeyi düşünüyorum... Koşu takımı seçmelerinde şansımı denemeyi."

Vee, "Koşu mevsimi bahardan önce başlamaz," diye uyardı.

Canı cehenneme.

Scott'a, "Ah, nabız atışlarım düşüyor," diye seslendim. Bunun üstüne ters istikamette koşmaya başladım.

Scott'ın peşime düştüğünü duydum. Birkaç saniye sonra, tişörtümün askısını tutup muzip bir tavırla çekti. "Bana neler olduğunu söylemek ister misin?"

Yüzümü ona çevirdim. "Sence neye benziyor?"

"Sen ve Vee koşu bahanesiyle beni görmeye gelmişsiniz gibi görünüyor."

Omzuna tebrik amaçlı bir şaplak indirdim. "Aferin sana, ahbap."

"O zaman neden kaçıyorsun ve Vee neden parfüm fabrikası gibi kokuyor?"

Sessiz kalarak cevabı bulmayı ona bıraktım.

Sonunda, "Ah," dedi.

Ellerimi iki yana açtım. "Buradaki görevim sona erdi."

"Beni yanlış anlama ama bütün günü Vee'yle takılarak geçirmeye hazır olduğumu sanmıyorum. O bayağı... yoğun biri."

Ona bilge, "cesaretini toplayana kadar cesur gibi davran" öğüdünü vermeye hazırlanırken Dante yanımızda bitti.

"Konuşabilir miyiz?" dedi.

"Ah, Tanrım," diye geveledim.

Scott, "Gitme mesajını aldım," dedi ve bütün hevesimi kırarak, beni Dante'yle baş başa bırakıp uzaklaştı.

Geçici çözüm getirecek ilişkimize dair fikirlerini tekrar tekrar anlatırken yüzüne bakmak zorunda kalmayacağımı düşünerek, "Hem koşup hem konuşabilir misin?" diye sordum. Ayrıca bu, konuşmaya ne kadar hevesli olduğum konusunda çok şey anlatıyordu.

Dante yanıt olarak hızlandı ve yanımda koşmaya başladı.

"Koşmaya çıktığını gördüğüme sevindim," dedi.

Ter içinde kalan yüzüme düşmüş saçları iterek, "Nedenmiş o?" diye sordum. "Yoksa beni berbat halde görmek sana büyük bir mutluluk mu veriyor?"

"O da var tabii ama senin için planladıklarımı düşünürsek bu iyi bir antrenman."

"Benim için bir şeyler mi planlıyorsun? Neden daha fazlasını duymak istemediğim hissine kapılıyorum acaba?"

"Artık bir Nefil olabilirsin, Nora ama dezavantajlı durumdasın. Doğal yollardan dünyaya gelmiş Nefillerin aksine sıradışı bir boya ve fiziksel güç avantajına sahip değilsin."

"Sandığından çok daha güçlüyüm," diye itiraz ettim.

"*Eskisinden* daha güçlüsün. Ama dişi bir Nefil kadar değil. İnsan olduğun zamanki bedene sahipsin ve o zamanlar bu yeterli gelse de artık rekabet için yeterli değil. Yapın çok narin. Bana kıyasla fazlasıyla kısasın. Ve kas elastikiyetin feci durumda."

"İşte bu çok pohpohlayıcı oldu."

"Sana duyman gereken yerine, duymak isteyeceğini düşündüğüm şeyi söyleyebilirdim ama o zaman gerçekten arkadaşın sayılır mıydım?"

"Bana bütün bunları neden anlatman gerekiyor ki?"

"Dövüşmeye hazır değilsin. Kovulmuş bir melek karşısında hiç şansın yok. Bu kadar basit."

"Kafam karıştı. Neden dövüşmem gereksin ki? Dün, bir savaş çıkmayacağını tekrar tekrar ve net olarak ifade ettiğimi sanıyordum. Ben Nefilleri barışa yönlendireceğim." Ve böylece baş meleklerden de kurtulacaktım. Patch ve ben tepesi atmış Nefillerin, tam donanımlı baş meleklerden daha iyi düşmanlar olduklarına açıkça karar vermiştik. Dante'nin savaşa girmek istediği ortadaydı ama onunla aynı görüşte değildik. Ve Nefil ordusunun lideri olarak nihai karar

bana aitti. Dante beni hafife alıyormuş gibi gelmişti ve bundan zerre kadar hoşlanmamıştım.

Durdu ve gözlerimin içine bakabilmek için beni bileğimden yakaladı. Sakin bir sesle, "Olup biten her şeyi sen kontrol edemezsin," derken içimden, sanki bir buz küpü yutmuşum gibi, dondurucu bir his geçti. "Senin arkanı kolladığımı biliyorsun, Hank'e sana göz kulak olacağıma söz verdim. Ama savaş ya da en azından bir isyan çıkarsa, sağ çıkamazsın. Mevcut durumunda mümkün değil. Sana bir şey olur da orduya liderlik edemezsen, yeminini çiğnemiş olacaksın ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Ah, ne anlama geldiğini pekâlâ biliyordum. Kendi mezarıma atlamak demekti. Ve annemi de peşimden sürüklemek.

"Önlem olarak, sana idare edebilmeni sağlayacak bir şeyler öğretmek istiyorum," dedi Dante. "Tek önerdiğim bu."

Yutkundum. "Seninle antrenman yaparsam, kendi başımın çaresine bakacak kadar güçleneceğim bir noktaya varacağımı mı düşünüyorsun?" Kovulmuş meleklere karşı olabilirdi. Peki ya baş melekler? İsyanı durduracağıma söz vermiştim. Savaş için antrenman yapmak, bu amaçla örtüşmüyordu.

"Bence denemeye değer."

Savaşın düşüncesi bile, midemin düğümlenmesine yetmişti ama Dante'nin önünde korkumu göstermek istemiyordum. Zaten kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünüyordu. "Bu durumda hangisisin? Sahte erkek arkadaşım mı? Özel antrenörüm mü?"

Dudakları büküldü. "Her ikisi de."

3

Vee koşu sonrası beni eve bıraktığında, cep telefonumda iki cevapsız arama vardı. İlki zaman zaman intikam tanrıçam, zaman zaman da, kaderin oyunu sonucu sevgi bağıyla değilse de kan bağıyla kız kardeşim olan Marcie Millar'dandı. Son on yedi seneyi, ilkokulda çikolatalı sütümü çalan ve ortaokulda okul dolabıma kadın pedi yapıştıran kızın DNA'ma ortak olduğunu bilmeden geçirmiştim. Gerçeği önce Marcie ortaya çıkarmış ve yüzüme çarpmıştı. İlişkimizi insanların arasında tartışmamak konusunda sözsüz bir anlaşmamız vardı ve genel olarak bu yeni bilgi, bizi hiç değiştirmemişti. Marcie hâlâ şımarık ve anoreksik aptalın tekiydi ve ben de uyanık olduğum saatlerin büyük kısmını arkamı kollayarak ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ederek geçirmeye devam ediyordum.

Marcie mesaj bırakmamıştı, benden ne isteyebileceğini tahmin edemediğim için bir sonraki mesaja geçtim. Bilinmeyen numara. Sesli mesajda kontrollü ve erkeksi bir nefes vardı ama tek kelime yoktu. Belki Dante'ydi, belki Patch. Belki de Pepper Friberg. Özel numaram rehberde kayıtlıydı ve Pepper birazcık araştırmacılık ruhuyla izimi kolayca bulabilirdi. Ama bu pek güven verici bir düşünce sayılmazdı.

Kumbaramı yatağımın altından çıkardım, kauçuk tabanını çekince içinden yetmiş dolar çıktı. Dante yarın sabah beşte hızlı koşu ve ağırlık kaldırma egzersizleri yapmam için beni alacaktı ve spor

ayakkabılarıma tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra, "O şeyler bir günlük antrenmanı atlatamaz," diye homurdanmıştı. Bu yüzden, harçlığımı kros ayakkabılarına yatırmak üzereydim.

Savaş tehdidinin, Dante'nin göstermeye çalıştığı kadar ciddi olduğunu sanmıyordum. Özellikle de Patch ve ben gizli gizli, Nefilleri sonu kötü bitmeye mahkûm ayaklanmadan geri çekme planları yaparken. Ama ölçülerim, süratim ve çevikliğimle ilgili yorumları doğruydu. Tanıdığım bütün Nefillerden daha ufak tefektim. Ben onların aksine boyu, kas esnekliği ve diğer her şeyi ortalama olan bir insan bedeniyle doğmuştum ve bir kan nakli ve Dönüşüm Yemini'yle Nefil olabilmiştim. Teoride onlardan biriydim ama pratikte değildim. Bu farklılığın sırtıma bir hedef tahtası çizmesini istemiyordum ama zihnimin gerisindeki cılız bir ses, öyle olabileceğini söylüyordu.

Ve gücümü korumak adına ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Dante'ye yarın sabahla ilgili ilk sorum, "Neden bu kadar erken başlıyoruz?" olmalıydı ama cevabı zaten bildiğimden şüpheleniyordum. Bir Nefil'in yanında koşuya çıktığı takdirde dünyanın en hızlı insanı bile aylak aylak yürüyüş yapar gibi görünürdü. En iyi halindeki bir Nefil'in en yüksek süratiyle saatte seksen kilometrenin üstüne çıkabileceğinden şüpheleniyordum. Dante ve benim lisenin koşu pistinde o hızı yaparken görülmemiz dikkatleri üzerimize çekerdi. Ancak pazartesi sabahının şafak öncesi saatlerinde insan soyluların büyük kısmı derin uykuda olurdu ve bu bizim için hiç endişelenmeden antrenman yapma fırsatı demekti.

Parayı cebime tıktım ve alt kata indim. Anneme, "Birkaç saate dönerim!" diye seslendim.

Mutfaktan karşılık verdi: "Rosto akşam altıda hazır olacak, geç kalma!"

Yirmi dakika sonra Pete'in Soyunma Odası'nın kapısından girip ayakkabı bölümüne yönelmiştim. Birkaç kros ayakkabısı

ayakkabılarıma tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra, "O şeyler bir günlük antrenmanı atlatamaz," diye homurdanmıştı. Bu yüzden, harçlığımı kros ayakkabılarına yatırmak üzereydim.

Savaş tehdidinin, Dante'nin göstermeye çalıştığı kadar ciddi olduğunu sanmıyordum. Özellikle de Patch ve ben gizli gizli, Nefilleri sonu kötü bitmeye mahkûm ayaklanmadan geri çekme planları yaparken. Ama ölçülerim, süratim ve çevikliğimle ilgili yorumları doğruydu. Tanıdığım bütün Nefillerden daha ufak tefektim. Ben onların aksine boyu, kas esnekliği ve diğer her şeyi ortalama olan bir insan bedeniyle doğmuştum ve bir kan nakli ve Dönüşüm Yemini'yle Nefil olabilmiştim. Teoride onlardan biriydim ama pratikte değildim. Bu farklılığın sırtıma bir hedef tahtası çizmesini istemiyordum ama zihnimin gerisindeki cılız bir ses, öyle olabileceğini söylüyordu.

Ve gücümü korumak adına ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Dante'ye yarın sabahla ilgili ilk sorum, "Neden bu kadar erken başlıyoruz?" olmalıydı ama cevabı zaten bildiğimden şüpheleniyordum. Bir Nefil'in yanında koşuya çıktığı takdirde dünyanın en hızlı insanı bile aylak aylak yürüyüş yapar gibi görünürdü. En iyi halindeki bir Nefil'in en yüksek süratiyle saatte seksen kilometrenin üstüne çıkabileceğinden şüpheleniyordum. Dante ve benim lisenin koşu pistinde o hızı yaparken görülmemiz dikkatleri üzerimize çekerdi. Ancak pazartesi sabahının şafak öncesi saatlerinde insan soyluların büyük kısmı derin uykuda olurdu ve bu bizim için hiç endişelenmeden antrenman yapma fırsatı demekti.

Parayı cebime tıktım ve alt kata indim. Anneme, "Birkaç saate dönerim!" diye seslendim.

Mutfaktan karşılık verdi: "Rosto akşam altıda hazır olacak, geç kalma!"

Yirmi dakika sonra Pete'in Soyunma Odası'nın kapısından girip ayakkabı bölümüne yönelmiştim. Birkaç kros ayakkabısı

denedikten sonra, indirim rafındaki bir ayakkabıda karar kıldım. Dante pazartesi sabahıma –bölge çapında öğretmen seminer günü olduğu için okul tatildi– el koyabilirdi ama harçlığımın tamamını ona kaptıracak değildim.

Ayakkabıların parasını ödedim ve cep telefonundan saati kontrol ettim. Henüz dört bile olmamıştı. Önlem olarak, Patch'le toplum içinde telefon görüşmelerini en aza indirmeye karar vermiştik ama kaldırımda iki yana doğru attığım hızlı bir bakış, yalnız olduğumu doğruladı.

Patch'in bana verdiği izi sürülemeyen cep telefonunu çantamın derinliklerinden bulup numarasını tuşladım.

Bir sonraki sokağa park ettiğim arabama doğru yürürken, "Birkaç saat boş vaktim var," dedim. "Lookout Parkı'nda, atlıkarıncanın arkasında gözlerden uzak bir ambar var. On beş dakika içinde orada olabilirim."

Sesindeki gülümsemeyi duyar gibiydim. "Beni fena halde istiyorsun."

"Endorfine ihtiyacım var."

"Ve terk edilmiş bir ambarda öpüşüp koklaşmak bu işe yarayacak, öyle mi?"

"Hayır, büyük olasılıkla beni endorfin komasına sokacak ama teoriyi denemek için can atıyorum. Şu anda Pete'in Soyunma Odası'ndan çıkıyorum. Trafik lambaları benden yana olursa, on dakika içinde bile..."

Cümlemi bitiremedim. Bez bir çuval kafama indi ve arkadan kucaklandım. Şaşkınlıkla telefonu elimden düşürdüm. Çığlık atarak kollarımı kurtarmaya çalıştım ama beni caddeye doğru iten kollar fazla güçlüydü. Sokağın aşağısından bir aracın homurtular çıkararak geldiğini duydum ve hemen sonra tam önümde sert bir frenle durdu.

Bir kapı açıldı ve içeri itildim.

Panelvanın içindeki havaya, limonlu oda parfümünün maskelediği bir ter kokusu hâkimdi. Ön taraftaki havalandırma deliklerinden içeri dolan yüksek ısı, terlememe neden oluyordu. Belki de amaç buydu.

Öfkeyle, "Neler oluyor? Ne istiyorsunuz?" diye sordum. Olanların ağırlığı henüz kafama denk etmediği için, korkmaktan çok öfkelenmiştim. Cevap gelmedi ama yakınımdaki iki kişinin nefeslerini duydum. Bu ikisinin yanı sıra bir de sürücü vardı, bu da toplamda üç kişi oldukları anlamına geliyordu. Bana karşı tek kişi.

Kollarım arkama doğru bükülmüş ve bende çekme zinciri hissi uyandıran bir şeyle bağlanmıştı. Ayak bileklerim de benzer bir dayanıklı zincirle sabitlenmişti. Çuval hâlâ kafamdaydı. Yüzüstü uzanmıştım ve burnum panelvanın zeminine dayalıydı. Yan dönmeye çalıştım ama omuz eklemim yuvasından ayrılacakmış gibi hissettim. Öfkeyle bir çığlık atmamla bacağımın üst kısmına hızlı bir tekme yemem bir oldu.

Bir erkek sesi, "Sesini kes!" diye homurdandı.

Uzun bir süre yol aldık. Belki kırk beş dakika. Zihnim zamanı doğru takip edemeyecek kadar farklı yerlerde dolaşıyordu. Kaçabilir miydim? Nasıl? Onlardan hızlı davranabilir miydim? Hayır. Onları aklımla alt edebilir miydim? Belki. Bir de Patch vardı. Kaçırıldığımı anlayacaktı. Cep telefonumun izini Pete'in Soyunma Odası'nın önüne kadar sürebilirdi ama oradan sonra nereye gideceğini nereden bilecekti ki?

İlk başta panelvan peş peşe trafik ışıklarında durmuştu ama bir süre sonra yol açılmıştı. Panelvanın zikzaklı bir yolda kıvrılarak yukarı doğru tırmanması beni şehrin dışında, ücra bir yere doğru hareket ettiğimize inandırmıştı. Tişörtümün altından ter süzülüyordu ve tek bir derin nefes dahi almayı başaramıyor gibiydim. Her nefes alışım, göğsüme kıskaç gibi oturmuş panik yüzünden yetersiz kalıyordu.

Lastikler çakılları ezerek durmadan yokuş yukarı çıkıyordu. Ta ki sonunda motor durana kadar. Beni tutanlar ayaklarımdaki zincirleri çözdü ve beni dışarı sürükleyip çuvalı başımdan çıkardı.

Yanılmamıştım. İkisi erkek, biri kadın, üç kişiydiler. Beni ahşap bir kulübeye getirmişlerdi. Kollarımı giriş katından tavandaki kirişlere kadar uzanan dekoratif bir direğe yeniden zincirlediler. Işık yoktu ama nedeni elektriğin kesik olması olabilirdi. Az sayıdaki mobilyanın üzeri beyaz örtülerle örtülmüştü. İçerisinin dışarıdan en çok bir ya da iki derece daha sıcak olması, şöminenin yanmadığı anlamına geliyordu. Kulübe her kime aitse, kış için kapatılmıştı.

İçlerinde en iri cüsseli olan, "Boşuna bağırmaya zahmet etme," dedi. "Kilometrelerce mesafede tek bir insan yok." Bir kovboy şapkası ve güneş gözlüğünün arkasına saklanmıştı ama bu gereksiz bir tedbirdi. Onu daha önce hiç görmediğimden emindim. Güçlenen altıncı hissim, üçünün de Nefil olduğunu doğruluyordu ama benden ne istedikleri konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Zincirleri çekiştirdim ama bir şangırtı çıkarmanın dışında yerlerinden bile oynamadılar.

Kovboy şapkalı Nefil, "Gerçek bir Nefil olsaydın, zincirleri koparabilirdin," diye homurdandı. Geride duran ve benimle iletişimlerini tiksinti dolu bakışlarla sağlayan diğer ikisinin sözcülük görevini üstlenmişe benziyordu.

Buz gibi bir sesle tekrar ettim: "Benden ne istiyorsunuz?"

Kovboy Şapkası'nın dudakları pis bir sırıtışla büküldü. "Senin gibi küçük bir prensesin nasıl olup da Nefil devriminin altından kalkabileceğini sandığını öğrenmek istiyorum."

Gerçeği çirkin suratına çarpabilmeyi dileyerek nefret dolu bakışına karşılık verdim. Devrim falan olmayacaktı. İki gün sonra Heşvan başlayınca, o ve Nefil arkadaşlarının bedenleri kovulmuş melekler tarafından ele geçirilecekti. Hank Millar, kafalarını devrim

ve kurtuluş lakırtılarıyla doldurarak işin kolayına kaçmıştı. Şimdi gerçek bir mucize yaratma görevi bana kalmıştı.

Ve bunu yapmayacaktım.

Kovboy Şapkası önümde volta atarak, "Seni araştırdım," dedi. "Soruşturdum ve kovulmuş bir melekle, Patch Cipriano'yla çıktığını öğrendim. İlişkin nasıl gidiyor?"

Belli etmeden yutkundum. "Kimlerle konuştuğunu bilmiyorum." Patch'le ilişkimin ortaya çıkması halinde nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya kalacağımı biliyordum. Dikkatli davranmıştım ama görünüşe bakılırsa, yeterince dikkatli davranmamış olmalıydım. "Ama Patch'le ilişkimi bitirdim," diye yalan söyledim. "Yaşadığımız şey geçmişte kaldı. Kimlere bağlı olduğunu biliyorum. Bir Nefil olduğum anda..."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Sen bir Nefil değilsin!" Gözleri beni aşağılayıcı bir ifadeyle süzdü. "Şu haline bir bak. Acınacak haldesin. Kendine Nefil demeye hakkın yok. Sana bakınca bir insan görüyorum. Zayıf, ağlayıp sızlayan, yetkilendirilmiş küçük bir kız."

Sakin bir tavırla konuştum. "Fiziksel olarak senin kadar güçlü olmadığım için öfkelisin."

"Gücünden bahseden kim? Sende gurur yok. İçinde sadakat duygusundan eser yok. Kara El'e bir lider olarak saygı duyardım çünkü o saygıyı hak etmişti. Bir vizyonu vardı. Eyleme geçmişti. Seni halefi tayin etti ama bunun benim için bir anlamı yok. Saygımı mı istiyorsun? Sana saygı duymamı sağla." Parmaklarını vahşi bir tavırla suratımın önünde şıklattı. "*Hak et*, prenses."

Saygısını hak etmek mi? Hank olabilmek için mi? Hank bir dolandırıcı ve yalancıydı. Hoş sözler ve yağcılıkla halkına imkânsızı vadetmişti. Annemi kandırmış, kullanmış ve gizli planlarına alet etmişti. Beni içine düşürdüğü durumu ve beni kaçık planlarını gerçekleştirmek zorunda bıraktığını düşündükçe deliriyordum.

Kovboy Şapkası'nın gözlerine soğuk bir ifadeyle baktım ve sonra ayağımı var gücümle kaldırıp göğsüne indirdim. Geriye doğru uçtu ve yere yığıldı.

Diğer ikisi bana doğru atıldı ama öfkem içimde bir yangın çıkarmıştı. Göğsümde yabancı ve vahşi bir güç kabarmıştı. Zincirlere asıldım ve halkalar yerlerinden ayrılırken metalin gıcırtısını duydum. Zincirler yere düşünce hiç zaman kaybetmeden yumruk savurmaya başladım. İlk Nefil'in kaburgalarına bir yumruk indirdikten sonra, dişi Nefil'e bir döner tekme attım. Ayağım bacağının üst kısmına denk gelmişti; hissettiğim sert kas yığınına hayret ettim. Hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü ve dayanıklı bir kadınla karşılaşmamıştım.

Dante haklıydı: Dövüşmeyi bilmiyordum. İşin peşini bırakmamam ve onlar yerdeyken saldırmaya acımasızca devam etmem gerektiğini biraz geç fark ettim. Ama yaptığım şey beni, tepkilerinin ne olacağını görmek için beklerken, kamburumu çıkararak savunma pozisyonu almaktan başka bir şey yapamayacak kadar afallatmıştı.

Kovboy Şapkası üzerime atılarak beni direğe doğru itti. Çarpmanın etkisi ciğerlerimdeki bütün havanın boşalmasına neden oldu ve oksijen almak için boşuna çabalayarak iki büklüm oldum.

"Seninle işim bitmedi, prenses. Bu sadece uyarıydı. Eğer kovulmuş meleklerle takıldığını duyarsam, hoş olmaz." Yanağımı sıvazladı. "Bu süreyi, kimlere bağlı olduğunu gözden geçirmek için kullan. Bir dahaki karşılaşmamızda taraf değiştirmiş olmanı umuyorum."

Diğerlerine çenesiyle işaret etti ve sırayla kapıdan çıktılar.

Zorlukla nefes aldım ve toparlanmak için bir süre oyalandıktan sonra sendeleyerek kapıya yürüdüm. Çoktan gitmişlerdi. Yolun tozu kalkmıştı ve ufuk çizgisi alacakaranlığa gömülmüştü. Bir avuç yıldız, cam kırığı gibi parıldıyordu.

Kulübenin verandasında durmuş, eve dönüş yolunu nasıl bulacağımı kestirmeye çalışırken, karşımda uzanan uzun, çakıl taşlı yolda bir motorun homurtusunu duydum. Kendimi Kovboy Şapkası ve arkadaşlarının dönüşüne hazırladım ama görüş alanıma giren şey, tek bir yolcusu olan bir Harley Sportster motosiklet oldu.

Patch.

Motordan atladı ve üç büyük adımda yanıma ulaştı. Yüzümü ellerinin arasına alarak yaralanıp yaralanmadığıma dair bir işaret arayıp, "Bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordu. Gözleri rahatlama, endişe ve öfke karışımıyla parlıyordu. "Neredeler?" diye sorarken, sesi daha önce hiç duymadığım kadar sertti.

"Hepsi Nefil, üç kişiydiler," dedim. Yaşadığım korku ve yediğim nefes kesici darbe yüzünden sesim hâlâ titrekti. "Beş dakika kadar önce gittiler. Beni nasıl buldun?"

"Takip cihazını devreye soktum."

"Üzerime izimi sürecek bir cihaz mı yerleştirdin?"

"Kot ceketinin cebine dikili. Heşvan salı günkü yeni ayla başlayacak ve sen yeminsiz bir Nefilsin. Ayrıca Kara El'in kızısın. Başına konmuş bir ödül var ve bu seni ortalıktaki hemen hemen bütün kovulmuş melekler için cazip bir hedefe dönüştürüyor. Sadakat ye-

mini etmeyeceksin, Melek, işte o kadar. Bunun için özeline müdahale etmem gerekse bile, kabullenmeye bak."

"Kabullenmeye bak mı? Nasıl yani?" Onu kucaklamalı mıydım yoksa itmeli mi karar veremiyordum.

Patch öfkemi görmezden geldi. "Bana onlarla ilgili her şeyi anlat. Fiziksel özellikleri, arabanın türü ve modeli, izlerini sürmeme yarayacak ne varsa." Bakışlarında intikam ateşi yanıyordu. "Bunu ödeteceğim."

"Telefonuma da dinleme cihazı mı koydun yoksa?" diye sordum. Patch'in mahremiyetimi bana söylemeden istila ettiğinden haberim yoktu.

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"Başka bir deyişle, hiç sırrım yok."

İfadesi yumuşadı ve ortam bu kadar gergin olmasa, gülümsemeyi düşünebilecekmiş gibi baktı. "Yine de benden saklamayı başarabildiğin birkaç şey var, Melek."

Pekâlâ, doğrudan tuzağına düşmüştüm.

"Çete lideri, güneş gözlüğü ile bir kovboy şapkasının arkasına saklanmıştı ama onu daha önce hiç görmediğime eminim. Diğer ikisi sıradan giyinmişti."

"Araba?"

"Kafama bir çuval geçirilmişti ama bir panelvan olduğuna eminim. İkisi arkada yanıma oturdu ve beni dışarı çıkarırlarken, kapı sürgülüymüş gibi geldi."

"Dikkat çekici başka bir şey var mıydı?"

Çete liderinin beni gizli ilişkimizi ortaya çıkarmakla tehdit ettiğini anlattım.

Patch, "Haber yayılırsa, işler hızla çirkinleşir," dedi. Kaşları çatıldı ve gözleri belirsizlikle kararardı. "İlişkimizin gizliliğini sürdürmekte

kararlı mısın? Seni kaybetmek istemiyorum ama bunu onlarınkiyle değil, kendi şartlarımızla yapmayı tercih ederim."

Elini tutarken, teninin ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. En kötüsüne hazırlanır gibi hareketsizleşmişti de. "Bu işte ya seninle birlikteyim ya da yokum," dedim. Her kelimesinde ciddiydim. Patch'i daha önce bir kez kaybetmiştim ve melodrama kaçmak istemiyordum ama ölmeyi yeğlerdim. Patch'in hayatıma girmesinin bir nedeni vardı. Ona ihtiyacım vardı. Biz bir bütünün iki yarısıydık.

Patch beni kendine çekti ve sahiplenici bir vahşilikle sımsıkı sarıldı. "Bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama ilişkimizin bittiğine dair net bir mesaj vermek için, herkesin gözü önünde bir kavga sahnelemek zorunda kalabiliriz. Sırları kurcalama konusunda ciddiyseler, ortaya çıkaracakları şeyleri kontrol edemeyebiliriz. Bu iş bir cadı avına dönmeye başlıyor ve ilk hamleyi bizim yapmamız yararımıza olabilir."

"Bir kavga sahnelemek mi?" diye tekrarlarken, içime kış soğuğunu andıran bir korku süzüldü.

Patch kulağıma, "Biz gerçeği biliyor olacağız," diye fısıldarken, beni ısıtmak için kollarımı ovalıyordu. "Seni kaybetmeyeceğim."

"Gerçeği başka kim bilecek? Vee? Annem?"

"Ne kadar az şey bilirlerse o kadar güvende olurlar."

İç geçirdim. "Vee'ye yalan söylemek alışkanlık halini aldı. Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum. Onun yanındayken kendimi suçlu hissediyorum. Her şeyi anlatmak istiyorum. Özellikle bunun gibi önemli bir konuda."

Patch nazik bir sesle, "Karar senin," dedi. "Ama anlatacak bir şeyi olmadığını düşünürlerse, canını yakmazlar."

Haklı olduğunu biliyordum ve bu da bana seçme şansı bırakmıyordu. Ben kim oluyordum da, kendi vicdanımı hafifletmek için en yakın arkadaşımı riske atıyordum ki?

"Büyük olasılıkla Dante'yi kandıramayız. Onunla çok yakın çalışıyorsunuz," dedi Patch. "Aslına bakarsan, onun bilmesi daha iyi olabilir. Sözü dinlenen Nefillerle konuşurken hikâyeni destekleyebilir." Patch deri ceketini çıkarıp omzuma koydu. "Haydi, seni eve götüreyim."

"Önce Pete'in Soyunma Odası'na uğrayabilir miyiz? Cep telefonumu ve bana verdiğin şu izi sürülmeyen telefonu almam gerek. Birini saldırı sırasında düşürdüm; diğeri de çantamla birlikte orada kaldı. Şanslıysak, yeni ayakkabılarım da hâlâ kaldırımdadır."

Patch alnımı öptü. "Her iki telefonun da servis dışı bırakılması gerekecek. Bir kere gözden kayboldular ve en kötüsünün olduğunu, yani seni kaçıran Nefiller'in telefonlara kendi izleme cihazlarını yerleştirdiklerini düşünebiliriz. Yeni telefonlar almak en iyisi."

Kesin olan tek bir şey vardı. Daha önce Dante tarafından eğitim almaya istekli olmamama rağmen her şey değişmişti. Dövüşmeyi öğrenmem gerekiyordu, hem da hızla. Pepper Friberg'den uzak durmak ve bana Nefil lideri olarak yeni rolümde akıl vermek arasında, Patch'in başımı her belaya sokuşumda saha kenarından koşup gelemeyecek kadar çok meşgalesi vardı. Korumacı olmasına minnettardım ama kendi başımın çaresine bakma zamanım çoktan gelmişti.

Eve vardığımda hava tamamen kararmıştı. Ben kapıdan girerken, annem hem endişeli hem de kızgın bir halde mutfaktan çıktı.

"Nora! Nerelerdeydin? Sürekli arıyorum ama hep telesekreterin çıkıyor."

Alnıma bir şaplak indirebilirdim. Akşam yemeği. Altıda. Tamamen kaçırmıştım.

"Çok özür dilerim," dedim. "Telefonumu mağazalardan birinde kaybettim. Kaybettiğimi fark ettiğimde neredeyse akşam yemeği saati gelmişti ve bütün şehri gerisin geri aramam gerekti. Telefonu bulamadım ve telefonsuz kaldığım yetmezmiş gibi bir de seni öfkelendirdim. Çok üzgünüm. Arama imkânım yoktu." Ona yine yalan söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Bunu defalarca yaptığım için artık can acıtmaması gerekirmiş gibi geliyordu ama acıtıyordu işte. Kendimi daha çok Hank'in kızı gibi hissetmeme neden oluyordu. Biyolojik babam konusunda uzman, rakipsiz bir yalancıydı ve benim de onu eleştirecek konumda olduğum söylenemezdi.

Annem, "Durup beni aramanın bir yolunu bulamadın mı?" diye sorarken, hikâyeme bir an bile inanmamış gibiydi.

"Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

"Patch'le birlikte değildin herhalde." Adını şüpheyle vurgulayışı dikkatimden kaçmamıştı. Annem, Patch'e evimizde sık sık hasara neden olan rakunlara duyduğu kadar bile şefkat duymazdı. Omzunda bir tüfekle verandaya dikilip Patch'in yüzünü göstermesini bekleme hayalleri kurduğundan şüphem yoktu.

Derin bir iç çekerken, bunun son yalan olacağına yemin ettim. Patch'le bir kavga kurgulayacaksak, bunun tohumlarını ekmeye şimdiden başlamak gerekiyordu. Kendi kendime annem ile Vee'yi korumaya alırsam, her şeyin çok daha kolay olacağını söyledim. "Patch'le değildim, anne. Ayrıldık."

Kaşlarını kaldırırken hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

"Oluverdi işte ve hayır, bunu konuşmak istemiyorum." Merdivenlere yöneldim.

"Nora..."

Arkamı döndüğümde gözlerimde beklenmedik yaşlar vardı. Rolün parçası değildiler. Sadece Patch'le son gerçek ayrılığımızı hatırlamıştım ve mengenemsi bir his boğazıma yapışıp nefesimi

çalmıştı. Anısı sonsuza dek rahat vermeyecekti. Patch en iyi yanlarımı yanında götürürken geride kayıp ve içi boş bir kız bırakmıştı. Bir daha o kız olmak istemiyordum. Asla.

Annemin yüzü gevşemişti. Merdivenlere kadar geldi ve beni rahatlatmak ister gibi sırtımı sıvazlarken kulağıma fısıldadı. "Seni seviyorum. Fikrini değiştirip konuşmak istersen..."

Kafamı salladım ve odama gittim.

İyimser olmaya çalışarak, *işte*, diye düşündüm. *Biri bitti, biri kaldı.* Anneme ve Vee'ye ayrılık konusunda gerçekten yalan söylüyor sayılmazdım. Onları korumak için gerekeni yapıyordum. Genellikle dürüstlük en iyi politikaydı. Ancak bazen güvenlik her şeyin önüne geçiyordu. Geçerli bir tez gibi görünse de düşüncesi midemi ekşitiyordu.

Zihnimi kurcalayan can sıkıcı bir düşünce daha vardı. Patch'le bu yalanı ne kadar sürdürebilir... ve gerçeğe dönüşmesine ne kadar engel olabilirdik?

Pazartesi sabahı, saat beş biraz fazla çabuk gelmişti. Çalar saat çalarken bir tokat indirdim. Sonra döndüm ve kendime, *iki dakika daha,* dedim. Gözlerimi yumdum, zihnimi rahatlattım ve yeni bir rüyanın şekillenmeye başladığını gördüm. Sonra hissettiğim ilk şey, suratıma çarpılan kıyafetler oldu.

"Hadi, çabuk kalk." Dante karanlıkta, yatağımın baş ucunda dikiliyordu.

Battaniyemi tutup yukarı çekerken uyku mahmurluğuyla, "Burada ne arıyorsun?" diye haykırdım.

"Doğru dürüst her özel antrenörün yapacağı şeyi. Kıçını yataktan kaldır ve giyin. Üç dakika içinde araç yolunda olmazsan, bir kova dolusu soğuk suyla geri gelirim."

"İçeri nasıl girdin?"

"Pencereni kilitlememişsin. O alışkanlığı bozmayı düşünsen iyi olur. Dünyaya serbest geçiş izni veriyorsun ve içeri nelerin geleceğini kontrol etmen zor olabilir."

Ben yataktan doğrulmaya çalışırken, Dante yatak odamın kapısından çıkıyordu.

"Delirdin mi sen? Koridoru kullanma! Annem seni duyabilir. Yatak odamın kapısından utançla çıkıyormuş gibi görünen bir erkek! Ömrümün sonuna kadar ceza alırım."

Keyiflenmiş gibiydi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Öyle olsa utanç duymazdım."

O gittikten sonra, on saniye kadar olduğum yerde durup sözlerinin altında daha derin bir anlam aramalı mıyım diye düşündüm. Elbette aramamalıydım. Sözü kulağa flörtümsü gelmiş olabilirdi ama öyle değildi. Nokta.

Üzerime siyah eşofman altımı ve esnek, mikrofiber tişörtümü geçirdikten sonra, saçlarımı atkuyruğu yaptım. En azından Dante beni yere yapıştırırken iyi görünecektim.

Tam üç dakika sonra yanına gittim. Önemli bir şeyin yokluğunu hissederek etrafıma bakındım. "Araban nerede?"

Dante omzuma hafifçe vurdu. "Yoksa tembelliğin mi üstünde? Cık cık cık. On beş kilometrelik enerjik bir koşuyla ısınırız diye düşündüm." Yolun karşısındaki gür ağaçlık alanı gösterdi. Vee ve ben çocukken ormanı keşfe çıkardık; hatta bir yaz bir kale bile kurmuştuk ama ormanının nereye kadar uzandığına hiç kafa yormamıştım. Görünüşe bakılırsa, en az on beş kilometreydi. "Sen önden buyur."

Tereddütlüydüm. Dante'yle vahşi hayatın içine dalmak konusunda çok iyi şeyler hissettiğim söylenemezdi. Hank'in en önemli adamlarından biriydi; bu, onu sevmemek ve ona güvenmemek

için başlı başına bir nedendi. Aslında onunla baş başa antrenman yapmayı hiç kabul etmemeliydim. Özellikle de antrenman sahası böyle ücrayken.

"Antrenmandan sonra, çeşitli Nefil gruplarından tutum, beklentiler ve seninle ilgili duyduklarımı ele alsak iyi olabilir," dedi.

Antrenmandan sonra. Bu, önümüzdeki bir saatin sonunda beni içi boş bir kuyunun dibine atmak niyetinde olmadığı anlamına geliyordu. Ayrıca Dante artık bana tabiydi. Bağlılık yemini etmişti. Artık Hank'in değil, benim teğmenimdi. Bana zarar vermeye cüret edemezdi.

Kendime son bir kez mutlu uykumu düşünme lüksü tanıdıktan sonra, hayallerden sıyrıldım ve ağaçların arasına doğru harekete geçtim. Dallar üzerimize bir sayvan gibi yayılarak sabahın ilk ışıklarını dışarıda bırakmıştı. Hassaslaşan Nefilim gözlerime güvenerek, devrilmiş ağaçların üstünden atlayarak, eğri büğrü halde sarkan dalların altından geçerek ve toprağa gömülmüş sivri kayalar ve kamufle olmuş diğer birikintiler karşısında gözümü dört açarak hızla koştum. Zemin güvenilir gibi değildi, engebeliydi ve yol alış hızıma bakarsak yanlış atılan tek bir adım bile felaketle sonuçlanabilirdi.

Dante arkamdan, "Daha hızlı!" diye gürledi. "Ayaklarının üstünde daha hafif koşmalısın. Ürküp kaçan bir su aygırı gibi koşuyorsun. Seni gözüm kapalı bile bulup yakalayabilirim."

Sözlerini ciddiye alarak ayaklarımı yere temas ettikleri anda kaldırmaya ve bu işlemi her adımda tekrarlamaya başladım. Olabildiğince az gürültü çıkarmaya ve fark edilmez olmaya konsantre olmuştum. Dante beni kolayca geçerek, önümden koşmaya başladı.

"Beni yakala," diye emretti.

Onu kovalarken, yeni Nefil bedenimin güç ve çevikliği karşısında hayret içinde kalmıştım. İnsan bedenimin, bu yeni bedene göre ne kadar hantal, ağır ve dengesiz kaldığını görmek beni şaşırtmıştı.

Atletizm becerim sadece iyileşmemişti; sıradan insan yeteneklerine göre *üstündü*.

Çok uzun süre önce ezberlediğim bir engelli parkurda koşuyormuşum gibi dalların altından geçiyor, çukurların üstünden atlıyor ve kayaların etrafını hızla dolaşıyordum. Ve her ne kadar her an havalanıp göğe yükselecek bir hızda koşuyormuşum hissetsem de Dante'ye göre çok yavaştım. Bir hayvan gibi hareket ederken, av peşindeki bir yırtıcı hayvanın ivmesini kazanmıştı. Kısa süre içinde izini kaybettim.

Durdum ve kulak kesildim. Hiçbir şey yoktu. Bir an sonra, önümde uzanan karanlığın arasından fırlayıverdi.

"Acınası durumdasın," dedi. "Haydi, bir daha."

Sonraki iki saati peşinde son hızla koşarak ve aynı direktifin tekrarlandığını duyarak geçirdim. *Bir daha*! Ve bir daha. *Hâlâ olmadı. Bir daha yap.*

Tam pes etmeye hazırlanırken –bacak kaslarım yorgunluktan titriyor, ciğerlerim zımparalanmış gibi acıyordu– Dante çember çizerek geri döndü. Tebrik edercesine sırtımı sıvazladı. "Aferin sana. Yarın güç antrenmanına geçeriz."

Oflayıp puflamaya devam ederken alaycı bir sesle, "Ah? Kayaları kaldırarak mı?" demeyi başardım.

"Ağaçları köklerinden sökerek."

Ona dik dik baktım.

Neşeyle, "İterek," diye açıkladı. "Bu gece iyi uyu. İhtiyacın olacak."

Arkasından, "Hey!" diye seslendim. "Hâlâ evime kilometrelerce mesafede değil miyiz?"

"Tam olarak beş kilometre. Bunu egzersiz sonrası soğuma koşusu olarak düşün."

5

On iki saat sonra sabahki egzersiz yüzünden her yarım kaskatı ve ağrı içindeydi, kaslarıma en büyük eziyeti yaşatan merdivenlerden çekinerek inip çıkıyordum. Ama her tür dinlenme ve gevşeme faaliyetinin beklemesi gerekecekti; Vee on dakika içinde beni almaya geliyordu ve bütün günü içinde yayılarak geçirdiğim eşofmanlarımı hâlâ değiştirmemiştim.

İlişkimizin durumu konusunda hiçbir soru işareti kalmaması için, Patch ve ben kavgamızı bu akşam herkesin gözü önünde sergilemeye karar vermiştik. Yollarımızı ayırıyorduk ve yaklaşan savaşta, iki ayrı tarafta yer alacaktık. Ayrıca Nefillerin çok takıldıkları bir yer olduğunu bildiğimiz için, Şeytanın El Çantası'nda kavga edecektik. Bana saldıran Nefillerin kimliğini ya da bu akşam orada olup olmayacaklarını bilmemekle birlikte, Patch de ben de ayrılık haberimizin hızla yayılacağından emindik. Son olarak Patch o gece mesaisi olan barmenin kolay öfkelenen ve üstünlük taslayan bir Nefil olduğunu öğrenmişti. Ve beni bunun planımız için hayati önem taşıdığı konusunda temin etmişti.

Eşofmanımı çıkardım ve üzerime kaba bir örgü elbise, tayt ve çizmelerimi geçirdim. Saçlarımı ensemde topuz yaptım ve birkaç tutamı özgür bırakmak için kafamı salladım. Nefesimi bırakırken aynadaki görüntüme baktım ve bir gülümseme takındım. Aslında

hayatının aşkıyla yıkıcı bir kavgaya tutuşmaya hazırlanan bir kız için hiç fena görünmüyordum.

Kendi kendime, *bu geceki kavganın sonuçları sadece kısa bir süre devam edecek*, diye hatırlattım. *Bütün bu Heşvan karmaşası geçene kadar.*

Hem kavga gerçek değildi. Patch buluşmanın yollarını bulacağımıza söz vermişti. Gizli anlar ve kaçamak bakışlarla. Sadece biraz fazla dikkatli olmamız gerekecekti, o kadar.

Annem merdivenlerden seslendi. "Nora! Vee geldi."

Aynadaki yansımama, "Bana şans dile," dedim ve paltom ile eşarbımı alıp yatak odamın lambasını söndürdüm.

Hole inince annem, "Saat dokuzda evde olmanı istiyorum," dedi. "İstisna yok. Yarın okul var."

Onu yanağından öptüm ve hızla kapıdan çıktım.

Vee, Neon'un camlarını indirmişti ve radyodan Rihanna'nın sesi yükseliyordu. Kendimi yan koltuğa attım ve müziğin üstünden seslendim. "Annenin seni okul gecesi dışarı salmasına şaşırdım."

"Dün gece Nebraska'ya uçması gerekti. Amcası Marvin ölmüş, mallarını paylaşacaklarmış. Bana Henny teyze bakıyor." Bana yan gözle bakarken, sırıtışı muzipliğini ele veriyordu.

"Henny teyzen birkaç yıl önce rehabilitasyona gitmemiş miydi?"

"Aynen öyle. İşe yaramamış olması çok fena. Buzdolabında bir litre elma suyu var ama bugüne dek bir fırt çektiğim en mayalı elma suyu."

"Ve annen onun sana göz kulak olabilecek kadar sorumluluk sahibi olduğunu düşünüyor, öyle mi?"

"Sanırım Marvin amcanın parasından tırtıklama olasılığı onu biraz yumuşattı."

Şarkıya bağıra çağıra eşlik edip koltuklarımızda dans ederek Hawthorne'dan aşağı doğru yol aldık. Biraz huzursuz ve gergindim ama sıradışı bir şey yokmuş gibi davranmak en iyisiydi.

Bu akşam Şeytanın El Çantası çok dolu değildi. Düzgün bir kalabalık vardı ve oturacak yer bile bulmuştuk. Vee'yle birlikte bir masaya geçip ceket ve çantalarımızı kenara koyduk ve yanımızdan geçen garsona iki kola siparişi verdik. Çaktırmadan gözlerimle Patch'i aradım ama henüz gelmemişti. Repliklerimi sayısını hatırlayamayacağım kadar çok tekrar etmiş olmama rağmen, avuçlarım terden ıslanmıştı. Daha iyi bir oyuncu olmayı dileyerek, ellerimi bacaklarıma sildim. Keşke dramadan ve dikkatleri üzerinde toplamaktan hoşlanan biri olsaydım.

"Çok iyi görünmüyorsun," dedi Vee.

Tam araba kullanmadaki incelik yoksunluğundan ötürü biraz rahatsız olduğumu söylemeye hazırlanırken, Vee'nin bakışları arkama kaydı ve bir anda yüzü ekşidi. "Ah, hayır. Lütfen bana benim adamımla oynaşanın Marcie Millar olmadığını söyle."

Vee'ye, "Adamın mı?" diye sordum.

"Yakında olacak. Arada bir fark yok."

"Marcie herkesle flört eder. Ben olsaydım endişelenmezdim."

Vee burun deliklerini şişirecek kadar derin bir nefes aldı. Marcie, Vee'nin negatif titreşimini hissetmiş gibi bize doğru baktı ve ardından bir güzellik kraliçesi edasıyla el salladı.

Vee, "Bir şeyler yap," dedi. "Onu oradan uzaklaştır. *Hemen*."

Yerimden fırlayıp o tarafa yürüdüm. Yol üzerinde bir gülümseme takınmayı başardım. Marcie'nin yanına ulaştığımda, gülümsememin neredeyse hakiki göründüğünden emindim. "Hey," dedim.

"Hey, Nora. Ben de Scott'a *indie* müziği ne kadar sevdiğimden bahsediyordum. Bence büyük bir iş çıkarmaya çalışması harika."

Scott bana göz kırptı. Gözlerimi devirmemek için kısa bir süre kapadım.

Sohbetteki boşluğu doldurmak için kelimeyi uzatarak, "Yani..." dedim. Vee'nin emriyle buraya gelmiştim ama şimdi ne olacaktı? Marcie'yi Scott'tan sürükleyerek uzaklaştıramazdım ya. Ayrıca burada hakem rolünü üstlenen neden bendim? Bu, Vee'nin işiydi, benim değil.

Marcie beni bir taktik uydurma zahmetinden kurtararak, "Konuşabilir miyiz?" dedi.

"Elbette, bir iki dakikam var," dedim. "Neden daha sessiz bir yere gitmiyoruz?"

Marcie zihnimi okur gibi bileğimi tuttu ve beni önce arka kapıya, oradan da dışarı, sokak arasına çekti. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için iki tarafı da kolaçan ettikten sonra, "Babam sana benimle ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordu. "Yani Nefil olmam konusunda demek istiyorum. Son zamanlarda biraz tuhaf hissediyorum. Yorgunum ve ağrılarım var. Bu bir tür tuhaf Nefil regli gibi bir şey olabilir mi? Çünkü bunu çoktan aştığımı sanıyordum."

Marcie'ye onun ebeveynleri gibi safkan Nefillerin nadiren çocuk sahibi olduklarını ve bunu yaptıklarında, dünyaya gelen yavruların güçsüz ve hastalıklı olduğunu ve Hank'in bana söylediği son sözlerin, Marcie'nin muhtemelen çok fazla yaşamayacağı yönünde olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

Kısacası söyleyemezdim.

"Bazen ben de yorgun hissediyorum," dedim. "Bence bu normal bir şey..."

Marcie, "Evet, ama babam bu konuda bir şey *söyledi* mi?" diye üsteledi. "Neler beklemem, nasıl baş etmem gerektiği falan gibi."

"Bence baban seni seviyordu ve bu Nefil olayı konusunda stres yapmak yerine, hayatını sürdürmeni isterdi. Mutlu olmanı dilerdi."

Marcie bana inanmazlıkla baktı. "Mutlu mu? Ben ucubenin tekiyim. İnsan bile değilim. Ayrıca, senin de olmadığını unuttuğumu bir an bile düşünme. Bu işte birlikteyiz." Parmağını suçlar gibi bana doğru uzattı.

Ah, Tanrım. Tam da ihtiyaç duyduğum şey. Dayanışma... Hem de Marcie Millar'la.

"Benden gerçekten ne istiyorsun, Marcie?" diye sordum.

"Sadece şu kadarını bilmeni istiyorum, herhangi birine insan olmadığımı ima dahi etmen halinde, seni yakarım. Seni diri diri yakarım."

Sabrım tükeniyordu. "Öncelikle, dünyaya senin bir Nefil olduğunu ilan etmek isteseydim bunu çoktan yapardım. Ve ikinci olarak, bana kim inanır ki? Bir düşünsene. Nefil kelimesi tanıdığımız insanların çoğunun her gün kullandığı bir kelime değil ki."

Marcie görünüşte tatmin olarak, "Pekâlâ," diye homurdandı.

"Bitti mi?"

"Ya konuşacak birine ihtiyaç duyarsam?" diye üsteledi. "Bu, psikiyatrıma açabileceğim bir konu değil."

"Şey, ya annen?" diye önerdim. "Biliyorsun, o da bir Nefil."

"Babam ortadan kaybolduğundan beri, onunla ilgili gerçeği kabul etmeyi reddediyor. Ciddi inkâr sorunları var. Babamın geri döneceğine, onu hâlâ sevdiğine, boşanmayı iptal edeceğine ve hayatımızın eski haline döneceğine inanıyor."

İnkâr sorunları olması mümkündü ama Hank'in, etkileri ölümünden sonra bile sürecek kadar güçlü bir hafıza değiştirmeyle eski karısının zihniyle oynamış olduğunu öğrensem şaşırmazdım. Hank

ve kibir bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Kimsenin arkasından kötü konuşmasını istemezdi ve bildiğim kadarıyla, Coldwater'da hakkında kötü konuşan tek bir insan olmamıştı. Sanki hem insan soylu hem Nefilim halkından olan herkesin üstüne, ona ne olduğuna dair o büyük soruyu sormaktan alıkoyan bir sis perdesi inmişti. Kasabada tek bir hikâye dolaşmıyordu. İnsanlar ondan bahsederken sadece, "Ne şok ama. Huzur içinde yatsın... Ailesi için üzülüyorum, nasıl yardımcı olabileceğimi sorsam iyi olur..." gibi şeyler mırıldanıyorlardı.

Marcie sözlerini sürdürdü. "Ama geri dönmeyecek. O öldü. Bunu kim neden ve nasıl yaptı bilmiyorum ama bir şey olmasa, babam kesinlikle ortadan kaybolmazdı. O öldü. Biliyorum."

Sempatik ifademi korumaya çalışsam da avuçlarım terlemeye başlamıştı. Patch yeryüzünde, Hank'i mezara benim gönderdiğimi bilen tek kişiydi. Marcie'yi gizli bilgiye sahip insanlar listesine eklemeye hiç niyetim yoktu.

"Üzülmüşe benzemiyorsun," dedim.

"Babam ciddi anlamda pis işlere bulaşmıştı. Başına geleni hak etti."

Marcie'ye orada ve o anda içimi açabilirdim ama doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Küçümseyici bakışı yüzümden bir an ayrılmıyordu ve babasının ölümü hakkında hayati bilgilere sahip olduğumdan şüphelendiği hissine kapılmıştım. Kayıtsızlığı, bildiklerimi ortaya dökmem için oynadığı bir roldü.

Eğer yapmaya çalıştığı buysa, tuzağa kendi ayaklarımla düşmeyecektim.

"İnsanın babasını kaybetmesi kolay değil, inan bana," dedim. "Acı asla geçmiyor ama zaman içinde dayanılır hale geliyor. Ve hayat bir şekilde devam ediyor."

"Sempati göstermeni beklemiyorum, Nora."

İsteksiz bir omuz silkişle, "Tamam," dedim. "Konuşmak istersen beni arayabilirsin."

"Buna gerek kalmayacak. Size taşınıyorum," dedi. "Eşyalarımı bu hafta bir ara getireceğim. Annem beni delirtiyor ve ikimiz de bir süre başka bir yerde kalmam konusunda hemfikiriz. Sizin ev gayet uygun. Pekâlâ, bu konuşmayı yapmamıza memnun oldum. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa, o da Nefillerin birbirlerine sahip çıkmaları gerektiği."

Otomatik olarak, "Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır. Bana taşınamazsın." Katıksız bir panik duygusu, kontrol edemeyeceğim bir hızla yayılarak ayak parmaklarımın uçlarından kulaklarıma kadar yükseldi. Tartışmaya ihtiyacım vardı. *Hemen şimdi.* Oysa beynim aynı delice ve tamamen faydasız düşünceyi tekrarlayıp duruyordu. *Hayır.*

Marcie, "Ben kararımı verdim," dedi ve içeride gözden kayboldu.

"Ya ben?" diye seslendim. Kapıyı tekmeledim ama aslında son bir iki saattir kendimi tekmeliyormuşum gibi hissediyordum. Vee'ye bir iyilik etmiştim ve bana neye mal olmuştu.

Kapıyı hızla açtım ve kararlı adımlarla içeri girdim. Vee'yi masamızda buldum.

"Ne tarafa gitti?" diye sordum.

"Kim?"

"Marcie!"

"Seninle olduğunu sanıyordum."

Vee'ye en kıl bakışımı attım. "Hepsi senin hatan. Onu bulmam gerek."

Daha fazla açıklama yapmadan, gözümü Marcie'ye dair her tür işarete karşı dört açarak kalabalığın arasına karıştım. İşler ta-

mamen kontrolümden çıkmadan, bu meseleye bir çözüm bulmam gerekiyordu. Kendi kendime, *seni deniyor*, dedim. *Ağız arıyor. Hiçbir şey kesinleşmiş değil.* Ayrıca bu konuda son söz annemindi. Ve o, Marcie'nin bize taşınmasına izin vermezdi. Marcie'nin kendi ailesi vardı. Ebeveynlerinden biri eksik olabilirdi ama ben, ailenin sayıdan ibaret olmadığının canlı kanıtıydım. Bu düşünceye tutununca, nefes alıp verişimin rahatladığını hissettim.

Işıklar kısıldı ve Serpentine'in solisti başını sessiz bir tempoyla sallayarak mikrofona geçti. İşareti alan baterist giriş kısmını çalmaya başladı ve Scott ile diğer gitarist de vahşi ve korku verici bir parçaya giriş yaptılar. Kalabalık deliye dönmüştü. Kafalarını sallayarak sözlere eşlik etmeye başladılar.

Marcie'yi bulmak için etrafıma son bir sıkkın bakış attıktan sonra ipin ucunu bıraktım. Onunla meselemi daha sonra halletmem gerekecekti. Gösterinin başlaması, Patch'le barda buluşmak için işaretimdi, bir anda kalbim göğsümde çırpınmaya başladı.

Bara yürüdüm ve gördüğüm ilk tabureye oturdum. Biraz fazla hızlı oturduğum için, son anda dengemi kaybettim. Bacaklarım lastikten yapılmış gibiydi ve ellerim titriyordu. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Barmen, "Kimliğin, tatlım?" diye sordu. Etrafına yaydığı elektrik akımına benzer şey beni Nefil olduğu konusunda uyarıyordu. Patch'in söylediği gibi.

Kafamı salladım. "Sadece bir Sprite lütfen."

Patch'in arkamdaki varlığını hissetmem bir dakika bile sürmedi. Ondan yayılan enerji barmeninkinden çok daha güçlüydü ve ısı misali tenimin altına yayılmıştı. Üzerimde her zaman aynı etkiyi bırakıyordu ama her zamankinin aksine, bu kez titreşen akım midemin kaygıyla bulanmasına neden olmuştu. Bu, Patch'in geldiği ve vaktimin dolduğu anlamına geliyordu. Bunu yaşamak istemiyor ama

başka seçeneğimin de olmadığını hissediyordum. Akıllıca oynamak ve hem kendimin hem de sevdiklerimin güvenliğini dikkate almak zorundaydım.

Patch düşüncelerimizin mahremiyetinde, *Hazır mısın?* diye sordu.

Her an kusabilirmişim gibi hissetmek, hazır olduğum anlamına geliyorsa, elbette.

Daha sonra sana gelirim, konuşuruz. Şimdi, bu işi bir an önce bitirmeliyiz.

Başımla onayladım.

Zihnime usulca, *Provadaki gibi*, dedi.

Patch, ne olursa olsun, seni seviyorum. Daha fazlasını söylemek istiyordum; bu iki kelime, ona karşı hissettiklerimi ifade etmek konusunda acınacak kadar yetersiz kalıyordu. Diğer yandan, o kadar yalın ve doğruydu ki başka hiçbir şey yerini tutamazdı.

Pişmanlık yok, Melek.

Sakince, *Yok*, dedim.

Barmen bir müşteriyle işini bitirip Patch'in siparişini almaya geldi. Gözleri Patch'in üstünde dolaştı ve ifadesindeki ani değişikliğe bakılırsa, onun kovulmuş bir melek olduğunu hemen fark etmişti. Ellerini bir havluya kurulayarak soğuk bir sesle, "Ne vereyim?" diye sordu.

Patch bariz bir sarhoş vurgusuyla, dili dolanarak, "Güzel bir kızıl, tercihen uzun boy, ince ve insanın sonunu bulamayacağı hissine kapılacağı kadar uzun bacaklar," dedi. Parmağını elmacık kemiğimde dolaştırdı, gerilerek geri çekildim.

Sprite'ımdan bir yudum alırken gözlerimi barın arkasındaki aynadan ayırmadan, "İlgilenmiyorum," dedim. Sesime barmenin ilgisini uyandıracak miktarda bir endişenin süzülmesine izin vermiştim.

Barmen eğildi ve yapılı kollarını barın granit tezgâhına yaslayarak Patch'e dik dik baktı. "Bir dahaki sefere, zamanımı ziyan etmeden önce menüye bir göz at," dedi. "Kızıl ya da değil, ilgi duymayan bayanları servis etmiyoruz." Tehditkâr bir etki yaratarak duraksadıktan sonra, bir sonraki müşteriye döndü.

Patch tam bir sarhoş gibi, "Hele bir de Nefil ise, daha da iyi," dedi.

Barmen gözlerinde kötücül bir parıltıyla durdu. "Sesini kessen diyorum, ahbap. Burada karışık bir grubun içindeyiz. Mekân insan soylulara da açık."

Patch bu sözü kolunun sarsak bir savruluşuyla geçiştirdi. "İnsan soylular için endişelenmen çok tatlı ama hızlı bir zihin numarası sonrasında ne dediğimi hatırlamayacaklar bile." Sesine bir miktar çalım katarak, "Bu numarayı o kadar çok tekrarladım ki uykumda bile yapabiliyorum," diye ekledi.

Barmen bana, "Bu herifin gitmesini ister misin?" dedi. "Korumayı çağırmam için tek bir sözün yeter."

"Teklifin için teşekkürler ama başımın çaresine bakabilirim," dedim. "Bu pislik tavırları için eski erkek arkadaşımı hoş gör."

Patch güldü. Manidar bir sesle, "Pislik mi? Son kez birlikte olduğumuzda böyle demiyordun," dedi.

Ona tiksintiyle baktım.

Patch barmene hüzünlü bir nostaljiyle, "Her zaman bir Nefil değildi, biliyor musun?" dedi. "Belki ondan bahsedildiğini duymuşsundur. Kara El'in vârisi. İnsanken onu daha çok severdim ama ortalıkta dünyanın en ünlü Nefil'iyle dolaşmakta da ayrı bir saygınlık var."

Barmen beni şüpheyle süzdü. "Sen Kara El'in çocuğu musun?"

Patch'e dik dik baktım. "Sağ ol."

Barmen, "Kara El'in öldüğü doğru mu?" diye sordu. "Anlamakta zorlanıyorum. O kadar büyük bir adam. Huzur içinde yatsın. Ailene saygılarımı ilet." Şaşırarak duraksadı. "Ama ölü derken... gerçekten ölü, değil mi?"

Usulca, "Öyle diyorlar," diye mırıldandım. Kendimi Hank için bir damla gözyaşı akıtmaya zorlayamadım ama barmeni tatmin etmiş gibi görünen melankolik bir hürmetle konuşmayı becermiştim.

Patch araya girdi ve bardağını şerefe kaldırırken, "Onu haklayan kovulmuş melek için bir tur bedava içki," dedi. "Sanırım hepimiz böyle olduğu konusunda hemfikirizdir. *Ölümsüz* kelimesi artık aynı etkiyi yaratmıyor." Gülerken yumruğunu neşeyle bara indirdi.

Barmen, "Ve eskiden bu domuzla çıkıyordun, öyle mi?" dedi.

Gözlerimi Patch'e çevirdim ve kaşlarımı çatarak, "Unutmaya çalıştığım bir anı," dedim.

Barmen sesini alçalttı. "Onun bir... kovulmuş melek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gazozumdan bir yudum daha aldım ve sert bir şekilde yutkundum. "Hatırlatma. Değişiklikler yaptım. Yeni erkek arkadaşım Dante Matterazzi; yüzde yüz Nefil. Belki onu duymuşsundur." Bir dedikodu başlatmak için, bundan daha uygun zaman olamazdı.

Gözleri etkilenmiş gibi parladı. "Elbette, elbette. Harika biridir. Dante'yi herkes bilir."

Patch elini bileğime şefkatli olamayacak kadar sıkı bir şekilde koydu. "Her şeyi yanlış anlamışsın. Biz hâlâ birlikteyiz. Buradan çıkalım mı bebeğim?"

Dokunuşuyla şoka uğramış gibi sıçradım. "Çek ellerini üzerimden."

"Motosikletim arka tarafta. Seni dolaştırayım. Eski günlerin hatırına." Ayağa kalktı ve beni tabureyi devirecek bir sertlikle çekti.

Barmene, "Korumayı çağır," diye talimat verirken sesimin kaygıyla dolmasını sağladım. *"Hemen."*

Patch beni ön kapıya doğru sürükledi. Kendimi kurtarmaya çalışıyormuş gibi son derece ikna edici bir gösteri sergilemeye çalışırken, en kötü kısmın henüz başlamadığını biliyordum.

Kulübün, Patch'ten oldukça uzun ve elli kilo kadar daha ağır olan koruması, dirsekleriyle yolunu açarak bize doğru geliyordu. Patch'i yakasından tutup benden ayırdı ve hızla karşıdaki duvara gönderdi. Serpentine'in daha hararetli bir parçaya geçmiş olması bu itiş kakışı bastırıyordu ama yakındakiler aralanıp bu iki adamın etrafında meraklı bir izleyici çemberi oluşturdular.

Patch ellerini omuz hizasına kaldırdı. Sarhoş bir sırıtışla, "Bela istemiyorum," dedi.

Koruma, "Çok geç," dedi ve Patch'in suratına bir yumruk yapıştırdı. Patch'in kaşının üstündeki deri açılıp kan akmaya başlayınca, kendimi yüzümü buruşturmamak ya da ona uzanmamak için zor tuttum.

Barmen başıyla kapıyı işaret etti. "Bir daha buralarda görünürsen sen ve bela kısa sürede yakın dost olursunuz. Anlıyor musun?"

Patch, barmene yarım yamalak bir selam vererek kapıya doğru sendeledi. "Emredersiniz, efendim."

Koruma, Patch'in dizinin arkasına bir tekme indirerek onu yere savurdu. "Şu işe bakar mısın? Ayağım kaydı."

Kapının yanında bir adam alçak ve kaba bir gülüşle karşılık verdi. Çıkardığı ses dikkatimi çekmişti. Bu gülüşü ilk kez duymuyordum. İnsanken bunu fark etmezdim ama artık bütün duyularım keskinleşmişti. Karanlıkta gözlerimi kıstım ve bu can sıkıcı sesin sahibini bulmak için çaba harcadım.

İşte.

Kovboy Şapkası. Bu akşam ne güneş gözlüğü ne de şapkası vardı ama o kamburu çıkmış omuzları ve gülüşü nerede olsa tanırdım.

Patch! Kalabalık etrafımı sarıp biten kavganın ardından boşlukları doldururken, hâlâ beni duyabilecek mesafe olup olmadığından emin değildim. *Kulübedeki Nefillerden biri burada. Koridorda, üzerinde kırmızılı siyahlı bir oduncu gömleği, kot pantolon ve çizmeler var.*

Bekledim ama cevap yoktu.

Sahip olduğum bütün zihin gücünü kullanarak tekrar denedim. *Patch!* Rolümü sürdürmek istiyorsam, peşinden çıkıp gidemezdim.

Vee yanı başımda belirdi. "Burada neler oluyor? Herkes bir kavgadan bahsediyor. Kaçırdığıma inanamıyorum. Sen bir şey görebildin mi?"

Onu kenara çektim. "Benim için bir şey yapman gerek. Kapının iç tarafında duran şu kareli gömlekli adamı görüyor musun? Adını öğrenmelisin."

Vee kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

"Sonra anlatırım. Flört et, cüzdanını çal, ne gerekiyorsa yap. Sadece benim adımı anma yeter, anladın mı?"

"Bunu yaparsam, karşılığında bir iyilik isterim. Çifte randevu. Sen ve şu belalı erkek arkadaşın, ben ve Scott."

Patch'le ayrıldığımızı anlatacak zamanım olmadığı için, "Tamam," dedim. "Şimdi, onu kalabalıkta kaybetmeden önce elini çabuk tut."

Vee parmaklarını çıtlattı ve kıvırtarak uzaklaştı. Ne yaptığını görecek kadar kalamadım. Kalabalığı yararak ilerledim, arka kapıdan çıktım ve sokağın ucuna kadar koştum. Binanın köşesini döndüm ve her iki yönde, Patch'e bakındım.

Karanlığa doğru, *Patch,* diye seslendim.

Melek? Ne yapıyorsun? Bir arada görülmemiz güvenli olmaz.

Hızla döndüm ama Patch orada değildi. *Neredesin?*

Sokağın karşısında, minibüsün içinde.

Sokağın karşı tarafına baktım. Gerçekten de kaldırımın kenarında, paslı kahverengi bir Chevy duruyor, rengi yüzünden arkasındaki pejmürde binaların görüntüsüne karışıyordu. Boyalı camları, minibüsün içini meraklı gözlerden koruyordu.

Kulübedeki Nefillerden biri Şeytanın El Çantası'nda.

Kısa bir sessizlik oldu.

Bir an sonra Patch, *Kavgayı gördü mü?* diye sordu.

Evet.

Nasıl biri?

Siyahlı kırmızılı kareli bir oduncu gömleği ve kovboy çizmeleri var.

Binadan çıkmalarını sağla. Kulübedeki diğerleri de yanındaysa, onları da çıkar. Onlarla konuşmak istiyorum.

Bu sözler Patch'in ağzından dökülünce kulağa çok tehlikeli geliyordu ama bunu kendileri istemişlerdi. Beni minibüslerine tıktıkları anda, bütün sempatimi kaybetmişlerdi.

Koşar adımlarla Şeytanın El Çantası'na döndüm ve sahnenin etrafını saran kalabalığı iterek kendime yol açtım. Serpentine tam gaz devam ediyor, herkesi coşturan bir aşk şarkısıyla ortalığı sarsıyordu. Kovboy Şapkası'nın dışarı çıkmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum ama bütün mekânı boşaltmamı sağlayabilecek birini tanıyordum.

Scott! diye seslendim ama faydasızdı. Gümbürdeyen müziğin arasından beni duyamazdı. Müziğe iyice konsantre olmuş olmasının da yardımcı olduğu söylenemezdi.

Parmaklarımın üstünde yükselip Vee'yi aradım. Bana doğru geliyordu.

"Her zamanki Vee cazibemi denedim ama adamın umurunda bile olmadı," dedi. "Belki de yeni bir saç kesimine ihtiyacım vardır."

Koltuk altlarını kokladı. "Görebildiğim kadarıyla deodorant etkisini henüz kaybetmemiş."

"Seni geri mi püskürttü?"

"Evet, üstelik adını bile öğrenemedim. Bu, çifte randevumuzun havaya uçtuğu anlamına mı geliyor?"

"Hemen dönerim," dedim ve kalabalığı bir kez daha yararak arka taraftaki sokağa yöneldim. Patch'in zihniyle konuşmak ve Nefil dostumuzu dışarı çıkarmanın beklediğimden daha zor olacağını söylemek için ona olabildiğince yaklaşmak niyetindeydim ki yan taraftaki binanın önünde kısık sesle konuşan iki karaltı beni olduğum yerde durdurdu.

Pepper Friberg ve... Dabria.

Dabria eski bir ölüm meleğiydi ve ikisi de cennetten kovulmadan önce Patch'le çıkmışlardı. Patch defalarca ilişkilerinin sıkıcı, masum ve her şeyden önce bir çıkar ilişkisi olduğuna yemin etmişti. Buna rağmen yeryüzünde ilişkilerini yeniden canlandırma planlarına karşı tehdit oluşturduğuma kanaat getiren Dabria beni öldürmeye yeltenmişti. Havalı, sarışın ve sofistikeydi. Saçlarını bir gün bile kötü görmemiştim ve gülümsemesinde, kanımı donduran bir şey vardı. Şimdi ise kovulmuş bir melek olarak kurbanlarını geleceği öngörme becerisine sahip olduğunu söyleyerek kandırıp hayatını kazanıyordu. Tanıdığım kovulmuş meleklerin içinde en tehlikelisiydi ve nefret listesinin başında yer aldığımdan hiç şüphem yoktu.

Hemen Şeytanın El Çantası'na geri çekildim. Beş saniye kadar nefesimi tuttum ama ne Pepper ne de Dabria beni görmüşe benziyordu. Biraz daha yaklaştım ama şansımı zorlamaya cesaret edemedim. Ne dediklerini duyacak kadar yaklaştığımda ikisinden biri varlığımı hissetmiş olacaktı.

Dabria topuklarının üstünde dönüp sokakta gözden kaybolmadan önce, birkaç dakika daha konuştular. Pepper, Dabria'nın arkasından

bir hareket çekti. Bana mı öyle gelmişti yoksa daha da mı huysuz mu görünüyordu?

Gölgelerin arasından çıkmak için Pepper gidene kadar bekledim. Doğrudan Şeytanın El Çantası'na döndüm. Vee'yi masamızda buldum ve yanına oturdum.

"Burayı hemen şimdi boşaltmalıyım," dedim.

Vee gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım?"

"Yangın diye bağırsam işe yarar mı?"

"Yangın diye bağırmak demode oldu. Polis diye bağırmayı denemelisin ama o da aynı kategoriye giriyor. Eski modayla derdim yok ama bu telaş niye? Bence Serpentine *o kadar da* berbat değil."

"Sana sonra..."

"... anlatırsın." Vee kafasını salladı. "Bunu söyleyeceğini bir kilometre öteden bile anlardım. Ben olsam, polis diye bağırırdım. Burada yasadışı işler çevirenlerin sayısının bir ikiyi geçtiğinden eminim. Polis diye çığlık at ve hareketi gör."

Gergin bir tavırla dudağımı dişleyerek düşündüm. "Emin misin?" Bu, yüzüme gözüme bulaşması muhtemel bir plana benziyordu. Ancak diğer yandan başka seçeneğim de yoktu. Patch, Kovboy Şapkası'yla sohbet etmek istiyordu ve bunu ben de istiyordum. Ayrıca, Patch'e Dabria ve Pepper'ı anlatabilmek için sorgunun bir an önce tamamlanmasını da istiyordum.

Vee, "Yüzde otuz beş eminim," dedi.

İçeriye soğuk hava dolarken, Vee'nin cümlesi yarıda kaldı. İlk başta bu ani ısı düşüşünün hızla açılan kapıdan mı yoksa bela –hem de en kötü cinsi– sezgime fiziksel olarak verdiğim tepkiden mi kaynaklandığını ayırt edememiştim.

Kovulmuş melekler, Şeytanın El Çantası'ndan içeri akın ettiler. On kadarını saydıysam da sonları gelmek bilmeyince sayıyı kaçır-

dım. Çok hızlı hareket ediyorlardı; tek görebildiğim bulanık geçişlerdi. Dövüşmeye hazırlıklı gelmişlerdi, yollarında duran her şeye bıçaklar ve çelik donanımlı yumruklarını savuruyorlardı. Kavganın ortasında dizlerinin üstüne çökmüş, başlarına dikilip onlardan açıkça bağlılık yemini etmelerini isteyen kovulmuş meleklere direnen iki genç Nefil gördüm.

Kemikli bir yüzü ve ay kadar soluk teni olan bir kovulmuş melek, kolunu Nefil kıza öyle gaddarca bir hızla indirdi ki boynunu çığlığının tam ortasında kırıverdi.

Duvarlar sıçrayan kan damlalarıyla boyanırken çığlık atmış olabilirdim ama dejavu hissi nefesimi keserek beni koltuğuma geri itti.

Kovulmuş melek henüz bir çocuktu. Benden bile daha genç görünüyordu. Ve onu daha önce görmüştüm. Ama...

Nerede?

Bu tanıdıklık hissine bir anlam yüklemeye çalışıyordum. Bir anı bulabilmek için kafamı sallarken, onu daha önce korkmuş halde gördüğümü hatırlar gibi oldum. Hayır. Öfkeli. Ve üzerinde başlıklı bir pelerin mi vardı? Yoksa o başkası mıydı?

Hafızamın güvenilmezliği yüzünden onu daha önce gördüğümden şüphe duymaya başladım. Dejavu duygusu, bir rüya kalıntısı ya da hayal gücümün eseri olabilirdi. Hiçbir şeyden emin olamıyordum. Gece kulübünün karanlığı ve karanlığı delip geçerek yanıp sönen ışıklar detayları aydınlatmıyordu.

Kovulmuş melek, boynu kırılan kızın uzaktan ürkütücü derecede benim ırkımı andıran yüzünü inceledi. Aynı uzun, kıvırcık saçlar. Kız benimle hemen hemen aynı boy ve yapıdaydı.

Kızın yüzünü inceledi. Sabırsızlıkla homurdandı ve kızın kafasını yana attı. Soğuk gözleri karanlığı tararken, içimden bir ses, sıradaki kurbanını aradığını söylüyordu.

Vee telaşla, "Buradan hemen çıkmalıyız," derken elimi beni sersemliğimden sıyıracak kadar çok sıkıyordu. "Bu taraftan."

Vee beni, daha kovulmuş meleğin kızın kafasını koparduğunu görüp görmediğini ve eğer gördüyse bu kadar sakin kalmayı nasıl başardığını merak edemeden, karanlığın içine itmişti bile.

Kulağıma, "Sakın arkana bakma!" diye bağırdı. "Acele et!"

Acele. Doğru. Ama sorun, kendini dışarı atmaya çalışan yüz kadar insanla yarışıyor olmamızdı. Kalabalık, saniyeler içinde bir çıkış bulmak için itişip kakışan çılgın bir sürüye dönüşmüştü. Serpentine şarkının ortasında durmuştu. Scott'ı arayacak zaman yoktu. Elimden sadece sahne kapısından kaçabildiğini umut etmek geliyordu.

Vee hemen arkamdaydı ve bana o kadar sık çarpıyordu ki vücudumu korumaya çalıştığını düşünmekten kendimi alamadım. Kovulmuş meleklerin bize yetişmesi halinde asıl *benim* onu korumaya çalışacağını bilmiyordu tabii. Ve Dante'yle bu sabah yaptığımız tek ama zahmetli antrenmana rağmen, başarma konusunda şansının olduğuna hiç inanmıyordum.

Birden içimde geri dönüp dövüşme isteği kabarıverdi. Nefillerin hakları vardı. *Benim* haklarım vardı. Bedenlerimiz kovulmuş meleklerin malı değildi. Bizi ele geçirmek için adil nedenleri yoktu. Baş meleklere savaşı durduracağıma dair aceleci bir söz vermiştim ama sonuçta ortada şahsen kaybedebileceklerim vardı. Hiçbir zaman tek dizimin üstüne çöküp birine bağlılık yemini etmek zorunda kalmamak için savaş ve özgürlük istiyordum.

Ancak hem istediklerimi elde edip hem de baş melekleri nasıl yatıştırabilirdim?

Sonunda Vee ve ben kendimizi serin geceye atmayı başardık. Kalabalık her iki yönde karanlığa akıyordu. Nefesimizi düzene sokmak için bile durmadan, son hızla Neon'a koştuk.

Vee, Neon'u çiftlik evinin araç girişine soktu ve radyoyu kapattı. "Bir gece için yeterince çılgıncaydı," dedi. "Neydi o? Sokak çocukları sosyetiklere karşı falan mı?" Tuttuğum nefesimi rahatlayarak bıraktım. Hızlı hızlı solumalar, isterik el hareketleri yoktu. Koparılan kafalarla ilgili bir yorum da. Neyse ki Vee en kötüsünü görmemişti. "Bak şu konuşana. Sen *The Outsiders*'ı okumadın bile."

"Filmini izledim ama. Matt Dillon yaşlanmadan önce bayağı seksiymiş."

Arabanın içi yoğun ve beklenti dolu bir sessizliğe gömüldü.

"Pekâlâ, zırvalamayı kes," dedi Vee. "Sohbet bitti. Dökül bakalım." Ben tereddüt edince devam etti. "Orada delice bir şeyler dönüyordu ama öncesinde de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bütün gece bir tuhaf davrandın. Seni Şeytanın El Çantası'ndan içeri dışarı koştururken gördüm. Ve sonra birden mekânı boşaltmak istedin. Şu kadarını söyleyeyim bebek, bir açıklamaya ihtiyacım var."

İşler bu noktada karışıyordu. Vee'ye gerçeği söylemek istiyordum ama ona söylemek üzere olduğum yalanlara inanması da hayati önem taşıyordu. Eğer Kovboy Şapkası ve yanındakiler hayatımı kurcalamak konusunda ciddiyse, Vee'nin en yakın arkadaşım olduğunu eninde sonunda öğreneceklerdi. Onu tehdit etmelerinin ya da sorgulamalarının düşüncesine bile tahammülüm yoktu ama bunu

yapmaları halinde, onlara vereceği her cevabın ikna edici gelmesini istiyordum. En önemlisi, onlara hiç tereddüt etmeden Patch'le bütün bağımın koptuğunu söylemesini istiyordum. Bu ateşi, kontrolden çıkmadan söndürmek niyetindeydim.

"Bu akşam bardayken Patch geldi ve hiç hoş şeyler olmadı," diye başladım. "Sarhoştu. Saçma sapan şeyler söyledi ve ben onunla gitmeyi reddedince, işi zora soktu."

Vee, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Koruma onu dışarı attı."

"Vay canına. Nutkum tutuldu. Bundan ne anlam çıkarıyorsun?"

Ellerimi kucağımda açıp kapattım. "Patch'le her şey bitti."

"Bitti mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla."

Vee vites kolunun üstünden uzanıp beni kucakladı. Ağzını açtı, yüz ifademi gördü ve vazgeçti. "Söylemeyeceğim ama ne düşündüğümü biliyorsun."

Gözümde bir damla gözyaşı belirdi. Vee'nin gözle görülen rahatlaması, söylediğim yalanın içimde daha da çirkin bir his yaratmasına neden olmuştu. Berbat bir arkadaş olduğumu biliyordum ama nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Vee'yi bu karmaşanın içine atmayı reddediyordum.

"Şu oduncu gömlekli adam hikâyesi ne?"

Bilmedikleri ona zarar veremez. "Patch dışarı atılmadan önce, oduncu gömlekli adamdan uzak durmamı söyledi. Onu tanıdığını ve adamın bela olduğunu. Adını öğrenmeni bu yüzden istedim. Onu sürekli beni izlerken yakaladım ve gerildim. Beni eve kadar takip etsin istemedim ve planının bu olması ihtimaline karşılık, kaos yaratmaya karar verdim. Şeytanın El Çantası'ndan adamın bizi gözüne kestirip takip etmesini kolaylaştırmadan ayrılabilmemizi istiyordum."

Vee nefesini yavaşça ve uzun uzun koyverdi. "Patch'le ayrıldığınıza inanıyorum ama öteki hikâyeyi bir an bile yutmadım."

Yüzümü buruşturdum. "Vee..."

Elini havaya kaldırdı. "Anlıyorum. Sırların var ve günün birinde bana neler olduğunu anlatacaksın. Ve ben de sana anlatacağım." Bilmiş bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Aynen öyle. Sırrı olan tek kişi sen değilsin. Zamanı gelince ağzımdaki baklayı çıkaracağım ve sanırım sen de öyle yapacaksın."

Ona dik dik baktım. Sohbetimizin bu yöne sapmasını beklemiyordum. "Senin sırların mı var? Ne sırrı?"

"Tatlı sırlar."

"Anlat bana!"

"Şuna bir bakar mısın?" Vee konsoldaki saate vurdu. "Sanırım yatma zamanın geldi."

Ağzım açık kalmıştı. "Benden sır sakladığına inanamıyorum."

"Ben de senin böyle ikiyüzlü olabilmene."

Kapıyı isteksizce açarken, "Bu konuşma burada bitmedi," dedim.

"Diğer tarafta olmak hiç kolay değilmiş, değil mi?"

Anneme iyi geceler diledikten sonra, kendimi yatak odama kilitleyip Patch'i aradım. Vee'yle Şeytanın El Çantası'ndan kaçarken kahverengi minibüs artık karşı kaldırımda değildi. Benim tehlikede olabileceğimi düşündüğü anda kulüpten içeri dalacağını iyi bildiğim için tahminim, Patch'in kovulmuş meleklerin sürpriz istilasından önce gittiği yönündeydi ama Kovboy Şapkası'nı kenara çekip çekmediğini merak ediyordum. Tek bildiğim şu anda konuşuyor olabilecekleriydi. Patch soru mu soruyordu yoksa tehditler mi yağdırıyordu? Büyük olasılıkla her ikisi de olmalıydı.

Patch'in telesekreteri cevap verince telefonu kapattım. Mesaj bırakmak çok riskli gelmişti. Ayrıca cevapsız çağrıyı görecek ve benden olduğunu anlayacaktı. Bu akşam uğrama planının hâlâ geçerli olduğunu umuyordum. Tartışmamızın rol icabı olduğunu biliyordum ama hiçbir şeyin değişmediğine dair güvence istiyordum. Sersem gibi ve gergindim ve duygusal açıdan, kavgadan önceki noktada olduğumuzu duymaya ihtiyacım vardı.

Her ihtimale karşılık Patch'in numarasını tekrar çevirdikten sonra, huzursuz hislerle yatağa girdim.

Yarın salıydı. Heşvan yeni ayla birlikte başlayacaktı.

İçimden bir ses, bu akşamki meydan kavgasına dayanarak, kovulmuş meleklerin gazaplarını dizginlerinden tam gaz boşaltmak için dakikaları saydıklarını söylüyordu.

Parkelerin gıcırtısına uyandım. Gözlerim karanlığa alışınca, kendimi lacivert asker pantolonun sardığı hayli yapılı iki bacağa bakarken buldum.

Saati bulmak için kolumu baş ucu komodinime doğru atarken, "Dante?" dedim. "Ah? Saat kaç? Günlerden ne?"

"Salı sabahı. Ne anlama geldiğini biliyorsun." Bir egzersiz kıyafeti yumağı suratıma çarpıldı. "Keyfin gelince, benimle garaj yolunda buluş."

"Gerçekten mi?"

Dişleri karanlıkta bir gülümsemeyle parladı. "Buna kandığına inanamıyorum. Kıçın beş dakika içinde dışarıda olsa iyi olur."

Beş dakika sonra, ekim ayı ortasının serinliği yüzünden titreyerek ve ayaklarımı sürüyerek dışarıya çıktım. Hafif bir rüzgâr yaprakları önüne katıyor ve dalları çıtırdatıyordu. Kan akışı sağlamak için bacaklarımı esnettim ve zıplamaya başladım.

Dante, "Bana yetiş," diye talimat verdikten sonra, ormana doğru koşmaya başladı. Dante'yle ormanda dolaşmaktan hâlâ keyif almıyordum ama bana zarar vermek isteseydi, dün eline yeterince fırsat geçmişti. Ara ara bana varlığını haber veren beyazlığın peşinde koşmaya başladım. Görüşü benimkini utandıracak cinsten olmalıydı çünkü ben zaman zaman kütüklere takılır, çukurlarda dengemi kaybeder ve başımı alçak dallara çarparken, o arazide hiç takılmadan ilerliyordu. Alaycı ve keyifli kıkırtısını her duyuşumda, onu karşıma çıkacak ilk dik yokuştan aşağı itme kararlılığıyla ayağa fırlıyordum. Etrafta sayısız hendek vardı. Tek yapmam gereken, görevimi yerine getirebilmek için ona yeterince yaklaşmaktı.

Dante sonunda durdu, ona yetiştiğimde ellerini ensesinde kavuşturmuş, geniş bir kaya çıkıntısının üstüne uzanmıştı. Eşofman altını ve rüzgârlığını çıkarıp diz hizasında şortu ve üzerine oturan tişörtüyle kalmıştı. Göğsünün hafifçe inip kalkması dışında, kademeli olarak dikleşen on beş kilometrelik bir yolu koştuğuna ihtimal veremezdim.

Kaya parçasının üstüne tırmanıp yanına çöktüm ve nefes nefese inledim. "Su."

Dante dirseğinin üstünde doğrulup gülümsedi. "Öyle bir şey olmayacak. Seni kurutacağım. Su gözyaşı üretir ve gözyaşı dayanamadığım tek şeydir. Ve senin için bir sonraki planımın ne olduğunu görünce, ağlamak isteyeceksin. Şanslıyım ki bunu yapamayacaksın."

Beni koltuk altlarımdan tutup sürükleyerek ayağa kalkmaya zorladı. Şafak sökmeye yüz tutmuş ve ufku pembe bir ışıkla aydınlatmaya başlamıştı. Kayanın üstünde yan yana dururken kilometrelerce ötesini görebiliyorduk. Yaz kış yapraklarını koruyan ağaçlar, alaçamlar ve sedirler, tepelerin üzerini yüksek bir halı misali sararak dört bir yana uzanıyor ve manzarayı kesen derin bir hendeğe kadar iniyordu.

Dante, "Birini seç," dedi.

Vee telaşla, "Buradan hemen çıkmalıyız," derken elimi beni sersemliğimden sıyıracak kadar çok sıkıyordu. "Bu taraftan."

Vee beni, daha kovulmuş meleğin kızın kafasını kopardığını görüp görmediğini ve eğer gördüyse bu kadar sakin kalmayı nasıl başardığını merak edemeden, karanlığın içine itmişti bile.

Kulağıma, "Sakın arkana bakma!" diye bağırdı. "Acele et!"

Acele. Doğru. Ama sorun, kendini dışarı atmaya çalışan yüz kadar insanla yarışıyor olmamızdı. Kalabalık, saniyeler içinde bir çıkış bulmak için itişip kakışan çılgın bir sürüye dönüşmüştü. Serpentine şarkının ortasında durmuştu. Scott'ı arayacak zaman yoktu. Elimden sadece sahne kapısından kaçabildiğini umut etmek geliyordu.

Vee hemen arkamdaydı ve bana o kadar sık çarpıyordu ki vücudumu korumaya çalıştığını düşünmekten kendimi alamadım. Kovulmuş meleklerin bize yetişmesi halinde asıl *benim* onu korumaya çalışacağını bilmiyordu tabii. Ve Dante'yle bu sabah yaptığımız tek ama zahmetli antrenmana rağmen, başarma konusunda şansımın olduğuna hiç inanmıyordum.

Birden içimde geri dönüp dövüşme isteği kabarıverdi. Nefillerin hakları vardı. *Benim* haklarım vardı. Bedenlerimiz kovulmuş meleklerin malı değildi. Bizi ele geçirmek için adil nedenleri yoktu. Baş meleklere savaşı durduracağıma dair aceleci bir söz vermiştim ama sonuçta ortada şahsen kaybedebileceklerim vardı. Hiçbir zaman tek dizimin üstüne çöküp birine bağlılık yemini etmek zorunda kalmamak için savaş ve özgürlük istiyordum.

Ancak hem istediklerimi elde edip hem de baş melekleri nasıl yatıştırabilirdim?

Sonunda Vee ve ben kendimizi serin geceye atmayı başardık. Kalabalık her iki yönde karanlığa akıyordu. Nefesimizi düzene sokmak için bile durmadan, son hızla Neon'a koştuk.

"Neyin birini seçeyim?"

"Ağaçlardan birini. Kökünden sökünce, eve gidebilirsin."

En az yüz yaşındaki ve üç telefon direği kalınlığındaki ağaçlara gözlerimi kırpıştırarak baktım ve ağzımın açık kaldığını hissettim. "Dante..."

"Güç Eğitimi 101." Dante sırtıma teşvik edici bir şaplak indirdikten sonra, rahat bir tavırla tekrar kayanın üstüne uzandı. "Bu iş televizyon izlemekten daha eğlenceli olacak."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, henüz etmiyorsun ama bir saatin sonunda, edeceksin."

Bir saat kadar sonra kalan enerjimin –ve belki de ruhumun– her bir zerresini çok inatçı ve yardımseverlikten uzak bir sedir ağacını yerinden sökmeye akıtmıştım. Hafifçe hareket ettirmeyi başarmıştım ama kuvvetli ağaç, türünün kusursuz bir örneğini oluşturuyordu. İtmeyi, altını kazmayı, tekme atarak itaate zorlamayı ve sonuçsuzca yumruklamayı denemiştim. Ağacın galip geldiğini söylemek hafif kaçardı. Ve bütün bu süre zarfında, Dante tünediği kaya çıkıntısının üstünde homurtular çıkarmış, bol bol gülmüş ve saçma sapan yorumlarda bulunmuştu. İçimizden birinin bu işi eğlenceli bulmasına seviniyordum.

Yüzünde hafif ancak çirkince bir gülümsemeyle yanıma yaklaştı. Dirseğini kaşıdı. "Ulu ve Mağrur Nefilim Ordusu'nun kumandanı. Hiç şans var mı?"

Yüzümden aşağı oluk oluk akan ter, burnumdan ve çenemden damlıyordu. Avuç içlerimin derisi yüzülmüş, dizlerim yara bere içinde kalmış, bileğim burkulmuştu ve vücudumdaki bütün kaslar acı içinde inliyordu. Dante'nin tişörtünün ön kısmını tutup yüzümü kurulamak için kullandım. Sonra da burnumu gürültüyle sildim.

Dante ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Yavaş ol."

Kolumu seçtiğim ağaca doğru savurdum. Hıçkırarak, "Yapamıyorum," diye itiraf ettim. "Bunun için yaratılmamışım. Hiçbir zaman sen ya da diğer Nefiller kadar güçlü olmayacağım." Hayal kırıklığı ve utançtan dudağımın titrediğini hissediyordum.

İfadesi yumuşadı. "Derin bir nefes al, Nora. Yapamayacağını biliyordum. Mesele buydu. Sonra ileride geri dönüp bakınca, ne kadar ilerleme kaydettiğini görebilesin diye, sana imkânsız bir görev vermek istedim."

Ona dik dik bakarken, öfkemin kabardığını hissediyordum.

"Ne var?" dedi.

"Ne? Ne? Sen deli misin? Bugün okulum var! Çalışmam gereken bir sınavım var! Ve buna değecek bir şey için uğraşığımı sanıyordum ama şimdi bütün bunların sadece bir şeye dikkat çekmek için olduğunu öğreniyorum. Al sana dikkat çekilecek bir şey: Havlu atıyorum. Buraya kadar. Bunu ben istemedim. Eğitim *senin* fikrindi. Bütün kararları sen verdin ama bu kez sıra bende. Vazgeçiyorum!" Susuz kaldığımı ve büyük olasılıkla mantıklı düşünmediğimi biliyordum ama canıma tak etmişti. Evet, dayanıklılığımı ve gücümü artırmak, kendimi savunmayı öğrenmek istiyordum. Ama bu saçmaydı. Bir ağacı kökünden sökmek ha? Elimden geleni yapmıştım. O ise bunu asla yapamayacağımı bal gibi bilerek, arkasına yaslanıp bana gülmüştü.

"Kızmış gibisin." Kaşlarını çatmış, kafası karışmış gibi çenesini sıvazlayarak bana bakıyordu.

"Öyle mi dersin?"

"Bunu ibretlik bir ders gibi düşün. Bir tür performans testi."

"Ya evet. Al sana performans." Ona hareket çektim.

"Abarttığının farkındasın, değil mi?"

Mümkündü, belki bunu iki saat sonra görebilirdim. Duş aldıktan, su kaybımı giderdikten ve pestilim çıkmış bir halde yatağımda sızdıktan sonra… ama bu, ne kadar istesem de mümkün olamayacaktı çünkü okula gitmem gerekiyordu.

Dante, "Sen bu ordunun kumandanısın," dedi. "Ayrıca insan bedenine hapsolmuş bir Nefilsin. Hepimizden daha sıkı antrenman yapman gerek çünkü işe ciddi bir dezavantajla başlıyorsun. Sana yumuşak davranırsam iyilik etmiş olmam."

Ter gözlerime akarken, ona dik dik baktım. "Bu görevi istemiyor olabileceğim hiç aklına geldi mi? Belki de kumandan olmak istemiyorumdur."

Omuz silkti. "Önemi yok. Olan oldu. Başka senaryoların hayalini kurmanın bir faydası yok."

Sesim umutsuz bir tınıya büründü. Yarı şaka yarı ciddi, "Neden bir darbe yapıp görevimi çalmıyorsun?" diye sordum. Görebildiğim kadarıyla Dante'nin sağ ve görev başında kalmamı istemesi için hiçbir neden yoktu. "Benden milyon kat daha iyi olursun. Gerçekten önemsiyorsun."

Çenesini biraz daha sıvazladı. "Şimdi aklıma sokmuş olduğuna göre…"

"Komik değil, Dante."

Gülümsemesi kayboldu. "Hayır, değil. Ne önemi var bilmiyorum ama Hank'e başarmana yardım edeceğime dair yemin ettim. Benim kellem de en az senin kadar tehlikede. Her sabah birkaç fazladan karma puanı kazanmak için buraya gelmiyorum. Kazanmana ihtiyacım olduğu için buradayım. Hayatım senin ellerinde."

Sözlerinin ne anlama geldiğini idrak ettim. "Yani benim savaşa girip galip gelmemem halinde öleceğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ettiğin yemin bu mu?"

Cevap vermeden önce nefesini ağır ağır verdi. "Evet."

Gözlerimi yumup şakaklarımı ovmaya başladım. "Keşke bana söylemeseydin."

"Strese mi girdin?"

Kaya çıkıntısına yaslanarak, esintinin tenimi okşamasına izin verdim. *Derin nefesler*. Hank'in ordusunu yönetmek konusunda başarısız olmam durumunda, potansiyel olarak sadece annemin ve kendimin ölümüne neden olmakla kalmayacak, orduyu zafere ulaştırmamam halinde Dante'yi de öldürecektim. Peki ya barış? Baş meleklerle anlaşmam ne olacaktı?

Lanet olası Hank. Hepsi onun suçuydu. Öldükten sonra dosdoğru cehennemi boylamak yerine başka bir yere gittiyse, dünyada –ya da dışında– adalet yok demekti.

"Lisa Martin ve üst düzey Nefiller seninle bir kez daha görüşmek istiyorlar," dedi. "Senin savaşı benimsemediğini bildiğim için oyalayıp duruyorum çünkü ne tepki verecekleri konusunda endişeliyim. İktidarda kalmanı sağlamak zorundayız. Bunu yapabilmek için, senin arzularının onlarınkiyle aynı doğrultuda olduğunu düşünmelerini sağlamamız gerek."

Otomatik olarak, "Henüz onlarla görüşmek istemiyorum," dedim. "Oyalamaya devam et." Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bir eylem planı geliştirebilmek için. En büyük tehdit hangisiydi: Hoşnutsuz baş melekler mi, yoksa isyankâr Nefiller mi?

"Onlara şimdilik her şeyi benimle halletmelerini söylememi ister misin?"

Minnetle, "Evet," dedim. "Bana biraz zaman kazandırmak için ne gerekiyorsa söyle."

"Bu arada, dün akşamki düzmece ayrılığınızı duydum. Sıkı bir gösteri sergilemiş olmalısınız. Nefiller yutmuş."

"Ama sen yutmadın."

"Patch beni uyardı." Göz kırptı. "Her halükârda yutmazdım. İkinizi bir arada gördüm. Aranızdaki öyle bir anda ölecek bir şey değil. Al." Dante bana bir şişe soğutulmuş Cool Blue Gatorade uzattı. "İç bakalım. Bir hayli sıvı kaybettin."

Kapağı çevirirken, minnetle başımı eğdim ve kocaman bir yudum aldım. Sıvının gırtlağımdan akmasıyla yoğunlaşıp yemek borumu tıkaması bir oldu. Isı gırtlağımı parçalarcasına hızla ilerledi ve bütün vücuduma yayıldı. Öne eğildim; bir yandan öksürüyor, bir yandan da hırıltıyla nefes alıyordum.

Ağzımı açık tutmakta zorlanarak,"Bu da ne?" diye inledim.

"Egzersiz sonrası su kaybı," dedi ama bakışlarını kaçırıyordu.

Ciğerlerim spazmlarla canımı acıtırken, öksürmeyi sürdürdüm. "Ben Gatorade içtiğimi sandım. Şişede öyle yazıyordu."

Yüzündeki bütün duygu silinmişti. "İyiliğin için," dedi. Ve sonra hızla ortadan kayboldu.

İki büklüm halde durmaya devam ederken, içim ağır ağır sıvıya dönüşüyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimin önünde mavi kıvılcımlar çakıyordu. Dünya önce sola… sonra sağa sallandı. Gırtlağımı tutarak ve orada bayılmam durumunda, asla bulunamayacağımdan korkarak, ileri doğru ağır ağır harekete geçtim.

8

Birbirine dolanan adımlarımla, ormandan çıkmayı başarmıştım. Çiftlik evine vardığımda kemiklerimdeki yanma duygusu geçer gibi olmuştu. Nefesim normale dönmüştü ama hâlâ endişeliydim. Dante bana ne içirmişti? Ve neden?

Boynumdaki zincirde anahtarım vardı. İçeri girdim. Ayakkabılarımı çıkardım, üst kata çıktım ve annemin odasının önünden gürültü yapmamaya özen göstererek geçtim. Baş ucumdaki saat yediye on kalayı gösteriyordu. Dante hayatıma girmeden önce bu, biraz erken olmakla birlikte, kalkmak için normal bir saat sayılırdı. Çoğu sabah uyandığımda kendimi tazelenmiş hissederdim ama bu sabah bitkin ve endişeliydim. Temiz kıyafetlerimi aldım ve duş yapıp okula hazırlanmak için banyoya yürüdüm.

Saat sekize on kala, Volkswagen'i okulun parkına bıraktım ve eski bir Protestan kilisesini andıran heybetli gri binaya doğru yürüdüm. İçeri girince eşyalarımı dolabıma tıkıştırdım ve ilk iki saatin ders kitaplarını yanıma alıp sınıfa yürüdüm. Midem açlıktan kazınıyordu ama bir şeyler yiyemeyecek kadar gergindim. Mavi içecek hâlâ midemi yakıyordu.

İlk ders, İleri Seviye ABD Tarihi'ydi. Yerimi aldım ve mesaj var mı diye telefonuma baktım. Patch'ten hâlâ ses yoktu. Kendi kendime, *harika*, dedim. *Büyük olasılıkla bir işi çıkmıştır*. Ama bir şeylerin yolunda

gitmediği duygusunu üstümden atamıyordum. Patch dün gece bana uğrayacağını söylemişti ve sözünü tutmamak ondan beklenecek bir davranış değildi. Özellikle de bu ayrılık konusunda ne kadar üzgün olduğumu bilirken.

Tam telefonu kaldırmaya hazırlanırken, kısa mesaj sinyali öttü.

Patch'in mesajında, 30 DK SONRA BENİMLE WENTWORTH NEHRİ KIYISINDA BULUŞ, yazıyordu.

Hemen, İYİ MİSİN? diye yazdım.

EVET, İSKELEDE OLACAĞIM. TAKİP EDİLMEDİĞİNDEN EMİN OL.

Zamanlama harika sayılmazdı ama Patch'le tabii ki buluşacaktım. İyi olduğunu söylemişti ama ikna olmamıştım. İyiyse, beni neden dersten çıkarıyordu? Ve neden ta iskelede buluşuyorduk?

Bayan Warnock'un masasına yaklaştım. "Affedersiniz, Bayan Warnock. Kendimi iyi hissetmiyorum. Revire gidip biraz yatabilir miyim?"

Bayan Warnock gözlüğünü çıkarıp beni süzdü. "Her şey yolunda mı Nora?"

"Ayın malum zamanı," diye fısıldadım. *Daha az yaratıcı olmam mümkün müydü acaba?*

İç geçirdi. "Öğrencilerin bunu her söyleyişinde bir dolar ayırsaydım..."

"Kramplar beni gerçekten öldürüyor olmasaydı izin istemezdim." Karnımı ovalamayı düşündüm ama aşırıya kaçacağına karar verdim.

Sonunda, "Hemşireden parasetamol iste, kendini iyi hissettiğin anda sınıfa dönmeni istiyorum. Bugün Jefferson cumhuriyetçiliğiyle ilgili üniteye başlıyoruz. Notlarını ödünç alabileceğin güvenilir kimse yoksa önümüzdeki iki haftayı açığı kapatmaya çalışarcasına geçirmek zorunda kalırsın."

Hızla başımı salladım. "Çok teşekkürler. Size minnettarım."

Kapıdan fırladım, birkaç basamaklık merdiveni uçarcasına indim ve müdür yardımcısının nöbetçi olarak etrafta gezinmediğinden emin olmak için iki tarafı taradıktan sonra, yan kapıdan sıvıştım.

Kendimi Volkswagen'e attım ve hızla yola koyuldum. Elbette bu işin kolay kısmıydı. Derse hemşirenin imzaladığı izin kâğıdı olmadan dönmek sihir gerektirecekti. *Panik yok*, diye düşündüm. En kötü ihtimalle, dersi asarken yakalanır ve önümüzdeki haftayı eve eve erken gelme cezasıyla geçirirdim.

Artık güvenmediğim Dante'den uzak durmak için fena bir bahane sayılmazdı.

Güneş yükselmişti, gökyüzü puslu bir sonbahar mavisiydi ama serin hava, kışın kötü habercisi gibi anorağımın içine işliyordu. İskelenin ilerisinde kalan park alanı boştu. Bugün hobi için balık tutan kimse yoktu. Park ettikten sonra, park alanının kenarındaki yeşilliğin arasına bir süre çöküp beni takip eden kimse olup olmadığına baktım. Sonra, iskeleye uzanan taşlı yürüyüş yoluna saptım. Patch'in burayı neden seçtiğini anlamam çok sürmedi. Ötüşen birkaç kuş dışında tamamen yalnızdık.

Geniş nehre uzanan üç tekne rampası boştu. İlk rampanın ucuna kadar yürüdüm ve ellerimi gözlerime siper ederek etrafa bakındım. Patch yoktu.

Cep telefonum öttü.

Patch, YÜRÜYÜŞ YOLUNUN UCUNDAKİ SIK AĞAÇLIKTAYIM, diye mesaj çekti.

İskeleden geri dönüp yürüyüş yolundan ağaçlık alana yürürken, Pepper Friberg ağaçların arasından fırladı. Bir elinde Patch'in telefonu, diğer elinde de bir silah vardı. Gözlerim silaha sabitlenmiş halde, istem dışı bir adımla geri çekildim.

"Seni öldürmez ama kurşun yarası fazlasıyla acı verici olabilir." Polyester pantolonu belinden yukarı kadar çıkıyor ve gömleği üstünden sarkıyordu; düğmeleri düzgün iliklememişti. Ancak bu şapşal ve beceriksiz görüntüsüne rağmen gücünün, güneşin en sıcak ışınları gibi dalga dalga yayıldığını hissettim. Göründüğünden çok daha tehlikeliydi.

"Bunu tecrübe etmiş birinden mi duyuyorum?" diye sordum.

Gözleri yolun iki ucu arasında gidip geldi. Beyaz bir mendille alnını kurulaması, endişeli halinin bir başka kanıtıydı. Tırnakları köküne kadar yenmişti. "Ne olduğumu biliyorsan –ki her iddiasına girerim Patch sana söylemiştir– acı hissedemediğimi de biliyorsundur."

"Bir baş melek olduğunu ve oyunu kuralına göre oynamadığını biliyorum. Patch bana ikili hayat sürdüğünü anlattı, Pepper. İnsan rolü yapan güçlü bir baş melek ha? Gücünle istediğini elde edebilirmişsin. Para peşinde misin? Güç mü? İyi vakit geçirmenin mi?"

"Sana neyin peşinde olduğumu söyledim. Patch'in peşindeyim," derken alnında taze bir ter katmanı belirdi. Silmeye yetişemiyor gibiydi. "Benimle neden görüşmüyor?"

Ah, onu cehenneme zincirlemek istiyorsun diye olmasın? Çenemle Pepper'ın elindeki cep telefonunu işaret ettim. "Beni buraya onun telefonuyla çekmen iyi numara. Nasıl ele geçirdin?"

"Dün Şeytanın El Çantası'nda aldım. Onu girişin karşısına park edilmiş kahverengi bir minibüste buldum. Onu ele geçiremeden fırlayıp gitti ama telaş sırasında numaraların olduğu cep telefonu da dâhil olmak üzere eşyalarını almayı unuttu. Sabahtan beri, seninle temas kurmak için bütün numaralara mesaj çekip tek tek arayıp duruyorum."

Belli etmeden derin bir nefes aldım. Patch kaçmıştı demek. "Beni buraya sorguya çekmek için getirdiysen, şanslı gününde değilsin.

Patch'in nerede olduğunu bilmiyorum. Onunla dünden beri konuşmadım. Aslına bakarsan, onu son gören senmişsin gibi görünüyor."

"Sorguya çekmek mi?" Büyük kulaklarının kenarları pespembe parlıyordu. "Tanrım, kulağa ne kadar meşum geliyor. Neye benziyorum? Adi bir suçluya mı?"

"Madem beni sorgulamak istemiyorsun, buraya kadar neden getirdin?" Bu noktaya kadar havadan sudan konuşmuştuk ama ben gittikçe geriliyordum. Pepper'ın beceriksiz haline, soytarılıklarına güvenmiyordum. Düzmece olmalıydılar.

"Şuradaki tekneyi görüyor musun?"

Pepper'ın bakışlarını takip edip nehrin diğer ucuna baktım. Suyun yüzeyinde ışık saçan, beyaz bir sürat teknesi salınıyordu. Son moda, pahalı ve büyük ihtimalle çok hızlıydı. Sesimin endişeli çıkmaması için çaba harcayarak, "Güzel tekne. Yolculuğa mı çıkıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Ve sen de benimle geliyorsun."

9

"Sana bunu kolay yoldan yapman için fırsat vermeye çalıştım ama sabrımın sonuna geliyorum," dedi Pepper. Tabancasını pantolonunun beline sıkıştırarak, iki elini birden alnını silmek için kullandı. "Patch'e ulaşamıyorsam, onun bana gelmesini sağlarım."

Olayın nereye gittiğini görebiliyordum. "Adam kaçırma mı? Senin adi bir suçlu olmadığın ortada, Pepper. Zalim, sosyopat, hain bir şeytan kulağa daha mantıklı geliyor."

Yakasını gevşetirken yüzünü buruşturdu. "Patch'in benim için bir şey yapmasına ihtiyacım var. Küçük bir... iyilik. Hepsi bu. Zararsız, gerçekten."

İçimde bu "iyiliğin" Patch'in Pepper'ın peşinden cehenneme gitmesini ve Pepper'ın son anda sıvışıp kapıyı Patch'in üzerine kapatmasını içerdiği yönünde bir his vardı. Bir şantajcının icabına bakmanın yollarından biri de buydu.

"Ben iyilerden biriyim," dedi Pepper. "Bir baş meleğim. Bana güvenebilir. Bana güvenmesini söylemeliydin."

"Güvenini kırmanın en hızlı yollarından biri beni kaçırmak olur. İyi düşün, Pepper. Beni yanında götürmen, Patch'in seninle işbirliği yapmasını sağlamayacak."

Yakasını sertçe çekiştirdi. Yüzü, ona pembe bir domuz görüntüsü verecek kadar kızarmıştı. "Burada gözle görülenden daha fazlası dönüyor. Başka seçeneğim kalmadı, bunu göremiyor musun?"

"Sen bir baş meleksin Pepper ama burada, yeryüzünde dolaşıyor ve elinde bir silahla beni tehdit ediyorsun. Tıpkı Patch'le ilgili niyetinin kötü olmadığına inanmadığım gibi, zararsız olmadığına da inanmıyorum. Baş melekler dünyada uzun süre takılmaz ve kimseyi rehin almazlar. Ne düşünüyorum biliyor musun? Sen yanlış yola sapmışsın."

"Bir görev için buradayım. Kötü değilim ama belli... özgürlüklerim var."

"Tanrım... sana neredeyse inanacağım."

"Elimde sadece erkek arkadaşının halledebileceği bir iş var. Seni kaçırmak istemiyorum ama beni mecbur bıraktınız. Patch'in yardımına ihtiyacım var; hem de *hemen*. Uslu uslu tekneye doğru yürü. Herhangi bir ani hareketinde ateş ederim."

Pepper eliyle çağırır gibi bir hareket yapınca, tekne itaatkâr bir tavırla suyun üstünde süzülerek en yakındaki rampaya yaklaştı. Patch bana baş meleklerin nesnelere hükmedebildiklerinden hiç bahsetmemişti. Bu sürpriz hoşuma gitmemişti ve bu durumun kaçma girişimimi ne kadar karmaşıklaştıracağını merak etmeye başlamıştım.

"Duymadın mı? O artık erkek arkadaşım falan değil," dedim Pepper'a. "Dante Matterazzi'yle çıkıyorum. Herhalde adını duymuşsundur. Herkes gibi. Patch kesinlikle geçmişte kaldı."

"Sanırım öyle olup olmadığını öğreneceğiz, değil mi? Tekrar yürümeye başlamanı istemek zorundayım, yoksa ayağında bir delik açacağım."

Ellerimi teslim olmuş gibi kaldırıp tekne rampasına yürüdüm. Takip cihazının olduğu kot ceketimi giymediğime biraz geç de olsa pişman olmuştum. Patch nerede olduğumu bilse beni aramaya gelirdi.

Belki de anorağıma da bir cihaz yerleştirmişti ama buna güvenemezdim. Üstelik Patch'in nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bilmediğim için ona da bel bağlayamazdım.

Pepper, "Tekneye bin," diye emretti. "Koltuktaki ipi al ve ellerini parmaklığa bağla."

Duraksayarak, "Sen ciddisin," dedim. Nehri çevreleyen ağaçlara baktım. Onlara ulaşabilsem saklanabilirdim. Pepper'ın mermileri benden çok ağaçlara isabet ederdi.

"Buraya kırk beş kilometre mesafede çok güzel ve geniş bir depo var. Oraya varınca erkek arkadaşını arayacağım." Baş ve serçe parmaklarını açtığı yumruğunu, telefon gibi kulağına tuttu. "Anlaşmaya varıp varamayacağımıza bakarız. Benim için özel bir meseleyi halledeceğine yemin ederse onu, aileni ve dostlarını yeniden görme şansın olur."

"Onu nasıl arayacaksın ki? Cep telefonu sende."

Pepper kaşlarını çattı. Bu işi enine boyuna düşünmemişti. Belki bu organizasyonsuzluğu kendi lehime kullanabilirdim. "O zaman onun bizi aramasını beklemek zorundayız. Senin iyiliğin için, fazla sallanmayacağını umalım."

İstemeye istemeye, tekneye çıktım. İpi aldım ve düğüm atmaya koyuldum. Pepper'ın gerçekten bu kadar aptal olabileceğine inanamıyordum. Alelade bir ipin beni zapt edebileceğini gerçekten düşünüyor muydu?

Pepper düşüncelerimi okumuş gibi, "Kaçma yönünde düşüncelerin varsa," dedi, "ipin sihirli olduğunu bilmende fayda var. Zararsız görünüyor ama çelikten kuvvetlidir. Ve tabii, bileklerini bağlayınca, ipe bir büyü daha yapacağım. Kurtulmak için çekiştirsen dahi vücuduna iki yüz voltluk elektrik gönderecek."

İstifimi bozmamaya çalışarak, "Baş meleklerin özel hileleri demek?" dedim.

"Sadece sandığından daha güçlü olduğumu söylememiz yeterli olur."

Pepper kısa bacaklarından birini tekneye attı ve ayağını kaptan koltuğuyla dengeledi. Diğer bacağını çekemeden vücudumu teknenin yanına çarparak tekneyi rampadan uzaklaşmaya zorladım. Pepper'ın bir ayağı içeride, bir ayağı dışarıda kalmıştı ve bacaklarının arasındaki mesafe gittikçe açılıyordu.

Derhal tepki verdi. Havaya fırladı ve tekneden birkaç metre yukarıda asılı kaldı. *Uçuyordu*. Bir milisaniyede aldığım dengesini bozma kararı esnasında, kanatları olduğunu unutmuştum ve tek mesele bu değildi. Bariz biçimde öfkelenmişti.

Tekneden atladım; nehrin ortasına doğru var gücümle yüzerken, suyun üstünden atılan mermilerin sesini duyabiliyordum.

Arkamda bir sıçrama sesi oldu ve Pepper'ın arkamdan suya daldığını anladım. Beni yakalayıp ayağımda bir delik açma vaadini yerine getirmesi –ve muhtemelen daha kötüsünü yapması– an meselesiydi. Bir baş melek kadar güçlü değildim ama artık bir Nefil'dim ve Dante'yle antrenman yapmıştım... iki kez. İnanılmaz derecede aptalca ya da cesurca bir şey yapmaya karar verdim.

Ayağımı kumlu dere yatağına sıkıca basarak kendimi var gücümle ittim ve suyun dışına doğru sıçradım. Kendimi bile şaşırtarak su yüzeyini geçip dere kıyısını kaplayan ağaçların üstüne çıktım. Kilometrelerce ötesini görebiliyordum; fabrikaların ve tarlaların ötesini, minicik arabalar ve traktörlerin yol aldığı otoyolu. Onun ötesinde Coldwater'ı, evleri ve dükkânları ve yemyeşil çimenlikli parkları.

Aynı hızla süratimi kaybettim. Düşmeye başlayıp hava tenimi hızla yalayıp geçerken, midemin altüst olduğunu hissettim. Nehir hızla üstüme geliyordu. Kollarımı çılgın gibi sallama dürtüsüyle dolmuştum ama bedenim dayanamayacak gibiydi. Hiç de zarif

değildi ve bir füze gibi yol alıyordu. Tekne rampasına son hızla çarpan ayaklarımla kalasları parçalayıp geçtim ve suya gömüldüm.

Kulağımın dibinden mermiler geçip duruyordu. Yıkıntının arasından debelenerek çıktım ve son hızla nehir kıyısından yukarı doğru fırlayıp ağaçların arasına koştum. Karanlıkta yapılan iki sabah koşusu, beni böyle bir duruma biraz hazırlamış olmalıydı ama neden aniden Dante'ninkine rakip olabilecek bir hızla koşmaya başladığımı izah etmiyordu. Ağaçlar yanımdan baş döndürücü bir bulanıklıkla akıp gidiyordu ama ayaklarım hiç zorlanmadan, gerekli adımları zihnimden yarım saniye önce çözmüş gibi kolayca sıçrıyordu.

Müthiş bir süratle yürüyüş yolundan çıkıp kendimi Volkswagen'e attım ve gazı kökleyerek park alanından çıktım. Nefesimin kesilmemiş olması beni hayret içinde bırakmıştı.

Adrenalin yüzünden miydi? Belki de. Ama nedense bana öyle gelmiyordu.

Allen'ın Eczanesi'ne doğru sürdüm ve arabamı, beni yoldan gizleyecek iki kamyonun arasında kalan boşluğa park ettim. Sonra dışarıdan görülmeyecek bir pozisyon bulabilmek için koltuğumda iyice kaykıldım. Pepper'ı nehirde ektiğimden hayli emindim ama temkinli olmaktan zarar gelmezdi. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Eve gidemezdim. Okula dönemezdim. Asıl ihtiyaç duyduğum şey Patch'i bulmaktı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Cep telefonumun çalmasıyla düşüncelerimden hızla sıyrıldım.

Scott, "Hey, Grey," dedi. "Vee ve ben öyle yemeği için Taco Hut'a gidiyoruz ama günün büyük sorusu, *sen* neredesin? Şimdi artık a) araba kullanabildiğin b) altında –benim sayemde– tekerlekler olduğuna göre, okul kafeteryasında yemen gerekmiyor. Bilgin olsun."

Şakacı tonlamasını yok sayarak, "Dante'nin numarasına ihtiyacım var," dedim. "Bana mesaj at, elini çabuk tut." Dante'nin numarası eski telefonumda vardı ama bunda yoktu.

"Ha? Lütfen mi demek istedin?"

"Nedir bu? Çifte standartlar salısı falan mı?"

"Numarasına neden ihtiyacın var ki? Ben Dante'nin erkek..."

Telefonu kapattım ve olanları enine boyuna düşünmeye çalıştım. Kesin olarak bildiğim ne vardı? İkili hayat süren bir baş meleğin beni kaçırmaya yeltendiği ve beni ona bir iyilik yapması için, Patch'e karşı teşvik edici unsur olarak kullanmak istediği. Ya da ona şantaj yapmayı bırakması için. Ya da her ikisi birden. Ayrıca bir şantajcı varsa bunun Patch olmadığını da biliyordum.

Eksik kalan bilgi neydi? Patch'in nerede olduğu. Güvende miydi? Benimle temas kurabilir miydi? Yardımıma ihtiyacı var mıydı?

Evrene, *Patch nerelerdesin?* diye seslendim.

Cep telefonum öttü.

Scott, DANTE'NİN NUMARASI. AYRICA REGL SENDROMUNDA ÇİKOLATA ÇOK İŞE YARIYORMUŞ DİYE DUYDUM, diye yazmıştı.

Yüksek sesle, "Komik," derken, Dante'nin numarasını tuşlamaya başlamıştım bile. Üçüncü çalışta açtı.

Gergin bir sesle, "Buluşmamız gerek," dedim.

"Dinle. Bu sabahla ilgiliyse..."

"Elbette bu sabahla ilgili! Bana ne verdin? Ne olduğunu bilmediğim bir sıvı içtim ve birden senin kadar hızlı koşmaya başladım, yerden on beş metre yükseldim ve görüşümün yirmiye yirmiden daha iyi olduğuna bahse girebilirim."

"Zamanla etkisi geçecek. O hızı koruyabilmek için o mavi zımbırtıdan her gün içmen gerek."

"O mavi zımbırtının bir adı var mı?"

"Telefonda olmaz."

"İyi. Benimle yüz yüze buluş."

"Otuz dakika içinde Paten Ülkesi'nde ol."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Paten sahasında mı buluşmak istiyorsun?"

"Hafta içi, öğle saati. Orada anneler ve çocuklardan başka kimse yoktur. Potansiyel casusları göze kestirmeyi kolaylaştırır."

Dante'nin bize kimin casusluk ettiğini düşündüğünden emin değildim ama o mavi zımbırtı her neyse, onu tek isteyenin sadece Dante olmadığına dair huzursuzluk verici bir hisse kapılmıştım. En iyi tahminim bir tür ilaç olduğuydu. Etkisine kendim şahit olmuştum. Bana verdiği güçler, gerçek üstüydü. Hiç limitim yokmuş gibiydi ve fiziksel hünerlerimin kapsamı sınırsızdı. Bu keyifli ve doğallıktan uzak bir duyguydu. Beni asıl endişelendirense doğallıkla ilgili kısımdı.

Hank hayattayken şeytan hileleri yapar, cehennemin gücünü lehine kullanırdı. Sihirlediği nesneler her zaman mavi bir ışık saçardı. Şu ana kadar, şeytan hilelerinin Hank'le birlikte öldüğünü sanıyordum ama şüphelenmeye başlamıştım. Dante'nin gizemli mavi içeceğinin bir tesadüf olduğunu umuyordum ama içgüdülerim aksini söylüyordu.

Arabadan indim ve Paten Ülkesi'ne yürürken son birkaç sokakta omzumun üstünden arkamı ve izlenip izlenmediğimi kontrol ederek yürüdüm. Koyu renk trençkotlu ve güneş gözlüklü tuhaf adamlar yoktu. Ya da Nefillerin ölümcül emaresi olan aşırı uzun boya sahip adamlar da.

Paten Ülkesi'nin kapısından girdim, kendime bir çift otuz sekiz numara paten kiraladım ve pistin dışında bir banka oturdum. Işıklar kısıktı ve bir disko topu cilalı parke zemine parlak ışıklar

yansıtıyordu. Hoparlörlerden eski moda Britney Spears şarkıları yükseliyordu. Dante'nin tahmin ettiği gibi bu saatte sadece küçük çocuklar ve anneleri paten yapıyordu.

Havadaki voltajı yükselten değişim bana Dante'nin varlığını haber verdi. Koyu renk kot pantolonu ve dar, lacivert polo tişörtüyle yanıma oturdu. Güneş gözlüğünü çıkarma zahmetine girmediğinden, gözlerini görmemi imkânsız kılmıştı. Bana içeceği verdiği için pişman ve bir tür ahlaki çelişki yaşıyor olabilir miydi? Öyle olduğunu umdum.

Başıyla ayaklarımı işaret ederek, "Kaymaya mı gidiyorsun?" diye sordu.

Ayağında paten olmadığını o zaman fark ettim. "Tabelada içeri girebilmek için paten giyme mecburiyeti olduğu yazılıydı."

"Kasa görevlisinin zihniyle oynayabilirdin."

Keyfimin kaçtığını hissettim. "Tarzım değil."

Dante omuz silkti. "O zaman, Nefil olmanın en eğlenceli taraflarından mahrum kalıyorsun demektir."

"Bana mavi içecekten bahset."

"Bir güçlendirme içeceği."

"Onu anladım. Neyle güçlendirilmiş?"

Dante başını benimkine doğru eğdi ve fısıldayarak, "Şeytan hilesi," dedi ve beni, "göründüğü kadar kötü değildir," diye temin etti.

Tüm vücudum kasıldı ve ensemdeki tüyler havaya dikildi. Hayır hayır hayır... Şeytan hilesinin dünyadan silinmiş olması gerekiyordu. Hank'le birlikte kaybolmuştu. "Şeytan hilesinin ne olduğunu biliyorum ve Hank'le birlikte yok oldu sanıyordum."

Dante'nin koyu renk kaşları çatıldı. "Sen şeytan hilesini nereden biliyorsun?"

"Hank kullanırdı. Suç ortağı Chauncey Lengeais de. Ama Hank ölünce..." Kendimi tuttum. Dante, Hank'i benim öldürdüğümü

bilmiyordu ve sırrımın ortaya dökülmesinin, Dante de dâhil bütün Nefillerle ilişkilerime katkı sağlamayacağını söylemek, çok hafif kalırdı. "Patch, Hank için casusluk yapıyordu."

"Biliyorum, bir anlaşmaları vardı. Patch bize kovulmuş meleklerle ilgili bilgi veriyordu."

Dante, Patch'in Hank için bir şartla –hayatını koruması şartıyla– casusluk ettiğini bilerek mi söylememişti yoksa Hank bu detayı kendine mi saklamıştı bilmiyordum.

"Hank, Patch'e şeytan hilesinden bahsetmiş," diye yalan söyledim. "Ama Patch bana Hank öldükten sonra, şeytan hilesinin de onunla öldüğünü söyledi. Hank'in o hileyi kullanabilen tek kişi olduğunu düşünüyordu."

Dante kafasını salladı. "Hank sağ kolu Blakely'yi şeytan hilesi prototiplerini geliştirmekle görevlendirmişti. Blakely, şeytan hileleri konusunda Hank'ten çok daha fazla bilgiye sahip. Son yedi ayı bir laboratuvara kapanıp bıçakları, kırbaçları ve kakmalı yüzükleri şeytan hilesiyle sihirleyerek öldürücü silahlara dönüştürmekle geçirdi. Çok yakın zamanda Nefil güçlerini artıracak bir içecek geliştirdi. Eşitlendik, Nora." Bunu gözlerinde heyecanlı bir ışıltıyla söylemişti. "Eskiden bir kovulmuş melek on Nefil ederdi. Artık öyle değil. Bir süredir Blakely için içeceği deniyorum ve onu içtiğim zaman, oyun sahası benim lehime dönüyor sanki. Artık bir kovulmuş meleğe benden daha güçlü olduğu korkusunu taşımadan karşı koyabiliyorum."

Düşünceler kafamda cirit atıyordu. Şeytan hilesi dünyadaki varlığını sürdürüyor muydu yani? Nefillerin gizli bir laboratuvarda üretilen gizli bir silahları mı vardı? Bunu Patch'e anlatmalıydım. "Bana verdiğin içecek, Blakely için denediğin içeceğin aynısı mı?"

"Evet." Kurnaz bir gülümsemeyle baktı. "Şimdi neden bahsettiğimi anlamışsındır."

Övgü istiyorsa, benden alamayacaktı. "İçecekten kaç Nefil'in haberi var? Ya da kaç kişi içti?"

Dante sırada arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Kendin için mi soruyorsun?" Manidar bir duraksamanın ardından, "Yoksa sırrımızı Patch'le paylaşmak için mi?" diye ekledi.

Ben tereddüt edince, Dante'nin yüzü asıldı.

"Bir tercih yapmalısın, Nora. Aynı anda hem bize hem de Patch'le aranda her ne kaldıysa ona sadık olamazsın. Çok iyi idare ediyorsun ama neticede sadakat, taraf seçmek demektir. Ya Nefillerle birliktesindir ya da bize karşısındır."

Bu konuşmanı en kötü yanı, Dante'nin haklı olmasıydı. İçten içe bunu biliyordum. Patch ve ben savaştaki son hamlemizin bu işten birlikte ve sağ salim çıkmak olduğuna karar vermiştik ama ben hâlâ bu amacı koruyorsam, Nefiller'e ne olacaktı? Sözde liderleri bendim ve onlara yardım edeceğime inanmalarını istiyordum ama aslında etmeyecektim.

"Patch'e şeytan hilesinden bahsedersen, bu meselenin peşini bırakmaz," dedi Dante. "Blakely'nin peşine düşüp laboratuvarı yok etmeye çalışır. Bunu yüce bir görev ahlakıyla değil, kendini korumak için yapar. Mesele artık Heşvan'dan ibaret değil," diye izah etti. "Amacım kovulmuş melekleri geri püskürtüp onları bedenlerimizi ele geçirmekten alıkoymak değil. Amacım, şeytan hilesi kullanarak bütün kovulmuş melek ırkını ortadan kaldırmak. Ve bunu henüz bilmiyorlarsa bile çok yakında öğrenecekler."

Dilim dolaşarak, *"Ne?"* dedim.

"Hank'in bir planı vardı ve o plan buydu. Irklarının kökünü kazımak. Blakely bir süre sonra, bir kovulmuş meleği öldürecek güçte bir silah prototipi, kimsenin aklının ucundan dahi geçmeyecek bir şey yaratabileceğine inanıyor."

Banktan fırladım ve volta atmaya başladım. "Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Bir tercih yapma zamanın geldi. Bizimle misin, değil misin?"

"Sorun Patch değil. O, kovulmuş meleklerle çalışmıyor. Savaş istemiyor." Patch'in tek isteği benim iktidarda kalıp yemini yerine getirmem ve bu işten sağ salim çıkmamdı. Ama ona şeytan hilesinden bahsedecek olursam, Dante'nin de dediği gibi onu yok etmek için elinden geleni yapardı.

"Ona şeytan hilesinden bahsedersen, bu iş bizim için biter," dedi Dante.

Benden ya ona, Scott'a ve binlerce Nefil'e ya da... Patch'e ihanet etmemi istiyordu. Mideme bir ağırlık çökmüştü. Acı o kadar keskindi ki neredeyse iki büklüm olacaktım.

Dante ayağa kalkarken, "Bu öğleden sonra düşün," dedi. "Aksi yönde bir haber almadıkça, yarın sabah antrenmana gelmeye hazır olduğunu düşüneceğim." Sabit ama bir miktar şüphe barındıran gözleriyle bana baktı. "Umarım hâlâ aynı taraftayızdır, Nora," dedikten sonra salondan çıktı.

İçeride kaldım ve dakikalar boyunca loş ışıkta, patenleriyle kaymaya çalışan çocukların tuhaf sayılacak kadar neşeli çığlıkları arasında oturdum. Başımı eğmiş ve yüzümü ellerimin arasına saklamıştım. Olması gereken bu değildi. Benim savaşı durdurmam, ateşkes ilan etmem ve bütün olanlardan yanımda Patch'le çıkmam gerekiyordu.

Oysa Dante ve Blakely çoktan ilerleme kaydetmiş ve Hank'in kaldığı yerden devam ederek, iddiayı ya hep ya hiç noktasına getirmişlerdi.

Normal şartlarda, Dante, Blakely ya da herhangi bir Nefil'in kovulmuş melekleri yok etmek gibi bir şansı olduğuna ihtimal vermezdim ama şeytan hilesinin her şeyi değiştirmesinden şüpheleniyordum. Anlaşmanın bana düşen kısmı için bunun anlamı neydi?

Nefiller savaşı bensiz başlatacak olurlarsa, baş melekler beni yine de sorumlu tutarlar mıydı?

Evet, evet, tutarlardı.

Blakely kendini her nereye kapatmışsa –ki büyük olasılıkla kendi küçük ama açıkgöz Nefil güvenliği tarafından korunuyordu– daha güçlü ve tehlikeli prototipler üzerinde deneyler yaptığı ortadaydı. Meselenin kaynağı oydu.

Ve bu da onu ve laboratuvarını bulmayı öncelik listemde en üst sıraya yerleştiriyordu.

Patch'i bulduktan sonra. Midem endişeyle bir kez daha altüst olurken, onun için bir kez daha sessizce dua ettim.

Volkswagen'e az bir mesafe kala, bir karaltının direksiyonun başına geçtiğini gördüm. Düşüncelerim, "Kovboy Şapkası ikinci raunt için geri geldi" noktasına giderken duraksadım. Kaçmanın en akıllıca şey olduğunu düşünüyordum ama düşünme sürem ne kadar uzadıysa, aşırı aktif hayal gücüm de etkisini o kadar kaybediyordu. Karaltı gerçek biçimine kavuştu. Patch parmağıyla beni içeri çağırıyordu. Yüzüm bir sırıtışla aydınlanırken, endişem bir anda dağıldı.

Ben arabaya binerken, "Paten kaymak için okul kırıyorsun, öyle mi?" dedi.

"Beni bilirsin. Mor tekerleklere zaafım var."

Patch gülümsedi. "Arabanı okulda görmedim. Seni arıyordum. Birkaç dakikan var mı?"

Anahtarları ona uzattım. "Sen kullan."

Patch bizi Casco Körfezi'ne bakan muhteşem, lüks bir eve götürdü. Bölgedeki taş ocağından çıkarılma bir taşla harmanlanmış kırmızı tuğla binanın tarihî cazibesi yüz yaşından büyük olduğunu belli etse de, parlayan camları, siyah mermer sütunları ve kapıcısıyla baştan aşağı yenilenmişti. Patch arabayı tek araçlık garaja soktu ve kapıyı indirerek bizi serin karanlıkta bıraktı.

"Yeni yer mi?"

"Pepper, Delphic'in altındaki evimi dekore etmek için birkaç Nefil haydut tutmuş. Kısa süre içinde, üst düzey güvenliği olan yeni bir yer bulmak zorunda kaldım."

Volkswagen'den çıktık, birkaç basamak tırmanıp bir kapıdan geçerek Patch'in yeni mutfağına girdik. Duvardan duvara camlar, körfezin büyüleyici manzarasını gözler önüne seriyordu. Körfeze birkaç beyaz yelkenli serpiştirilmişti, tablo gibi mavi bir sis etraftaki tepelerin üstüne örtülmüştü. Manzarayı ateşe vermiş gibi görünen ve kırmızının canlı tonlarıyla titreşen sonbahar bitkileri, körfezi içine almıştı. Evlerin altında kalan rıhtıma özel izinle giriliyor gibi görünüyordu.

Patch'e, "Çok havalı," dedim.

Bana arkamdan bir fincan sıcak çikolata uzattı ve ensemi öptü. "İstediğimden daha göz önünde ve bu benden sık sık duyabileceğin bir şey değil."

Ona yaslandım ve içeceğimden bir yudum aldım. "Senin için endişelendim."

"Pepper dün gece beni Şeytanın El Çantası'nın önünde şaşırttı. Yani Nefil dostumuz Kovboy Şapkası'yla konuşma şansım olmadı. Ama birkaç telefon görüşmesi ve seni götürdüğü kulübeye göz atmakla başlayarak biraz ayak işi yaptım. Çok akıllı biri değil. Seni büyükanne ve büyükbabasının kulübesine götürmüş. Kovboy Şapkası'nın gerçek adı Shaun Corbridge ve Nefilim hesabına göre iki yaşında. Bundan iki Noel önce bağlılık yemini etmiş ve gönüllü olarak Kara El'in ordusuna yazılmış. Kolay öfkelenen biri ve uyuşturucudan sabıkası var. Kendine bir isim edinmenin yolunu arıyor ve bunu seninle sağlayabileceğini düşünüyor. Aptallığa yatkınlığından bahsetmeye gerek bile yok." Patch ensemi öperken, bu kez dudaklarını çekmek için acele etmedi. "Ben de seni özledim. Bana yeni haberlerin var mı?"

Hımm, nereden başlamalıydım?

"Sana Pepper'ın bu sabah beni kaçırdığını ve rehin almaya çalıştığını anlatabilirim. Ya da belki de Dante'nin bana gizlice şeytan hilesiyle güçlendirilmiş bir içecek içirdiğini duymak istersin. Görünüşe bakılırsa, Kara El'in sağ kolu Blakely aylardır şeytan hilesiyle uğraşıyormuş ve Nefiller için bir yüksek performans ilacı geliştirmiş."

"*Ne* yaptı dedin?" Patch'in gürleyen sesi daha hiddetli çıkamazdı. "Pepper sana bir şey yaptı mı? Ve Dante'yi paramparça edeceğim."

Kafamı hayır der gibi salladım ama yaşların gözlerime birikmesine şaşırdım. Dante'nin bunu neden yaptığını biliyordum; Nefillere zafer kazandırabilmem için güçlü olmama ihtiyacı vardı ama yaklaşım şeklinden nefret etmiştim. Bana yalan söylemişti. Beni yeryüzünde sadece yaşak değil, aynı zamanda tehlikeli de olan bir maddeyi içmem için kandırmıştı. Şeytan hilesinin olumsuz yan etkilerinin olmadığını düşünecek kadar saf değildim. Gücü zamanla kaybolabilirdi ama bir kötülük tohumu içime yerleşmişti bir kere.

"Dante içeceğin etkilerinin bir gün içinde geçeceğini söyledi," dedim. "Bu iyi haber. Kötü haber, bu içeceği yakın gelecekte sayısız Nefil'e takdim etmek niyetinde olması. İçecek onlara… süper güçler verecek. Başka türlü tarif edemiyorum. Onu içince daha hızlı koştum ve daha yükseğe atladım, duyularım keskinleşti. Dante bir Nefil'in bir kovulmuş melekle bile baş edebileceğini söyledi. Ona inanıyorum, Patch. Pepper'ın elinden kurtulabildim. *Bir baş melekten*. İçecek olmasa şu anda beni kilit altında tutuyor olurdu."

Patch'in gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu. "Bana onu nerede bulabileceğimi söyle," dedi.

Patch'in bu kadar öfkeleneceği aklıma gelmemişti. Elbette köpürecekti. Sorun şuydu ki şimdi onu bulmaya gitmesi durumunda

Dante, ona şeytan hilesinden bahsettiğimi hemen anlayacaktı. Elimi dikkatli oynamak zorundaydım. "Yaptığı yanlıştı ama benim iyiliğimi gözettiğini düşünüyordu," dedim.

Sert bir kahkaha attı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bence çaresiz durumda. Başka seçenek görmüyor."

"O zaman çare aramıyor demektir."

"Bana bir de ültimatom verdi. Ya onunla ve Nefillerle ya da seninle birlikte olmam konusunda. Beni sınamak için şeytan hilesinden bahsetti. Sana anlatıp anlatmayacağımı görmek için." Ellerimi kaldırdım. "Bu bilgiyi senden asla saklayamazdım. Biz bir takımız. Ama oyunu nasıl oynayacağımıza karar vermemiz gerek."

"Onu öldüreceğim."

İç geçirerek, parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. "Dante'ye beslediğin şahsi gıcığın ötesini göremiyorsun. Ve hiddetinin."

"Hiddet mi?" Patch gülmüştü ama gülüşündeki tehdit görmezden gelinecek gibi değildi. "Ah, Melek. Hiddet, hissettiklerim için fazla hafif bir kelime. Az önce bir Nefil'in, *bedenine zorla şeytan hilesi soktuğunu* öğrendim. Düşünüp düşünmemesi umurumda değil. Çaresiz olması da. Bu asla tekrarlamayacağı bir hata. Ve sen ona acımaya meyletmeden önce şunu bil: Bunun olacağını biliyordu. Sen onun gözetimi altındayken, ufacık bir sıyrığından bile onu sorumlu tutacağımı söylemiştim."

Eksik noktaları birleştirmeye çalışarak yavaşça, "Onun gözetimi altındayken mi?" diye sordum.

Patch açık açık, "Onunla antrenman yaptığını biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?"

"Büyük bir kızsın. Kendi kararlarını verebilirsin. Belli ki Dante'den kendini savunma dersleri almak için nedenlerim vardı ve ben de seni durduracak değildim. Sana güveniyordum. Beni endişelendiren

Dante'ydi ve haklı olduğum ortada. Bir kez daha soruyorum: Nerede saklanıyor?" Neredeyse hırlıyordu ve bakışları kararmıştı.

Bir kez daha Patch ve Dante arasında kalmaktan nefret ederek mutsuz bir sesle, "Saklandığını nereden çıkardın?" diye sordum. Kovulmuş melekler ile Nefiller arasında kalmaktan sıkılmıştım. Antrenmanlarımızı Patch'ten kasten saklamış değildim, ben sadece onunla Dante arasında daha fazla rekabete neden olmanın doğru olmayacağını düşünmüştüm, o kadar.

Patch'in buz gibi kahkahası belkemiğimden bir ürpertinin yükselmesine neden oldu. "Biraz akıllıysa saklanıyordur."

"Ben de kızgınım, Patch. Bana güven. Keşke bu sabaha dönüp her şeyi geri alabilsem. Ama kararları bensiz veriyormuşsun gibi hissetmekten nefret ediyorum. Önce üzerime bir dinleme cihazı yerleştiriyorsun. Sonra arkamdan Dante'yi tehdit ediyorsun. Beni tersliyorsun. Benim yanımdaymışsın gibi hissetmek istiyorum. Birlikte çalışıyormuşuz gibi."

Yeni cep telefonu çalınca ekrana baktı. Onun için sıradışı bir davranıştı. Bugünlerde bütün çağrıların telesekretere düşmesine izin veriyor, sonra hangilerine geri döneceğini dikkatle seçiyordu.

"Önemli bir telefon mu bekliyorsun?" diye sordum.

"Evet ve şimdi halletmem gerek. Ben senin tarafındayım, Melek. Her zaman da öyle olacağım. İsteklerini görmezden geliyormuşum gibi geldiyse üzgünüm. İsteyeceğim en son şey bu, bana inan." Dudağıma minik bir öpücük kondurdu ama bu pek içten bir öpücük değildi. Kararlı adımlarla garaja inen merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Blakely hakkında bir şeyler öğrenebilecek misin bir bak. Bugünlerde ev diye benimsediği yer, son günlerde ziyaret ettiği mekânlar, onu kaç Nefil koruyor, geliştirdiği her tür yeni prototip ve süper içeceği piyasaya ne zaman çıkarmayı planlıyor gibi. Haklısın, şeytan hilesinin henüz

Dante ve Blakely'nin ötesine geçtiğini sanmıyorum. Öyle olsaydı, baş melekler üzerine atlardı. Yakında görüşürüz, Melek."

Hızlı gidişi karşısında şaşırarak, "Yani bu konuşmayı daha sonra mı tamamlayacağız?" diye seslendim.

Merdivenlerin başında duraksadı. "Dante sana bir ültimatom verdi ama o olsun ya da olmasın bu zaten ortadaydı. Senin adına karar veremem ama birileriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsan haberim olsun. Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Çıkmadan önce alarmı kur. Senin anahtarın tezgâhın üstünde. İstediğin zaman gelebilirsin. Seninle temasta olacağım."

"Ya Heşvan?" dedim. Onunla tartışmak istediğim konuların yarısına bile gelememiştim ve kaçar gibi gidiyordu. "Bu akşam doğan ayla birlikte başlıyor."

Patch kafasını hızla eğdi. "Havada kötü bir his var. Sana göz kulak olmayı sürdüreceğim ama senin de arkanı kollamanı istiyorum. Eve çok geç gitme. Bu akşam, güneşin batışı senin eve giriş zilindir."

Geçerli bir mazeret kâğıdı olmadan okula dönmekte bir anlam göremediğim ve şimdi çıksam bile, sadece son derse yetişebileceğim için, Patch'in evinde kalıp biraz düşünmeye karar verdim.

Atıştıracak bir şeyler aramak için buzdolabına gittim ama bomboştu. Patch'in alelacele taşındığı ve eşyaların evle birlikte geldiği her halinden belliydi. Odalar, kişisel detaylardan tamamen arınmış bir kusursuzluktaydı. Paslanmaz çelik aksesuarlar, kahvemsi gri duvarlar, ceviz parkeler. Düz renkli, modern Amerikan mobilyaları. Büyük ekran bir televizyon ve birbirine bakan kulüp tarzı, deri koltuklar. Erkeksi, tarz sahibi ve sıcaklıktan yoksun.

Patch'le konuşmamı zihnimde tekrar canlandırdım ve Dante'nin ültimatomu ile benim ikilemime hiç de sıcak bakmadığını fark ettim. Bu ne anlama geliyordu? Kendi başıma çözüm bulabileceğimi mi

düşünüyordu? Çözüm bulacak çok fazla şey yoktu. Ya Dante'ye bütün gerçeği söyleyecektim ya önemli noktaları süzgeçten geçirerek söyleyecektim ya da...

Ya da ne?

Bir cevabım yoktu. Bu yüzden *bildiklerimi* düşündüm. Yani Patch'in Blakely'nin neyin peşinde olduğunu öğrenmemi istemesini. Patch büyük olasılıkla, Dante'nin en iyi bağlantım ve deyim yerindeyse, Blakely'yle aramda bir sözcü olduğunu düşünüyordu. Aramızdaki iletişimi açık tutmak için, belki de en iyisi Dante'yi onun tarafında olduğuma inandırmam olacaktı. Nefillerle aynı fikirde olduğuma.

Aslında zaten aynı fikirdeydim. Pek çok açıdan. Onlara sempati de besliyordum çünkü hâkimiyet kurmak ya da bir hırs uğruna savaşmıyorlardı, özgürlükleri için savaşıyorlardı. Bunu anlıyordum. Hayranlık duyuyordum. Ama Blakely'nin ya da Dante'nin kovulmuş melek ırkını tehlikeye atmasını da istemiyordum. Kovulmuş melekler yeryüzünden silinirlerse, Patch de onlarla birlikte giderdi. Patch'i kaybetmek istemiyordum ve türünün devamı için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Başka bir deyişle cevaplar bulmaya yaklaşmış falan değildim. Yine başladığım noktadaydım ve sahanın iki tarafında birden oynuyordum. İşin ironik yanıyla sarsıldım. Pepper Friberg'den farkım yoktu. Pepper'la aramızdaki tek fark benim bir taraf seçmeyi *istememdi*. Bütün bu sinsilikler, yalanlar ve birbirine zıt iki tarafa da bağlıymışım gibi davranmak uykularımı kaçırıyordu. Beynim çok yakında kendi ördüğüm ağa düşmemek için ezberlerdiğim yalanlardan bitap düşecekti.

İç geçirdim ve Patch'in buzdolabını tekrar kontrol ettim. Son seferden bu yana, mucize eseri ortaya çıkan bir dondurma kutusu yoktu.

Ertesi sabah saat beşte yatağım ikinci bir vücudun ağırlığıyla çöktü. Gözlerimi hızla açınca, Dante'yi yüzünde ciddi bir ifadeyle yatağımın ayak ucunda otururken buldum.

"Eee?" demekle yetindi.

Dün, yatana kadar tüm günü karar vermeye çalışmakla geçirmiş ve bir eylem planında karar kılmıştım. Şimdi işin zor kısmı başlıyordu: Uygulamaya koymak. "Bana giyinmem için beş dakika ver, seninle dışarıda buluşalım."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken, umudu görülebiliyordu. "Bu, düşündüğüm şey mi demek?"

"Kovulmuş meleklerle antrenmana çıkmıyorum, değil mi?" Çok net bir cevap sayılmazdı ama Dante'nin üstelemeyeceğini umdum.

Gülümsedi. "Beş dakika."

"Ama mavi zımbırtı istemiyorum." Kapıda durmasına neden olmuştum. "Şimdiden söylüyorum."

"Dünkü numune seni ikna etmedi mi?" Ne yazık ki pişman görünmüyordu. Yüzünde sadece hayal kırıklığı vardı.

"FDA[2] onay listesine gireceğini hiç sanmıyorum."

"Fikrini değiştirsen, müessesenin ikramı."

2 Amerika Birleşik Devletleri'nde gıda ürünlerini ve ilaçları denetleyen kuruluşun adı. (ç.n.)

Sohbetin gidişatından faydalanmaya karar verdim. "Blakely başka güçlendirici ilaçlar da geliştiriyor mu? Sence deneme grubunu ne zaman büyütür?"

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Bir süredir Blakely'yle konuşmuyorum."

"Gerçekten mi? Şeytan hilesini onun için deniyorsun. Ve ikiniz de Hank'e yakındınız. İrtibatta kalmamanıza şaşırdım."

"Bütün yumurtalarını tek bir sepete koyma deyişini bilir misin? Stratejimiz bu. Blakely laboratuvarında prototiplerini geliştiriyor ve ben de o prototipleri sürekli değişen yerlerden alıyorum. İkimizden birine bir şey olursa, diğeri güvende olacak. Blakely'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden bir kovulmuş melek beni ele geçirse ve işkence etse bile, onlara işe yarayacak bir şey söyleyemem. Standart prosedür. Yirmi beş kilometrelik koşuyla başlıyoruz. O yüzden bol bol sıvı aldığından emin ol."

"Bekle. Ya Heşvan?" Kendimi en kötüsüne hazırlayarak gözlerimi yüzüne sabitledim. Dün gece uzun saatler boyunca, gerginlik içinde Heşvan'ın geldiğine dair bariz bir belirti bekleyerek uyanık yatmıştım. Havada bir değişim, tenimin karıncalanmasına sebep olan olumsuz bir enerji akımı ya da başka doğaüstü bir işaret. Oysa Heşvan radarımın tamamen dışında kalmıştı. Ancak dışarıda bir yerlerde, binlerce Nefil'in benim hayal dahi edemeyeceğim bir şekilde acı çektiğinden emindim.

Dante gaddar bir tavırla, "Hiçbir şey olmadı," dedi.

"Hiçbir şey olmadı derken?"

"Bildiğim kadarıyla, dün gece bir bedeni ele geçiren tek bir kovulmuş melek olmadı."

Hızla doğruldum. "Bu iyi bir şey..." Dante'nin ciddi ifadesini görünce, "Değil mi?" diye ekledim.

Cevap vermekte acele etmedi. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir nedenleri olmasa geri durmazlardı." Tereddütle, "Hem de iyi bir nedenleri," diye ekledi.

"Anlamıyorum."

"Kulübe hoş geldin."

"Zihin savaşı olabilir mi? Nefilleri huzursuz etmeye çalışıyor olabilirler mi sence?"

"Bence bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlar."

Dante yatak odamın kapısını kapattıktan sonra üzerime bir eşofman geçirdim ve bu bilgiyi zihnime not ettim. Patch'in dün geceki beklenmedik ve olaysız Heşvan başlangıcıyla ilgili düşüncelerini öğrenmek için ölüyordum. Kovulmuş bir melek olduğuna göre, daha detaylı bilgi sahibi olması muhtemeldi. Bu uzak duruş ne anlama geliyordu?

Bir cevabımın olmamasına sıkılarak ama kafa yormanın zaman kaybından başka bir şey olmadığını bilerek, dikkatimi diğer öğrendiklerime çevirdim. Şeytan hilesinin kaynağının izini bulmaya minicik bir adım daha yaklaşmıştım. Dante, o ve Blakely'nin hiç karşılaşmadıklarını söylemişti ve bu, Blakely'nin numunelerini Dante'ye ulaştıran bir aracı olduğu anlamına gelirdi. Bu aracıyı bulmam gerekiyordu.

Dışarı çıkınca Dante hemen ormanın içine doğru koşmaya başladı, ben de işareti alarak peşinden gittim. Şeytan hilesinin katıldığı mavi sıvının etkisinin bedenimi terk ettiğini daha ilk anda anladım. Dante tehlikeli bir hızla ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolurken ben, hasarı en aza indirmek için attığım her adıma konsantre olduğumdan hayli geride kalmıştım ve her ne kadar sadece kendi gücüme bel bağlamış olsam da ilerleme kaydettiğimi görebiliyordum. Hızla. Yolumun üstünde iri bir kaya parçası duruyordu ve etrafını dolaşmak yerine, anlık bir kararla üzerinden sıçramayı seçtim. Ayağımı kavisli yüzeyinin ortasına dayadım, kendimi yukarı

ittim ve kaya parçasının üzerinden atladım. Yere inince, bir saniye bile kaybetmeden alçak bir böğürtlen çalısının altından kaydım ve diğer tarafta doğrulup koşmaya devam ettim.

Yirmi beş kilometrelik parkurun sonunda, ter içinde ve nefes nefese kalmıştım. Sırtımı bir ağaca yasladım ve esintiyi yakalamak için yüzümü havaya kaldırdım.

Dante, "Daha iyiye gidiyorsun," derken şaşırmış gibiydi. Yan yan baktım. Kendisi duştan yeni çıkmış kadar rahat görünüyordu ve tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı.

"Üstelik şeytan hilesinin yardımı olmadan," diye belirttim.

"Süper içeceği almayı kabul etsen, daha büyük sonuçlar görürsün."

Kendimi iterek ağaçtan doğruldum ve omuzlarımı çevirip kollarımı esnettim. "Yapılacak işler listesinde sırada ne var? Biraz daha güç antrenmanı?"

"Zihin oyunları."

İşte bu, beni hazırlıksız yakalamıştı. "Zihin istilası gibi mi?"

"İnsanların gerçekte olmayan şeyleri görmelerini sağlamak."

Tanıma ihtiyacım yoktu. Bana da zihin oyunu uygulanmıştı ve bir keresinde bile keyif verici olmamıştı. Zihin oyunu denen şey bir kurbanı kandırmaktan ibaretti.

Kaçamak bir cevapla, "Bundan emin değilim," dedim. "Gerekli mi?"

"Güçlü bir silah. Özellikle senin için. Daha hızlı, güçlü ve iri rakibini olmadığına ya da bir uçurumdan aşağı düşmek üzere olduğuna inandırabilirsen, sonraki birkaç saniye hayat kurtarıcı olabilir."

İsteksizce, "Pekâlâ, bana nasıl yapıldığını göster," dedim.

"Birinci Adım: Rakibinin zihnini istila et. Bu birisiyle zihninden konuşmak gibi. Benim üzerimde dene."

"Bu kolay," dedim ve zihinsel ağlarımı Dante'ye doğru atarak zihnini kapana kıstırıp kelimeleri zihnine gönderdim. *Zihnindeyim, etrafa bakınıyorum ve burası feci şekilde boş.*

Dante, *Nükteci seni,* diye cevap verdi.

Artık kimse bu kelimeyi kullanmıyor. Bu arada Nefil yılıyla kaç yaşındasın sen? Sormak hiç aklıma gelmemişti.

Napolyon'un yurdumu, İtalya'yı istila ettiği dönemde bağlılık yemini ettim.

Sene kaç oluyor? Bana yardım et… Tarih konusunda feciyim.

Dante gülümsedi. *1796.*

Vay canına, yaşlıymışsın.

Hayır, tecrübeliyim. İkinci adım. Rakibinin düşüncelerini oluşturan iplikleri ayır. Kopar, birbirine karıştır, ortadan kes, hangisi kolayına gelirse. Bu adımı gerçekleştirme yöntemleri Nefil'den Nefil'e değişir. Bende en çok işe yarayan yöntem kurbanımın düşüncelerini koparmaktır. Tüm düşüncelerin oluştuğu merkezi koruyan duvarı yıkarım. İşte böyle.

Daha ben ne olduğunu anlamadan, Dante beni alıp ağaca yasladı ve alnımdaki birkaç saç telini kenara itti. Çenemi kaldırıp gözlerini gözlerime dikti, istesem de delici bakışlarından kaçamazdım. Muhteşem hatlarını süzdüm. Güçlü, düz burnuna eşit mesafede bulunan koyu kahverengi gözler. Kendinden emin bir gülümsemeyle bükülen dolgun dudaklar. Alnına dökülen gür saçlar. Çenesi geniş, keskin hatlı ve tıraşlıydı. Ve bütün bunlar, pürüzsüz buğday renkli bir tene kondurulmuştu.

Onu öpmenin ne kadar hoş olacağından başka bir şey düşünemez olmuştum. Diğer bütün düşünceler zihnimden silinmişti ve umurumda değildi. Cennetten çıkma bir rüyada yolumu kaybetmiştim ve hiç uyanmasam da olurdu. *Dante'yi öp.* Evet, istediğim tam olarak buydu. Parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarımızın

arasındaki mesafeyi kapatırken, göğsümde bir kuşun kanat çırpışlarını anımsatan bir his belirdi.

Kanatlar. Melekler. *Patch.*

İçgüdüsel olarak kafamda yeni bir duvar inşa ettim ve birden durumu gerçek haliyle gördüm. Dante beni gerçekten ağaca yaslamıştı ama onunla öpüşmek istemiyordum.

Dante biraz fazla kibirli bir sırıtışla, "Örnek verildi," dedi.

Gergin bir sesle, "Bir dahaki sefere daha uygun bir örnek seç," dedim. "Patch bunu bilse, seni öldürür."

Gülümsemesi kaybolmadı. "Bu, bir Nefil'de pek işe yaramayan bir deyim."

Espri yapacak havamda değildim. "Ne yaptığını biliyorum. Onu sinirlendirmeye çalışıyorsun. Benimle uğraşırsan aranızdaki bu küçük düşmanlık, bambaşka bir düzeye çıkacak. Patch düşmanın olmasını isteyeceğin son kişidir. Kin gütmez çünkü ona ters giden insanların hızla ortadan kaybolma gibi bir eğilimleri var ve az önce yaptığın şey ona ters gitmekti."

"Aklıma ilk gelen düşünceydi," dedi. "Bir daha olmaz." Birazcık pişman görünse, özrü konusunda daha iyi hissedebilirdim.

Buz gibi bir tonla, "Olmamasını sağla," dedim.

Dante her tür tatsız düşünceden kolayca sıyrılır gibiydi. "Şimdi sıra sende. Zihnime gir ve düşüncelerimi yık. Becerebilirsen, yerlerine kendin ürettiğin bir şeyi koy. Başka bir deyişle, bir yanılsama yarat."

İşe koyulmak, dersi ve Dante'yle geçireceğim zamanı sona erdirmenin en hızlı yolu olduğu için, ona karşı hissettiğim rahatsızlığı bir yana ittim ve elimdeki göreve konsantre oldum. Dante'nin zihninde salınmayı sürdüren ağlarımla, önce düşüncelerini kapana kıstırdığımı sonra da tek tek, iplik iplik yolduğumu hayal ettim. Zihnimdeki görüntü, dil peynirini lime lime etmekten farksızdı.

Dante, *Elini çabuk tut,* diye emretti. *Seni zihnimde hissediyorum ama hiçbir sarsıntıya neden olmuyorsun. Dalga çıkar, Nora. Tekneyi sars. Daha ben ne olduğunu anlamadan darbeni indir. Bunu bir pusu gibi düşün. Gerçek bir rakip olsaydım, bütün bunlar kafamın içini yokladığını anlamamdan başka bir işe yaramazdı ve bu seni gerçekten öfkeli bir Nefil'le karşı karşıya getirirdi.*

Dante'nin zihninden geri çekildim. Derin bir nefes aldım ve ağlarımı bir kez daha, bu kez daha ileri attım. Gözlerimi, dikkat dağıtabilecek her şeye kapatarak yepyeni bir görüntü yarattım. Makaslar. Devasa, parıldayan makaslar. Dante'nin düşüncelerini kesmeye koyuldum.

Dante, "Daha hızlı," diye çıkıştı. "Tereddüdünü hissediyorum. Kendinden o kadar şüphelisin ki neredeyse şüphenin kokusunu alacağım. Adını hak eden her Nefil, bunun üstüne atlar. Kontrolü ele geçir."

Hem Dante'ye hem kendime gittikçe daha çok sinirlenerek ve yumruklarımı sıkarak bir kez daha geri çekildim. Fazla zorluyor ve beklenti çıtasını aşırı yükseltiyordu. Ayrıca zihnime süzülen şüphe uğultularını da kovamıyordum. Dante'nin olduğumu sandığı şey –yani güçsüz– olduğum için kendimi azarladım.

Bu sabah Dante'yle ilişkileri iyi götürme kararıyla dışarı çıkmıştım. Blakely ve şeytan hilesi laboratuvarına ulaşmak için onu kullanmaya niyetlenmiştim ama şu anda bütün bunlar benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu şeye sahip olmak istiyordum. Öfke ve kızgınlık gözlerimin arkasında sanki kırmızı benekler varmış gibi yanıp sönüyordu. Görüş açım daraldı. Artık yetersiz olmak istemiyordum. Daha küçük, daha yavaş, daha zayıf olmak da. Ateşli kararlılığım âdeta kanımı kaynatıyordu. Gözlerimi Dante'ninkilere dikerken, bütün vücudum inatçı bir kararlılıkla sarsılıyordu. Diğer her şey silinip gitmişti. Geriye sadece ben ve o kalmıştık.

İçimdeki bütün şevkle, Dante'nin zihnine bir ağ daha attım. Hank'e kızgınlığımı, kendime güvensizliğimi, Patch ve Nefiller arasında bir tercih yapmayı her düşündüğümde içimi paramparça eden o berbat çekişme duygusunu... hepsini Dante'nin zihnine savurdum ve aynı anda devasa bir patlama, sonsuz bir yüksekliğe mantar misali kabaran duman bulutları ve enkaz parçaları hayal ettim. Bir patlama daha yarattım. Ve bir tane daha. Düşüncelerini düzen altında tutma umutlarını yerle bir ettim.

Dante topuklarının üstünde sendeledi; gözle görülür biçimde sarsılmıştı. Sonunda, "Bunu nasıl yaptın?" diye sormayı başardı. "Göremedim. Hatta nerede olduğumdan bile emin olamadım." Gerçek olduğumdan emin olamıyormuş gibi, gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. "Zamanda iki an arasında asılı kalmışım gibiydi. Hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey.* Sanki hiç var olmamışım gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Zihninde bombalar patlattığımı hayal ettim," diye itiraf ettim.

"Pekâlâ, işe yaradı."

"Yani dersi geçtim mi?"

Dante hayretle kafasını sallayarak, "Öyle de denebilir," dedi. "Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve hiç böyle bir şey görmedim."

Nihayet doğru bir şey yaptığım için haz mı duymalıydım yoksa Dante'nin zihnini istila etmek konusunda şaşırtıcı derecede iyi olduğum için suçlu mu hissetmeliydim emin değildim. Bu, ustalık kazanılacak en saygın beceri sayılmazdı. Şifonyerim üzerinde sergilenebilecek bir kupam olacak olsaydı, insanların zihinlerini karıştırma alanında bir kupayı kendi isteğimle seçmezdim.

"O zaman sanırım burada işimiz bitti?" diye sordum.

"Yarına kadar," derken Dante'nin ifadesi hâlâ sersem gibiydi. "İyi iş çıkardın, Nora."

Eve dönüş yolunun kalan kısmını normal insan süratiyle –bir saatte on kilometre hızla– koştum çünkü güneş yükselmeye başlamıştı ve her ne kadar yakınlarda bir insan varlığı hissetmesem de temkinli olmaktan zarar gelmezdi. Ormandan çıktım, yolun karşısına geçtim ve araç yolunun girişinde durdum.

Marcie Millar'ın kırmızı Toyota 4Runner'ı araç girişimize park edilmişti.

Midemde gittikçe artan bir gerginlik ve koşar adımlarla verandanın basamaklarını çıktım. Kapının yanına bir yığın taşınma kolisi istiflenmişti. Güç bela yolumu bulup içeri girdim ama ben tek kelime edemeden, annem mutfak masasından ayağa fırlamıştı bile.

Sabırsız bir sesle, "Demek geldin!" diye haykırdı. "Nerelerdeydin? Marcie'yle son yarım saati sabahın bu saatinde nereye kaybolmuş olabileceğini tahmin etmeye çalışarak geçirdik."

Marcie parmaklarının arasında bir kahve fincanıyla *benim* mutfak sandalyemde oturuyordu. Bana masum bir gülümseme gönderdi.

"Koşuya çıktım," dedim.

Annem, "Bunu görebiliyorum," dedi. "Keşke bana söyleseydin. Not bırakmaya bile zahmet etmemişsin."

"Sabahın yedisi ve senin yatakta olman gerekiyordu. *O* burada ne arıyor?"

"Ben buradayım," dedi Marcie tatlı tatlı. "Benimle konuşabilirsin."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Pekâlâ. Burada ne arıyorsun?"

"Sana anlattım. Annemle geçinemiyoruz. Biraz soluk almaya ihtiyacımız var. Şimdilik sizin yanınıza taşınmamın iyi olacağını düşünüyorum. Annem de sorun etmiyor." Kahvesinden bir yudum alırken hiç mi hiç sıkkın görünmüyordu.

"Mantıklıyı bir yana bırak, bunun iyi bir fikir olduğunu dahi nereden çıkardın ki?"

Marcie gözlerini devirdi. "Merhaba? Biz bir aileyiz."

Ağzım açık kalırken, gözlerim derhal anneme çevrildi. Hiç şaşkın görünmemesine inanamadım.

"Ah, haydi ama Nora. Kimse söylemeye istekli olmasa da biz zaten biliyorduk. Bu şartlar altında Hank, Marcie'yi kollarım açık karşılamamı isterdi."

Nutkum tutuldu. Marcie'ye nasıl nazik davranabilirdi? Millar'larla geçmişimizi hatırlamıyor muydu yoksa?

İçimden, *hepsi Hank'in suçu,* diye köpürdüm. Annemin üstündeki hâkimiyetinin ölümüyle son bulacağını ummuştum ama ne zaman anneme ondan bahsetmek istesem, aynı dingin tavrı takınıyordu: Hank ona geri dönecekti, annem de dönmesini *istiyordu* ve bu olana dek sadakatle bekleyecekti. Tuhaf tavrı, teorimin doğruluğunun bir başka kanıtıydı. Hank ölmeden önce annemin üstünde zihin oyunlarını kapsayan pek çok şeytan hilesi gerçekleştirmişti. Tarafımdan gelecek hiçbir itiraz, gezegenimizde nefes almış en alçak adamla ilgili kusursuz anılarını bozamayacaktı.

Annem devam etti. "Marcie aileden ve bu zorlu şartlarda, yardım almak için bize gelmekle en doğrusunu yapmış. İnsan ailesine de güvenemezse, kime güvenebilir ki?"

Anneme bu sakin halinden bunalmış halde dik dik bakarken, kafamda ikinci bir ışık yandı. *Elbette.* Bu oyunda suçlanacak tek kişi Hank değildi. Fark etmem neden bu kadar çok zamanımı almıştı sanki? Bakışlarımı Marcie'ye çevirdim.

Suçlayıcı bir tonlamayla zihnine, *Zihniyle mi oynuyorsun?* diye sordum. *Bir şeyler yaptığını biliyorum çünkü annemin sağduyulu aklıyla senin bizim yanımıza taşınmana izin vermesi imkânsız.*

Marcie elini kafasına götürdü ve iç geçirdi. "Bunu nasıl yaptın?"

Bana salak rolü yapma. Senin Nefil olduğunu biliyorum, unuttun mu? Zihin oyunları yapabilir ve insanların zihniyle konuşabilirsin. Küçük bir numara çevirdiğini görebiliyorum ama buraya asla taşınmayacaksın.

Marcie, *Pekâlâ,* diye çıkıştı. *Zihinle konuşmayı biliyorum. Zihinle oynamayı da. Ama onları annenin üstünde kullanmıyorum. Annem bütün delice davranışlarını babamın da öyle olmasını isteyeceği bahanesiyle açıklıyor, biliyorsun. Büyük olasılıkla ölmeden önce ikisinin de zihinleriyle oynadı. Ailelerimizin kavga etmesini istemezdi. Öfkenin ulaşılabilir hedefi ben olduğum için beni suçlama.*

Annem bana delici gözlerle bakarak, "Marcie, bugün öğleden sonra okuldan döndüğünde, boş yatak odasını senin için hazırlamış olacağım," dedi. "Kabalığı için Nora'yı bağışlaman gerekecek. Tek çocuk olmaya ve dediğini yaptırmaya çok alışık. Belki bu yeni yaşam düzeni ona yeni bir bakış açısı sağlar."

"Dediğimi yaptırmaya mı alışığım?" diye diklendim. "Marcie de tek çocuk. Birini suçlayacaksak, lütfen adil olalım."

Marcie gülümsedi ve sevinçle ellerini kavuşturdu. "Çok teşekkür ederim, Bayan Grey. Gerçekten minnettarım." Uzanıp annemi öpme cüretini gösterdi.

"Beni hemen öldürün," diye mırıldandım.

Marcy şirin bir sesle, "Ne dilediğine dikkat et," diye mırladı.

Anneme, "Buna hazır mısın?" diye sordum. "İki ergen kız, çirkin bir rekabet ve en önemlisi ortak kullanılan bir banyo?"

Annem beni tiksindirecek bir gülümsemeyle, "Aile, son moda ekstrem spor," dedi. "Okuldan sonra Marcie'nin kutularını yukarı taşıyacağız ve sonra hep birlikte pizza yemeğe gideceğiz. Nora, sence Scott'tan yardım isteyebilir misin? Kutuların bir kısmı ağır olabilir."

"Sanırım Scott çarşamba günleri grubuyla çalışıyor," diye yalan söyledim. Marcie Millar ile Scott'ın aynı odaya girmelerine bile bile izin verdiğimi duyarsa Vee'nin sinir krizi geçireceğinden emindim.

Marcie, "Ben onunla konuşurum," diye şakıdı. "Scott dünya tatlısıdır. Çalışmadan sonra gelmesi için ikna edebilirim. Onu da pizzaya davet etmemin sakıncası var mı Bayan Grey?"

Scott Parnell? Dünya tatlısı? Bütün bu konuşmadaki saçmalığı bir tek ben mi duyuyordum?

"Elbette yok," dedi annem.

Toz olmak için bahane arayarak, "Duş almam gerek," dedim. Bugünlük Marcie limitimi doldurmuştum ve kendimi toplamam gerekiyordu. Korkutucu bir düşünceyle sarsıldım. Marcie bizim eve taşınırsa, limitimi her sabah yedide doldurmuş olacaktım.

Daha ben merdivenlere ulaşamadan, annem arkamdan seslendi. "Ah, Nora. Dün okuldan telefona mesaj bırakmışlar. Sanırım yoklamayla ilgiliydi. Neden aramış olabilecekleri konusunda bir fikrin var mı?"

Donakaldım.

Marcie annemin arkasında duruyordu. Neşesini gizlemekte zorlanarak, hiç ses çıkarmadan ağzını oynattı: *Basıldın!*

"Bugün öğrenci işlerine uğrar, ne istediklerine bakarım. Büyük olasılıkla rutin bir şeydir."

Marcie her şeyden çok nefret ettiğim o kibirli gülümsemesini takınarak, "Evet, büyük olasılıkla," diye tekrarladı.

R

Kahvaltıdan sonra, verandada Marcie'yle burun buruna geldim. Telefonla konuşarak kapıdan çıkıyordu. Bense onu bulmak için içeri dönüyordum.

"4Runner'ın arabamın önümü kapatıyor," dedim.

Parmağını kaldırarak, beklememi işaret etti. Telefonunu kaptım, kapat düğmesine bastım ve daha asabi bir tavırla, "Arabamın önünü kapatıyorsun," dedim.

"Hemen kafayı yeme," dedi. "Ve beni sinirlendirme. O cep telefonuna bir daha dokunacak olursan yediğin Cheerios'un içine işerim."

"Bu iğrenç bir şey."

"Telefondaki Scott'tı. Bugün çalışması yokmuş ve kutuları taşımamıza yardım etmek istiyor."

Harika. "Elimden geleni yaptım," dediğim zaman bana inanmayacak olan Vee'yle tartışmak için sabırsızlanıyordum.

"Burada oturup havadan sudan konuşmayı ne kadar istesem de dersim var. Bu yüzden..." Abartılı bir jestle, Volkswagen'in önünü tamamen tıkayan 4 Runner'ı işaret ettim.

"Aklında olsun, eğer imzalı izin kâğıdına ihtiyaç duyarsan, bende fazladan bir iki tane var. Ön büroda çalışıyorum ve arada sırada bir şekilde çantama giriveriyorlar."

"Neden imzalı izin kâğıdına ihtiyacım olsun ki?"

Marcie sahte masumiyet havalarımdan hiç etkilenmemiş gibi, "Yoklama için evi aramışlar," dedi. "Dersi astın, değil mi?" Soru sormuyordu.

"Pekâlâ, hemşire imzalı bir izin kâğıdına ihtiyacım olabilir."

Marcie bana üstünlük taslayan bir bakış attı. "Şu eski 'başım ağrıyor' numarasını mı kullandın? Ya da klasik regl sancısı olayıdır. Bu arada, okulu ne için kırdın?"

"Seni ilgilendirmez. İzin kâğıdını alabilir miyim?"

Çantasını açtı, biraz karıştırdı ve üzerinde okul logosu olan pembe kâğıdı çıkardı. Görebildiğim kadarıyla taklit değildi. "Al bakalım."

Tereddüt ettim. "Bu daha sonra başıma bela olacak şeylerden biri değil ya?"

"Bak sen, bir de şüpheciyiz."

"Gerçek olmak için fazla iyi olunca..."

"Al şu izin kâğıdını." Kâğıdı yüzüme doğru salladı.

İçimden bir ses, bunun elimi ayağımı bağlayacak bir iyilik olduğunu söylüyordu. "Bundan on gün sonra, karşılık olarak bir iyiliğe ihtiyacın olacak mı?"

"Belki on gün bile sürmez..."

Elimi kaldırdım. "O zaman unut gitsin."

"Sadece şaka yapıyordum. Tanrım. Hiç eğlenceli değilsin. Gerçek şu ki nazik olmaya çalışıyorum."

"Marcie, sen nasıl nazik olunur bilmezsin ki."

"Bunu samimi bir girişim olarak kabul et," dedi ve pembe kâğıdı avucuma çarptı. "Alırsan arabamı çekerim."

Pusulayı cebime sokarken, "Hazır henüz konuşuyorken, bir sorum olacak," dedim. "Baban, Blakely adında bir adamla sıkı fıkıydı. Onu bulmam gerek. Bu isim sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Yüzü maskeden farksızdı. Tepki verip vermediğini anlamak güçtü. "Duruma bağlı. Bana onu bulmaya neden ihtiyaç duyduğunu söyleyecek misin?"

"Ona birkaç sorum olacak."

"Ne tür sorular?"

"Paylaşmamayı tercih ederim."

"O zaman al benden de o kadar."

Birkaç tatsız yorumu dile getirmekten son anda vazgeçtim ve şansımı tekrar denedim: "Sana anlatmak isterim, Marcie, gerçekten isterim ama bilmemenin daha iyi olacağı bazı şeyler var."

"Babam da hep böyle derdi. Sanırım yalan söylüyordu ve şimdi de sen yalan söylüyorsun. Blakely'yi bulmana yardım etmemi istiyorsan, bana her şeyi söylemelisin."

"Blakely hakkında bilgi sahibi olduğunu nasıl bileceğim?" diye itiraz ettim. Marcie oyun oynamakta ustaydı ve şu anda blöf yapıyor olması beni hiç şaşırtmazdı.

"Babam bir defasında beni Blakely'nin evine götürdü."

Bu bilginin üstüne atladım. "Adresi var mı? Tekrar bulabilir misin?"

"Blakely artık orada yaşamıyor. O dönem boşanıyordu ve babam onu geçici olarak bir daireye yerleştirmişti ama şöminenin üstünde birkaç fotoğraf gördüm. Blakely'nin bir erkek kardeşi var. Onu tanıyorsun çünkü bizimle aynı okula gidiyor: Alex Blakely."

"Şu futbolcu mu?"

"Yıldız defans oyuncusu."

Afallamıştım. Bu, Alex'in de mi bir Nefil olduğu anlamına geliyordu? "Blakely ve kardeşi yakın mıdır?"

"Ben oradayken Blakely hiç durmadan Alex'le böbürlenmişti ki bence bu aptalcaydı çünkü takımımız berbat. Blakely hiçbir maçı kaçırmadığını söylemişti."

Blakely'nin bir kardeşi vardı ve o kardeş Coldwater Lisesi'nin yıldız defans oyuncusuydu. Heyecanımı gizlemeye çalışarak, "Bir sonraki maç ne zaman?" diye sordum.

"Cuma, *salak*. Maçlar hep cuma olur."

"Burada mı deplasman mı?"

"Burada."

Kendi sahamızda bir maç! Tahminen, Blakely prototip geliştirmek için yedi yirmi dört çalışıyordu ve bu, birkaç saatliğine laboratuvar ortamından çıkıp gerçekten keyif aldığı bir şey yapması ihtimalini güçlendiriyordu. Cuma günü, kardeşini futbol oynarken izlemek için dışarı çıkması olasılığı yüksekti. Blakely boşandığına göre, Alex onun aileyle tek bağı olabilirdi. Alex'in maçına gitmek, onun için önemli olmalıydı.

"Blakely'nin maça geleceğini düşünüyorsun," dedi Marcie.

"Gelmesi gerçekten çok faydalı olurdu."

"İşte bu noktada, bana ona ne soracağını anlatman gerekiyor."

Marcie'nin gözlerinin içine baktım ve düpedüz yalan söyledim. "Babamızı kimin öldürdüğü konusunda bir fikri olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Marcie neredeyse irkilecekken kendini son anda tuttu. Ne düşündüğüne dair en ufak bir işaret vermeyen gözlerini hiç kırpmadan karşıya dikti. "Bunu ona sorarken ben de yanında olmak istiyorum."

"Elbette," diye yalan söyledim. "Hiç sorun değil."

Marcie'nin araç yolundan geri geri çıkmasını izledim. Kaldırımdan indiği anda anahtarımı Volkswagen'in kontağına taktım. Altı girişimin sonunda bana mısın demedi. Sabırsızlığımı bastırdım. Hiçbir şey tadımı kaçıramazdı. Volkswagen bile. Deli gibi ihtiyaç duyduğum ipucunu ele geçirmiştim.

Okuldan sonra Patch'in evine gittim. Kendimi güvenceye almak için son derece geniş bir park alanı olan, taşları yeni döşenmiş otoparka girmeden önce, sokağın etrafında birkaç tur attım. Sürekli arkamı kollamak zorunda olma duygusundan hoşlanmıyordum ama Nefillerin ya da hilekâr baş meleklerin sürpriz ziyaretlerinden daha da az hoşlanıyordum ve dış dünyanın gözünde, Patch ve ben hâlâ Ayrılık Şehri'ndeydik. Anahtarımı kullanarak içeri girdim.

"Merhaba?" diye seslendim. İçerisi boşa benziyordu. Kanepe minderleri yakın zamanda üstlerine birisi oturmuş gibi durmuyordu ve televizyonun uzaktan kumandası dünden beri yerinden kıpırdamamıştı. Gerçi Patch'i bütün bir öğleden sonra ESPN seyrederken hayal edemiyordum. Bir tahminde bulunmam gerekirse, günü Pepper'ın gerçek şantajcısını bulmaya çalışarak ya da Kovboy Şapkası'nın izini sürerek geçirmişti.

Evin içinde ilerledim. Sol tarafta küçük tuvalet, sağda ikinci yatak odası ve en arkada büyük yatak odası vardı. Patch'in ini.

Yatağının lacivert yorganı, lacivert çarşafları ve dekoratif yastıkları el sürülmemişe benziyordu. Panjurları açtım ve Casco Körfezi ile Peaks Adası'nın uçsuz bucaksız göğün altına serili, nefes kesici manzarasını içime çektim. Marcie'nin aşırıya kaçması durumunda Patch'in yanına taşınabilirdim. Annem buna bayılırdı.

Patch'e bir mesaj çektim. TAHMİN ET, NEREDEYİM?

TAHMİN ETMEME GEREK YOK, TAKİP CİHAZI ÜZERİNDE, diye cevapladı.

Üzerime baktım. Tabii ya, bugün kot ceketimi giymiştim.

BANA 20 DAKİKA VER, ORADA OLACAĞIM, yazdı Patch. TAM OLARAK HANGİ ODADASIN?

YATAK ODANDA.

ŞUNU 10 DAKİKA YAPALIM.

Gülümsedim ve telefonu çantama tıktım. Sonra kendimi büyük boy yatağın üstüne bıraktım. Döşek yumuşaktı ama çok yumuşak da sayılmazdı. Patch'i burada, kendi yatağına, üzerinde kimbilir neyle yayılmış halde hayal ettim. *Boxer*? Külot? Hiçbir şey? Öğrenmek için imkânım vardı ama bunun yolu bana güvenli bir seçenek gibi görünmüyordu. Patch'le ilişkimi karışıklıktan uzak tutmaya çalışırken olmazdı. Bir sonraki o büyük adımı ne zaman atmak istediğime ya da atmak isteyip istemediğime karar vermeden önce hayatlarımızın durulması gerekiyordu.

On dakika sonra Patch geldiğinde beni kanepede kanallar arasında gezinirken buldu. Televizyonu kapattım.

"Oda değiştirmişsin," dedi.

"Böylesi daha güvenli."

"O kadar mı korkutucuyum?"

"Hayır ama sonuçlar korkutucu olabilir." Kimi kandırıyordum? Evet, Patch o kadar korkutucuydu. Bir doksanlık boyuyla, erkek kusursuzluğunun vücut bulmuş haliydi. Benim ince ve orantılı bir yapım vardı ve çekici olduğumu biliyordum ama tanrıça filan değildim. Özgüven sorunum yoktu ama kolay korkuyordum.

"Heşvan'ı duydum," dedim. "Duyduğuma göre pek hareketli değilmiş."

"Duyduğun her şeye inanma. Dışarıda durum hâlâ bayağı gergin."

"Kovulmuş meleklerin neyi bekledikleri konusunda bir fikrin var mı?"

"Öğrenmek isteyen kim?"

Gözlerimi devirme isteğime karşı koydum. "Dante için casusluk yapmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Patch'in sesinde özenli bir tarafsızlık vardı.

Aramızdaki bu gerilimden nefret ederek iç geçirdim. "Merak ediyorsan tercihimi yaptım. Seninim," dedim yavaşça. "Tamamen senin."

Patch anahtarlarını çanağın içine attı. "Ama?"

"Ama bu sabah Dante'ye de benzer bir şey söyledim. Söylediklerini düşündüm. Blakely'yi bulup şeytan hilesinin kökünü kazımamız gerektiğini. Dante'nin Blakely'ye ulaşmak için en büyük kozum olabileceğine karar verdim ve..." Bunu yüksek sesle söyleyip tam bir pislik gibi hissetmemek güçtü.

"Onunla oynuyorsun."

"Böyle söyleyince kulağa berbat geliyor ama evet. Sanırım yaptığım bu." İtiraf etmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Dante ve ben her zaman aynı görüşte olmayabilirdik ama yine de kullanmayı hak etmiyordu.

"Hâlâ çıktığınızı mı sanıyor?" Patch'in sesi soğuktu.

"Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi, günlerdir ilişkimizin tohumlarını attığını söylerdim. Her halükârda bu sadece rol icabı ve o bunu herkesten daha iyi biliyor."

Patch yanıma oturdu. Alışılmışın aksine parmaklarını benim-kilere kenetlemedi.

Beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışsam da boğazıma bir yumru oturmuştu. Bir kez daha, "Heşvan?" diye üsteledim.

"Ben de ancak senin kadar bilgi sahibiyim. Kovulmuş meleklere bu savaşla bir ilgim olmasını istemediğimi açıkça belirttim. Bana

kızgınlar ve ben ortalıktayken susuyorlar. Bugünlerde kovulmuş melekler konusunda önemli bir bilgi kaynağı olamayacağım." Kanepenin arkasına dayanmak için başını arkaya yasladı ve yüzünü şapkasıyla örttü. Neredeyse horlamaya başlamasını bekliyordum; o kadar yorgun bir hali vardı ki.

"Uzun bir gündü ha?" diye sordum.

Onaylayan bir homurtu çıkardı. "Şantajcısının kimliğini ortaya çıkarabilme umuduyla Pepper'la ilgili birkaç ipucunun izini sürdüm ama başladığım yere geri döndüm. Çok şeyi kaldırabilirim ama üretkenlikten uzak bir gün bunlardan biri değil."

Moralini düzeltmeyi umarak, "Bunu, günümü yatakta onunla geçirmeye beni ikna etmeye çalışan adam mı söylüyor," dedim.

"Melek, öylesi *çok* üretken bir gün olurdu." Sözleri oyunbazdı ama ses tonu hayli bitkindi.

"Şantajcının Dabria olma ihtimali var mı?" diye sordum. "Önceki gece, Şeytanın El Çantası'nda onu sokak arasında Pepper'la tartışırken gördüm. Pepper pek mutlu görünmüyordu."

Bu ihtimali düşünür gibi durdu.

"Sence mümkün olabilir mi?" diye üsteledim.

"Dabria, Pepper'a şantaj yapmıyor."

"Nereden biliyorsun?" Karar vermesinin sadece iki saniye sürmesinden hoşlanmamıştım. Şantaj yapmak tam Dabria'lık bir işti.

"Biliyorum işte," dedi. "Senin günün nasıldı?" Daha fazla açıklama yapmak niyetinde olmadığı ortadaydı.

Marcie'nin taşınma kararını ve annemin uysallığını anlattım. Konuştukça heyecanlanıyordum. "Kafasında bir plan var, Patch," dedim. "İçimde, Marcie'nin babasını kimin öldürdüğünü bildiğimden şüphelendiğine dair bir his var ve bence bizim eve taşınması beni gözetlemek için bir oyun."

Patch elini bacağıma yerleştirince, içimde bir umut kıpırtısı belirdi. Aramızda bir duvar varmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. "Bu dünyada Hank'i senin öldürdüğünü bilen iki kişi var ve bu, gerekirse cehenneme kadar saklayacağım bir sır. Kimse öğrenmeyecek."

Ona samimiyetle, "Teşekkürler, Patch," dedim. "Duygularını incittiğimi biliyorum. Dante ve bütün bu karmaşa yüzünden üzgünüm. Tek istediğim kendimi sana yeniden yakın hissetmek."

Patch avucumu öptü. Sonra elimi kalbinin üstüne koyup orada tuttu. Zihnime, *Ben de seni yakınımda istiyorum, Melek,* diye fısıldadı.

Ona iyice sokulup başımı göğsüne yasladım. Ona dokunmak bile içimdeki gergin düğümleri gevşetmeye yetmişti. Bütün gün bu anı beklemiştim. Aramızdaki gerilime, tıpkı ondan uzak olmaya dayanamadığım gibi dayanamıyordum. Kendi kendime, *bir gün sadece ben ve Patch olacak,* dedim. *Bir gün Heşvan'dan, savaştan, kovulmuş meleklerden ve Nefillerden kaçacağız. Bir gün, sadece ikimiz olacağız…*

"İlginç bir şey öğrendim," dedim ve Patch'e Blakely'nin futbol yıldızı kardeşini ve Blakely'nin takımın kendi sahasında yaptığı maçları izlediğini anlattım.

Patch şapkasını geriye itti ve gözlerimin içine baktı. "Aferin sana, Melek," derken açıkça etkilenmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Cuma akşamı maça gideceğiz," dedi.

"Sence Blakely bizi fark ederse korkmaz mı?"

"Senin maçta olmanı yadırgamaz ama ben kılık değiştireceğim. Onu yakalayacağım ve Sebago Gölü kıyısında bildiğim bir yere götüreceğim. Yılın bu zamanı boş olur. Blakely için kötü, bizim için iyi haber. Bana prototipleri nerede ürettiğini anlatmasını sağlayacağım ve onları etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulacağız. Sonra onu

sürekli gözümün önünde tutacağım. Şeytan hilesi üzerinde çalışma günleri son bulacak."

"Seni Marcie'nin de sorgulamaya dâhil olacağı konusunda uyarmalıyım."

Patch kaşlarını kaldırdı.

"Bu bilgiyi almak için ödemem gereken bedel buydu," diye izah ettim.

"Onu yanında getirmek için yemin ettin mi?"

"Hayır."

"Vicdanlı mısındır?"

"Hayır." Dudağımı ısırdım. "Belki." Duraksadım. "Pekâlâ! Tamam! Vicdanlıyım. Marcie'yi ekersek, günler boyu suçluluk çekerim. Bugün gözünün içine baka baka yalan söyledim ve gün boyu aklımdan çıkmadı. Artık onunla yaşıyorum, Patch. Yüz yüze gelmem gerekecek. Belki bunu lehimize kullanabiliriz. Ona bize güvenebileceğini gösterirsek, bize daha fazla bilgi verebilir."

"Bilgi almanın daha kolay yolları var, bebek."

"Ben bize takılmasına izin verelim derim. En kötü ne olabilir ki?"

"Gerçekten ayrılmadığımızı anlayıp Nefillere yetiştirebilir."

Bunu düşünmemiştim.

"Ya da bize takılmasına izin veririz ve sonra ben hafızasını silerim." Patch omuz silkti. "Suçluluk duymam."

Düşündüm. Uygulanabilir bir plana benziyordu. Fakat aynı zamanda ikiyüzlülük yapmış oluyordum.

Patch'in dudakları bir gülümsemeyle büküldü. "Bu operasyonda rol üstlenecek misin yoksa Marcie'ye bakıcılık mı yapacaksın?"

Kafamı salladım. "Sen pis işleri hallet, ben Marcie'yi gözetim altında tutayım."

Patch yana eğilip beni öptü. "Blakely'yi sorguya çekmekten çok keyif alacağım ama senin Marcie'yle didişmeni izleyemeyeceğim için üzülüyorum."

"Didişme falan olmayacak. Ona bizimle gelebileceğini ama sen Blakely'yle konuşurken, benimle arabada kalması gerektiğini söyleyeceğim. Son teklifimiz bu. İster kabul eder, ister etmez." Bu kadar kolay olabileceğine inanmakla ne büyük bir aptallık ettiğimi daha söylerken fark etmiştim. Marcie emir almaktan nefret ederdi. Onun kitabında, emir almaktan daha kötü olan tek şey, emirleri benden almaktı. Diğer yandan, gelecekte çok faydalı olabilirdi. Ne de olsa Hank'in yasal kızı oydu. Patch ve ben onunla bir ittifak kuracaksak şimdi tam zamanıydı.

Ciddi bir ifade takınarak, "Sert olacağım," dedim. "Geri adım atmak yok."

Patch artık açıkça sırıtıyordu. Beni tekrar öptü, bu kez dudaklarımın yumuşadığını fark ettim. "Sert olmaya çalıştığın zaman çok tatlı oluyorsun," dedi.

Çalıştığım zaman mı? Çok sert olabilirdim. Olabilirdim ve cuma akşamı bunu ispatlayacaktım.

Kolla kendini, Marcie.

Yolun kenarına saklanmış polis arabasını geçtiğimde, eve sadece birkaç kilometre uzaktaydım. Kavşağı on beş metre geçmemiştim ki polis memuru sireni çalıştırdı ve peşime takıldı.

"Harika," diye mırıldandım. "Gerçekten harika."

Memurun cama yaklaşmasını beklerken, cezayı ödemeye yetip yetmeyeceğini merak ederek, kafamdan bebek bakıcılığından kazandığım parayı hesapladım.

Kalemini cama vurup açmamı işaret etti. Camdan yüzünü görünce bakakaldım. Herhangi bir memur değil, en az sevdiğim polisti. Dedektif Basso'yla uzun süredir birbirimizden şüphe etmemizi de içeren sinir bozucu bir geçmişimiz vardı.

Camı indirdim ve ona konuşma fırsatı vermeden, "Hız limitini altı üstü beş kilometre aştım," dedim.

Ağzında bir kürdan vardı. "Aşırı süratten durdurmadım. Sol arka fren lamban çalışmıyor. Cezası elli dolar."

"Şaka yapıyor olmalısınız."

Bir şeyler karalayıp cezamı camdan içeri uzattı. "Güvenlik tehlikesi. Şaka yapılacak bir mevzu değil."

Yarı alay ederek, yarı mırıldanarak, "Beni yakalamanın yollarını bulmak için takip mi ediyorsunuz?" dedim.

"Ancak rüyanda görürsün," dedi ve ağır adımlarla devriye aracına döndü. Yola çıkıp yanımdan geçmesini izledim. Geçerken el salladı ama karşılık olarak kaba bir hareket yapmayı beceremedim. Yolunda olmayan bir şey vardı.

Omurgam karıncalanırken, ellerimi buzlu suya daldırmışım gibi hissediyordum. Dedektif Basso'dan soğuk bir titreşimin yayıldığını hissetmiştim; kış havası gibi ürpertici bir şeydi ama hayal etmiş olmalıydım. Paranoyaklaşıyordum. Çünkü…

Çünkü sadece insan soylu olmayanların yakınında böyle hissediyordum.

13

Cuma akşamı okul kıyafetlerimi çıkarıp fitilli kadife bir pantolon, beni en sıcak tutan yünlü kazağımı, palto, şapka ve eldivenlerimi giydim. Maç karanlık çökerken başlayacaktı ve o zamana kadar sıcaklık hayli düşmüş olurdu. Kazağı kafamdan geçirirken, aynada bir an gözüme anlık bir kas görüntüsü takıldı. Durup daha yakından baktım. Hem üst hem alt kol kaslarımda bir belirginlik olduğu kesindi. İnanılmazdı. Sadece bir hafta antrenman yapmıştım ve daha şimdiden kendini göstermeye başlamıştı. Görünüşe bakılırsa Nefil vücudum, bir insan olarak umabileceğimden kat kat hızlı kas geliştirebiliyordu.

Merdivenleri koşarak indim ve annemin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra evden çıktım. Volkswagen'in motoru soğuğu önce protesto etse de, bir süre sonra çalıştı. Ona, "Sen bunu kötü mü sanıyorsun? Bir de şubatı gör," dedim.

Okula gittim, futbol sahasının güneyinde kalan bir sokağa park edip Patch'i aradım.

"Geldim," dedim. "Hâlâ A planına mı uyuyoruz?"

"Benden aksi yönde bir haber almadığın sürece, evet. Kalabalığın arasındayım. Blakely henüz ortalıkta görünmüyor. Marcie'den ses çıktı mı?"

Günün erken saatlerinde Patch'inkine bire bir ayarladığım saatime baktım. "On dakika sonra benimle yiyecek büfesinde buluşacak."

"Planın üstünden son bir kez geçmek ister misin?"

"Blakely'yi görürsem seni hemen arıyorum. Ona yaklaşmıyorum ama gözümden de ayırmıyorum." İlk başta, Patch'in aksiyona güvenli bir mesafede kalmamı istemesine biraz homurdanmıştım ama işin aslı Blakely'yle tek başıma karşılaşmak istemiyordum. Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum ve kabul edelim, kendi gücümü de bilmiyordum. Onu yakalama olayını, bu tür taktiklerde benden çok daha tecrübeli olan Patch'e bırakmak daha mantıklı bir hamleye benziyordu.

"Ya Marcie?"

"Bütün gece yanından ayrılmayacağım. Sen Blakely'yi yakaladıktan sonra, onu arabayla Sebago Gölü'ndeki kulübene getireceğim. Yol tarifi elimin altında. Uzun yoldan gelerek, sana biz gelene kadar Blakely'yi konuşturman ve etkisiz hale getirmen için zaman vereceğim. Doğru, değil mi?"

Patch, "Bir şey daha," dedi. "Dikkatli ol."

"Her zaman," dedim ve arabadan indim.

Gişede öğrenci kimliğimi gösterdim, bir bilet aldım ve gözlerim Blakely için tetikte, büfeye doğru yürüdüm. Patch bana Blakely'nin dış görünüşüne dair ayrıntılı bir tarif vermişti ama içeri girip kalabalığın arasına karıştığımda, ortalıkta görünen erkeklerin yarısının Blakely olabileceğini gördüm. Gri saçları, uzun boyu, sırım gibi yapısı ve seçkin duruşuyla, tipik kimya öğretmenlerinin zeki fakat biraz ineğimsi görüntüsüne sahip olmalıydı. Acaba Patch gibi o da kılık değiştirmiş mi olacak diye merak ettim. Böylesi onu kalabalığın içinde ayırt etmeyi daha zor bir hale getirirdi. Üzerinde oduncu kıyafetleri mi olacaktı? Yoksa standart Razorbills forması mı? İşi saçlarını

boyamaya kadar götürür müydü? En azından boy konusunda üst dilimde olacağı kesindi. İşe boyla başlayacaktım.

Marcie'yi yiyecek büfesinde pembe bir pantolon, beyaz boğazlı kazak ve aynı renk pofidik montuyla titrerken buldum. Onu bu kılıkta görmek, aniden bir şeyi fark etmeme neden olmuştu.

"Amigo kız kostümün nerede?" diye sordum. "Bu akşam amigoluk yapman gerekmiyor mu?"

"O bir kostüm değil, üniforma ve ayrıldım."

"Takımdan mı ayrıldın?"

"*Ekipten* ayrıldım."

"Vay canına."

"Endişelenmemi gerektiren daha büyük mevzular var. Geri kalan her şey, senin şey olduğunu öğrenmenin yanında gölgede kalıyor..." Etrafına huzursuz bir bakış attı. "Bir Nefil."

Beklenmedik bir şekilde, Marcie'ye tuhaf bir tür yakınlık hissettim. Ancak sadece son bir yılda Marcie'nin hayatını çekilmez kıldığı farklı konuların listesini aklımdan geçirince, anın etkisi derhal kayboldu. İkimiz de Nefil olabilirdik ama benzerliğimiz bununla sınırlıydı Ve bunu hatırlamam akıllıca olacaktı.

Sesimi alçak tutarak, "Sence Blakely'yi görürsen tanır mısın?" diye sordum.

Bana kızgın bir bakış gönderdi. "Sana onu tanıdığımı söyledim, değil mi? Şu anda onu bulmak için en iyi şansın benim. Beni sorgulama."

"Onu görünce ya da görürsen, belli etme. Patch, Blakely'yi yakalayacak ve biz de peşinden, Blakely'yi birlikte sorgulayabileceğimiz kulübesine gideceğiz." Tek fark o noktada Blakely'nin çoktan bayılmış olacağı ve Marcie'nin işine yaramayacağıydı. Minik bir detay.

"Patch'ten ayrıldığını sanıyordum."

"Ayrıldım," diye yalan söylerken, midemin kasılmasına sebep olan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştım. "Ancak başka kimsenin bana Blakely konusunda yardım edeceğine inanmıyorum. Patch ve benim birlikte olmamamız ondan yardım isteyemeyeceğim anlamına gelmiyor." Açıklamamı yutmadıysa bile çok endişelenmiyordum. Patch kısa süre içinde bu konuşmanın anısını hafızasından silecekti.

"Blakely'yi Patch'ten önce sorgulamak istiyorum," dedi Marcie.

"Sorgulayamazsın. Bir planımız var ve plana bağlı kalmamız gerek."

Marcie omzunu gerçekten kibirli bir tavırla silkti. "Göreceğiz."

İçimden derin nefesler aldım ve dişlerimi gıcırdatma arzumu bastırdım. Marcie'ye gösteriyi onun yönetmediğini gösterme zamanı gelmişti. "Bu işi mahvedersen, seni pişman ederim." Cümlenin arkasına bütün tehditlerimi koymuştum ama tehdit savurmak konusunda çalışmam gerektiğini derhal fark ettim. Belki Dante'den yardım alabilirdim. Hatta daha iyisi, Patch'in bana işin inceliklerini öğretmesini sağlayabilirdim.

Marcie kurnazlıkla bakan gözlerini bana dikerek, "Blakely'nin babamı kimin öldürdüğü bilgisine sahip olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu.

Kalbim yerinden oynadıysa da ifademi kontrol etmeyi başardım. "Bu akşam öğreneceğimizi umuyorum."

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Marcie.

"Şimdi etrafı dolaşacağız ve fazla dikkat çekmemeye gayret edeceğiz."

Marcie bir homurtu eşliğinde, "Kendi adına konuş," dedi.

Pekâlâ, sanırım haklıydı. Marcie gerçekten harika görünüyordu. Şirin ve insanın canını sıkacak kadar özgüvenliydi. Parası vardı ve bu durum, güzellik salonunda bronzlaşmış teninden gerçek sanılacak

kadar doğal röflelerine ve destekli sütyenine kadar her şeyinden belli oluyordu. Bir kusursuzluk serabı. Tribünlerden yukarı çıkarken gözler üstümüze çevriliyordu ve baktıkları ben değildim.

Kendime, *Blakely'yi düşün*, diye emrettim. *Endişelenmeni gerektiren, enerji emici hasetten daha büyük sorunların var.*

Tribünlerin ve tuvaletlerin önünden geçtik ve sahayı çevreleyen koşu pistini aşıp misafir takım tribünlerine yöneldik. Dedektif Basso'yu üzerinde üniforması ve şüpheci bakışlarıyla, tribünlerin en üst sırasından misafir takımın gürültücü taraftarlarını süzerken görmek canımı sıkmıştı. Bakışları bana çevrilince, gözlerindeki şüphe ikiye katlandı. İki gece önce uyandırdığı duyguyu hatırlayınca Marcie'yi dirseğinden tutup çektim. Beni izlediği için Basso'yu suçlayamazdım, görev başında olduğu belliydi ve ama bu, detaylı incelemesine maruz kalmak istediğim anlamına gelmezdi.

Marcie'yle birlikte sahra kenarında bir ileri bir geri yürüdük. Tribünler kalabalıktı, gece çökmüştü ve maç başlamıştı. Son otuz dakikadır oturmamış olmamıza rağmen, Marcie'nin erkek hayranlarınınki dışında dikkat çektiğimizi sanmıyordum.

Marcie, "Bu iş sıkmaya başladı," dedi. "Yürümekten yoruldum. Belki fark etmemişsindir ama ayağımda dolgu topuklu çizmeler var."

Benim sorunum değil, diye haykırmak istedim. Ama bağırmak yerine, "Blakely'yi bulmak istiyor musun istemiyor musun?" diye sordum.

Ofladı, çıkardığı ses sinirlerimi bozmuştu. "Bir tur daha, sonra ben yokum." İçimden, *neyse ki*, diye geçirdim.

Öğrenci alanına geri dönerken, tenimde ürkütücü bir seğirme hissettim.

Otomatik olarak hissin kaynağını takip ederek döndüm. Stadyumu çevreleyen yüksek çitlerin gerisinde kalan karanlık alanda, parmaklarını tellere geçirmiş halde duran birkaç adam vardı. Bilet almayan ama maçı izlemek isteyen adamlar. Stadyum ışıklarında yüzlerini

göstermek yerine kuytuda kalmayı tercih eden adamlar. Özellikle bir tanesi, omuzlarını kamburlaştırmasına rağmen diğerlerinden ince ve uzun duran bir adam, dikkatimi çekti. İnsan soylulara ait olmayan bir enerji saçarak altıncı hissimi tam gaz çalıştırmaya başlamıştı.

Yürümeyi sürdürdüm ama Marcie'ye, "Şu dikenli tellere bak," dedim. "Oradaki adamlardan Blakely'ye benzeyen var mı?"

Neyse ki Marcie, kendini ele vermeyen kaçamak bir bakış atmakla yetindi. "Sarırım. Ortadaki. Omuzları eğik duran. O olabilir."

İhtiyaç duyduğum onayı almıştım. Sahanın kenarına doğru yürümeyi sürdürürken telefonumu çıkardım ve numarayı tuşladım.

Patch'e, "Onu bulduk," dedim. "Stadyumun kuzey tarafında, tellerin dışında. Üzerinde kot pantolon ve gri Razorbill *sweatshirt*'ü var. Yanında başka adamlar da var ama onunla olduklarını hiç sanmıyorum. Tek bir Nefil hissediyorum, o da Blakely'nin ta kendisi."

"Yola çıktım bile," dedi Patch.

"Kulübede görüşürüz."

"Yavaş gel. Blakely'ye soracak çok sorum var."

Dinlemeyi bırakmıştım çünkü Marcie artık yanımda değildi.

"Ah, hayır," diye fısıldarken benzimin attığını hissettim. "Marcie! Blakely'ye doğru koşuyor. Gitmem gerek," diyerek Marcie'nin peşinden koşmaya başladım.

Marcie tellere neredeyse ulaşmıştı ve tiz sesinin, "Babamı kimin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sorduğunu duydum. "Bana ne biliyorsan anlat!"

Sorusunu bir dizi küfür takip etti ve Blakely anında dönüp şimşek gibi fırladı.

Marcie etkileyici bir kararlılık sergileyerek tellere tırmandı, biraz kayarak ve debelenerek bacaklarını diğer tarafa atıp stadyum ile lise arasında kalan karanlık geçitte, Blakely'nin peşinden koşmaya başladı.

Ben çite birkaç saniye sonra ulaştım, ayağımı telin boşluğuna geçirdim ve hız kaybetmeden çitin üstünden sıçradım. O bölgede takılan adamların şaşkın ifadelerine dikkat etmedim bile. Hafızalarını silmeyi deneyebilirdim ama vaktim yoktu. Blakely ve Marcie'nin arkasından son hızla koştum ve ileri atılırken, gece görüşümün insan olduğum zamana göre çok daha keskin olmasına sevinerek karanlığı taradım.

Blakely'nin önümde olduğunu hissediyordum. Gücü çok daha zayıf olsa da, Marcie de oradaydı. Hem annesi hem de babası saf kan Nefil olduğu için bırakın sağ doğmayı, anne rahmine düşebildiği için bile şanslıydı. Tanım olarak Nefil olabilirdi ama ben insan halimle bile ondan daha güçlüydüm.

Zihnimden, *Marcie*, diye tısladım. *Hemen geri dön!*

Blakely bir anda radarımdan çıktı. Artık onu algılayamıyordum. Olduğum yerde durdum ve karanlık geçitte yolumu zihin aracılığıyla hissederek, izini sürmeye çalıştım. Kapsama alanımdan tamamen çıkacak kadar hızlı ve uzağa koşmuş olabilir miydi? Bir kez daha tısladım: *Marcie!*

Ve sonra onu gördüm. Ay ışığının aydınlattığı silüeti geçidin sonunda duruyordu. Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak o tarafa koştum. Her şeyi mahvetmişti. Blakely'yi kaybetmiştik ve daha kötüsü, peşinde olduğumuzu artık bildiğine göre bundan sonra hiçbir futbol maçında boy göstereceğini sanmıyordum. Büyük olasılıkla saklanma mekânına çekilecekti. Tek şansımız... elimizde patlamıştı.

Marcie'nin yanına varınca, "Bu da neyin nesiydi?" diye sordum. "Patch'in Blakely'nin peşine düşmesine izin vermen gerekiyordu..." Son kelimelerim yavaş ve boğuk çıkmıştı. Yutkundum. Marcie'ye bakıyordum ama korkunç biçimde yanlış olan bir şey vardı.

"Patch burada mı?" diye sordu ama ses Marcie'ye ait değildi. Alçak, erkeksi ve tatsız biçimde keyifli bir sesti bu. "Sandığım kadar dikkatli davranmamışım demek."

"Blakely?" derken, dilim damağım kurudu. "Marcie nerede?"

"Ah, burada. Tam burada. Bedenini kullanıyorum."

"Nasıl?" Ama zaten biliyordum. Şeytan hilesi. Tek izahı buydu. Tabii bir de Heşvan ayında olmamız. Başka bir bedeni ele geçirmenin mümkün olduğu tek ay.

Arkamızda ayak sesleri yankılanınca Blakely'nin bakışlarının sertleştiğini karanlığa rağmen fark ettim. Aniden üzerime atıldı. Çok hızlı hareket etmişti. Tepki verecek zamanım olmadı. Beni kendine doğru çevirip göğsüne bastırdı. Patch karşımızda belirdi ama beni Marcie'ye yaslı halde görünce adımlarını yavaşlattı.

Alçak ve şüpheli bir sesle, "Neler oluyor, Melek?" diye sordu.

Blakely kulağıma, "Tek kelime etme," diye tısladı.

Gözlerimde yaşlar belirmişti. Blakely tek kolunu beni göğsüne sabitlemek için kullanıyordu ama diğer elinde bir bıçak vardı ve keskin kenarının kalçamın birkaç santim üstünde, tenime battığını hissedebiliyordum.

Blakely saçlarımı kıpırdatan bir fısıltıyla, "Tek kelime bile yok," diye tekrarladı.

Patch durdu. Yüzünü kaplayan karmaşayı görebiliyordum. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı ama ne olduğunu çözebilmiş değildi. Marcie'den güçlü olduğumu ve istersem kendimi kollarından kurtarabileceğimi biliyordu.

Sakin ve temkinli bir sesle, "Nora'yı serbest bırak," dedi.

Blakely ona, "Bir adım daha yaklaşma," dedi ama bu kez sesinin Marcie'ninki gibi çıkmasını sağlamıştı. Yüksek ve titrek. "Bıçağım var. Gerekirse kullanırım." Sözünün doğruluğunu ispatlamak için bıçağı salladı.

Patch zihnime, *Şeytan hilesi,* dedi. *Her yanda hissediyorum.*

Dikkatli ol! Blakely, Marcie'nin bedenini ele geçirdi, demeye çalıştım ama düşüncelerim bloke olmuştu. Bir şekilde, Blakely bir kalkan

oluşturmayı başarmıştı. Sesimin bir duvara bağırıyormuşum gibi yankılandığını hissettim. Şeytan hilesi üstünde, tam ve eksiksiz kontrol sahibiydi. Onu durdurulamaz ve üst düzeyde kullanılabilir bir silah olarak kullanıyordu.

Göz ucumla, Blakely'nin bıçağını kaldırdığını gördüm. Bıçak pırıltılı bir mavi ışıkla parlıyordu. Ben gözümü bile kırpamadan bıçağı yan tarafıma sapladı ve bir anda kendimi gürül gürül yanan bir fırının içine itilmiş gibi hissettim.

Acıyla uluyup çığlık atmaya çalışarak yere yığıldım ama en ufak bir ses çıkaramayacak kadar büyük bir şoktaydım. Bıçağı çekip çıkarmak isteyerek yerde kıvranıyordum ama vücudumda şoka girmeyen ve bu dile dökülmeyen acıyla felç olmamış tek bir kas kalmamıştı.

Sonrasında fark ettiğim ilk şey, Patch'in korkunun keskinleştirdiği bir sesle, bir dizi sövgü sıralayarak yanıma çökmesi oldu. Bıçağı çekip çıkardı ve kenara fırlattı. Derinlerden kopup gelen bir sesle çığlık atmaya başladım. Patch'in birtakım direktifler haykırdığını duydum ama sözcükler parçalara ayrılıyor ve bedenimin her köşesine işkence eden acının yanında anlamsız kalıyorlardı. Ateşler içindeydim ve alevler, bedenimin her yanını âdeta yalayıp yutuyordu. Çok yoğun bir acı hissediyordum ve sarsıcı titremeler, irademe dışında kıvranıp bükülmeme neden oluyordu.

Patch beni kucakladı, geçitten son hızla koştuğunu belli belirsiz fark ettim. Duyduğum son şey duvarlarda yankılanan ayak sesleri oldu.

14

Sıçrayarak uyandım ve derhal nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Sıcak ve toprak kokulu bir odada, bana az da olsa tanıdık gelen bir yataktaydım. Yanımda biri yatıyordu. Kıpırdandım. "Melek?"

"Uyandım," dedim. Patch'in bu kadar yakınımda olduğunu görmek içimin büyük bir rahatlamayla dolmasına neden olmuştu. Ne kadar süredir baygın olduğumu bilmiyordum ama burada, onun gözetiminde kendimi güvende hissediyordum. "Blakely, Marcie'nin bedenini ele geçirmişti. Onu hissetmedim ve bunun bir tuzak olduğundan tamamen bihaber, üzerine yürüdüm. Seni uyarmaya çalıştım ama Blakely beni bir tür balona kapatmıştı sanki. Zihnine söylediklerim geri sekiyordu."

Patch bir bukleyi kulağımın arkasına iterken kafasını eğdi. "Marcie'nin bedeninden çıkıp koştuğunu gördüm. Marcie iyi. Sarsıldı ama iyi."

"Beni neden bıçakladı?" Yarayı görmek için kazağımı yukarı çektim. Nefil kanımın beni çoktan iyileştirmiş olması gerekirdi ama mavimsi bir renk taşıyan bıçak izi hâlâ tazeydi.

"Sana bir zarar gelirse, onun peşine düşmek yerine seninle kalacağımı biliyordu. Ona pahalıya paylayacak bir hamle," derken Patch'in çenesi gergindi. "Seni buraya getirdiğimde, bütün bede-

nin baştan aşağı mavi bir ışık saçıyordu. Komada gibiydin. Zihin aracılığıyla bile sana ulaşamıyordum ve bu beni dehşete düşürdü." Patch beni kendine çekti ve vücudunu gereğinden biraz fazla sıkı bir koruyucu tavırla benimkine sardı. İşte o zaman ne kadar endişelendiğini anladım.

"Bu benim için ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Şeytan hilesinin vücuduna iki kez girmiş olması iyi bir şey olamaz."

"Dante her gün içiyor." O iyiyse, bana da bir şey olmazdı. Öyle değil mi? Buna inanmak istiyordum.

Patch bir şey söylemedi ama düşüncelerinin ne yöne kaydığını tahmin edebiliyordum. Şeytan hilesi almanın kötü yan etkileri olabileceğini o da benim gibi biliyordu.

"Marcie nerede?" diye sordum.

"Bu akşam beni gördüğünü ve Dabria'nın onu eve bıraktığını hatırlamaması için hafızasıyla oynadım. Bana öyle bakma. Çok fazla seçeneğim yoktu ve Dabria'nın numarası yanımdaydı."

"Beni endişelendiren de bu!" Güçlü tepkim yaramın gerilmesine neden olunca yüzümü buruşturdum.

Patch gözlerini devirerek alnımı öpmek üzere eğildi. "Beni Dabria'yla aramızda bir şey olmadığını tekrar söylemek zorunda bırakma."

"O seni unutmamış."

"Seni sinir etmek için, bana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi rol yapıyor. İşini kolaylaştırma."

"İyilik istemek için onu arama, o takımın bir parçası değil," diye çıkıştım. "Beni öldürmek istedi ve izin versen, seni bir an bile tereddüt etmeden çalar. Kaç kez inkâr ettiğin umurumda değil. Sana nasıl baktığını gördüm."

Patch verecek bir cevabı varmış gibi baktıysa da kendini tuttu ve çevik bir hareketle yataktan kalktı. Kırışan siyah tişörtü ve dağılmış siyah saçları ona kusursuz bir korsan görüntüsü vermişti. "Sana yiyecek bir şey getirebilir miyim? Ya da içecek? Kendimi işe yaramaz hissediyorum ve bu beni deli ediyor."

Ciddi bir sesle, "Yapacak bir şey arıyorsan, Blakely'nin peşine düşebilirsin," dedim. Dabria'dan sonsuza dek kurtulmak için ne gerekiyordu?

Patch'in ifadesi aynı zamanda hem sinsi hem de gerçek anlamda uğursuz bir gülümsemeyle aydınlandı. "Onu bulmamıza gerek yok. O bize gelecek. Kaçabilmek için bıçağını arkada bıraktı. Elimizde olduğunu biliyor ve şeytan hilesi kullandığını kanıtlamak için onu baş meleklere götürebileceğimi de biliyor. O bıçağı aramaya gelecek. Yakında."

"Onu hemen baş meleklere ihbar edelim. Bırakalım şeytan hilesiyle onlar uğraşsın."

Patch nefes alır gibi güldü ama bu gergin bir gülüştü. "Baş meleklere artık güvenmiyorum. Pepper Friberg tek çürük yumurta değil. Bu işi onlara ihbar edersem, bu rezilliği halledeceklerinin garantisi yok. Baş meleklerin yozlaşmayacağına inanırdım ama beni aksine ikna etmek konusunda iyi iş çıkardılar. Ölümü kurcaladıklarını, ciddi yasa ihlallerini görmezden geldiklerini ve beni işlemediğim suçlar için cezalandırdıklarını gördüm. Hatalar yaptım ve o hataların bedelini ödedim ama beni cehenneme kapatana kadar pes etmeyeceklerinden şüpheleniyorum. Muhalefetten hoşlanmıyorlar ve beni düşündüklerinde akıllarına gelen ilk kelime bu oluyor. Bu kez meseleyi kendim ele alacağım. Blakely bıçağını almak için geri dönecek ve bunu yaptığında, hazır bekliyor olacağım."

Derhal, "Yardım etmek istiyorum," dedim. Beni bıçaklama aptallığını gösteren Nefil'i devirmek istiyordum. Blakely, Nefil ordusuna

yardım ediyordu ama ordunun lideri bendim. Ben eylemlerini ciddi anlamda saygısızlık olarak görürken, bunu tam bir hıyanet olarak görecek başkaları da olacaktı ve Nefillerin hainlere hoş gözle bakmayan bir ırk olduğundan adım gibi emindim.

Patch, Blakely'ye kafa tutma becerimi tartar gibi gözlerini benimkilere kilitledi ve başıyla onaylayarak beni müthiş rahatlattı. "Pekâlâ, Melek. Ama her şeyin bir sırası var. Maç iki saat önce bitti ve annen nerede kaldığını merak edecek. Eve dönme zamanı."

Çiftlik evinin ışıkları sönüktü ama annemin ben dönene kadar uyumayacağını biliyordum. Yatak odasının kapısını hafifçe tıklattım, yavaşça ittim ve karanlığa doğru, "Ben geldim," diye fısıldadım.

Esneyerek, "İyi vakit geçirdin mi?" dedi.

Kaçamak bir yanıt verdim. "Takım iyi oynadı."

"Marcie eve döneli birkaç saat oluyor. Pek konuşmadı, odasına gidip kapısını kapattı. Sakin görünüyordu. Belki biraz mutsuz." Sesi sorar gibi çıkmıştı.

"Büyük olasılıkla regl sendromudur." Büyük olasılıkla kendini tam gaz bir panik atağa bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Benim bedenimin de ele geçirildiği olmuştu ve insanın kendini nasıl saldırıya uğramış gibi hissettiğini anlatmaya kelimeler yetmezdi ama yine de ona sempatiyle yanaşamıyordum. Marcie sözümü dinlemiş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Yatak odama girince kıyafetlerimi çıkardım ve bir kez daha yara izime baktım. Elektrik mavisi renk kaybolmaya yüz tutmuştu. Yavaş yavaş ama soluyordu sonuçta. İyiye işaret olsa gerekti.

Kapım vurulduğunda, yatağıma yeni kıvrılmıştım. Marcie kapıyı açtı ve girişte durdu. "Kafayı yiyeceğim," derken samimi görünüyordu.

İçeri girip kapıyı kapatmasını işaret ettim.

Sesi titreyerek, "Orada ne oldu?" diye sordu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Beni nasıl kontrol etti?"

"Blakely bedenini ele geçirdi."

Kısık sesle, "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye cırladı. "Adam içimde yaşıyordu... Bir tür... parazit gibi!"

"Blakely'yi anlaştığımız gibi yakalamama izin verseydin, bunların hiçbiri olmazdı." Daha söyler söylemez, sesimin bu kadar sert çıkmasına pişman olmuştum. Marcie aptalca bir şey yapmıştı ama ben kim oluyordum da yargılıyordum ki? Benim de dürtülerime yenik düştüğüm olmuştu. Kendini ana kaptırarak tepki vermişti. Babasını kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyordu; onu kim suçlayabilirdi ki? Benim suçlayamayacağım kesindi.

İç geçirdim. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Ama çok geçti. Bana kırgın bir bakış attı ve odadan çıktı.

15

Şıçrayarak uyandım. Dante yatağıma eğilmiş, elleriyle omuzlarımı kavramıştı. "Günaydın, gün ışığı."

Dönmeye çalıştım ama elleri beni yerime çivilemişti. Yorgun bir sesle, "Bugün cumartesi," dedim. Antrenman iyiydi, hoştu ama bir gün izni de hak ediyordum.

"Sana bir sürprizim var. Hem de iyi bir sürpriz."

"İstediğim tek sürpriz, iki günlük uyku. Pencere, gökyüzünün hâlâ karanlık olduğunu gösteriyordu ve saatin beş buçuğu geçtiğinden şüpheliydim.

Üstümdeki örtüyü çekince, bir çığlık atarak el yordamıyla geri çekmeye çalıştım. "İzin verir misin lütfen?"

"Şirin pijama."

Üzerimde Patch'in dolabından yürüttüğüm siyah bir tişört vardı ve ancak baldırlarıma kadar iniyordu.

Aynı anda tişörtü aşağı, örtüyü yukarı çektim. "Tamam," diye söylendim. "Seninle dışarıda görüşürüz."

Koşu kıyafetlerimi üzerime geçirip ayakkabılarımı bağladıktan sonra, ayaklarımı sürüyerek dışarı çıktım. Dante araç girişinde değildi ama yakında olduğunu hissediyordum; büyük olasılıkla yolun karşısındaki ormanın içinde bir yerdeydi. İşin tuhaf yanı, yanında

başka bir Nefil'in varlığını da hissediyor gibiydim. Kaşlarımı çatarak o yöne yürüdüm.

Gerçekten de Dante yanında bir arkadaş getirmişti. Fakat arkadaşının haline –iki mor göz, patlak bir dudak, şiş bir çene ve alnında yumurta büyüklüğünde bir şişlik– bakılırsa, ikisi için söylenebilecek son şey iyi anlaştıklarıydı.

Dante yaralı Nefil'i daha iyi görmem için yakasından tutarak neşeli bir sesle, "Onu tanıdın mı?" diye sordu.

Dante'nin ne tür bir oyun oynadığından emin olamayarak bir adım yaklaştım. "Hayır. Fena dövülmüş. Bunu ona sen mi yaptın?"

"Bu yakışıklı herifi hatırlamadığına emin misin?" Dante, Nefil'in çenesini bir o yana bir bu yana çevirirken halinden son derece hoşnut görünüyordu. "Dün gece seninle ilgili bir şeyler saçmalıyordu. Böbürlenerek seni fena dövdüğünden bahsediyordu. Elbette ilgimi o zaman çekti. Ona böyle bir şey yapmadığını söyledim ve eğer yapmışsa da, liderlerine saygısızlık eden Nefil astlara pek hoş bakmadığımı söyleyebiliriz. Özellikle de Kara El'in ordusunun liderine saygısızlık edenlere." Dante'nin sesindeki bütün neşe kaybolmuştu ve yaralı Nefil'e küçümseyen gözlerle bakıyordu.

Nefil asık bir suratla, "Sadece şakaydı," dedi. "Kara El'in vizyonunu takip etmek konusunda ne kadar samimi olduğunu görürüz diye düşündük. Doğuştan Nefil bile değildi. Neyle karşı karşıya olduğunu bir nebze gösteririz diye düşündük."

"Kovboy Şapkası?" deyiverdim. Yüzü, beni bir kulübeye götürüp direğe bağlayan ve tehdit eden Nefil'le en ufak bir benzerlik taşımayacak kadar değişmişti ama ses onundu. Bu adam kesinlikle Kovboy Şapkası'ydı. Shaun Corbridge.

"Şaka mı?" Dante kin dolu bir kahkaha attı. "Senin şakadan anladığın buysa, belki sana yapacaklarımızda da gülünecek bir şeyler

bulabilirsin." Kovboy Şapkası'nın kafasına, yere yığılmasına neden olacak kadar gaddar bir darbe indirdi.

Dante'ye, "Konuşabilir miyiz?" dedim. "Baş başa."

"Elbette." Parmağını Kovboy Şapkası'nı uyarır gibi salladı. "Adım attığın anda kaybetmeye başlarsın."

Kovboy Şapkası'nın duyuş mesafesinden çıktığımızdan emin olunca, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Dün gece Şeytanın El Çantası'ndaydım ve şuradaki mankafa soytarı, seni yumruk torbası olarak kullandığını anlatıp böbürleniyordu. Önce yanlış duyuyorum sandım ama o sesini yükselttikçe, hikâyesini uydurmadığını fark ettim. Askerlerimizden bazılarının sana saldırdığından neden bahsetmedin?" diye sorarken Dante'nin sesi öfkeli değildi. Belki kırgındı ama öfkeli değildi.

"Bunu reytinglerim için endişe duyduğundan mı yoksa benim için endişelendiğinden mi soruyorsun?"

Dante kafasını salladı. "Öyle deme. Reytingleri düşünmediğimi biliyorsun. İşin aslı, onları umursamayı daha en başında bıraktım. Mesele sensin. Oradaki pislik sana elini sürmüş ve bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Evet, ait olduğunu iddia ettiğin ordunun lideri olarak sana saygı duymak zorunda ama dahası da var. Sana saygı duymalı çünkü sen iyi bir insansın ve elinden geleni yapıyorsun. Ben bunu görüyorum ve onun da görmesini istiyorum."

Dürüstlüğü ve yakınlığı beni rahatsız etmişti. Özellikle de beni zihin oyunuyla az kalsın ikna edeceği öpücükten sonra. Sözleri profesyonelliğin ötesine geçer gibiydi ve ilişkimiz profesyoneldi. Ben öyle kalmasını istiyordum.

"Söylediklerini takdir ediyorum ama intikam peşine düşmek fikrini değiştirmeyecek. Benden nefret ediyor. Pek çok Nefil gibi. Bu, hakkımda yanıldıklarını göstermek için bir fırsat olabilir. Bence onu salmalı ve antrenmanıma devam etmeliyiz."

Dante şaşırmış gibiydi. Yüzünde hayal kırıklığı ve sabırsızlık vardı. "Şefkat doğru yol değil. Bu kez değil. Eğer onu şimdi serbest bırakırsan, oradaki pislik tezini güçlendirmiş olur. İnsanları senin orduyu yönetmek için uygun olmadığına ikna etmeye uğraşıyor ve ona yumuşak davranırsan, sadece haklılığını ispatlamış olursun. Onu biraz silkele. Bir daha ağzını açmak ya da sana elini sürmek konusunda iki kez şüphe duymasını sağla."

Daha kararlı bir sesle, "Bırak, gitsin," dedim. Şiddetin şiddetle alt edileceğine inanmıyordum. Ne şimdi ne de sonra.

Dante hafifçe kızararak ağzını açtı ama sözünü kestim. "Geri adım atmayacağım. Canımı yakmadı. Beni kulübesine korktuğu ve başka ne yapacağını bilmediği için götürdü. Herkes korkuyor. Heşvan geldi ve geleceğimiz ortada. Yaptığı yanlıştı ama korkularını yatıştırmak için bir şey yaptı diye ona kin güdemem. Onu serbest bırak. Ciddiyim, Dante."

Dante onaylamıyormuş gibi uzun uzun iç geçirdi. Mutlu olmadığını biliyordum ama doğru kararı aldığıma da inanıyordum. Kavga ateşini daha fazla körüklemek istemiyordum. Eğer Nefiller bu işi bir bütün olarak atlatacaklarsa, birleşmek zorundaydık. Aynı fikirde olmadığımız zamanlarda bile şefkat, saygı ve medeni davranışlar sergilemek zorundaydık.

"Yani hepsi bu mu?" derken, tatmin olmadığı her halinden belliydi.

Sesimi güçlendirmek için elimi ağzımın etrafında megafon gibi birleştirdim ve Kovboy Şapkası'na, "Gidebilirsin," diye seslendim. "Her tür rahatsızlık için özür dilerim."

Kovboy Şapkası bize inanamayarak, ağzı açık kalarak baktı ama şansını zorlamak istemediği için, peşinde ayılar varmış gibi ağaçların arasında koşarak kayboldu.

Dante'ye, "Eee?" dedim. "Bugün benim için ne tür acımasız entrikalar planladın bakalım? Maraton mu koşacağız? Ağaçları mı yerlerinden oynatacağız? Yoksa denizleri mi yaracağız?"

Bir saat sonra kol ve bacak kaslarım yorgunluktan titriyordu. Dante beni işkenceden farksız egzersizlerin birinden diğerine sürüklemişti: şınav, barfiks, mekik ve uçan tekmeler. Elimi aniden kaldırıp Dante'nin göğsüne yerleştirdiğimde ormandan çıkmak üzereydik. Parmağımı dudağıma götürüp ses çıkarmamasını işaret ettim.

Uzakta bir yerden ayak seslerinin hışırtısını işitiyordum.

Dante de duymuş olmalıydı. *Geyik mi?* diye sordu.

Karanlıkta gözlerimi kıstım. Orman henüz aydınlanmamıştı ve sık ağaçlar zaten kısalan görüş mesafemi daha da kısaltıyordu.

Hayır, ritim geyik ritmi değil.

Dante omzuma vurdu ve gökyüzünü işaret etti. Önce anlamadım ama sonra ne demek istediği netlik kazandı. Ağaçlara tırmanmamızı ve eğer yolumuzda bir bela varsa ona en azından tepeden hâkim olmamızı istiyordu.

Bütün bitkinliğime rağmen, hiç gürültü çıkarmadan, birkaç usta sıçrayış ve hızlı ayak hamlesiyle bir sedir ağacına tırmandım. Dante de komşu ağaca tünedi.

Çok beklemedik. Yukarı tırmanmamızdan sadece birkaç saniye sonra, altı kovulmuş melek altımızdaki açık alana sinsice girdi. Üçü erkek, üçü dişiydi. Çıplak göğüslerinde, Patch'in bileğindekine benzeyen tuhaf hiyeroglifler vardı ve yüzleri koyu kan kırmızına boyanmıştı. Yarattıkları etki, kan dondurucuydu.

Bakışlarımı özellikle bir tanesine sabitledim. Gözlerinin çevresi mor, sıska bir oğlandı. Tanıdık yüzü kanımı dondurdu. Şeytanın El Çantası'ndaki vahşi saldırıyı ve elinin nasıl hızla hareket ettiğini hatırlamıştım. Kurbanını da… ve kurbanın bana ne kadar benzediğini.

Gaddar bakışları vardı ve ağaçların arasında kararlı adımlarla ilerliyordu. Göğsünde yakın zamanda açılmış küçük ve yuvarlak bir yara izi vardı. Sanki bıçağın ucuyla etinden bir parça oyulmuş gibi. Gözlerindeki soğuk ve insafsız parıltı karşısında ürperdim.

Grup uzaklaşana kadar olduğumuz yerde kaldık. Yere inince, "Bizi nasıl buldular acaba?" diye sordum.

Soğuk bakışlarını bana çevirdi. "Bu şekilde peşine düşerek büyük bir hata yaptılar," dedi.

"Sence bizi mi gözlüyorlardı?"

"Biri onlara ipucu vermiş olmalı."

"Sıska olan. Onu Şeytanın El Çantası'nda görmüştüm. Bana çok benzeyen bir Nefil kıza saldırdı. Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedi ama sanki cevap vermeden önce birkaç saniye beklemişti.

Beş saat sonra duşumu alıp giyinmiş, mantarlı ve ıspanaklı Egg Beaters[3] kahvaltımın yanı sıra ev ödevlerimi de bitirmiştim. Henüz öğlen bile olmadığını düşününce hiç fena sayılmazdı.

Koridorun ucunda Marcie'nin kapısı açıldı ve Marcie karşımda belirdi. Saçları karmakarışıktı ve gözlerinin etrafına koyu renk halkalar oturmuştu. Sabah nefesini buradan bile duyar gibiydim.

"Selam," dedim.

"Selam."

3 Yumurtanın sadece beyazını içeren, omlet vs. yapımında kullanılan ve normal yumurtadan daha düşük kalorili bir ürün. (ç.n.)

"Annem tırmıkla bahçedeki yaprakları toplamamızı istiyor. O yüzden duşunu sonraya bırakmak isteyebilirsin."

Marcie'nin kaşları çatıldı. "Anlamadım?"

"Cumartesi işleri," diye açıkladım. Bunun Marcie için yeni bir terim olmasını anlayabiliyordum ve bunu ona öğreten kişi olmaktan son derece hoşnuttum.

"Ben böyle işler yapmam."

"Burada yaşayacaksan yapmak zorundasın."

Marcie isteksiz bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Önce kahvaltımı edip birkaç telefon görüşmesi yapayım."

Marcie'nin normal bir günde bu kadar uysal olabileceğini hiç sanmıyordum ama bu istekliliğinin dün gece her şeyi mahvetmesine karşılık bir özür olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Bundan her şekilde istifade edebilirdim.

Marcie kahvaltılık gevreğini hazırlarken, ben de tırmık bulmak için garaja gittim. Sokak bir araba homurtusuyla inlediğinde, yaprakların yarısını toplamıştım. Scott, Barracuda'sını araç yoluna park edip indi. Tişörtü bütün kaslarını ortaya seriyordu. Vee'nin hatırına bir fotoğraf makinem olmadığına hayıflandım.

Arka cebinden bir çift deri eldiven çıkarıp takarken, "Ne oldu, Grey?" diye sordu. "Yardıma geldim. Beni işe koş. Bugün için kölen olabilirim. Burada olması gerekenin ben değil, erkek arkadaşın Dante olması gerektiğine aldırma." Bana Dante konusunda takılıp duruyordu ama ilişkimize inanıp inanmadığından emin olamıyordum. Sesinde her zaman alaycı bir tını seziyordum. Elbette aynı alay tınısını ağzından çıkan on kelimenin en az birinde de algılıyordum.

Tırmığıma yaslandım. "Anlamıyorum. Bahçedeki yaprakları tırmıkladığımdan nasıl haberin oldu?"

"Yeni en iyi arkadaşın söyledi."

Yeni bir en iyi arkadaşım yoktu ama uzun zamandır bir baş düşmanım vardı. Gözlerimi kıstım. "Yoksa seni Marcie mi çağırdı?" diye tahmin yürüttüm.

"Bazı işler için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Alerjisi varmış ve dışarıda çalışamazmış."

"Düpedüz bir yalan!" Ve ben, bana gerçekten yardım edeceğini sanmakla nasıl da aptallık etmiştim!

Scott ön verandaya yasladığım tırmığı kaptı ve yardıma geldi.

"Haydi kocaman bir yığın oluşturup seni içine atalım."

"Amacımıza ters düşer."

Scott sırıtarak omzumu dürttü. "Ama eğlenceli olur."

Marcie ön kapıyı açıp verandaya çıktı. Basamaklara tünedi ve bacak bacak üstüne atıp öne eğildi. "Merhaba, Scott."

"Selam."

"Yardımıma geldiğin için teşekkürler. Sen benim parlak zırhlı şövalyemsin."

Dramatik bir tavırla gözlerimi devirerek, "Şimdi kusacağım," dedim.

Scott ona, "Hiç önemli değil," dedi. "Grey'e işkence etme fırsatını asla kaçıramam." Arkamdan yaklaştı ve tişörtümden içeri bir avuç yaprak attı.

"Hey," diye haykırdım. Ben de bir avuç yaprak kapıp onun suratına fırlattım.

Scott omzunu eğip üzerime yürüdü ve beni yere devirerek, küçük yaprak yığınımı her tarafa saçtı. Çalışmalarımın sonucunu bir anda mahvettiği için delirmiştim ama bir yandan da gülmekten kendimi alamıyordum. Üzerime çıkmış, tişörtümün içine, ceplerime ve pantolonumun paçalarına yaprak dolduruyordu. "Scott!" diye kükürdadım.

Marcie sıkkın bir sesle, "Kendinize bir oda bulun," diye mırıldandı ama sinir olduğu belli oluyordu.

Scott nihayet üstümden kalkınca, Marcie'ye, "Alerjin olması çok fena," dedim. "Yaprak toplamak bayağı eğlenceli olabiliyor. Yoksa bundan bahsetmedim mi?"

Bana saf kin yüklü bir bakış attı ve içeri yürüdü.

16

Birlikte bahçedeki bütün yaprakları toplayıp balkabaklarına benzemesi için tasarlanmış turuncu çöp torbalarına doldurup dekoratif bir şekilde bahçenin etrafına serpiştirdikten sonra, Scott bir bardak süt ve annemin enfes naneli çikolata parçacıklı kurabiyelerinden tatmak için içeri geldi. Marcie'nin odasına çekildiğini sanıyordum ama bizi mutfakta bekliyordu.

"Bence burada bir Cadılar Bayramı partisi vermeliyiz," dedi.

Bir homurtu çıkararak süt bardağımı masaya bıraktım. "Alınma ama ailece büyük partilere meraklı değiliz."

Annemin yüzü aydınlandı. "Bu harika bir fikir, Marcie. Harrison'ın ölümünden bu yana, burada hiç parti vermedik. Bugün parti dükkânına uğrayıp ne tür süslemeler olduğuna bakabilirim."

Yardım için Scott'a baktım ama omuz silkmekle yetindi. "Harika olabilir."

Cevap olarak, "Sütten bıyığın var," dedim.

Elinin tersiyle sildi ve elini üstüme temizledi.

"Iyyk," diye cıyakladım ve omzunu sertçe ittim.

"Bence bir tema bulmalıyız. Tarihteki ünlü çiftler gibi mesela ve insanlara da çift halinde gelmelerini söylemeliyiz," dedi Marcie.

"Daha önce de yapılmadı mı?" dedim. "Hani bir milyon kez falan?"

Scott sadist bir sırıtışla, "Tema, Cadılar Bayramı filmlerinin en sevilen karakterleri olmalı," dedi.

Ellerimi dur işareti verir gibi kaldırarak "Hey, dur bir dakika," dedim. "Herkes bir nefes alsın. Anne, bütün evi temizlememiz gerekeceğinin farkındasın, değil mi?"

Annem alınmış gibi güldü. "Ev o kadar kirli değil, Nora."

"Kendi Biranı Kendin Getir mantığıyla mı yapacağız, yoksa biz mi ikram edeceğiz?" dedi Scott.

Annem ve ben aynı anda, *"Bira yok,"* diye şakıdık.

Kararını verdiği her halinden belli olan Marcie, "Pekâlâ, ben ünlü çiftler temasını sevdim," dedi. "Scott, birlikte gelmeliyiz."

Scott hiç tereddütsüz, "Ben Micheal Myers sen de doğradığım bebek bakıcılarından biri olsan?" dedi.

"Hayır," dedi Marcie. "Tristan ve Isolde olarak katılacağız."

Dilimi çıkardım. "Orijinal olmak diye buna derim."

Scott bacağıma vurdu. "İşte Bayan Neşeli de aramızda."

Eleştirel bir sesle, düşüncelerine hitaben, *Bence Heşvan'ın ortasındayken bir Cadılar Bayramı partisi vermek saçmalık olur,* dedim. *Kovulmuş melekler bekliyor olabilirler ama fazla sürmez. İkimiz de savaşın yaklaştığını ve herkesin bu konuda bir şeyler yapmamı beklediğini biliyoruz. Bu yüzden biraz huysuz görünüyorsam, lütfen beni affet!*

Haksız sayılmazsın, dedi Scott. *Ama belki bir parti kafanı dağıtmaya yarar.*

Marcie'yle gelmeyi ciddi ciddi düşünüyor musun?

Yüzünde bir gülümseme belirdi. *Yoksa seninle gelmem gerektiğini mi düşünüyorsun?*

Bence Vee'yle gelmelisin.

Scott'ın tepkisini ölçmeme fırsat kalmadan Marcie, "Haydi birlikte parti mağazasına gidelim, Bayan Grey," dedi. "Sonra da davetiye bakmak için kırtasiyeye uğrarız. Korkutucu ama biraz da neşeli ve sevimli bir şey istiyorum." Omuzlarını oynattı ve neşeyle, "Çok eğlenceli olacak," diye cıyakladı.

Annem, "Sen partiye kimi davet edeceksin, Nora?" diye sordu.

Doğru cevabı bulamayarak dudaklarımı büzdüm. Scott kapılmıştı ve Dante olmazdı. Kavalyem olması, ilişkimiz olduğu dedikodusunu körüklerdi ama havamda değildim ve annem, Patch'ten nefret ediyordu. Benim de ondan ölümüne nefret ediyor olmam gerekiyordu. Dış dünyanın gözünde düşmandık.

Bu partiye dâhil olmak istemiyordum. Daha büyük sorunlarım vardı. Peşimde kindar bir baş melek vardı. Bir ordunun lideriydim ama kumanda etmek konusunda eksiklik çekiyordum. Baş meleklerle anlaşmama rağmen, savaşın kaçınılmaz, hatta *doğru* olabileceğini hissetmeye başlamıştım. En yakın arkadaşımın benden sakladığı sırları vardı ve bu sırlar uykularımı kaçırıyordu. Ve şimdi de bu çıkmıştı. Bir Cadılar Bayramı partisi. Kendi evimde. Ev sahibesi rolünü oynamamın bekleneceği yerde.

Marcie sırıttı. "Anthony Amowitz sana âşık."

Annem, "Ah, haydi Anthony'den bahset," diye üsteledi.

Marcie iyi hikâyelere bayılırdı, hemen konuya atladı. "Geçen yıl bizim beden eğitimi dersindeydi. Ne zaman beyzbol oynasak yakalayıcı olurdu ve sopa elinde olduğu sürece gözlerini Nora'nın bacaklarından ayırmazdı. Dikkati o kadar dağılırdı ki tek bir atışı bile yakalayamazdı."

Annem, "Nora'nın bacakları güzeldir," diye takıldı.

Başparmağımla merdivenleri işaret ettim. "Kafamı bin defa duvara vurmak için odama gidiyorum. Hiçbir şey bundan kötü olamaz."

Marcie arkamdan, "Sen ve Anthony, Scarlett ve Rhett olabilirsiniz," diye seslendi. "Ya da Buffy ve Angel. Tarzan ve Jane'e ne dersin?"

O gece penceremi aralık bıraktım, geceyarısından hemen sonra Patch içeri süzüldü. Yatağa girerken, toprak ve orman gibi kokuyordu. Onunla açıkta buluşmayı tercih etsem de, bu gizli randevularımızın fena halde seksi bir tarafı vardı.

Karnımın üstüne kahverengi bir kese kâğıdı koydu ve "Sana bir şey getirdim," dedi.

Oturduğum yerde doğrulup içine baktım. "Delphic Sahili'nden elma şekeri!" Sırıttım. "Daha iyi yapan başka bir yer yok. Hatta bir tane de hindistancevizli almışsın. En sevdiğim."

"İyileşme hediyesi. Yaran nasıl?"

Geceliğimi kaldırıp iyi haberi doğrudan gösterdim. "Tamamen iyileşti." Son mavilik de birkaç saat önce kaybolmuştu ve renk kaybolur kaybolmaz, yara tamamen kapanmıştı. Geriye incecik bir yara izi kalmıştı.

Patch beni öptü. "İşte bu iyi haber."

"Blakely'den haber var mı?"

"Hayır ama an meselesi."

"Seni takip ettiğini hissettin mi?"

"Hayır." Sesi biraz gerilmişti. "Ama beni gözetlediğinden eminim. Bıçağı geri alması gerek."

"Şeytan hilesi bütün kuralları bozuyor, değil mi?"

"Hakkını vermem gerekir ki beni yaratıcı olmaya zorluyor."

Boş görünen ceplerini süzerek, "Blakely'nin bıçağını yanında getirdin mi?" diye sordum.

Tişörtü belinden görünen kabzayı gösterecek kadar kaldırdı. "Gözümün önünden bir an ayırmıyorum."

"Bıçağın peşine düşeceğinden emin misin? Belki blöfünü görüyordur. Belki de baş meleklerin herkesin sandığı kadar tutucu olmadıklarını biliyor ve şeytan hilesinin yanına kalacağını düşünüyordur."

"Mümkün ama sanmıyorum. Baş melekler bir şeyler saklamak konusunda iyiler. Bence Blakely korkuyor ve Nefiller yakında bir hamle yapacak."

"Ya yanında destek getirirse? Ya sen ve ben yirmi tanesiyle karşı karşıya kalırsak?"

Patch özgüvenle, "Yalnız gelecek," dedi. "Her şeyi mahvetti ve bu meseleyi özel olarak düzeltmeye çalışacak. Nefiller için ne kadar kıymetli olduğunu düşünürsek, bir futbol maçına tek başına katılmasına izin verilmesi imkânsız. Blakely'nin gizlice sıvıştığına bahse girerim. Ayrıca, arkasında şeytan hilesine bulanmış bir bıçak bıraktı. Bunun sıkıntısını çekiyor ve kimse öğrenmeden çözmesi gerektiğini biliyor. Korkusunu ve çaresizliğini lehimize kullanacağım. Hâlâ birlikte olduğumuzu biliyor. İlişkimiz hakkında kimseye tek kelime etmemesi için yemin etmesini sağlamam gerekecek."

Elma şekerinin önceden kesilmiş dilimlerinden birini gevşetip ısırdım. Sakinmişim gibi yapabilirdim.

Patch, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hımm, evet, bu sabah Dante'yle antrenmanımız bir kovulmuş melek çetesi tarafından bölündü." Omuz silktim. "Onlar gidene kadar saklandık ama Heşvan'ın herkesin kanını kaynattığını söyleyebiliriz. Göğsünün her tarafı işaretlerle kaplı, sıska bir kovulmuş melek tanıyor olamazsın, değil mi? Bu, onu ikinci görüşümdü."

"Bir şey çağrıştırmadı. Ama gözümü açık tutarım. Sen iyi olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Bir haber daha. Marcie burada, çiftlik evinde bir Cadılar Bayramı partisi veriyor."

Patch gülümsedi. "Grey-Millar aile dramı."

"Tema, tarihteki ünlü çiftler. Daha az orijinal olması mümkün mü acaba? İşin kötüsü annemi de kafaladı. Bugün süslemeler için alışverişe çıktılar. Tam üç saat boyunca yoktular. Sanırım birden en yakın arkadaş oluverdiler." Bir elma dilimi daha aldım ve yüzümü buruşturdum. "Marcie her şeyi mahvediyor. Scott'tan Vee'yle gelmesini istedim ama Marcie onu, kendisiyle katılmaya ikna etti bile."

Patch'in gülümsemesi büyüdü.

Ona asık suratla baktım. "Hiç komik değil. Marcie hayatımı mahvediyor. Hem sen kimin tarafındasın?"

Patch teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Beni bu işe karıştırma."

"Bu aptal şey için bir kavalyeye ihtiyacım var." Bir ilham kıvılcımıyla ekledim. "Marcie'yi gölgede bırakmalıyım. Kolumda daha seksi bir adam ve daha iyi bir kostüm istiyorum. Tristan ve Isolde'den bin kat daha iyi bir şey bulacağım." Patch'e umutla bakıyordum.

Bana bakmıyordu. "Birlikte görünemeyiz."

"Ama kostümlü olacaksın. Bunu gizli bir görev olarak düşün. Bu ortalıkta sinsi sinsi takılma olayının çok seksi olduğunu kabul etmelisin."

"Ben kostümlü partilere katılmam."

"Lütfen lütfen lütfen..." Gözlerimi kırpıştırdım.

"Beni öldürüyorsun."

"Scott'tan daha yakışıklı sadece tek bir adam tanıyorum." Bu düşüncenin egosunu dürtmesini bekledim.

"Annen bu evden içeri adımımı attırmaz. Kilerin en üst rafında sakladığı silahı gördüm."

"Bir kez daha söylüyorum, kılık değiştirmiş olacaksın. Sen olduğunu anlamayacak."

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. John Lennon ve Yoko Ono'ya ne dersin? Ya da Şimşon ve Delila? Robin Hood ve Marian?"

Tek kaşını kaldırdı. "Nora ve Patch'i hiç düşündün mü?"

Parmaklarımı karnımın üstünde kenetledim ve tavanı sinsi sinsi süzmeye başladım. "Marcie'yi alt edeceğim."

Telefonu çalınca ekrana baktı. "Bilinmeyen numara," diye mırıldandı. İçim ürperdi.

"Sence Blakely mi?"

"Öğrenmenin bir yolu var." Telefonu sakin ama dostça olmayan bir sesle açtı. Yanımda gerildiğini hissedince, Blakely olmalı diye düşündüm. Görüşme sadece birkaç saniye sürdü.

Bana, "Adamımız," dedi. "Benimle buluşmak istiyor. Şimdi."

"Hepsi bu mu? Kulağa fazla kolay geliyor."

Patch gözlerini gözlerime dikince, daha fazlasının olduğunu anladım. İfadesini tam olarak anlayamıyordum ama bana bakışında içimde endişe kabarcıklarının belirmesine neden olan bir şeyler vardı. "Ona bıçağı verirsek, bize panzehiri verecek."

"Ne panzehiri?" dedim.

"Seni bıçaklayarak vücuduna bir mikrop sokmuş. Ne olduğunu söylemedi. Sadece panzehiri yakında almazsan..." Durup yutkundu. "Pişman olacağını söyledi. İkimizin de pişman olacağını."

17

"Blöf yapıyor. Bu bir tuzak. Akıllıca hareket edemeyelim diye, bizi içime yerleştirdiği bu mikrop her neyse onunla ilgili paniğe sokmaya çalışıyor." Yataktan fırladım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. "Ah, adam iyi. Hem de çok iyi. Onu arayalım ve şeytan hilesini artık kullanmayacağına yemin ederse bıçağı iade edeceğimizi söyleyelim derim."

Patch usulca, "Ya yalan söylemiyorsa?" dedi.

Bunu düşünmek istemiyordum. Çünkü düşünürsem, doğrudan Blakely'nin avucuna düşerdim. Daha ikna edici bir sesle, "Yalan söylüyor," dedim. "Hank'in himayesi altındaydı ve Hank'in iyi olduğu bir konu varsa, o da yalan söylemektir. Bu ahlaksızlığın bulaştığından eminim. Onu ara. Anlaşma yapmayacağımızı söyle. Yaramın iyileştiğini ve kötü bir şey olsa, çoktan anlamış olacağımızı söyle."

"Burada şeytan hilesinden bahsediyoruz. Kuralına göre oynamaz." Patch'in sözlerinin altında hem sıkıntı hem de endişe vardı. "Varsayımlarda bulunabileceğimizi sanmıyorum. Ya da sözlerini hafife alabileceğimizi. Arıca sana zarar verecek bir şey yapmışsa, Melek..." Çenesindeki bir kas gerilince tam da Blakely'nin istediği şeyi yapıyor olmasından korktum. Aklıyla değil, öfkesiyle düşünüyordu.

"Bekleyelim. Yanılıyorsak, ki yanıldığımızı sanmıyorum ama eğer yanılıyorsak Blakely bıçağı bundan iki, dört ya da altı gün sonra

da geri isteyecektir. Kartlar bizim elimizde. Eğer beni gerçekten zehirlediğinden şüphelenirsek onu ararız. Bıçağa ihtiyacı olduğu için bizimle her durumda buluşacaktır. Kaybedecek bir şeyimiz yok."

Patch ikna olmuşa benzemiyordu. "Panzehire çok yakında ihtiyaç duyacağını söyledi."

"*Yakında* kelimesinin ne kadar muğlak olduğuna dikkatini çekerim. Gerçeği söylüyor olsaydı, zaman konusunda daha net olurdu." Gözü pekliğim rol değildi. İçimde, Blakely'nin dürüst davrandığına dair en ufak bir his yoktu. Yaram iyileşmişti ve kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bana hastalık falan bulaştırmamıştı. Bu numarayı yutmayacaktım ve Patch'in bu kadar temkinli ve kanmaya açık olması beni bunaltıyordu. Orijinal plana sadık kalmak istiyordum. Blakely'yi zora koşacak ve şeytan hilesi üretimini sonlandıracaktık. "Bir buluşma noktası belirtti mi? Değiş tokuşu nerede yapmak istedi?"

Patch sakin ve ölçülü bir sesle, "Sana söylemeyeceğim," dedi.

Kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum. "Efendim? Sen ne dedin?"

Patch yanıma geldi ve elini enseme yerleştirdi. İfadesi kararlıydı. Ciddiydi ve bu bilgiyi benden saklamak niyetindeydi. Yüzüme bir tokat indirse de olurdu. İhaneti o kadar can acıtıcıydı. Bu konuda bana karşı geldiğine inanamıyordum. Konuşamayacak kadar hiddetlenerek dönmeye yeltendim ama beni bileğimden yakaladı.

"Fikrine saygı duyuyorum ama ben daha uzun süredir bu işin içindeyim," derken sesi alçak, ciddi ve içtendi.

"Bana patronluk taslama."

"Blakely iyi bir adam değil."

Öfkeli bir sesle, "İpucu için teşekkürler," dedim.

"Seni zehirlemesine şaşırmam. İçinde dürüstlük ya da insanlıktan eser kalmayacak kadar uzun süredir şeytan hileleriyle uğraşıyor. Bu

iş kalbini taşlaştırmış ve aklına şeytani, kötücül ve korkunç fikirler sokmuş. Boş tehditler savurduğunu sanmıyorum. Sesi samimiydi. Dile getirdiği her tehdidi yerine getirecek kadar ciddi görünüyordu. Bu akşam onunla buluşmazsam panzehiri çöpe atar. Bize nasıl bir adam olduğunu göstermekten çekinmiyor."

"O zaman biz de ona kim olduğumuzu gösterelim. Bana nerede buluşmak istediğini söyle. Gidip onu yakalayalım ve sorguya çekelim," diye meydan okudum. Saate baktım. Patch konuşmayı bitireli beş dakika olmuştu. Blakely bütün gece beklemezdi. Yola koyulmalıydık, zaman kaybediyorduk.

"Bu akşam Blakely'yle buluşmuyorsun. Nokta," dedi Patch.

Bu konuda sinir bozacak kadar baskın olmasından nefret ediyordum. Onunla eşit söz hakkım vardı ama beni bir kenara itiyordu. Görüşümü önemsemiyordu. "Onu yakalama şansımızı kaçıracağız!" diye itiraz ettim.

"Ben değiş tokuşu yapacağım, sen burada kalacaksın."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? İpleri onun eline bırakıyorsun. Sana ne oldu böyle?"

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Belli olduğunu sanıyordum, Melek. Sağlığın cevap almaktan çok daha önemli. Blakely'yi ele geçirebileceğimiz başka zamanlar olacak."

Ağzım açık kalmıştı. Başımı iki yana salladım. "Bu evden bensiz çıkarsan, seninle asla konuşmam." Güçlü bir tehditti ama ciddi olduğuma inanıyordum. Patch bundan böyle takım olacağımıza söz vermişti. Beni şimdi dışarıda bırakırsa bunu bir ihanet olarak görürdüm. Şu anda benim üzerime düşemeyeceği kadar çok şey yaşamıştık birlikte.

"Blakely zaten gergin. Tuhaf gelen bir şey olursa kaçacaktır ve panzehir de onunla gider. Benimle yalnız buluşmak istediğini söyledi ve ben de bu isteğine saygı göstereceğim."

Hararetle başımı salladım. "Bunu Blakely konusuna dönüştürme. Bu bizimle ilgili. Artık bir takım olacağımızı söylemiştin. Konu bizim ne istediğimiz, onun ne istediği değil."

Yatak odamın kapısı vurulunca, "*Ne?*" diye çıkıştım.

Marcie kapıyı itti ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapıda dikildi. Eski, bol bir tişört ve *hozer* giymişti. Marcie için hayal ettiğim yatak kılığı bu değildi. Ben daha fazla pembe, daha fazla dantel ve daha fazla ten bekliyordum.

Gözlerini uykuyla ovalarken, "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu. "Sesin koridorun ucuna kadar geliyor."

Dikkatimi Patch'e çevirdim ama odada sadece Marcie ve ben kalmıştık. Patch gitmişti.

Yatağımdan bir yastık kapıp duvara çarptım.

Pazar sabahı midemi kazıyan, tuhaf bir açlıkla uyandım. Kendimi yataktan zorla kaldırdım, banyo tasını pas geçtim ve doğrudan mutfağa yöneldim. Buzdolabını açıp rafları aç gözlerle süzdüm. Süt, meyve, akşamda kalma biftek. Salata, peynir dilimleri ve jöleli salata. Hiçbiri cazip olmanın yakınından bile geçemiyordu ama midem açlık sancısıyla kasılıyordu. Kafamı kilere uzatıp rafları taradım ama gördüklerimin hiçbiri polyester çiğnemekten daha çekici değildi. Açıklanamayan açlığım, yiyecek bulamayınca daha da yoğunlaştı ve midem bulanmaya başladı.

Dışarısı henüz karanlıktı ve saat sabahın beşi olduğu için kendimi tekrar yatağa sürükledim. Acılarımı yemekle geçiremiyorsam, uyuyarak savuştururdum. Asıl sorun, başım dönme dolaba binmişim gibi dönüyordu. Dilim susuzluktan kurumuş ve şişmişti ama su gibi yavan bir şey içme düşüncesi bile içimin kalkması için yeterliydi. Kısa bir an burnun biçaklanmanın artçı etkisi olabileceğini düşündüm ama fazla kafa yoramayacak kadar rahatsızdım.

Bunu izleyen birkaç dakikayı yatakta dönerek ve rahatlamak için çarşaftaki en serin yeri arayarak geçirdim, ardından kadifemsi bir ses kulağıma fısıldadı: "Bil bakalım saat kaç?"

Samimi bir şekilde inledim. "Bugün antrenmana çıkamam, Dante. Hastayım."

"Kitaptaki en eski bahane. Şimdi yataktan çıkıyorsun," diyerek ayağımı çekti.

Başım yatağın yan tarafından sarktı. Ayakkabılarını süzdüm. "Ayağına kusarsam bana inanır mısın?"

"Kolay kolay tiksinmem. Beş dakika içinde dışarıda olmanı istiyorum. Geç kalırsan, telafi etmen gerekir. Geç kalacağın her dakika için fazladan 8 kilometre adil olur sanırım."

Dante çıktı. Kendimi yataktan dışarı sürüklemem için kalan bütün motivasyonumu kullanmam gerekti. Ayakkabılarımı ağır ağır bağladım ve üzerime saldıran açlığa ve baş dönmesine aynı anda savaş açtım.

Araç girişine ulaşınca, Dante, "Antrenmana başlamadan önce bir güncelleme yapacağım," dedi. "Teğmen olarak ilk görevlerimden biri, birliklerimize subay atamaktı. Umarım onaylarsın." Cevabımı beklemeden devam etti: "Antrenmanlarımız iyi gidiyor. Bedeninin ele geçirilmesine karşı birtakım tekniklere ve hem savunma hem de saldırı tekniği olarak zihinle oynama yöntemlerine ve sıkı fiziksel eğitime odaklandık. En büyük zaafımız casus bulma. İyi bilgi kaynakları geliştirmemiz gerek. Kovulmuş meleklerin ne planladıklarını öğrenmeliyiz ama şu ana kadar başarılı olduğumuz pek sayılmaz." Bana beklentiyle bakıyordu.

"Ah... tamam. Bunu öğrendiğim iyi oldu. Bir şeyler düşünürüm."

"Senin Patch'e rica etmeni öneriyorum."

"Bizim için casusluk yapmasını mı?"

"İlişkinizi lehine kullan. Kovulmuş meleklerin zayıf noktaları hakkında bilgi sahibi olabilir. Hangi kovulmuş meleklerin daha kolay devrileceğini bilebilir."

"Patch'i kullanmayacağım. Sana daha önce de söyledim: Patch savaşın dışında kalıyor. Kovulmuş meleklerin tarafını seçmedi. Nefiller için casusluk yapmasını istemeyeceğim," derken sesim buz gibiydi. "Bu olaya girmeyecek."

Dante başını eğdi. "Anlaşıldı. Sorduğumu unut. Standart ısınma. On beş kilometre. İkinci yarıda kendini zorla. Terlemeni istiyorum."

Cılız bir sesle itiraz ettim: "Dante..."

"Seni uyardığım ekstra kilometreler... bahaneler için de geçerli."

Yap bitsin, diyerek kendimi teşvik etmeye çalıştım. *Uyumak için önünde koca bir gün var. Ve yemek, yemek, yemek için.*

Dante beni fena yordu. On beş kilometrenin sonunda, boyumun iki katı yüksekliğinde kayaların üstünden sıçrama çalışması yaptım. Sonra dik hendekleri koşarak tırmandım. Ardından daha önce çalıştığımız konuların, özellikle de zihinle oynama olayının üstünden geçtik.

Nihayet ikinci saatin sonunda, "Bugünlük bu kadar," dedi. "Evin yolunu bulabilecek misin?"

Ormanın bir hayli içine girmiştik ama doğan güneşten hangi yönün doğu olduğunu kestirebiliyordum ve yolu tek başıma bulmak konusunda kendime güveniyordum. "Benim için endişelenme," dedim ve yanından ayrıldım.

Çiftlik evine giderken, eşyalarımızı –ısınmadan sonra çıkardığım rüzgârlığımı ve Dante'nin lacivert spor çantasını– bıraktığımız kaya çıkıntısını buldum. Her gün çantayı yanında taşıyor ve ormanın içine kadar kilometrelerce taşıyordu, çanta hem ağır hem de gereksiz olmalıydı. Şu ana dek bir kez bile açmamıştı. En azından benim

yanımda. Çantanın içinde beni çalıştırma adı altında kullanabileceği çeşitli işkence aletleri olabilirdi ama yedek kıyafet ve ayakkabı içeriyor olması daha olasıydı. Belki de içinde, sonsuza dek dalga geçebileceğim beyaz bir tayt ya da penguen baskılı bir *boxer* şort vardı. Hatta belki böyle bir şeyi yakındaki bir ağaca asabilirdim. Ortalıkta görecek kimse yoktu ama benim gördüğümü bilmesi bile utanması için yeterli olurdu.

Sinsi bir gülümsemeyle, fermuarı birkaç santim açtım. İçinde yan yana sıralanmış buz mavisi içecek şişelerini gördüğüm anda midemdeki sancılar arttı. Açlık canlı bir yaratık gibi içimi tırmalıyordu.

Bastırılamaz bir ihtiyaç, beni içimde patlamakla tehdit ediyordu. Kulaklarımda tiz bir çığlık uğuldadı. İçeceğin güçlü tadını anında anımsadım. Berbattı ama içmeye değerdi. Bana verdiği gücü hatırlamıştım. Dengemi sağlamakta güçlük çekiyordum; o durdurulamaz sersemliği yeniden yaşama ihtiyacı her yanımı sarmıştı. Roket gibi sıçrayışlar, boy ölçüşülmez sürat, çeviklik. Nabzım baş döndürücüydü; ihtiyaçla zonkluyor, zonkluyordu. Görüşüm bulanıklaştı, dizlerimin bağı çözüldü. Tek bir yudumla gelecek rahatlamanın tadını neredeyse alır gibiydim.

Şişeleri hızla saydım. On beş. Biri eksilse, Dante'nin farkına varması imkânsızdı. Çalmanın kötü bir şey olduğunu biliyordum. Tıpkı şeytan hilesinin bana iyi gelmeyeceğini bildiğim gibi. Ama bunlar zihnimin gerisinde süzülen sıkıcı argümanlardan ibaretti. Yanlış dozda alınan reçeteli ilaçların da iyi olmadığı ama bazen ihtiyaç duyulduğu görüşüne tutundum. Tıpkı şeytan hilesinin tadına ihtiyaç duymam gibi.

Şeytan hilesi. Bana vereceği güç duygusuna kendimi öyle büyük bir açlıkla kaptırmıştım ki doğru dürüst düşünemiyordum bile. Ani bir düşünce her yanımı sarmıştı. İçmezsem ölebilirdim; duyduğum

ihtiyaç o kadar kuvvetliydi. Onun için her şeyi yapardım. Yine yenilmez ve dokunulmaz hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ne yaptığımı anlamadan şişelerden birini aldım. Elimin altında serin ve güven vericiydi. Daha bir yudum bile almadan zihnim açılmaya başlamıştı. Artık başım dönmüyordu ve birazdan açlığım da kalmayacaktı.

Şişe en başından beri orada olması gerekiyormuş gibi elime tam oturmuştu. Dante bu şişeyi almamı istemişti. Ne de olsa bana kaç kez içirmeye uğramıştı... Hem bir sonraki içeceğin müesseseden olduğunu söylememiş miydi?

Tek bir şişe alacaktım ve yetecekti. Vücuduma dolan gücün ani hücumunu bir kez daha hissedecek ve doyuma ulaşacaktım.

Sadece bir kez daha.

18

Gözlerim kapının aniden vurulmasıyla açıldı. Yön duygumu kaybetmiş halde hızla doğruldum. Yatak odamın penceresinden süzülen güneş ışıklarına bakılırsa artık sabah değil, öğlendi. Tenim terden ıslaktı, çarşaflar bacaklarıma dolanmıştı. Baş ucu komodinimin üzerinde, yan devrilmiş boş şişe duruyordu.

Hafızam hızla canlandı.

Şişenin kapağını açmak için kendimi odama zor atmıştım. Kapağı bir kenara fırlatıp içeceği saniyeler içinde tüketmiştim. Sıvı gırtlağımı tıkarken, boğulur gibi hissederek öksürüp tıksırmıştım ama ne kadar çabuk içersem o kadar çabuk geçeceğini biliyordum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir adrenalin hücumunun bütün içimi kapladığını ve duyularımı canlandırdığını fark etmiştim. Dışarı koşmak, zıplayıp atlayarak ve yoluma çıkan her şeyden kaçınarak bedenimi son raddeye kadar zorlama isteğiyle dolmuştum. Uçmak gibi ama çok daha iyisiydi.

Ve sonra bu isteğin parlaması kadar büyük bir hızla çökmüştüm. Yatağa düşüşümü hatırlamıyordum bile.

Annem kapıdan, "Uyan artık, uykucu," diye seslendi. "Hafta sonu olduğunu biliyorum ama bütün günü uyuyarak tüketme. Saat on biri çoktan geçti."

On bir mi? *Dört* saattir baygın olabilir miydim?

"Hemen geliyorum," diye cevap verirken, bedenim şeytan hilesinin yan etkisi olması gereken bir şey yüzünden titriyordu. Çok fazla sıvıyı çok hızlı tüketmiştim. Vücudumun bu kadar uzun süre bilinç dışı kalmasını ve içimde zonklayan o farklı ve gergin hissi ancak bu izah edebilirdi.

Şeytan hilesini Dante'den çaldığıma inanamıyordum. Daha kötüsü, içtiğime inanamıyordum. Kendimden utanıyordum. Düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım ama işe nereden başlayacağımı bilemiyordum. Dante'ye nasıl söyleyebilirdim? Zaten bir insan soylu kadar çelimsiz olduğumu düşünüyordu ve iştahımı kontrol edememem, onu sadece haklı kılardı.

Ondan istememem yeterliydi ama çalmaktan *keyif aldığımı* idrak etmem beni telaşlandırmıştı. Kötü bir şey yapmanın ve çaktırmadan sıvışmanın kendince bir hazzı vardı. Tıpkı şeytan hilesinden aşırı miktarda tüketmenin ve hepsini hemen ve paylara ayırmadan içmenin de bir hazzı olduğu gibi.

Bu berbat düşüncelere nasıl kapılmıştım? Kendime bu şekilde davranma özgürlüğünü nasıl vermiştim? Bu, ben değildim.

Bu sabahın şeytan hilesini son kullanışım olacağına yemin ederek, şişeyi çöp sepetinin dibine gömdüm ve bu olayı zihnimden silmeye çalıştım.

Bu saatte kahvaltımı tek başıma edeceğimi zannederken Marcie'yi mutfak masasının başında bir telefon listesinin üstünden geçerken buldum. "Bütün sabah insanları Cadılar Günü partisine davet ettim," diye açıkladı. "İstediğin anda sen de katılabilirsin."

"Davetiyeleri postayla göndereceğini sanmıştım."

"Fazla zamanım yok. Parti perşembe."

"Hafta içi mi? Cuma gecesi çuvala mı girdi?"

"Futbol maçı." Yüzüm şaşkınlığımı ele vermiş olmalıydı çünkü açıklamaya girişti. "Arkadaşlarımın tamamı ya maçta oynuyor ya da amigoluk yapıyor olacak. Ayrıca deplasman maçı olduğu için maçtan sonra da davet edemeyiz."

Hafta içi parti verdiğimize inanamayarak, "Ya cumartesi?" dedim. Annem asla kabul etmezdi. Gerçi bugünlerde Marcie onu her şeye ikna etmenin bir yolunu buluyordu.

Son noktayı koyan bir tonlamayla, "Cumartesi annemle babamın evlilik yıldönümüydü. Cumartesi yapmıyoruz," dedi ve telefon listesini önüme itti. "Bütün işi ben yapıyorum ve gerçekten sinirlerim bozulmaya başladı."

"Ben partiyle alakam olsun istemiyorum," diye hatırlattım.

"Kavalyen olmadığı için huysuzluk ediyorsun."

Haklıydı. Kavalyem yoktu. Patch'i getirmekten bahsetmiştim ama bunun için, dün gece Blakely'yle buluşmasını affetmem gerekecekti. Olanlar hafızamda hızla canlanıverdi. Dün geceki uykum, bu sabah Dante'yle yaptığım antrenman ve sonrasında saatler boyunca baygın yatmam arasında telefonumdaki mesajları kontrol etmeyi tamamen unutmuştum.

Kapı zili çalınca, Marcie ayağa fırladı. "Ben bakarım."

Ona, "Burada yaşıyormuşsun gibi davranmaktan vazgeç!" diye bağırmak istedim ama yanından sıkışarak geçtim ve basamakları ikişer ikişer çıkarak odama gittim. Çantam dolap kapağında asılıydı; telefonumu bulana dek içini dışına çıkardım.

Derin bir nefes aldım. Hiç mesaj yoktu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama endişelenmem gerekip gerekmediğinden de emin değildim. Ya Blakely, Patch'e pusu kurmuşsa? Ya da sessizliğinin tek nedeni dün gece kötü ayrılmamızsa? Kızdığım zaman yalnız kalmak isterdim ve Patch bunu iyi bilirdi.

Ona hızlı bir mesaj gönderdim. KONUŞABİLİR MİYİZ?

Alt kattan, Marcie'nin hararetli bir tartışmaya girdiğini duyabiliyordum. "Gidip çağıracağımı söyledim. Burada beklemelisin. Hey! Davet edilmeden içeri dalamazsın!"

Vee, "Kim demiş?" diye çıkıştı ve hemen ardından merdivenlerden çıktığını duydum.

İkisiyle odamın önündeki holde karşılaştım. "Neler oluyor?"

"Şişko arkadaşın davet edilmeden, dirsek darbeleriyle içeri daldı," dedi Marcie.

"Sıska inek, buranın sahibi oymuş gibi davranıyor," dedi Vee. "Burada ne işi var?"

Marcie, "Ben artık burada yaşıyorum," dedi.

Vee bir kahkaha attı. Marcie'ye parmağını sallayarak, "Komik olmaya bayılıyorsun, değil mi?" dedi.

Marcie çenesini havaya kaldırdı. "Burada yaşıyorum. Durma. Nora'ya sor."

Vee bana bakınca iç geçirdim. "Sadece geçici bir süreliğine."

Vee görünmez bir yumruk yemiş gibi topuklarının üstünde sallandı. "Marcie? Burada mı yaşıyor? Herkes aklını kaçırmış gibi hisseden bir tek ben miyim?"

"Annemin fikriydi," dedim.

Marcie, "Fikir benim ve annemindi ama Bayan Grey de kabul etti," diye düzeltti.

Vee daha fazla soru soramadan, onu dirseğinden tutup yatak odama çektim. Marcie de öne doğru bir hamle yaptı ama kapıyı suratına kapattım. Medeni olmak için elimden geleni yapıyordum ama onu Vee'yle özel bir konuşmaya dâhil etmek, nezaket fikrini fazla ileri götürmek demekti.

Vee sesini alçaltmaya bile zahmet etmeden, "Gerçekte neden burada?" diye sordu.

"Uzun hikâye. Kısaca… burada ne aradığını ben de bilmiyorum." Kaçamak ama aynı zamanda dürüst bir cevaptı. Marcie'nin burada ne aradığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Annem Hank'in metresiydi, ben aşk çocuklarıydım ve aslında Marcie'nin bizimle hiçbir alakasının olmasını istememesi daha akla yatkındı.

"Tanrım, her şey açıklığa kavuştu," dedi Vee.

Dikkatini dağıtma zamanı gelmişti. "Marcie burada, çiftlik evinde bir Cadılar Bayramı partisi veriyor. Kavalye ve kostüm şart. Tema, tarihteki ünlü çiftler."

Vee olaya şüpheyle yaklaşarak, "Ve?" dedi.

"Marcie, Scott'ı ilk kendisinin kaptığını iddia ediyor."

Vee gözlerini kıstı. "Emin ol, öyledir."

"Marcie ona teklif etti ama Scott söz vermişe benzemiyordu."

Vee parmaklarını çıtlattı. "Çok geç olmadan biraz Vee sihri konuşturmanın zamanı geldi."

Cep telefonum kısa mesaj uyarısıyla çınladı. Patch'in mesajı, PANZEHRİ ALDIM. BULUŞMAMIZ GEREK, diyordu.

İyiydi. Omuzlarımdaki gerginlik çözülmüştü.

Telefonumu dikkat çekmeden cebime attım ve Vee'ye, "Annem için kuru temizlemeye uğramam ve kütüphaneden aldığım kitapları iade etmem gerek," dedim. "Ama daha sonra size uğrayabilirim."

"Ve Scott'ı o fahişeden nasıl çalacağımızın planını yaparız."

Vee'den beş dakika sonra yola çıkmak için bekleyerek, Volkswagen'imi araç yolundan çıkardım.

Patch'e, ÇİFTLİK EVİNDEN ŞİMDİ ÇIKIYORUM, diye mesaj attım. NEREDESİN?

EVE GİDİYORUM, diye cevapladı.

ORADA GÖRÜŞÜRÜZ.

Casco Körfezi'ne giderken, kendimi Patch'e söyleyeceğim şeyleri kurmaya öylesine kaptırmıştım ki göz kamaştırıcı sonbahar manzarasını neredeyse algılamıyordum bile. Güneşin altında parıldayan koyu maviliğin, dik kayalıklara çarpan ve köpüren dalgaların bile tam anlamıyla farkında değildim. Patch'in evinin önüne park edip içeri girdim. Önce ben gelmiştim; düşüncelerimi son bir kez toplamak için balkona çıktım.

Hava serin ve tuzdan yapış yapıştı. Sadece ürpertecek kadar bir esinti vardı; öfkemi ve can yakan ihanet hissini yatıştırmasını umdum. Patch'in güvenliğimi hep göz önünde tutmasını takdir ediyor, endişesinden etkileniyordum ve benim için her şeyi göze alacak bir erkek arkadaşa sahip olma şansıma nankörlük etmek istemiyordum ama anlaşma anlaşmaydı. Takım olarak hareket etmek konusunda anlaşmıştık ve o güvenimi yok saymıştı.

Garaj kapısının kayarak açıldığını ve Patch'in motorunun içeri girdiğini duydum. Birkaç saniye sonra, oturma odasında belirdi. Mesafesini korusa da gözleri hep üstümdeydi. Saçları rüzgârdan karışmıştı ve çenesinde yeni çıkan sakalların karaltısı vardı. Üzerinde onu son gördüğümde giydiği kıyafetler vardı; geceyi dışarıda geçirdiğini anladım.

"Yoğun bir gece miydi?" diye sordum.

"Aklımda çok şey vardı."

"Blakely nasıl?" sorusunu, onu affetmediğimi ya da olanları unutmadığımı gösterecek bir güceniklikle sordum.

"İlişkimizi gizli tutacağına yemin etti." Duraksadı. "Ve bana panzehri verdi."

"Mesajında da yazmıştın."

Patch iç geçirerek elini saçlarının arasına soktu. "Yani böyle mi olacak? Kızdığını anlıyorum ama bir anlığına olayları benim açımdan görmen mümkün mü? Blakely yalnız gitmemi istedi ve yanımda seninle görünürsem ne tepki vereceğine güvenemedim. Risk almaya karşı değilim ama şans açıkça karşımda olduğunda değil. Bu defa o daha güçlü konumdaydı."

"Takım olduğumuza söz vermiştin."

"Aynı zamanda seni korumak için her şeyi yapacağıma da yemin etmiştim. Senin için en iyisini istiyorum. Bu kadar basit, Melek."

"İdareyi sürekli ele alıp benim iyiliğim için olduğunu iddia edemezsin."

"İyi olduğundan emin olmak benim için senin isteklerinden daha önemli. Kavga etmek istemiyorum ama beni kötü adam olarak görmeyi kafaya koyduysan, öyle olsun. Seni kaybetmekten iyidir." Omuz silkti.

Küstahlığı karşısında ağzım açık kaldı. Gözlerimi kıstım. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Yalan söylediğimi hiç gördün mü? Hele sana olan hislerim konusunda?"

Kanepedeki çantamı kaptım. "Unut gitsin. Gidiyorum."

"Nasıl istersen. Ama panzehri içene kadar bu evden dışarıya adım atamazsın." Sözünü kanıtlamak ister gibi, kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı.

Ona dik dik bakarak, "Panzehir pekâlâ zehir olabilir," dedim.

Kafasını salladı. "Dabria analiz etti. Temiz."

Dişlerimi sıktım. Öfkemi kontrol etmem artık mümkün değildi. "Dabria'yı yanında götürdün, değil mi? Sanırım bu artık ikinizin bir takım olduğunuz anlamına geliyor," diye çıkıştım.

"Blakely'yi telaşlandırmayacak kadar uzakta ama geleceğine dair bilgileri okuyabileceği kadar yakında durdu. Orada, panzehir konusunda iş çevirdiğine dair en ufak bir iz bulamadı. Blakely dürüst bir değiş tokuş yaptı. Panzehir temiz."

Köpürerek, "Olayları benim açımdan görmeyi neden deneyemiyorsun?" dedim. "Erkek arkadaşımın eski sevgilisiyle yan yana çalışmasına tahammül etmem gerekiyor. Dabria sana hâlâ âşık ve bunu sen de biliyorsun!"

Patch bakışlarını benden bir an bile ayırmıyordu. "Ve ben de sana âşığım. Mantıksız, kıskanç ve dediğim dedik olduğun zamanlarda bile. Dabria Nefillerin zihniyle oynamak, onları yakalamak ve genel olarak Nefillerle savaşmak konusunda ciddi anlamda daha fazla tecrübeye sahip. Eninde sonunda bana güvenmeye başlaman gerekecek. Çok fazla müttefikimiz yok, bu yüzden bulabildiğimiz her tür yardımı kullanmak zorundayız. Dabria katkı sağladığı sürece, onu yanımda tutmaya niyetliyim."

Yumruklarımı öylesine sıkmıştım ki tırnaklarımın tenimi parçalama tehlikesiyle karşı karşıyaydım. "Başka bir deyişle, ben takım arkadaşın olacak kadar iyi değilim. Dabria'nın aksine benim özel güçlerim yok."

"Hiç alakası yok. Bu konuyu konuşmuştuk: Ona bir şey olması halinde bunu talihsizlik saymam. Diğer yandan, sana bir şey olursa..."

"Evet, eylemlerin her şeyi ortaya koyuyor." Kırgın, öfkeli ve Patch'e beni hafife aldığını göstermekte kararlıydım ve bütün bunlar bir sonraki şaşırtıcı açıklamama temel oluşturdu. "Kovulmuş meleklerle savaşlarında Nefiller ordusuna liderlik yapacağım. Yapılacak en doğru şey bu. Baş meleklerle daha sonra uğraşırım. Ya onlardan korkarak yaşarım ya da Nefiller için en doğrusu olduğunu bildiğim şeyi yaparım. Tek bir Nefil'in daha bağlılık yemini etmesini istemiyorum. Kararımı verdim. Bu yüzden sakın beni caydırma zahmetine girme."

Patch'in siyah gözleri beni izliyordu ama tek kelime etmedi.

Sessizliğinden rahatsızlık duyarak, görüşümün haklılığını ispatlama kaygısıyla, "Bir süredir böyle hissediyorum," dedim. "Kovulmuş meleklerin, Nefillere zorbalık etmesine daha fazla izin vermeyeceğim."

Patch en sonunda sakin bir sesle, "Burada Nefillerden ve kovulmuş meleklerden mi bahsediyoruz, yoksa ikimizden mi?" diye sordu.

"Defansta oynamaktan sıkıldım. Dün kovulmuş meleklerden oluşan bir savaşçı grup peşime düştü. Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Kovulmuş melekler bizimle uğraşılmasından bıktığımızı anlamak zorunda. Bizi yeterince taciz ettiler. Ya baş melekler? Umurlarında olduğunu sanmıyorum. Olsaydı çoktan devreye girip şeytan hilesine bir son verirlerdi. Haberdar olduklarını ama görmezden geldiklerini varsaymak zorundayız."

Patch sakin duruşunda en ufak bir bozulma olmaksızın, "Dante'nin kararında bir etkisi var mı?" diye sordu.

Sorusu beni sinirlendirmişti. "Nefil ordusunun lideri benim. Kararları ben veririm."

Bir sonraki sorusunun, "Ya biz ne olacağız?" olmasını beklerken, sözleri beni şaşırttı. "Yanımda olmanı istiyorum, Nora. Seninle birlikte olmak birinci önceliğim. Nefillerle uzun zaman önce savaştım. Bu beni, hepsini geri almayı dilediğim bir şekilde biçimlendirdi. Aldatma, ucuz numaralar, hatta korkunç bir güç. Geri dönüp farklı bir yoldan yürümeyi istediğim günler oluyor. Senin de aynı pişmanlıkları yaşamanı istemiyorum. Fiziksel olarak yeterince güçlü olduğunu bilmem gerek ama burasının da düzgün işlediğini bilmeliyim." Yavaşça alnıma dokundu. Sonra yüzümü okşadı ve yanağımı avucunun içinde tuttu. "Nasıl bir işe soyunduğunu gerçekten anlıyor musun?"

Geri çekildim ama niyet ettiğim kadar sert olmamıştı. "Benim için endişelenmeyi bıraksan, buna hazır olduğumu görürdün."

Dante'yle yaptığımız antrenmanları düşündüm. Zihin oyunlarında ne kadar yetenekli olduğumu düşündüğünü. Patch'in ne kadar ilerleme kaydettiğim konusunda en ufak bir fikri yoktu. Hayal dahi edemeyeceğim kadar hızlı, güçlü ve kuvvetliydim. Ayrıca son aylarda onun dünyasında ayaklarımın üstünde durabilmemi sağlayacak kadar çok şey yaşamıştım. *Bizim* dünyamızda. Patch hoşlanmasa da, nasıl bir işe giriştiğimi biliyordum.

"Blakely'yle buluşmama engel olmuş olabilirsin ama savaşın çıkmasını engelleyemezsin," dedim. Ölümcül ve devasa bir çatışmanın kıyısındaydık. Bunu güzel göstermeye çalışmayacağım gibi, görmezden gelmeye de niyetim yoktu. Savaşmaya hazırdım. Nefillerin özgürlüğü için. Kendi özgürlüğüm için.

Patch usulca, "Buna hazır olduğunu sanıyorsun," dedi. "Savaşa atılmak ve onu ilk elden görmek bambaşka bir şeydir. Cesaretine hayranım, Melek ama bu işe sonuçları tam olarak tartmadan girdiğini söylerken dürüst davranıyorum."

"Bu işi enine boyuna düşünmediğimi mi sanıyorsun? Hank'in ordusuna liderlik etmek zorunda olan benim. Sayısız geceyi uykusuz ve enine boyuna düşünerek geçirdim."

"Orduya liderlik etmek konusunu anlıyorum ama kimse savaşmak konusunda bir şey söylemedi. Yeminini zarar görmeden de tutabilirsin. En ölümcül görevleri başkasına devret. Ordun bunun için var. *Ben* bunun için varım."

Bu tartışma beni sinirlendirmeye başlıyordu. "Beni sürekli koruyamazsın, Patch. Düşünceni takdir ediyorum ama ben artık bir Nefil'im. Ölümsüzüm ve korumana daha az ihtiyaç duyuyorum. Kovulmuş meleklerin, baş meleklerin ve Nefillerin hedefiyim ve bu konuda elimden bir şey gelmiyor. Savaşmayı öğrenmek dışında."

Gözleri berrak, sesi sabitti ama bu serinkanlı görüntünün altında yatan hüznü hissetmiştim. "Sen güçlü bir kızsın ve benimsin.

Ama güç her zaman kaba kuvvet demek değildir. Savaşçı olmak için birilerinin canına okuman gerekmez. Şiddet güce denk değildir. Orduna liderlik et. Bütün bunların daha iyi bir çözümü var. Savaş hiçbir şeyi çözmeyecek, iki dünyayı birbirinden tamamen ayıracak ve insan soylular da dâhil olmak üzere kayıplar verilecek. Bu savaşın kahramanca bir yanı yok. Senin ya da benim daha önce hiç görmediğimiz bir yıkıma neden olacak."

Yutkundum. Patch neden hep çelişkilerimi daha da güçlendiren şeyler söylüyordu ki? Bunları içtenlikle mi söylüyordu yoksa beni savaş alanından uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Niyetlerine güvenmek istiyordum. Şiddet her zaman çözüm değildi. Aslında çoğu zaman değildi. Bunu biliyordum ama Dante'nin bakış açısını da anlıyordum. Karşı koymam gerekiyordu. Güçsüz görünürsem, bu sırtıma daha büyük bir hedef tahtasının asılmasından başka bir işe yaramazdı. Zorlu olduğumu ve misilleme yapacağımı göstermem şarttı. Yakın gelecekte fiziksel güç, karakter gücünden daha önemli görünüyordu.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve sıkıcı bir ağrı gibi baş göstermiş olan endişemi gidermeye çalıştım. "Bunu şu anda konuşmak istemiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı? Zor bir sabah geçirdim ve bu meseleyle kendimi daha iyi hissettiğimde uğraşacağım."

Patch ikna olmuşa benzemiyordu ama konu hakkında daha fazla konuşmadı.

Bitkin bir sesle, "Seni daha sonra ararım," dedim.

Cebinden içinde süt beyazı bir sıvının olduğu bir ilaç şişesi çıkarıp bana uzattı. "Panzehir."

Kendimi tartışmamıza o kadar kaptırmıştım ki panzehri tamamen unutmuştum. Şişeyi şüpheyle süzdüm.

"Blakely'ye seni yaraladığı bıçağın, şu ana dek geliştirdiği en güçlü prototip olduğunu söyletmeyi başardım. Bünyene, Dante'nin

içeceğindekinin yirmi katı şeytan hilesi zerk etmiş. Bu yüzden panzehre ihtiyacın var. İçmezsen şeytan hilesine, kırılmaz bir bağımlılık geliştireceksin. Yüksek dozda alınınca belli şeytan hilesi türleri seni içten içe çürütebilirmiş. Diğer öldürücü ilaçlar gibi beynini süngere dönüştürebilirmiş."

Patch'in sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu sabah şeytan hilesine karşı doymak bilmeyen bir iştahla uyanmamın sebebi Blakely'nin ona yemekten, içmekten ve hatta nefes almaktan bile daha çok istek duymama neden olması mıydı?

Her gün o açlıkla kıvranarak uyanma düşüncesi damarlarıma korkunç bir utanç hissinin yayılmasına neden olmuştu. Riskin ne kadar büyük olduğunu fark edememiştim. Beklenmedik bir şekilde kendimi panzehri aldığı için Patch'e minnet duyarken buldum. O önüne geçilmez ihtiyacı bir daha hissetmemek için ne gerekiyorsa yapardım.

Şişenin tıpasını açtım. "Bu şeyi içmeden önce bilmem gereken başka bir şey var mı?" Şişeyi burnumun dibinde dolaştırdım. Kokusuzdu.

"Son yirmi dört saatte vücuduna şeytan hilesi girdiyse işe yaramazmış ama bu kısmı sorun değil. Blakely seni bıçaklayalı bir günden fazla oldu."

Durduğumda, şişe ağzıma sadece birkaç santim mesafedeydi. Daha bu sabah koca bir şişe şeytan hilesi tüketmiştim. Panzehri şimdi alırsam hiçbir işe yaramazdı. Şeytan hilesine bağımlılığım sürerdi.

"Burnunu tıka, başını arkaya yatır. Tadı şeytan hilesinden daha kötü olamaz," dedi Patch.

Patch'e Dante'den çaldığım şişeden bahsetmek istedim. Kendimi açıklamak. Beni suçlamazdı. Bu Blakely'nin kabahatiydi. Nedeni şeytan hilesiydi. Koca bir şişeyi mideye indirmiştim ve ihtiyaç gözümü kararttığı için fazla seçeneğim yoktu.

Her şeyi itiraf etmek üzere ağzımı açtım ama bir şey beni durdurdu. İçime yerleşmiş derin, karanlık bir ses, şeytan hilesinden kurtulmak istemediğimi söylüyordu. Henüz değil. Beraberinde getirdiği kudreti kaybedemezdim; hele savaşın kıyısındayken. O güçleri her ihtimale karşılık yakınımda tutmalıydım. Mesele şeytan hilesi değildi. Kendimi korumaktı.

İşte o anda korkunç istek tekrar başladı. Tenimi yakıyor, ağzımı sulandırıyor ve açlıkla sarsılmama neden oluyordu. Duyguları bir kenara ittim ve bunu yapabildiğim için kendimle gurur duydum. Bu sabahki gibi teslim olmayacaktım. Şeytan hilesini sadece gerçekten çok ihtiyaç duyduğumda çalıp içecektim ve panzehri, alışkanlığı istediğim anda kırabilmek için her zaman yanımda taşıyacaktım. Kendi şartlarıma göre... Bu meselede bir seçme hakkım olmalıydı. Kontrol bendeydi.

Sonra hayal dahi etmeyeceğim bir şey yaptım. Dürtü bilincime saldırdı ve düşünmeden hareket ettim. Gözlerimi kısacık birkaç saniye için Patch'inkilere kilitledim ve bütün zihin enerjimi toplayarak, içimde dizginlerinden boşanmış büyük ve doğal bir güç gibi esnemesine izin vererek zihin oyunuyla panzehri içtiğimi sanmasını sağladım.

Zihnine, *Nora panzehiri içti,* diye fısıldarken, yanına yalanımı destekleyen bir görüntü yerleştirdim. *Son damlasına kadar.*

Sonra da şişeyi cebime yerleştirdim. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti.

19

Patch'in evinden, midemdeki kısmen suçluluk, kısmen mide bulantısına benzeyen şiddetli açlık duygusuyla savaşarak çıktım. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. Ya da gözümün böyle döndüğü bir anı.

Midem açlık sancılarıyla âdeta kasılıyordu. Sancılar o kadar keskindi ki direksiyon başında neredeyse iki büklüm olmuştum. Bir avuç çivi yutmuşum ve çiviler midemi deliyormuş gibiydi. Organlarım büzüşüyormuş gibi tuhaf bir his yaşıyordum. Hemen arkasından, içime korku salan, acaba vücudum beslenmek için kendi kendini mi yiyecek sorusu geldi.

Ama ihtiyaç duyduğum yemek değildi.

Kenara çekip Scott'ı aradım. "Dante'nin adresine ihtiyacım var."

"Evine hiç gitmedin mi? Sen kız arkadaşı değil misin?"

Konuyu dağıtması sinirimi bozuyordu. Dante'nin adresine ihtiyacım vardı ve sohbet edecek zamanım yoktu. "Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Tarifi mesajla atarım. Bir sorun mu var? Sesin gergin geliyor. Birkaç gündür böyle."

"Ben iyiyim," dedim ve telefonu kapatıp koltuğa yığıldım. Dudağımın üstü boncuk boncuk terlemişti. Direksiyonu sıkıca tuttum

ve gırtlağıma yapışıp beni âdeta sarsan yoğun isteği savuşturmaya çalıştım. Düşüncelerim tek bir kelimeye mıhlanmıştı: Şeytan hilesi. Bu ayartıcı isteği bastırmaya çalıştım. Şeytan hilesinden bu sabah içmiştim. Koca bir şişe. Bu isteği yenebilirdim. Şeytan hilesine ne zaman ihtiyaç duyacağıma ben karar verecektim. Ne zaman ve ne kadar ihtiyaç duyduğuma.

İğne gibi batan ter taneleri sırtıma da ulaşmıştı ve tişörtümün altından minik oluklar halinde ter süzülüyordu. Bacaklarımın ısınan ve ter içinde kalan üst kısmı koltuk minderlerine yapışmış gibiydi. Ekim ayında olmamıza rağmen klimayı sonuna kadar açtım.

Direksiyonu yola kırdım ama yanımdan geçen bir aracın kornasıyla ani fren yapmak zorunda kaldım. Beyaz bir minivan yanımdan hızla geçip gitti; şoförü bana camdan bir el hareketi çekti.

Kendi kendime, *toparlan,* dedim. *Dikkatini topla.*

Zihnimi arındıran birkaç derin nefesin ardından, Dante'nin evinin tarifini cep telefonuma girdim. Haritayı inceledim, alaycı bir gülüşün ardından bir U dönüşü yaptım. Görünüşe bakılırsa Dante, Patch'in evine beş kilometreden kısa bir mesafede oturuyordu.

On dakika sonra, gür ağaçların üzerini kapladığı yoldan geçmiş, taş bir köprüyü arkada bırakıp Volkswagen'i, iki tarafına ağaçların sıralandığı eski moda, kavisli bir sokağa park etmiştim. Evler ağırlıklı olarak Victoria tarzı, dik ve yüksek çatılı, süslü püslü ve beyaz renkteydi. Hepsi gösterişli ve abartılıydı. Dante'nin yuvarlak parmaklılar, kuleler ve sivri bir çatıdan ibaret evini –Shore Yolu, 12 Numara'daki ev– hemen tanıdım. Kırmızıya boyalı kapının büyük, pirinç bir tokmağı vardı. Tokmağı es geçtim ve doğrudan zile uzanıp aralıksız bastım. Bir an önce açmazsa…

Dante kapıyı araladığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Burayı nasıl buldun?"

"Scott."

Kaşlarını çattı. "İnsanların beklenmedik bir anda kapımda bitmesinden hoşlanmam. Çok fazla gelen giden şüphe uyandırıyor. Meraklı komşularım var."

"Önemliydi."

Çenesiyle yoldaki arabamı işaret etti. "Kullandığın o hurda yığını insanın göz zevkini bozuyor."

Zekice atışacak havada değildim. Şeytan hilesini sistemime hemen sokmazsam –sadece birkaç damla– dörtnala atan kalbim göğsümden fırlayacaktı. Şu anda bile kalbim gümbür gümbür atıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Son bir saati dik bir yokuştan yukarı koşarak geçirmiş de olabilirdim; o kadar gergindim.

"Fikrimi değiştirdim. Şeytan hilesi istiyorum," dedim. "Destek olarak." Ve ekledim: "Benden sayıca fazla düşmanla karşı karşıya kalmam ve ihtiyaç duymam ihtimaline karşılık." Akıl yürütme biçimimin kulağa uyduruk gelip gelmediğini anlayacak kadar odaklanamıyordum. Görüşüm kırmızı beneklerle kaplıydı. Fena halde alnımı silmek istiyordum ama dikkatimi aşırı terlememe çekmek de istemiyordum.

Dante bana tam olarak anlayamadığım, sorgulayıcı bir ifadeyle baktı ve beni içeri aldı. Holde durdum. Bakışlarım hızla tertemiz beyaz duvarlarda ve el yapımı oryantal halılarda dolaştı. Bir koridor arka taraftaki mutfağa açılıyordu. Salon solumda kalıyordu. Sağ tarafımda ise görüşümdeki beneklerle aynı kan kırmızısına boyalı bir yemek odası vardı. Görebildiğim kadarıyla, evdeki bütün mobilyalar antikaydı. Tavanda kristal taşlı bir avize asılıydı.

Hızla atan nabzım ve seğiren uzuvlarıma rağmen, "Hoş," demeyi başardım.

"Ev arkadaşlarımındı. Vasiyetlerinde bana bıraktılar."

"Ölmelerine üzüldüm."

Dante yemek odasına girdi ve duvarların birindeki saman balyası tablosunu yana kaydırıp eski bir gizli kasayı ortaya çıkardı. Kodu girip kapağı açtı.

"Al bakalım. Yeni bir prototip. İnanılmaz konsantre, bu yüzden düşük dozlarda iç," diye uyardı. "İki şişe. Şimdi içmeye karar verirsen, iki hafta kadar idare eder."

Mavi şişeleri alırken ağzımın sulandığını gizlemeye çalışarak başımı salladım. "Dante, sana söylemek istediğim bir şey var. Nefilleri savaşta yöneteceğim. Bu yüzden bana iki şişeden fazla ayırabilirsen, çok makbule geçer." Dante'ye savaşa girme niyetimi açmayı kafaya koymuştum ama fazladan şeytan hilesi almayı umduğumu dile getirmeyi düşünmemiştim. Sinsi bir hamle gibi görünüyordu ama suçluluk hissetmeyecek kadar açtım.

Dante şaşırmış gibi, "Savaş mı?" diye tekrarladı. "Emin misin?"

"Üst düzey Nefillere, kovulmuş meleklere savaş açmak için plan yaptığımı söyleyebilirsin."

"Bu... harika bir haber." Dante elime bir şişe şeytan hilesi daha tutuştururken, şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. "Sana fikrini değiştirten ne oldu?"

"Kalbim bunun doğru olduğunu söylüyor," dedim çünkü kulağa iyi geliyordu. "Nefillere liderlik etmekle kalmıyorum. Ben bir Nefil'im."

Dante beni kapıya kadar geçirdi, Volkswagen'e kadar sakin adımlarla yürüyebilmek için bütün gücümü kullanmam gerekti. Vedamızı kısa tuttum, köşeyi döndüm ve hemen park edip şişenin kapağını çevirdim. Tam kafama dikmeye hazırlanırken, Patch'in zil tonu yerimden sıçramama ve mavi sıvıyı kucağıma sıçratmama neden oldu.

Sıvı derhal buharlaştı ve sönmüş bir kibritten yükselen duman gibi havaya karıştı. Birkaç kıymetli damlayı ziyan etmiş olmama sinirlenerek kendi kendime sövdüm.

"Alo?" dedim. Kırmızı benekler görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Seni bir başka erkeğin evinde bulmak hiç hoşuma gitmiyor, Melek."

Hemen camdan dışarı, her iki yöne baktım. Şeytan hilesini koltuğumun altına ittim. "Neredesin?"

"Üç araba geride."

Gözlerim dikiz aynasına döndü. Patch kulağında telefonla motosikletinden indi ve bana doğru yürümeye başladı. Tişörtümün yakasıyla yüzümü kuruladım.

Camımı araladım. "Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum.

"Takip cihazı."

O şeyden nefret etmeye başlıyordum.

Patch kolunu arabamın tepesine yaslayıp öne eğildi. "Shore Yolu'nda kim yaşıyor?"

"O takip cihazı bayağı kesin sonuç alıyor."

"Ben sadece en iyi olanı satın alırım."

"Shore Yolu, 12 Numara'da Dante oturuyor." Araştırmasını çoktan yapmış gibi göründüğüne göre yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Seni başka bir erkeğin evinde bulmaktan hoşlanmıyorum ama onun evinde bulmaktan nefret ediyorum." Sesi yeterince sakindi ama bir açıklama istediği her halinden belliydi.

"Yarın sabah için egzersiz saatimizi doğrulamam gerekiyordu. Buralardaydım ve uğrayıp konuşurum diye düşündüm." Yalan ağzımdan o kadar kolay çıkmıştı ki. Tek istediğim Patch'ten kurtulmaktı. Gırtlağım şeytan hilesi tadıyla doluydu. Sabırsızlıkla yutkundum.

Patch güneş gözlüğümü usulca burnumdan yukarı itti ve pencereden içeri eğilip beni öptü. "Pepper'ın şantajcısı hakkında bir iki ipucunun izini sürmeye gidiyorum. Yola çıkmadan önce benden istediğin bir şey var mı?"

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Neredeyse savunmaya geçer gibi, "Hangi konuda konuşmaya?" dedim. Şeytan hilesini biliyor olabilir miydi? Hayır, hayır. Mümkün değildi.

Beni kısa bir an süzdü. "Herhangi bir konuda."

Patch'in uzaklaşmasını bekledim ve obur yudumlar alarak kana kana içtim.

20

Perşembe akşamıyla birlikte çiftlik evi tam bir dönüşüm geçirmişti. Kırmızı, altın ve kestane rengi sonbahar yapraklarından yapılma çelenkler saçaklardan sallanıyordu. Kapının etrafını bir yığın kurumuş mısır koçanı çevreliyordu. Marcie, Maine civarındaki bütün balkabaklarını ve su kabaklarını satın almış gibiydi ve onları kaldırıma, araç girişine ve verandanın her santimetrekaresine dizmişti. Bir kısmı oyulup ürkütücü ifadelerinden mum ışığı süzülen insan suretli fenerlere dönüştürülmüştü. Kindar yarım, ona bir el işi dükkânının verandamıza kusmuş gibi göründüğünü söylemek istiyordu ama aslında iyi iş becermişti.

İçeride müzik setinden ürkütücü müzikler yükseliyordu. Mobilyaların her yanına kafatasları, yarasalar, örümcek ağları ve hayaletler saçılmıştı. Bahçede yeterince hakiki sisimiz yokmuş gibi, Marcie bir de kuru buz makinesi kiralamıştı.

Kollarımda iki kese kâğıdıyla mutfağa yürüdüm. "Ben geldim!" diye seslendim. "Plastik bardaklar, bir torba örümcek yüzüğü, iki torba buz ve biraz daha iskelet konfetisi. Tam istediğin gibi. Gazozlar hâlâ bagajda. Taşımama yardım etmeye gönüllü olan?"

Marcie kalçalarını kıvırtarak içeri girince ağzım açık kaldı. Üzerinde siyah naylon bir sütyen ve aynı renkte külotlu çoraptan başka bir şey yoktu. Kaburgaları sayılıyordu ve bacakları iki lolipop

çubuğundan farksızdı. "Gazozları dolaba, buzu dondurucuya koy ve iskelet konfetisini yemek masasının üzerine serp ama yiyeceklerin üstüne gelmesin. Şimdilik bu kadar. Bir şeye ihtiyacım olması ihtimaline karşılık fazla uzaklaşma. Kostümümü tamamlamam gerek."

"İşte bu beni rahatlattı. Bir an için sadece bunları giymeyi planlıyorsun sandım."

Marcie kafasını eğdi. "Zaten öyle. Ben kedi kadınım. Saç bandıma keçe kulaklar yapıştırmam gerek, o kadar."

"Partiye sadece sütyen mi giyeceksin? Sütyen?"

"Bu bir büstiyer."

Ah, işte bu çok iyi olacaktı. Vee'nin yorumunu sabırsızlıkla bekliyordum. "Batman kim?"

"Robert Baxler."

"Bu, Scott seni ekti demek mi oluyor?" Bu aslında bir soru değildi. Amacım sapladığım bıçağı son bir kez çevirmekti.

Marcie küçük omuzlarını kibirli bir tavırla kaldırdı. "Scott da kim?" dedi ve hızlı adımlarla üst kata çıktı.

Arkasından zafer dolu bir sesle, "Vee'yi sana tercih etti!" diye seslendim.

Marcie, "Umurumda değil," diye şakıdı. "Büyük olasılıkla onu sen zorlamışsındır. Senin söylediğin her şeyi yaptığı sır değil. Bu asır sona ermeden gazozları dolaba koy."

Göremese de dilimi çıkardım. "Biliyorsun, benim de hazırlanmam gerek!"

Saat yedide ilk misafirler geldi. Romeo ve Juliet, Kleopatra ve Markus Antonyus, Elvis ve Priscilla. Hatta ön kapıdan bir ketçap ve hardal şişesi bile girdi. Ev sahipliği rolünü oynamayı Marcie'ye bırakıp mutfağa yürüdüm ve tabağımı baharatlı yumurta, kokteyl sosisleri

ve şekerli mısırla doldurdum. Marcie'nin sonu gelmek bilmeyen parti öncesi emirleri yüzünden akşam yemeği yiyememiştim. Tabii bir de Dante'nin verdiği yeni şeytan hilesi formülü vardı. İçtikten sonra uzun saatler boyunca iştahımı kapatır gibiydi.

İçeceği paylara ayırmak konusunda iyi iş çıkarmıştım ve hâlâ birkaç gün daha yetecek içeceğim vardı. Yeni formülü ilk içmeye başladığımda yaşadığım gece terlemeleri, baş ağrıları ve umulmadık anlarda başlayan tuhaf seğirme hissi geçmiş gibiydi. Bunun bağımlılık tehlikesinin geçtiği anlamına geldiğinden emindim ve şeytan hilesini güvenli bir şekilde kullanmayı öğrenmiştim. Önemli olan, ölçülü tüketmekti. Blakely beni şeytan hilesine bağımlı kılmayı planlamış olabilirdi ama ben kendi sınırlarımı belirleyecek kadar güçlüydüm.

Şeytan hilesinin etkileri inanılmazdı. Zihinsel ve fiziksel olarak hiç bu kadar üstün hissetmemiştim. Zaman içinde bırakmam gerektiğini biliyordum ama Heşvan ve savaşın stres ile tehlikeleri üzerime üzerime gelirken, temkinli davrandığıma seviniyordum. Şüphe duyan Nefil askerlerimden saldıran olursa, bu kez hazırlıklı olacaktım.

Atıştırmalıklar ve bir kazandan servis edilen Sprite'la karnımı doyurduktan sonra, Vee ve Scott'a bakmak için dirseklerimle yolumu açarak oturma odasına geçtim. İçerisi loştu, herkes kostümlüydü ve kalabalığın içinde yüzleri seçmekte zorlanıyordum. Ayrıca misafir listesine göz atmıştım. Büyük kısmı Marcie'nin arkadaşlarından oluşuyordu.

"Kostümüne bayıldım ama senden kesinlikle şeytan olmaz."

Morticia Addams'a yan gözle baktım, kim olduğunu anlamayarak gözlerimi kıstım ve ardından gülümsedim. "Ah, selam, Bailey. Siyah saçlarınla seni az kalsın tanımayacaktım." Bailey matematik dersinde yanımda otururdu ve ortaokuldan beri arkadaştık. Ucunda küçük, kırmızı bir çatal olan şeytan kuyruğumu arkamda duran ve

kazayla üzerine basıp duran çocuktan korumak için havaya kaldırdım. "Geldiğin için teşekkürler."

"Matematik ödevini bitirdin mi? Bugün Bay Huron'un anlattıklarının tek kelimesini anlamadım. Ne zaman tahtada bir problem anlatmaya yeltense, yarıda durup yazdıklarını sildi ve tekrar en baştan başladı. Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum."

"Evet, büyük olasılıkla yarın saatlerce o ödevle uğraşacağım."

Gözleri aydınlandı. "Belki yarın kütüphanede buluşup birlikte yaparız."

"Anneme okuldan sonra bodrumu temizleyeceğime söz verdim," diye geçiştirdim. İşin aslı son zamanlarda ödevler öncelik listemde birkaç basamak geri düşmüştü. Nefiller ve kovulmuş melekler arasındaki ürkütücü ateşkesin patlamasının an meselesi olmasından korkarken, okul için stres yapmak kolay olmuyordu. Kovulmuş melekler bir şeyler çeviriyordu ve ne olduğunu anlamak için çok şey verirdim.

Bailey hayal kırıklığına uğramış gibi, "Ah, belki bir dahaki sefere," dedi.

"Vee'yi gördün mü?"

"Henüz değil. Kim olarak gelecek?"

"Bir bebek bakıcısı. Erkek arkadaşı da Micheal Myers," diye açıkladım. "Onu görürsen aradığımı söyler misin?"

Oturma odasının diğer ucuna ulaşınca Marcie ve kavalyesi Robert Baxler'la burun buruna geldim.

Marcie otoriter bir tavırla, "Yiyecek durumu?" dedi.

"Annem hallediyor."

"Ya müzik?"

"Derrick Coleman DJ'lik yapıyor."

"Kalabalıkla ilgileniyor musun? Herkes eğleniyor mu?"

"Daha yeni tur attım." Sayılırdı.

Marcie beni eleştiren gözlerle süzdü. "Kavalyen kim?"

"Bir önemi var mı?"

"Yeni bir çocukla çıktığını duydum. Okula gitmiyormuş sanırım. Kim o?"

"Kimden duydun?" Sanırım Dante ve benimle ilgili söylentiler yayılmaya başlamıştı.

Alaycı bir tavırla, "Bir önemi var mı?" diye tekrarladı. Küçümseyici bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Kimin kılığındasın?"

Robert, "O bir şeytan," dedi. "Çatal, boynuzlar, kırmızı vamp elbise."

"Siyah botlarımı unutma," diyerek hava attım. Kırmızı simli bağcıklar ve botlar için Vee'ye teşekkür borçluydum.

"O kadarını görebiliyorum," dedi Marcie. "Ama partinin teması ünlü çiftler. Şeytanın yanına kimse yakışmaz."

Aynı anda Patch kapıdan içeri girdi. Gerçekten o olduğundan emin olmak için tekrar bakmam gerekti. Geleceğini ummuyordum. Son kavgamızdan sonra barışmamıştık ve ben bütün gururumla ilk adımı atmayı reddetmiş, gittikçe artan "beni bir daha hiç aramayabilir" stresine rağmen, onu arayıp özür dileme isteğini her duyduğumda, cep telefonumu komodinimin çekmecesine kilitlemek zorunda kalmıştım. Onu görünce gururum hemen rahatlamaya dönüştü. Kavga etmekten nefret ediyordum. Yakınımda olmamasından. O bu işi düzeltmeye hazırsa, ben de hazırdım.

Kostümünü görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı: siyah kot pantolon, siyah tişört, siyah yüz maskesi. Sonuncusu serinkanlı ama dikkatli bakışlarının dışında kalan her şeyi gizliyordu.

"İşte kavalyem," dedim. "Modaya uyup geç kaldı."

Marcie ve Robert döndü. Patch elini hafifçe kaldırıp salladı ve paltosunu, Marcie'nin vestiyer görevini zorla kakaladığı zavallı bir birinci sınıf öğrencisine verdi. Bazı kızların üst sınıfların partilerine katılmak için ödedikleri bedeller utanç vericiydi.

Robert, Batman maskesini çıkarırken, "Haksızlık," dedi. "Eleman kostüm giymemiş."

Bize doğru yaklaşan Patch'e gülümserken Robert'a, "Ne yaparsan yap, ona eleman deme," dedim.

Marcie, "Onu tanıyor muyum?" diye sordu. "Ne kılığında?"

"O bir melek," dedim. "Kovulmuş melek."

"Ama kovulmuş melekler böyle görünmez!" diye itiraz etti.

Patch kolunu boynuma dolayıp beni öpmeye uzanırken, *Ne kadar çok şey bildiğinin kanıtı,* diye düşündüm.

Patch düşüncelerime, *Seni özledim,* dedi.

Al benden de o kadar. Lütfen artık kavga etmeyelim. Her şeyi geride bırakabilir miyiz?

Oldu bil. Parti nasıl gidiyor, diye sordu.

Henüz çatıdan atlama ihtiyacı duymadım.

Bunu duyduğuma sevindim.

Marcie kavalyesinin birkaç santim ötede olduğu düşünüldüğünde ondan beklenmeyecek kadar işveli bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi.

"Selam." Patch döndü ve başıyla küçük bir selam verdi.

Marcie başını meraklı bir tavırla yana yatırarak, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu. "Coldwater Lisesi'ne mi gidiyorsun?"

"Hayır," dedi Patch detay vermeden.

"O zaman Nora'yı nereden tanıyorsun?"

Patch usulca, "Nora'yı tanımayan mı var?" diye yanıtladı.

Marcie üstünlük taslayan bir tavırla, "Bu benim kavalyem Robert Boxler," dedi. "Futbol takımında oyun kurucu."

Patch kulağa ilgili gelecek nazik bir sesle, "Etkileyici," dedi. "Sezon nasıl gidiyor, Robert?"

Marcie teselli etmek ister gibi Robert'ın göğsünü okşayarak, "Birkaç zorlu maç atlattık ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil," dedi.

Robert fiziğini bariz bir hayranlık ve gıptayla süzdüğü Patch'e, "Hangi spor salonuna gidiyorsun?" diye sordu.

"Son zamanlarda spor salonuna ayıracak vaktim olmadı."

"Ama harika görünüyorsun, ahbap. Birlikte ağırlık kaldırmak istersen, beni mutlaka ara."

Patch, Robert'a bütün erkeklerin içgüdüsel olarak biliyormuş gibi göründükleri el sıkışmalardan biri eşliğinde, "Sezonda bol şans," dedi.

Patch ve ben kendimize gözlerden uzak bir köşe bulmak için koridorlardan ve odalardan geçerek evin içinde ilerledik. Sonunda beni banyoya çekti ve kapıyı ayağıyla kapatıp kilitledi. Beni duvara yasladı ve siyah gözlerinde derin bir arzuyla şeytan kulaklarımdan biriyle oynamaya başladı.

"Güzel kostüm," dedi.

"Al benden de o kadar. Kostümüne çok kafa yorduğun belli oluyor."

Dudakları keyifle büküldü. "Beğenmediysen her an çıkarabilirim."

Parmağımı düşünceli bir tavırla çeneme vurdum. "Bu, bu gece duyduğum en iyi teklif olabilir."

"Benim tekliflerim her zaman en iyisidir, Melek."

"Parti başlamadan önce Marcie benden kedi kadın pantolonunun arkasını bağlamamı istedi." Tartar gibi, ellerimi kaldırıp indirdim. "Bu iki teklif arasında tercih yapmak zor."

Patch maskesini çıkardı ve saçımı arkaya iterek boynuma doğru güldü. İnanılmaz kokuyordu. Sıcacık, güçlü ve çok yakındı. Kalbim daha hızlı çarpmaya ve suçluluk duygusuyla sıkışmaya başladı. Patch'e yalan söylemiştim. Bunu unutamıyordum. Gözlerimi yumdum ve kendimi ana bırakarak, ağzının benimkini keşfetmesine izin verdim; bu sırada yalanlar zihnimde tıkır tıkır atmayı sürdürüyordu. Şeytan hilesi içmiş, zihniyle oynamıştım ve şeytan hilesi içmeyi sürdürüyordum.

Geri çekilirken, "Kostümünün sorunu, kimliğini çok iyi saklamaması," dedim. "Biliyorsun, herkesin içinde bir arada görünmememiz gerekiyor."

"Sadece birkaç dakikalığına uğradım. Sevgilimin partisini kaçıramazdım," diye mırıldandı. Beni öpmek için eğildi.

"Vee hâlâ gelmedi," diyerek öpücüğünden kaçtım. "Cep telefonunu aramayı denedim. Scott'ınkini de. İki seferde de telesekreter çıktı. Sence endişelenmeli miyim?"

Boğuk ve çatallı bir sesle kulağıma, "Belki de rahatsız edilmek istemiyorlardır," diye mırıldandı. Eteğimi yukarı kaydırıp başparmağını bacağımda dolaştırmaya başladı. Dokunuşunun sıcaklığı suçluluk duygumu alt etmişti. İçim titredi. Gözlerimi, bu defa istem dışı yumdum. Bütün bedenim gevşemişti. Nefesim hızlandı. Bana nasıl dokunacağını biliyordu.

Patch beni lavabonun kenarına kaldırıp ellerini kalçalarımın üstüne koydu. İçim ısınmış ve bir tuhaf olmuştu. Dudaklarıyla dudaklarımı örttüğünde, kıvılcımların çıktığına yemin edebilirdim. Dokunuşu beni tutkuyla dağlıyordu. Ne kadar dokunup oynaşsak ve öpüşsek de, yakınında olmanın o iç gıdıklayan, sarhoş edici etkisi hâlâ eskimiyordu. Hatta belki de elektrik daha da yoğunlaşmıştı. Patch'i istiyordum ve böyle zamanlarda kendime güvenemiyordum.

Fark ettiğimde banyo kapısı ne zamandır açıktı bilmiyordum. Ağzım aralık halde, hızla geri çekilerek Patch'ten uzaklaştım. Annem kilidin hiçbir zaman doğru dürüst çalışmamasıyla ve asırlardır tamir etme niyetinde olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak kapının eşiğinde duruyordu. Sanırım gözleri loş ışığa alışmış olsa gerekti çünkü özrünün ortasında duruverdi.

Ağzı kapandı. Yüzü önce bembeyaz, ardından kıpkırmızı kesildi. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Dışarı!" Parmağıyla hızla işaret etti. Patch'e, "Hemen, şu anda evimden defol ve geri gelmeyi ya da kızıma dokunmayı aklından bile geçirme!" diye tısladı.

Lavabodan yere atladım. "Anne!"

Bana döndü. Tükürüklerini saçarak, "Senden tek kelime duymak istemiyorum!" diye çıkıştı. "Ondan ayrıldığını söylemiştin. Aranızdaki ilişkinin bittiğini söylemiştin. Bana yalan söyledin!"

"Açıklayabilirim," dedim ama annem tekrar Patch'e döndü.

"Bunu hep yapar mısın? Kızları kendi evlerinde, anneleri sadece birkaç metre ötedeyken mi baştan çıkarırsın? Kendinden utan!"

Patch parmaklarını benimkilere kenetleyip sıkıca tuttu. "Tam aksine, Blythe. Kızınız benim için çok önemli. Tamamen ve her şeyiyle. Onu seviyorum, işte bu kadar basit." Sakin bir güvenle konuşuyordu ama çenesi taştan oyulmuş gibi kaskatıydı.

"Kızımın hayatını mahvettin! Seninle tanıştığı andan itibaren her şey dağıldı. İstediğin kadar inkâr edebilirsin ama kaçırılmasında senin de parmağının olduğunu biliyorum. Evimden hemen çık!"

Patch'in eline yapıştım ve zihin yoluyla, *Çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim,* diye tekrar tekrar mırıldandım. Bütün bir yazı zorla, ıssız bir kulübede kilitli halde geçirmiş ve ailemle arkadaşlarımın kaçırıldığımı düşünmelerine neden olmuştum. Tutsaklığımın arkasında Hank Millar vardı âma annem bunu bilmiyordu. Zihni Hank'in anısının etrafına iyi olan her şeyi içine hapseden ve geri

kalanını tamamen dışlayan bir duvar örmüştü. Hank'i ve şeytan hilesini suçluyordum. Annem kafasında Patch'in kaçırılmamdan sorumlu olduğu sonucuna varmıştı ve bu onun için güneşin her sabah doğması kadar kesin bir gerçeklikti.

Patch güven vermek için elimi sıkarak, "Gitsem iyi olur," dedi. Ardından zihin yoluyla, *Seni sonra ararım,* diye ekledi.

"Bence de!" diye çıkışırken, annemin omuzları hızlanan soluğu yüzünden hızla inip kalkıyordu.

Patch'in geçmesi için kenara çekildi ama ben çıkamadan kapıyı kapattı.

Buz gibi bir sesle, "Cezalısın," dedi. "Parti sürerken tadını çıkarmaya bak, çünkü bu uzunca bir süre için son sosyal aktiviten olacak."

Patch'e karşı tavrına sinirlenerek, "Beni dinlemek bile istemiyor musun?" diye çıkıştım.

"Sakinleşmek için zamana ihtiyacım var. Benden biraz uzak durmak senin yararına olur. Yarın konuşacak durumda olabilirim ama şu anda isteyeceğim en son şey bu. Bana yalan söyledin. Arkamdan iş çevirdin. Daha da kötüsü, seni kendi banyomuzda neredeyse soyunurken yakaladım. *Bizim* banyomuzda! Senden tek bir şey istiyor, Nora ve alabileceği yerde de alacak! Bekâretini bir tuvalette kaybetmenin hiçbir özel yanı yok!"

"Ben... Biz... *Bekâretim* mi?" Kafamı salladım ve tiksinti dolu bir hareket yaptım. "Unut gitsin. Haklısın. Dinlemek istemiyorsun. Konu Patch olunca hiçbir zaman istemedin."

"Burada her şey yolunda mı?"

Annem ve ben dönünce Marcie'yi kapıda bulduk. Kucağında boş bir kazan vardı ve omuzlarını özür diler gibi silkti. "Araya girdiğim için üzgünüm ama canavar gözümüz, yani soyulmuş üzümlerimiz bitti."

Annem kendini toplamaya çalışarak saçlarını yüzünden itti. "Nora'yla ben konuşmamızın sonuna gelmiştik zaten. Bir koşu, mağazaya gidebilirim. Azalan başka bir şey var mı?"

Marcie annemin nezaketini kötüye kullanmaktan nefret ediyormuş gibi en utangaç sesiyle, "Cips için peynirli sos," dedi. "Ama gerçekten önemli değil. Demek istediğim, altı üstü cips sosu işte. Cipsin yanında bir şey olmayacak ve benim en sevdiğim sos ama gerçekten, önemli değil." Ağzından minicik bir iş çekiş kaçtı.

"Tamam. Üzüm ve peynirli sos. Başka?" dedi annem.

Marcie kazanı kucakladı ve gülümseyerek, "Hepsi bu," dedi.

Annem cebinden anahtarlarını bulup sert ve kaskatı hareketlerle çıktı. Ancak Marcie olduğu yerde kaldı.

"Zihniyle oynayabileceğini biliyorsun. Zihniyle oynayıp Patch'in buraya hiç gelmediğini düşünmesini sağlayabilirsin."

Soğuk bakışlarımı Marcie'ye çevirdim. "Ne kadarını duydun?"

"Derin bir pisliğin içinde olduğunu anlamama yetecek kadarını."

"Kendi annemin zihniyle oynamayacağım."

"İstersen ben onunla konuşabilirim."

Hırlar gibi güldüm. "Sen mi? Annem senin ne düşündüğüne aldırmaz, Marcie. Seni bu eve yanlış sebeplerden, saçma bir misafirperverlik duygusuyla kabul etti. Büyük olasılıkla annene bir şey ispatlamak için. Bu evde yaşamanın tek nedeni, annemin bunu senin annenin suratına vurabilecek olması. O daha iyi sevgiliydi ve şimdi de daha iyi anne." Bunu söylemem korkunçtu. Zihnimden geçerken kulağa daha iyi gelmişti ama Marcie bana sözümü toparlama fırsatı tanımadı.

"Kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun ama işe yaramayacak. Partimi mahvedemeyeceksin." Yine de dudağının titrediğini görür gibi oldum. Derin bir nefes alarak kendini topladı.

Birden hiçbir şey olmamış gibi fazla neşeli bir sesle, "Sanırım, Randevu İçin Elma Avı oynama zamanı geldi," dedi.

"Randevu İçin ne?"

"Elma avı gibi. Tek fark, her elmanın üstüne partiden birinin adının iliştirilecek olması. Kimin adını çekersen, onunla randevuya çıkıyorsun. Her yıl Cadılar Günü partimde mutlaka oynarız."

Kaşlarımı çattım. Bu oyun fikrini daha önce konuşmamıştık. "Kulağa biraz ucuz geliyor."

"Bir randevudan bahsediyoruz, Nora ve sonsuza dek cezalı olacağını düşünürsek, kaybedecek neyin olabilir?" Beni mutfağa, içinde yeşil ve kırmızı elmaların yüzdüğü devasa leğenin başına itti. Müziği bastırarak, "Hey millet, buraya bakın!" diye seslendi. "Randevu İçin Elma Avı oynama zamanı. Nora Grey başlıyor."

Mutfaktan, cesaret tezahüratları ve birkaç ıslığın yanı sıra alkışlar yükseldi. Orada, ağzımı kıpırdatarak ama tek kelime edemeden –ve Marcie'ye içimden küfrederek– kalakaldım.

Gürültüyü bastırmak için, "Bu oyun için doğru insan olduğumu sanmıyorum," dedim. "Pas geçebilir miyim?"

"Hiç şansın yok." Marcie beni işveli görünen ama aslında elma leğenin önünde dizlerimin üstüne indirecek kadar sert bir hareketle itti.

Ona saf öfke püsküren bir bakış attım. *Bunu sana ödeteceğim,* dedim.

"Saçlarını topla. Kimse suyun üstünde pis saç tutamlarının süzülmesini istemez," diye talimat verdi.

Kalabalık, anlaşmış gibi hep bir ağızdan, "Böööööö..." diye haykırdı.

Kendi kendime, *tamam, her neyse, yap bitsin,* dedim. Kaybedecek bir şeyim yoktu ki. Yarından itibaren cezalıydım. Oyun olsun olmasın, benim için gelecekte randevu falan olmayacaktı.

Yüzümü soğuk suya batırdım. Burnum art arda elmalara çarpıyordu ama dişlerimi bir tanesine bile geçirememiştim. Nefes almak için kafamı kaldırınca, kulaklarım böööö sesleri ve ıslıklarla doldu.

"Bir rahat verin," dedim. "Bunu beş yaşımdan beri yapmadım. Bu size oyuna dair bir fikir vermeli."

Marcie söylemeye çalıştığımı yanlış yorumlayarak, "Nora beş yaşından beri kimseyle çıkmamış," dedi.

Ona dizlerimin üstünden dik dik bakarak, "Benden sonra sıradaki *kesinlikle* sensin," dedim.

Bütün tatlılığıyla, "Tabii sırada biri olabilirse. Gidişata bakılırsa, bütün gece elmalarla yiyişip durman olası," dedi ve kalabalıktan keyifli tezahüratlar yükseldi.

Kafamı tekrar suya batırıp dişlerimi elmalara geçirmeye çalıştım. Leğenin kenarından taşan sular, kırmızı şeytan elbisemin önünü ıslatmıştı. Bir elmayı elimle yakalayıp dişlerimin arasına almama *ramak kalmıştı* ama Marcie'nin hamlemi saymayacağının farkındaydım. Sil baştan başlayacak havamda değildim. Tam hava almak için kafamı çıkarmaya hazırlanırken, dişlerim kan kırmızısı bir elmaya denk geldi.

Saçlarımdaki suları savurarak doğrulduğumda, mutfak alkış ve tezahüratlarla inliyordu. Elmayı Marcie'ye attım ve bir havlu kapıp yüzümü kurulamaya başladım.

"Buradaki boğulmuş sıçanımızla randevuya hak kazanan isim..." Marcie çekirdeği çıkarılmış elmanın içine yerleştirilmiş küçük tüpü çıkarmakla meşguldü. Tüpün içindeki rulo yapılmış kâğıdı açtı ve burnunu kırıştırdı. "Baruch mu? Sadece Baruch mu?" İsmi Bar-ruh diye telaffuz etmişti. Etraftakilere, "Doğru mu söylüyorum?" diye sordu.

Cevap yoktu. İnsanlar sıkıldıkları için dağılmaya başlamışlardı bile. Baruch'un ya da her neyse işte, sahte bir katılımcı olmasına

sevinmiştim. Ya öyleydi ya da benimle çıkma fikrinden dehşete kapıldığı için kendini göstermiyordu.

Marcie bana çocuğu tanıdığımı itiraf etmemi bekler gibi bakıyordu.

Saçlarımın uçlarını havluyla kurularken, "Senin arkadaşlarından biri değil mi?" diye sordum.

"Hayır, ben de seninkilerden sandım."

Tam bunun Marcie'nin tuhaf oyunlarının bir yenisi olduğunu düşünecekken, evdeki ışıklar titreşmeye başladı. Hemen ardından tamamen söndüler. Müzik yerini ürkütücü bir sessizliğe bıraktı. Sersem bir duraksamanın ardından çığlıklar geldi. Sesler önce boğuk ve karışıkken, tüyleri diken diken eden bir korku tonuna büründü. Çığlıkları, oturma odasının duvarlarına fırlatılan bedenlerin gümbürtüsü izledi.

Marcie, "Nora!" diye haykırdı. "Neler oluyor?"

Cevap verme şansım olmadı çünkü görünmez bir güç beni arkaya doğru iterek âdeta felç olmama neden olmuştu. Soğuk bir enerji bedenimden yukarı tırmanıyordu. Hava, çok sayıdaki kovulmuş meleğin gücüyle çatırdayarak geriliyordu. Çiftlik evinde aniden ortaya çıkmalarıyla birlikte bir kutup rüzgârı esmişti sanki. Kaç kişi olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyordum ama evin içlerine doğru ilerlediklerini ve bütün odalara yayıldıklarını hissedebiliyordum.

Bir erkek sesi şarkı söyler gibi, "Nora, Nora. Haydi çık da oynayalım," diye seslendi. Tanımadığım, ürkütücü ve tiz bir erkek sesiydi.

İki sığ nefes aldım. En azından artık neyin peşinde olduklarını biliyordum.

Dondurucu bir sesle, "Ben seni bulurum tatlım," dedi.

Yakındaydı, çok yakında. Oturma odasındaki kanepenin arkasına çöktüm ama biri benden önce davranmıştı.

"Nora? Sen misin? Neler oluyor?" Bu Andy Smith'ti. Matematik dersinde iki sandalye arkamda otururdu ve Marcie'nin arkadaşı Addyson'ın erkek arkadaşıydı. Ondan yükselen terin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Usulca, "Sessiz ol," dedim.

Kovulmuş melek, "Sen bana gelmezsen, ben sana gelirim," diye şakıdı.

Zihin gücü sıcak bir bıçak gibi içime saplandı. Zihnimin içini yoklayıp her tarafı kurcalar ve nereye saklandığını anlamak için düşüncelerimi analiz ederken iç geçirdim. Onu durdurmak için duvar üstüne duvar kuruyordum ama hepsini, sanki tozdan inşa etmişim gibi hızla yere seriyordu. Dante'nin zihin istilasına karşı öğrettiği savunma mekanizmalarını tek tek hatırlamaya çalıştım ama kovulmuş melek çok hızlı ilerliyordu. Her zaman iki adım öndeydi. Hiçbir kovulmuş melek üzerimde bu etkiyi yaratamamıştı. Bunu tarif etmenin tek bir yolu vardı. Bütün zihin gücünü bana bir büyüteç aracılığıyla yansıtıyor ve etkisini kat kat büyütüyordu.

Birdenbire zihnimde turuncu bir ışık parladı. Tenimin üzerinde sanki devasa bir alev topu patlamıştı. Isının kıyafetlerimi erittiğini hissettim. Alevler kumaşı yakıyor, tenimi sıcak bir ızdırapla kavuruyordu. Akıl almaz bir acıyla top gibi kıvrıldım. Başımı dizlerimin arasına aldım ve çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Yangın gerçek değildi. Bir zihin oyunu olmalıydı ama buna gerçekten inanmıyordum. Sıcaklık o kadar yakıcıydı ki. Beni gerçekten tutuşturmuş olmalıydı.

Sonunda, "Dur!" diye haykırarak açıklığa doğru atıldım ve yerde kıvranmaya başladım. Alevleri boğup tenimi yalayıp yutmalarına engel olmak için her şeyi yapardım.

Aynı anda ateşi söndüren suyu hissetmemiş olmama rağmen, hararetli ısı kayboldu. Yüzüm ter içinde sırtüstü yere uzandım. Nefes alırken canım acıyordu.

Kovulmuş melek, "Herkes *dışarı*!" diye emretti.

Odada başkalarının olduğunu neredeyse unutmuştum. Bunu asla unutmayacaklardı. Nasıl unutabilirlerdi ki? Olanları gerçekten anlayabiliyorlar mıydı? Bunun parti için sahnelenen bir numara olmadığını biliyorlar mıydı? Birinin yardım çağırması için dua ettim ama çiftlik evi çok ücraydı. Birilerini getirmeleri çok uzun sürerdi.

Yardım edebilecek tek kişi Patch'ti ve ona ulaşmam imkânsızdı.

Çıkışa doğru koşanlar itişe kakışa kaçtı. Andy Smith kanepenin arkasından kafasını uzattı ve çılgın gibi kapıya koştu.

Kafamı kovulmuş meleğe bakmama yetecek kadar kaldırdım. İçerisi karanlıktı ama uzun boylu, sıska ve yarı çıplak silüeti görebilmiştim... ve ışıldayan iki vahşi gözü.

Şeytanın El Çantası ve ormanda gördüğüm kovulmuş melek beni seyrediyordu. Biçimlerini kaybetmiş hiyeroglifler, görünmez iplerle bağlıymış gibi teninin üstünde kıpırdanıyordu sanki. Aslında nefes alıp verirken göğsüyle eş zamanlı hareket ettiklerinden emindim. Gözlerimi göğsündeki küçük ve açık yaradan alamıyordum. Siyah cübbeli karaltıların ürkütücü görüntüleri zihnimde hızla dönmeye başlamıştı.

"Adım Baruch," dedi. *Ba-ruuk* diye telaffuz etmişti.

Acıyla yüzümü buruşturarak odanın köşesine kaçtım.

"Heşvan başladı ve benim henüz bir Nefil aracım yok," dedi. Sesi sohbet eder gibiydi ama gözlerinde neşeden eser yoktu. Ne neşe ne de sıcaklık.

Aşırı adrenalin bacaklarımın kıpırdayamayacak hale gelmesine sebep olmuştu. Çok seçeneğim yoktu. Yanından hızla geçip gidecek kadar güçlü değildim. Onunla dövüşemezdim. Dövüşsem bile dostlarından birine seslenmesi birkaç saniye içinde azınlıkta kalmam için yeterliydi. Patch'i evden attığı için anneme sövdüm.

Ona ihtiyacım vardı. Bunu tek başıma yapamazdım. Patch burada olsaydı, ne yapılacağını bilirdi.

Baruch dilini dudağının iç kısmında dolaştırdı. "Kara El'in ordusunun lideri, kendisiyle ne yapsam acaba?"

Zihnime daldı. Bunu yaptığını hissetmiştim ama engel olamayacak kadar güçsüzdüm. Savaşmak için takatim yoktu. Sonra kendimi itaatkâr bir köpek gibi kıvrılıp ayaklarının dibinde yatarken buldum. Bana yırtıcı gözlerle bakıp tekmeyle sırtüstü çevirdi. Onunla pazarlık etmek istiyordum ama dişlerim öylesine kenetlenmişti ki sanki çenem kilitlenmiş gibiydi.

Zihnime beni hipnotize edercesine, *Benimle tartışamazsın*, diye fısıldadı. *Bana itiraz edemezsin. Ben ne emredersem yapmak zorundasın.*

Sesini engellemek için boşuna uğraştım. Kontrolünü kırabilirsem mücadele edebilirdim. Bu benim tek şansımdı.

Soğuk ve aşağılayıcı bir sesle, "Yepyeni bir Nefil olmak nasıl bir his?" diye mırıldandı. "Dünya, efendisi olmayan bir Nefil için uygun bir yer değil. Seni diğer kovulmuş meleklerden koruyacağım, Nora. Şu andan itibaren bana aitsin."

"Ben hiç kimseye ait değilim," diye karşılık verirken, sözcükler ağzımdan bana âdeta eziyet ederek çıkmıştı.

Yavaş yavaş bıraktığı nefesi dişlerinin arasından bir ıslık gibi çıktı. "Seni kıracağım, ufaklık. Bekle ve gör."

Gözlerinin içine bakarak, "Bu akşam buraya gelmekle büyük hata yaptın, Baruch," dedim. "Peşime düşmekle büyük hata yaptın."

Sırıtınca sivri beyaz dişleri parladı. "Bundan büyük keyif alacağım," diyerek bir adım yaklaşırken, her yanından güç yayılıyordu. Neredeyse Patch kadar güçlüydü ama gücünün, Patch'te hiç hissetmediğim kana susamış bir yanı vardı. Baruch'un cennetten

kovulmasının üstünden ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama kendini kötülüğe bütün kalbiyle teslim ettiğinden hiç şüphem yoktu.

"Bağlılık yeminini et, Nora Grey," diye emretti.

21

Yemin falan etmeyecektim ve o sözcükleri benden zorla almasına da izin vermeyecektim. Canımı ne kadar acıtırsa acıtsın güçlü kalmak zorundaydım ama buna katlanmak için dirençli bir savunma yeterli olmayacaktı. Saldırmam gerekiyordu. Hemen ve hızla.

Kendime, *zihin oyunlarına karşılık ver,* diye emrettim. Dante zihin oyunlarının en iyi silahlarım olduğunu söylemişti. Bu işte tanıdığı pek çok Nefil'den daha iyiydim. Patch'i kandırmıştım ve şimdi de Baruch'u kandıracaktım. Kendi gerçekliğimi yaratacak ve onu bu gerçekliğe öyle sert itecektim ki ona neyin çarptığını anlamayacaktı bile.

Baruch'un yemin etmemi sağlamaya çalışan ısrarcı mırıltısını engellemek için, gözlerimi sıkıca yumarak kendimi zihninin içine fırlattım. En büyük özgüvenim, bugün şeytan hilesi tükettiğimi bilmemden geliyordu. Kendi gücüme güvenmiyordum ama şeytan hilesi beni daha kuvvetli kılıyordu. Zihin oyunları yapabilmeye yatkınlığım dâhil, bütün doğal yeteneklerimi güçlendiriyordu.

Baruch'un zihninin karanlık ve çarpık koridorlarından, peş peşe patlamalar yerleştirerek son hızla koştum. Elimden geldiğince hızlı çalışırken çok iyi biliyordum ki tek bir hata yapmam, ona düşüncelerini yeniden inşa ettiğimi düşündürecek bir neden vermem ve varlığıma dair bir kanıt bırakmam halinde sonuçları çok kötü olacaktı…

Baruch'u telaşlandıracağını bildiğim tek şeyi seçtim. Nefilim!

Baruch'un beyninde, *Kara El'in ordusu*, düşüncesini patlattım. Düşüncelerine hışımla ve peşinde yirmi, otuz, hayır, *kırk* Nefille odaya dalan bir Dante görüntüsüyle saldırdım. Bilinçaltına hiddete bürünmüş gözlerinin ve sert yumruklarının görüntülerini sızdırdım. Görüntüyü daha ikna edici kılmak için, Baruch'un kendi adamlarının Nefiller tarafından esir alınıp sürüklenerek götürüldüklerini düşünmesini sağladım.

Bütün bunlara rağmen, Baruch'un direncini hissedebiliyordum. Olduğu yere çivilenmiş gibiydi, etrafının Nefiller tarafından sarılmış olması durumunda vereceği tepkiyi vermiyordu. Bir şeyler döndüğünü anlamasından şüphelenerek daha da bastırdım.

"Liderimizle uğraşırsan, bizimle uğraşmış olursun, *hepimizle*." Dante'nin kin dolu sözlerini Baruch'un zihnine savurdum. "Nora bağlılık yemini etmeyecek. Ne şimdi ne de daha sonra." Dante'nin şöminenin yanından süngüyü alıp Baruch'un kanat izlerine saplağına dair bir görüntü yarattım ve bu canlı görüntüyü Baruch'un beyninin derinliklerine ittim.

Gözlerimi açmadan, Baruch'un yere düştüğünü duydum. Dizlerinin ve ellerinin üstüne inmiş, omuzları çökmüştü. Yüz hatları yaşadığı şokla gerilmişti. Gözleri matlaşmış, ağzının kenarında salyalar birikmişti. Nefes almaya çalışarak ellerini sırtına uzattı. Çubuğu çıkarmaya çalışıyordu.

Bitkin bir rahatlamayla iç geçirdim. Yutmuştu. Zihin oyunumu yutmuştu.

Kapının yanında bir karaltı hareket etti.

Ayağa fırladım ve gerçek süngüyü şöminenin yanından kaptım. Omzuma kaldırıp savurmaya hazırlanırken, Dabria görüş alanıma girdi. Yarı karanlıkta saçları buz beyazı gibi parlıyordu. Ağzı gergin

bir çizgi halini almıştı. "Zihniyle mi oynadın?" diye sordu. "İyi, buradan hemen şimdi çıkmamız gerek."

Neredeyse soğuk ve inanmayan bir kahkaha atacaktım. "Burada ne arıyorsun?"

Baruch'un hareketsiz bedeninin üstünden atladı. "Patch seni güvenli bir yere götürmemi istedi."

Kafamı salladım. "Yalan söylüyorsun. Seni Patch göndermedi. Senin, birlikte gideceğim son insan olduğunu iyi biliyor." Süngüyü daha sıkı kavradım. Bir adım daha atarsa, memnuniyetle kanat izlerine saplayabilirdim ve Baruch gibi o da çubuğu çıkarmanın bir yolunu bulana dek yarı koma durumunda kalırdı.

"Çok fazla seçeneği yoktu. Partini istila eden kovulmuş melekleri kovalamak ve biz konuşurken panik halinde kaçışan arkadaşlarının hafızlarını silmek arasında hayli meşgul olduğunu söyleyebilirim. İkinizin böyle durumlar için gizli bir parolanız falan yok mu?" Dabria soğuk duruşunda en ufak bir değişiklik olmadan konuşuyordu. "Ben Patch'le birlikteyken, bizim vardı. O kodu verdiği herkese güvenirdim."

Gözlerimi Dabria'dan ayıramıyordum. Gizli parola mı? Bak sen, beni işkillendirmek konusunda ustaydı.

"Aslına bakarsan, *gizli bir parolamız* var. Ve şöyle: 'Dabria kendi işine bakması gerektiğini bilmeyen ezik bir sülük.'" Ağzımı kapattım. "Ah, Patch'in parolamızı seninle neden paylaşmak istemediğini şimdi anladım." Sözlerimden aşağılama akıyordu.

Dudakları iyice inceldi.

"Ya buraya gerçekten neden geldiğini söylersin ya da bunu kanat izlerine öyle bir saplarım ki yeni organın olur."

"Buna katlanmak zorunda değilim." Dabria arkasına döndü.

22

Dabria'nın lastiklerinin yoldan havalandırdığı toza arkamı dönerek içeri koştum. Annem her an gelebilirdi ve partinin ani bitişi için bir açıklama uydurmanın yanı sıra, Baruch'un bedeninden de kurtulmam gerekiyordu. Kanat izlerine bir çubuk sapladığıma gerçekten inanıyorsa, yarı koma hali birkaç saat daha sürerdi ve bu, onu taşımamı kolaylaştırırdı. Sonunda şans yüzüme gülüyordu.

Patch'i oturma odasında, Baruch'un üzerine eğilmiş halde buldum. Onu görünce içim büyük bir rahatlamayla doldu. Yanına koşarken, "Patch!" diye haykırdım.

"Melek." Yüzünü endişe bürümüştü. Ayağa kalktı ve ben üzerine atılırken kollarını açtı. Beni sımsıkı kucakladı.

İyi olduğum konusundaki her tür endişesini dindirmek için kafamı salladım ve gırtlağımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. "Ben iyiyim. Bir yerime bir şey olmadı. Onu zihin oyunuyla bir Nefil saldırısı olduğuna inandırdım ve önlem olarak, kanat izlerine bir süngü sapladığımı düşünmesini sağladım." Titrek bir iç çekişle, "Kovulmuş meleklerin partiyi bastıklarını nereden öğrendin?" diye sordum.

"Annen beni dışarı attı ama seni korumasız bırakacak değildim. Sokağın aşağısında nöbet tuttum. Sizin eve doğru yoğun bir trafik

akışı vardı ama parti yüzünden olduğunu sandım. İnsanların ön kapıdan canavar görmüş gibi koşarak çıktıklarını görünce olabildiğince çabuk geldim. Kapının önünde nöbet tutan ve savaş ganimetlerini çalmaya geldiğimi sanan bir kovulmuş melek vardı. Onu ve birkaç tanesini daha kanat izlerinden bıçaklamam gerektiğini söylememe gerek yok sanırım. Umarım annen dışarıdaki ağaçların birkaç dalını kopardığımı fark etmez. Kusursuz kazıklar oldular." Ağzı muzip bir ifadeyle büküldü.

"Her an gelebilir."

Patch kafasını salladı. "Ben bedeni hallederim. Sen elektriği açabilir misin? Sigorta kutusu garajda. Yerinden sökülen düğme var mı bir bak. Eve giriş yapan kabloları kesmişlerse, daha çok işimiz olacak demektir."

"Hallederim." Garaja giderken yarı yolda durup döndüm. "Dabria geldi. Senin beni buradan uzaklaştırmasını rica ettiğine dair uydurma bir hikâye anlattı. Sence onlara yardım ediyor olabilir mi?"

Patch, "Onu ben aradım," diyerek beni şaşırttı. "Buralardaydı. Ona kovulmuş meleklerin peşine düşeceğimi, seni evden çıkarmasını söyledim."

Şaşkınlık ve öfkeyle nutkum tutulmuştu. Dabria'nın gerçeği söylemiş olmasına mı, yoksa Patch'i açıkça takip ediyor olmasına mı daha çok kızmıştım emin değildim. Çünkü sokağımız bir buçuk kilometre uzunluğundaydı, yolun üstündeki tek ev bizimkiydi ve yolun sonu ormana açılan bir çıkmazdı. Bu koşullar altında "buralarda" olması pek kolay iş değildi. Büyük olasılıkla Patch'in üzerinde bir takip cihazı vardı. Patch aradığında, Dabria elinde bir dürbünle birkaç yüz metre geride park halinde olmalıydı.

Patch'in beni aldattığından şüphelenmiyordum. Tıpkı Dabria'nın bunu değiştirmeyi umduğundan şüphe duymadığım gibi.

Bunu bir tartışmaya dönüştürmek için uygun zaman olmadığına karar vererek, "Anneme ne anlatacağız?" diye sordum.

"Onu... ben hallederim."

Patch ve ben kapıdan gelen ve fare sesini andıran gıcırtıya döndük. Marcie elleriyle oynayarak orada duruyordu. Bunun kendisini ne kadar zayıf gösterdiğini hissetmiş gibi ellerini indirdi. Saçlarını omuzlarından savurarak çenesini kaldırdı ve daha büyük bir özgüvenle, "Parti benim fikrimdi," dedi. "Bu durumda bu sizin kadar benim de rezaletim oluyor. Annene birkaç eziğin partiyi bozmak için geldiğini ve mobilyalara zarar vermeye başladığını anlatırım. Bizim de yapılacak en doğru şeyi yapıp sorumluluk gereği partiyi iptal ettiğimizi." Marcie yerde yüzüstü yatan Baruch'a bakmamak için büyük çaba harcıyormuş gibiydi. Görmediği sürece gerçek olamazdı.

"Teşekkürler, Marcie," derken samimiydim.

"Bu kadar şaşırma. Ben de bu işin içindeyim, biliyorsun. Ben de... Demek istediğim... ben..." Derin bir nefes aldı. "*Ben* de sizden biriyim." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtıysa da hızla kapattı. Onu suçlayamazdım. "İnsan olmamak" bırakın telaffuz etmeyi, düşünmesi bile zor bir kavramdı.

Ön kapının vurulması, hem Marcie'nin hem de benim yerimizden sıçramamıza neden oldu. Patch konuşmadan önce birbirimize şüpheyle baktık.

"Hiç gelmemişiz gibi davranın." Patch, Baruch'u omzuna attı ve arka kapıya doğru taşımaya başladı. Zihnime hitaben, *Melek?* diye ekledi. *Marcie'nin bu akşam beni burada gördüğünü hafızasından sil. Sırrımızı çok iyi saklamak zorundayız.*

Oldu bil, diye yanıtladım.

Marcie ve ben kapıyı açmaya gittik. Tokmağı çevirmemle Vee'nin, yanında parmakları birbirine kenetli bir Scott'la kalçalarını savurarak içeri girmesi bir oldu.

"Geciktiğimiz için özür dileriz," dedi Vee. "Biz biraz, şey..." Scott'a gizem dolu, bilmiş bir bakış attı ve ikisi birden gülmeye başladı.

Scott, "Biraz dağıldık da," dedi sırıtarak.

Vee eliyle yelpazelenerek, "Kesinlikle katılıyorum," dedi.

Marcie ve ben, tatsız bir sessizlikle bakmayı sürdürünce Vee etrafına bakarak boş ve parti artıklarıyla dolu evi fark etti. "Bir dakika. Herkes nerede? Parti bu kadar çabuk bitmiş olamaz."

"Baskına uğradık," dedi Marcie.

"Cadılar Bayramı maskeleri takmışlardı," diye açıkladım. "Herhangi biri olabilirdi."

"Mobilyalara zarar vermeye başladılar."

"Biz de herkesi eve gönderdik," diye ekledim.

Vee hasarı şaşkın bir sessizlikle inceledi.

Scott oyunculuk yeteneğime kanmayarak ve hikâyenin bundan ibaret olmadığını hissederek zihnime, *Baskına mı uğradınız?* diye sordu.

Kovulmuş melekler, diye yanıtladım. *İçlerinden özellikle bir tanesi bana bağlılık yemini ettirmek için çok uğraştı.* Yüzünün kaygıyla çarpıldığını görünce, *Ama her şey yolunda,* diye ekledim. *Başaramadı. Baruch adı bir çağrışım yapıyor mu?*

Hayır, ama konuyu kurcalayacağımdan emin olabilirsin.

Vee'yi buradan uzaklaştırmalısın. Biraz daha kalırsa, cevap veremeyeceğim sorular sormaya başlar ve annem dönmeden ortalığı toparlamam lazım.

Ona ne zaman söyleyeceksin?

Scott'ın dolambaçsız sorusuna hazırlıksız yakalanarak irkildim. *Vee'ye söyleyemem. Güvende kalmasını istiyorsam olmaz. Senden de bu tavsiyeye kulak asmanı istiyorum. O benim en iyi arkadaşım, Scott. Ona bir şey olmamalı.*

Gerçeği öğrenmeyi hak ediyor.

Çok daha fazlasını hak ediyor ama şu anda benim için en önemli şey güvenliği.

Sence onun için en önemli şey ne? dedi Scott. *Seni seviyor ve sana güveniyor. Ona aynı saygıyı göster.*

Tartışacak zamanım yoktu. *Lütfen, Scott,* diye yalvardım.

Düşünüyormuş gibi uzun uzun beni süzdü. Hoşnut olmadığını görebiliyordum ama aynı zamanda bu savaşı kazanmama izin vereceğini de anlamıştım. Şimdilik.

Vee'ye, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Sana bu durumu telafi edeceğim. Haydi, sinemaya gidelim. Filmi sen seç. Fikrini değiştirmek istemem ama yeni vizyona girmiş bir süper kahraman filmi var. Berbat eleştiriler aldı, bu her zaman süper olacağının işaretidir."

"Kalıp bu rezilliği temizlerken Nora'ya yardım etmeliyiz," dedi Vee. "Bunu kimin yaptığını öğreneceğim ve hadlerini bildireceğim. Belki dolaplarına ölü bir balık giriverir ve lastiklerine de dikkat etseler iyi olur çünkü kauçuğa saplanmak için kaşınan bir bıçağım var."

Vee'ye, "Bu gece sen takıl," dedim. "Marcie bana yardım eder, öyle değil mi Marcie?" Bunu kolumu omzuna atarak ve son derece tatlılıkla söylemiştim ama sözcüklerimin altında bir kibir tınısı gizliydi.

Vee'yle göz göze geldik ve birbirimizi anladığımızı belli ettik.

Vee, Marcie'ye, "Ne yüce gönüllüsün," dedi. "Faraş lavabonun altında. Çöp torbaları da." Marcie'nin omzuna hafifçe vurdu. "İyi eğlenceler ve tırnaklarını kırmamaya çalış."

Kapı arkalarından kapanınca, Marcie'yle duvarın dibine çöktük. Aynı anda rahat bir nefes almıştık.

İlk gülümseyen Marcie oldu. "Kötü şans."

Gırtlağımı temizledim. "Bu akşamki yardımın için sağ ol," dedim ve söylediğimde ciddiydim. Marcie hayatında ilk kez...

... yardımsever davrandı, diye düşündüm. Ben de ona bunun karşılığını hafızasını silerek ödeyecektim.

Duvardan doğrulurken ellerindeki tozu silkeledi. "Gece henüz bitmedi. Faraş lavabonun altında mı demişti?"

23

Ertesi sabah çok hızlı geldi. Penceremin vurulması çalar saat görevi üstlendi; yattığım yerde dönünce ağaç dalına tünemiş, bana dışarı çıkmamı işaret eden Dante'yi gördüm. Beş dakika sonra orada olacağımı haber vermek için elimle beş işareti yaptım.

Teknik olarak cezalıydım ama Dante'nin bu bahaneyi kabul edeceğini sanmıyordum.

Dışarıda, karanlık sabah havası sonbahar serinliğinden izler taşıyordu, ısıtmak için ellerimi birbirine sürttüm. Ay hâlâ gökyüzündeydi. Uzakta bir yerde bir baykuş öttü.

"Bu sabah radar donanımlı, plakasız bir araba evinin önünden birkaç kez geçti," dedi Dante nefesini ellerine üflerken. "Polis olduğundan eminim. Koyu renk saçları vardı, görebildiğim kadarıyla benden birkaç yaş büyüktü. Bir fikrin var mı?"

Dedektif Basso. Bu kez radarına takılmak için ne yapmıştım?

Yerel yasal güçlerle yaşadığım sefil olayları paylaşmak için uygun bir zaman olmadığına karar vererek, "Hayır," dedim. "Büyük olasılıkla mesai bitimi oyalanacak bir şeyler arıyordur. Burada hız yapan birilerini yakalamayacağı kesin."

Dante'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Hız yapanların arabada olmayacakları kesin, pistlerin yıldızı. Hazır mısın?"

"Hayır? Ama bunun bir önemi var mı?"

Eğildi ve gözünden kaçmış bağcığı bağladı. "Isınma zamanı. Ne yapacağını biliyorsun."

Gayet iyi biliyordum. Dante'nin bilmediği şey ise ormanlık arazinin derinlerindeki ıssız antrenman sahamıza doğru onu takip ederken ısınma hareketlerime sırtına bıçaklar, oklar ve çeşit çeşit şarapnel parçacığı fırlatma hayallerimin de dâhil olduğuydu. Havaya girmek için ne gerekiyorsa yapmalıydım, değil mi?

Tamamen ter içinde kalınca, Dante beni daha esnek kılmayı amaçlayan birtakım esneme hareketleri yaptırdı. Marcie'yi yatak odasında, bire bir aynı esneme hareketlerini yaparken görmüştüm. Artık amigo kızlar ekibinde değildi ama belli ki bacak ayırma hareketlerini yapabilme becerisini korumak onun için önemliydi.

Bacaklarımı geniş bir V biçiminde açıp yere otururken, "Bugünkü plan ne?" diye sordum. Belden bükülüp alnımı dizime yaslarken diz altı kirişimde bir çekilme hissettim.

"Bedeni ele geçirme," dedi Dante.

Şaşırarak, "Ele geçirme mi?" diye tekrarladım.

"Kovulmuş melekler bizim bedenlerimizi ele geçirebiliyorsa, bizim de onların bedenlerini ele geçirmeyi öğrenmemiz adil olur. Düşmanının zihnini ve bedenini kontrol etmekten daha büyük bir savaş mı var?" diye devam etti.

"Kovulmuş meleklerin bedenlerini ele geçirmek gibi bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum."

"Artık var. Şeytan hilesi sayesinde. Daha önce hiçbir zaman yeterince güçlü olmadık. Birkaç aydır, aralarında benim de olduğum seçkin birkaç Nefil'i beden ele geçirme konusunda gizli gizli eğitiyorum. Bu beceride ustalaşmak savaşın dönüm noktası olacak. Bunu başarabilirsek bir şansımız olur."

"Eğitiyor muydun? Nasıl?" Beden ele geçirme olayı sadece Heşvan'da mümkündü. Bu tekniği nasıl olur da aylardır çalışıyor olabilirdi?

"Kovulmuş melekler üzerinde çalışıyorduk." Gözlerinde acımasız bir parıltı belirdi. "Sana söyledim, hiç olmadığımız kadar güçlüyüz. Ortalıkta tek başına dolaşan bir kovulmuş melek, bizimki gibi bir gruba tek başına karşı koyamaz. Melekleri geceleri sokaklardan topluyor ve Hank'in organize ettiği eğitim tesisine götürüyoruz."

"*Hank* de bu işin içinde miydi?" Görünüşe bakılırsa kirli çamaşırlarının sonu hiç gelmeyecekti.

"Yalnızları, içe dönükleri, yokluğunun hissedileceğini düşünmediklerimizi seçiyoruz. Onlara beden ele geçirme olayını, Heşvan dışındaki zamanlarda bile, kısa süreli dönemler için mümkün kılan özel bir şeytan hilesi prototipi içiriyoruz. Sonra da üzerlerinde çalışıyoruz."

"Şimdi neredeler?"

"Eğitim tesisinde gözaltında. Onlarla çalışmadığımız zamanlarda şeytan hilesiyle sihirlenmiş çubukları kanat köklerindeki izlerde saplı tutuyoruz. Tamamen hareketsiz kalmalarını sağlıyor. Elimizin altındaki laboratuvar denekleri gibi."

Patch'in bu konuda hiçbir şey bilmediğinden emindim. Bilse mutlaka bahsederdi. "Gözetiminizde kaç kovulmuş melek var? Ve bu eğitim tesisi nerede?"

"Sana yerini söyleyemem. Bu tesisi kurarken ben, Hank ve Blakely çok gizli tutmanın daha güvenli olacağına karar vermiştik. Artık Hank olmadığı için geriye yerini bilen iki kişi kalıyor: Blakely ve ben. Böylesi daha iyi. Kuralları gevşetirsen, dönekler olur. İnsanlar çıkar için her şeyi yapar, hatta kendi ırklarına ihanet ederler. Bu tıpkı insan doğası gibi, Nefil doğasında da var. Cazibeyi ortadan kaldırıyoruz."

"Beni çalışma için eğitim merkezine götürecek misin?" Bunda da bir protokol olacağından emindim. Ya gözlerim bağlanacak ya da güzergâha dair hafızam silinecekti. Ama belki de bir yolunu bulabilirdim. Belki de Patch ve ben, eğitim merkezinin yolunu tekrar bulabilirdik.

"Gerek yok. Laboratuvar deneklerinden birini yanımda getirdim."

Gözlerim hızla ağaçları taradı. "Nerede?"

"Endişelenme, şeytan hilesi ve kanat izindeki çubuk işbirliği yapmasını sağlıyor." Dante bir kayanın arkasında kayboldu ve insan yaşıyla on üçten büyük görünmeyen dişi bir kovulmuş meleği yanında sürükleyerek çıktı. Beyaz jimnastik şortunun altından çıkan çırpı bacakları kollarımdan daha kalın olamazdı.

Dante kızı yere atınca, bedeni bir çöp torbası gibi toprağa serildi. Kanat izlerinden çıkan çubuğa bakmamak için kafamı çevirdim. Hiçbir şey hissetmediğini bilsem de görüntü ense tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu.

Kendime onun bir düşman olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Artık savaşta kişisel meselelerim de söz konusuydu. Bir kovulmuş meleğe bağlılık yemini etmeyi reddetmiştim. Hepsi tehlikeliydi. En sonuncusuna kadar hepsinin durdurulması gerekiyordu.

"Ben çubuğu çekince, karşı koymaya başlamadan önce sadece birkaç saniyen olacak. Bu şeytan hilesi türü kısa ömürlü ve vücudunda çok uzun süre durmayacaktır. Başka bir deyişle, sakın gardını indirme."

"Onun bedenini ele geçirdiğimi bilecek mi?"

"Ah, bilecek. Bu tatbikattan yüzlerce kez geçti. Bedenini ele geçirmeni ve yönetme duygusuna alışmak için eylemlerine birkaç dakika boyunca hükmetmeni istiyorum. Vücudundan çıkmaya hazır olduğunda beni uyar. Çubuğu hazır ederim."

"Bedenine nasıl gireceğim?" diye sorarken, kol tüylerim diken diken olmuştu. Üşümüştüm ama tek nedeni havanın serinliği değildi. Kovulmuş meleğin bedenine girmek istemiyordum ama Patch'e sürecin nasıl işlediği konusunda olabildiğince fazla bilgi vermeliydim. Anlamadığımız bir sorunu çözemezdik.

"Şeytan hilesi yüzünden güçsüz olacak ve bunun faydasını göreceksin. Ayrıca Heşvan ayına girdiğimiz için beden kontrolü kanalları ardına kadar açık. Tek yapman gereken zihniyle oynamak. Düşüncelerinin kontrolünü ele geçir. Bedenini ele geçirmeni kendisinin istediğini düşündür. Gardını indirince her şey çocuk oyuncağına dönüşecek. Ona doğal olarak çekileceksin. Bu o kadar hızlı olacak ki fark etmeyeceksin bile. Bir bakacaksın ki kontrol sende."

"Çok küçük."

"Bunun seni kandırmasına izin verme. O da diğerleri kadar kurnaz ve tehlikeli. Al bakalım, başlamanı kolaylaştırmak için sana özel bir doz şeytan hilesi getirdim."

Şişeye hemen uzanmadım. Parmaklarım arzuyla karıncalanıyordu ama ellerimi iki yanımda tuttum. Şu ana kadar fazlasıyla şeytan hilesi içmiştim zaten. Kendime son vereceğime ve sonra da bunu Patch'e itiraf edeceğime söz vermiştim ama şu ana kadar ikisini de yapmamıştım.

Işıldayan mavi sıvının durduğu şişeye bakınca yoğun bir açlık midemi kazımaya başladı. Şeytan hilesini istemiyordum ama bir yandan ona fena halde ihtiyaç duyuyordum. Onsuz başım dönüyor ve sersemliyordum. Birazcık daha içmek o kadar da zararlı olamazdı. Kendimi durduramadan uzanıp şişeyi aldım. Ağzım sulanmaya başlamıştı bile. "Tamamını mı içmeliyim?"

"Evet."

Şişeyi kafama diktim ve şeytan hilesi gırtlağımı zehir misali yakıp geçti. Öksürüp tıksırırken, Blakely'nin tadını güzelleştirmenin

bir yolunu bulamamasına hayıflandım. Olumsuz yan etkileri en aza indirmesi de bir o kadar faydalı olabilirdi. Dozu alır almaz kafatasımın dört bir yanına bir baş ağrısı akın etti. Tecrübelerim günün ilerleyen saatlerinde daha da kötüleşeceğini söylüyordu.

Dante, "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımla onaylamak için acele etmedim. Kızın bedenini ele geçirmeyi hiç istemediğimi söylemek hafif kalırdı. Daha önce bir kez, bana karşı en ufak bir şefkat bile duymayan akrabam Chauncey Langeais tarafından öldürülmemem için uğraşan Patch tarafından bedenim ele geçirilmişti. Patch'in beni koruma çabasına sevinsem de bedenime girdiğinde hissettiğim duygu tekrar tecrübe etmek isteyeceğim bir şey değildi. Ya da bir başkasına yaşatmak.

Gözlerim kızın üstünde dolaştı. Bunu daha önce yüzlerce kez yaşamıştı ve ben ona bunu bir kez daha yaşatmak üzereydim.

Sonunda bitkin bir sesle, "Hazırım," dedim.

Dante elini mavi ışık saçan kısmından uzak tutmaya özen göstererek çubuğu kızın kanat izinden çekip çıkardı. "Her an olabilir," diye mırıldandı. "Hazırlan. Düşünceleri manyetik dürtüler yayacak; zihin faaliyetini hissettiğin anda kafasının içine gir. Onun bedenini ele geçirmeni kendisinin istediğine ikna etmeye çalışarak zaman kaybetme."

Ormana yoğun ve gergin bir sessizlik hâkimdi. Her tür zihinsel aktiviteyi algılamaya hazır bir şekilde kıza bir adım yaklaştım. Dante'nin dizleri, harekete geçmek için hazır bekler gibi bükülmüştü. Bir karganın keskin gaklaması üzerimizdeki karanlıkta yankılandı. Radarıma cılız bir enerji sinyali süzüldü. Kız vahşi bir hayvan gibi dişlerini göstererek ve tırnaklarını çıkararak üzerime atılmadan önce aldığım tek uyarı bundan ibaretti.

Birlikte toprağa yapıştık. Benim reflekslerim daha keskin olduğu için üste çıkmayı başardım. Ellerini kafasının üstüne sabitlemek

için bileklerine atıldım ama tek bir hareketle beni üstünden fırlattı. Toprağın üstünde kayarken, onun çevik bir hareketle birkaç adım öteme indiğini duydum. Yukarı bakmamla sıçradığını ve üzerime doğru süzüldüğünü görmem bir oldu.

Ulaşamayacağı bir mesafeye yuvarlandım.

Dante, "Şimdi!" diye haykırdı. Gözümün ucuyla çubuğu, başarısız olmam durumunda kıza saldırmak üzere havaya kaldırdığını gördüm.

Gözlerimi yumarak kızın düşüncelerine odaklandım. Deliye dönmüş böcekler gibi bir o yana, bir bu yana kaçıştıklarını hissedebiliyordum. Önüme çıkan her şeyi iterek kafasının içine daldım. Düşüncelerini toplayıp dev bir kütle haline getirdim ve *Beni içeri al, beni hemen şimdi içeri al,* diye fısıldadım.

Kızın savunması beklediğimden çok daha kolay çöktü. Dante'nin öngördüğü gibi kendimi, ruhum bir güç sahası tarafından makaraya sarılıyormuşçasına ona doğru kayarken buldum. En ufak bir direnç sergilemiyordu. Bir rüyayı andıran bir hisli; sersemletici, kaygan ve kenarlarda bulanıklaşan. Değişimi hissettiğim kesin bir an olmadı; gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi dünyaya başka bir açıdan bakarken buldum.

Vücut, ruh ve zihin olarak içindeydim; bedenini ele geçirmiştim.

Dante şüpheyle gözlerini kısarak, "Nora?" dedi.

"İçerideyim." Sesim beni irkiltti, sözü ben söylemiştim ama onun sesiyle çıkmıştı. Kovulmuş bir melekten bekleyeceğimden daha yüksek ve sevimliydi. Elbette, o kadar gençti ki.

"Herhangi bir direnç hissediyor musun?"

Bu defa başımı iki yana salladım. Bir kez daha onun sesiyle konuştuğumu duymaya hazır değildim. Dante vücuduna hükmetme pratiği yapmamı ne kadar istiyorsa, ben de çıkmayı o kadar istiyordum.

Bir dizi tatbikat adımını hızla yerine getirdim. Kovulmuş meleğin vücuduna hükmederek onu kısa bir mesafe koşturdum, devrilmiş bir ağaç dalının üstünden kolayca atlattım, ayakkabı bağcıklarını çözdürüp yeniden bağlattım. Dante haklıydı. Bütün kontrol bendeydi ve için için onu iradesine karşı gelerek sürüklediğimi biliyordum. Ona çubuğu kendi kendine saplamasını emredebilirdim; itaat etmekten başka şansı yoktu.

Dante'nin zihnine, *İşim bitti,* dedim. *Çıkmak istiyorum.*

"Biraz daha," diye itiraz etti. "Daha fazla pratiğe ihtiyacın var. Bunun sana doğal bir şey gibi gelmesini istiyorum. Tatbikat adımlarını tekrar et."

İsteğini reddederek, kovulmuş meleğin bedenine beni salmasını emrettim ve geçiş yine hem kolay hem de ani oldu.

Dante bir küfür savurarak çubuğu meleğin kanat izine sapladı. Kovulmuş melek yere ölü gibi yığılırken, kol ve bacakları zemine garip açılarla inmişti. Bakışlarımı kaçırmak istiyor ama yapamıyordum. Kendimi dünyadaki varlığının önceden nasıl olduğunu merak etmekten alamıyordum. Onu özleyen birisi var mıydı? Bir daha özgür olabilecek miydi? Dünyaya bakışı kimbilir ne kadar umutsuzdu.

"Yeterince uzun değildi," derken Dante bariz sıkkın görünüyordu. "Tatbikat adımlarını tekrarlamanı istediğimi duymadın mı? Başlangıçta biraz rahatsız edici geldiğini biliyorum…"

"Nasıl işliyor?" diye sordum. "İki nesne aynı anda aynı alanı işgal edemez. Bu beden ele geçirme olayı nasıl işliyor?"

"Her şey kuantumla ilgili; dalga işlevi ve dalga parçacık ikiliğine dayanıyor."

Biraz sıkıntıyla, "Henüz kuantum teorisini öğrenmedim," dedim. "Gerçekten anlayabileceğim şekilde anlat."

"Anlayabildiğim kadarıyla her şey atom altı bir seviyede gerçekleşiyor. İki nesne aynı anda aynı alanı işgal edebiliyor. Kimsenin bunun nasıl işlediğini anlayabildiğinden emin değilim."

"Bana söyleyebileceklerin bu kadar mı?"

"Bana biraz inancın olsun, Grey."

Dante'yi kurnaz bir ifadeyle süzerek, "Pekâlâ. Sana inanıyorum. Ama karşılığında bir şey istiyorum," dedim. "Gözetleme konusunda iyisindir, değil mi?"

"Elbette."

"Kasabada dolaşan serseri bir baş melek var. Adı Pepper Friberg. Bir kovulmuş meleğin ona şantaj yaptığını iddia ediyor ve ben kim olduğunu bildiğimden neredeyse eminim. O kadını mıhlamak için ihtiyaç duyacağım kanıtı getirmeni istiyorum."

"Kadını mı?"

"Kadınlar da düzenbaz olabiliyorlar."

"Bunun Nefillere liderlik etmekle ne alakası var?"

"Özel bir mesele."

"Pekâlâ," dedi Dante ağır ağır. "Bana bilmem gerekeni söyle."

"Patch bana kovulmuş meleklerden herhangi birinin Pepper Friberg'e herhangi bir nedenden şantaj yapıyor olabileceğini söyledi. Hanok Kitabı'ndan sayfalar, geleceği okuma, eski bir suçtan affedilme, kutsal veya gizli sayılabilecek bir bilgi, hatta koruyucu melek seviyesine yükseltilmek gibi. Bir baş meleğin sağlayabileceği şeyler listesinin sonu yok sanırım."

"Patch başka ne dedi?"

"Çok fazla bir şey değil. O da şantajcıyı bulmak istiyor. İpuçlarını takip ettiğini ve en az bir suçlunun izini sürdüğünü biliyorum ama ben yanlış deliğe baktığından neredeyse eminim. Önceki gece, eski kız arkadaşını Şeytanın El Çantası'nın arka tarafında Pepper'la

konuşurken gördüm. Ne konuştuklarını duyamadım ama kız kendinden emin görünüyordu ve Pepper'ın da öfkeli bir hali vardı. Kızın adı Dabria."

Dante'nin ifadesinin bu ismin aşinalığıyla değişmesi beni şaşırtmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dabria mı?"

İnledim. "Bana onu tanıdığını söyleme. Kız her yerde. Onu güzel bulduğunu söylersen seni arkandaki hendekten aşağı tekmeler ve bu kayayı da üstüne yuvarlarım."

"Mesele o değil." Kafasını sallarken, Dante'nin yüzünü bir acıma ifadesi kapladı. "Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim."

"Neyi?"

"Dabria'yı tanıyorum. Şahsen değil ama..." Yüzündeki sempati ifadesi daha da arttı. Bana berbat bir haber vermek üzereymiş gibi bakıyordu.

Hikâyemi anlatmak için bir ağaç kütüğünün üstüne oturmuştum ama ayağa fırladım. "Hemen söyle, Dante."

Dante neredeyse suçlu bir sesle, "Benim için çalışan casuslarım var. Sözü geçen kovulmuş melekleri göz hapsinde tutmak için kiraladığım adamlar," diye itiraf etti. "Patch'in kovulmuş melekler arasında hayli saygı gördüğü sır değil. Zeki, akıllı ve becerikli. İyi bir lider. Paralı askerlik yılları, ona pek çok adamımın bir araya gelmiş halinden daha fazla tecrübe kazandırmış."

"Patch'i izletiyordun," diye soludum. "Bana neden söylemedin?"

"Sana güveniyorum ama Patch'in senin üzerinde etkisi olduğu gerçeğini de hafife alacak değilim."

"Etki mi? Patch hiçbir zaman benim adıma karar almadı. Kendi kararlarımı kendim alabilecek durumdayım. Bu operasyonda yetki bende. Casusluk yapılmasını isteseydim, bunu kendim yapardım," derken öfkelendiğim barizdi.

"Anlaşıldı."

Başımı çevirip en yakındaki ağaca doğru yürüdüm. "Bana bütün bunları neden söylediğini anlatacak mısın?"

İsteksizce iç geçirdi. "Patch'i izlerken, Dabria radarımıza defalarca takıldı."

Ona konuşmaya devam etmemesini söyleyebilmeyi dileyerek gözlerimi yumdum. Daha fazlasını duymak istemiyordum. Dabria her yerde Patch'in peşindeydi. Bunu biliyordum ama Dante'nin ses tonu bana, Patch'in eski muhteşem kız arkadaşının takipçi bir sapık olduğundan daha yıkıcı haberler vermek üzere olduğunu anlatıyordu.

"Birkaç gece önce birlikteydiler. Kanıtlarım var. Çok sayıda fotoğraf da."

Çenemi sıkarak hışımla döndüm. "Görmek istiyorum."

"Nora."

"Kaldırabilirim," diye çıkıştım. "Adamlarının, *benim* adamlarımın topladığı bu sözde kanıtları görmek istiyorum." Patch, Dabria'yla birlikte. Saatlerce. Hangi gece olabileceğini kestirmek için hafızamı zorladım. Kıskanç ve huzursuz hissediyordum. Patch böyle bir şey yapmamıştı. Bir açıklaması olmalıydı. Tercihimi ona güvenmekten yana kullanmalıydım. Önüme çıkan ilk sonucun üstüne atlamayacak kadar çok şey yaşamıştık.

Sükûnetimi korumalıydım. Bu kadar çabuk karara varmak aptallık olurdu. Dante'nin elinde fotoğraflar vardı demek. Tamam, ben de onları kendim analiz ederdim.

Dante dudaklarını sıktı ve başını salladı. "Bugün evine gönderirim."

24

Önümüzdeki gün için hazırlandım ama hareketlerim bana son derece mekanik geliyordu. Patch ve Dabria'nın görüntülerini kafamdan atamıyordum. O anda Dante'ye detay sormamıştım ama şimdi cevapsız sorular beynimde delikler açıyordu. *Birlikteydiler. Saatlerce. Kanıtlarım var.*

Ne demekti bu? Nasıl birliktelerdi? Sormam saflık sayılır mıydı acaba? Hayır. Patch'e güveniyordum. İçimden onu aramak geçiyordu ama elbette aramayacaktım. Fotoğrafları görene dek bekleyecektim. Hüküm vermeye yetip yetmeyeceklerini gördüğüm anda anlardım.

Marcie mutfağa girip masanın kenarına tünedi. "Bugün okul sonrası için alışveriş arkadaşı arıyorum."

Artık iyice hamurlaşmış olan kahvaltılık gevreğin kâsesini önümden ittim. O kadar uzun süredir derin düşünceler içindeydim ki kahvaltımı kurtarma umudum kalmamıştı.

"Cuma öğleden sonra mutlaka alışverişe çıkarım," dedi Marcie. "Ritüel gibi bir şey."

"Gelenek gibi," diye düzelttim.

Kaşlarını düşünür gibi hafifçe çatarak, "Sonbahar için yeni bir cekete ihtiyacım var. Sıcak tutacak, yünlü ama yine de şık olabilen bir şeye," dedi.

"Teklif için teşekkürler ama yapmam gereken zorlu bir trigonometri ödevim var."

"Ah, hadi ama. Bütün hafta hiç ödev yapmadın. Şimdi neden başlayasın ki? Ayrıca gerçekten başkasının görüşüne ihtiyacım var. Bu önemli bir alışveriş. Üstelik tam da normal davranmaya başlamıştın."

Sandalyemi geriye itip kâsemi lavaboya götürdüm. "Övgü her zaman aklımı çeler."

"Hadi ama Nora, kavga etmek istemiyorum," diye yakındı. "Sadece benimle alışverişe gelmeni istiyorum."

"Ben de trigonometriden geçmek. Hem cezalıyım."

"Endişelenme. Ben annenle konuştum bile. Sakinleştiği için daha mantıklı davranıyor. Artık cezalı değilsin. Okuldan sonra yarım saat oyalanırım. Böylece senin de trigonometri ödevini tamamlayacak zamanın olur."

Gözlerimi şüpheyle kıstım. "Annemin zihniyle mi oynuyorsun?"

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen annenle aramızda bir bağ oluşmasını kıskanıyorsun."

Of.

"Konu sadece matematik değil, Marcie. Düşünmem gerek. Dün gece olanlar ve tekrarlanmasına engel olmak konusunda." Kararlılıkla, "Bağlılık yemini etmeyeceğim," dedim. "Ve hiçbir Nefil'in de etmesini istemiyorum."

Marcie sıkkın bir ses çıkardı. "Aynı babam gibisin. Bir kere olsun böyle davranmayı bıraksan..."

"Nefil gibi davranmayı bırakayım, değil mi? Ya da melez, ucube, hilkat garibesi mi? Yoksa *hedef* mi?"

Marcie ellerini öyle bir sıktı ki pespembe oldular. Sonunda çenesini kaldırdı. Gözlerinde gurur ışıltıları dans ediyordu. "Evet. Bir mutant. Canavar. Fenomen. Benim gibi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani sonunda ne olduğunu kabul ediyor musun?"

Yüzünde neredeyse utangaç bir gülümseme belirdi. "Lanet olsun. Evet."

"Bu halini daha çok seviyorum," dedim.

"Ben de *senin* bu halini daha çok seviyorum." Marcie ayağa kalktı ve çantasını tezgâhın üstünden aldı. "Alışveriş yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Daha son zilin çalmasının üstünden iki saat geçmeden, Marcie bir yün ceket, bir kot pantolon ve bir iki aksesuara dört yüz dolar harcamıştı. Ben bütün gardırobum için senede dört yüz dolar harcamıyordum. Hank'in evinde büyüsem, ben de kredi kartımı bütün öğleden sonra kullanmakta bir sakınca görmezdim. Hatta en başta bir kredi kartım olurdu.

Benim arabamda görünmek istemediğini iddia ettiği için Marcie'ninkine binmiştik ve her ne kadar onu suçlamasam da mesajı almıştım. Onun parası vardı; benim yoktu. Hank bana yenilgiye mahkûm ordusunu bırakmıştı; Marcie'ye de bütün mirasını. Haksızlık kelimesi durumu anlatmanın yakınından bile geçemezdi.

Marcie'ye, "Bir yere uğrayabilir miyiz?" diye sordum. "Biraz yolumuzun dışında kalıyor ama arkadaşım Dante'den bir şey almam gerek." Patch ve Dabria'nın fotoğraflarını görmek konusunda kendimi biraz huzursuz hissediyor, bu yüzden bu işi bir an önce halletmek istiyordum. Getirmesi için Dante'yi bekleyecek sabrım yoktu. Çoktan getirip getirmediğini bilme imkânım da olmadığı için eyleme geçmeye karar vermiştim.

"Dante mi? Onu tanıyor muyum?"

"Hayır. Okula gitmiyor. Bir sonraki sağa sap. Casco Körfezi yakınında oturuyor," dedim.

İşin ironisi gözümden kaçmamıştı. Yazın Patch'i, Marcie'yle yakınlaşmakla suçlamıştım. Şimdi, sadece birkaç ay sonra benzer bir olayı –ama bu kez başka bir kız söz konusuydu– araştırmak üzere Marcie'nin arabasındaydım.

Elimi alnıma bastırdım. Belki de boş vermeliydim. Belki bu, güvensizliklerim konusunda çok şey anlatıyordu ve Patch'e koşulsuz güvenmeliydim. İşin aslı şuydu ki ben ona gerçekten güveniyordum.

Ama öte yanda Dabria vardı.

Ayrıca Patch masumsa –ki bütün kalbimle öyle olmasını diliyordum– fotoğraflara bakmaktan bir zarar gelmezdi.

Marcie tarifimi takip ederek Dante'nin evine ulaştı ve mimariyi gördüğü anda beğeni dolu bir sesle mırıldandı. Bakışları geniş bir çimenliğin gerisine inşa edilmiş kusursuz güzellikteki evin üstünde dolaşırken, "Bu Dante denen arkadaşın zevk sahibiymiş," dedi.

"Arkadaşlarından miras kalmış," dedim. "Boşu boşuna inme. Ben bir koşu gider gelirim."

Marcie onu durdurmama fırsat bırakmadan arabadan inerken, "Hayatta olmaz. Evin içini görmem gerek," dedi. "Dante'nin kız arkadaşı var mı?" Güneş gözlüğünü kafasına kaldırdı ve Dante'nin zenginliğine bariz bir hayranlıkla baktı.

Enet, ben, diye düşündüm. Bu düzmece gösteriye ayak uydurmak konusunda süper bir iş çıkardığım ortadaydı. Koridorun ucunda uyuyan üvey kız kardeşim bile "erkek arkadaşımdan" habersizdi.

Verandaya çıkıp zili çaldık. Bekledim ve tekrar çaldım. Ellerimi gözlerimin etrafına kapatarak yemek salonunun penceresinden gölgeli karanlığa baktım. Evde olmadığı bir anda uğramam ne şanstı ama.

"Hu huuu! Kızlar, bu evde yaşayan genç adamı mı arıyorsunuz yoksa?"

Marcie'yle arkamıza dönünce, kaldırımda duran yaşlı kadını gördük. Ayaklarında pembe terlikler, kafasında pembe bigudiler vardı ve bir tasmanın ucunda minicik siyah bir köpek tutuyordu.

"Dante'yi arıyoruz," dedim. "Siz komşusu musunuz?"

"Yaz başında kızım ve kocasının yanına taşındım. Sokağın hemen aşağısındayız." Eliyle arkasını işaret etti. "Kocam John, sizlere ömür. Ya huzur evine gidecektim ya da klozet kapağını hiç indirmeyen damadımın evine," diye anlattı.

Marcie düşüncelerime, *Bu kadın ne anlatıyor?* diye fısıldadı. *Ve pardon ama köpeğin acil bir manikür ihtiyacı var. Kokusunu buradan alabiliyorum.*

Yüzüme sevecen bir gülücük yapıştırarak verandanın basamaklarını indim. "Adım Nora Grey. Burada oturan genç adam, Dante Matterazzi arkadaşımdır."

"Matterazzi mi? Biliyordum! İtalyan olduğunu biliyordum! Böyle isimler İtalyanım diye bağırır. Kıyılarımızı istila ediyorlar," dedi kadın. "Sonra bir bakmışsın, Mussolini'yle bahçe komşusu olmuşum." Köpek araya girmek ister gibi, havlamaya başladı.

Marcie'yle göz göze geldik. Marcie gözlerini devirirken ben kadına, "Bugün Dante'yi gördünüz mü?" diye sordum.

"Bugün mü? Bugün neden görecekmişim ki? Size söyledim ya, taşındı. İki gün önce. Bir geceyarısı. Tam bir İtalyandan beklenileceği şekilde. Sicilyalı bir mafya üyesi gibi sinsi ve cin fikirli. Bir halt karıştırdığından eminim."

Sesime sevecen bir ton katmaya çalışarak, "Yanılıyor olmalısınız. Dante hâlâ burada oturuyor," dedim.

"Ha! Çocuk kayboldu! Her zaman içe dönüktü ve komşuluktan olabildiğince uzaktı. Merhaba bile demezdi. Böyle güzel ve saygın bir mahallede onun gibi sinsi bir çocuk... Hiç hoş değil. Sadece bir ay dayanabildi, gittiğini gördüğüme üzüldüğümü söyleyemem.

Bu mahallede kiracıları yasaklayan yasalar olmalı; evlerin değerini düşürüyorlar."

"Dante kiracı değildi. Bu ev onun. Arkadaşlarından kalmış."

"Sana öyle mi söyledi?" Kafasını salladı ve bana dünyanın gördüğü en büyük aptala bakar gibi baktı. "Bu ev damadımın. Ev senelerdir onun ailesinin. Ekonomi çökmeden önce, yaz aylarında kiralıyorlardı. Henüz turizmden para kazanılan zamanlardı. Şimdiyse İtalyan gangsterlere kiralamak zorunda kalıyoruz."

İkinci kez, "Yanılıyor olmalısınız," diyecek oldum.

"İsterseniz tapu kayıtlarına bakın. Yalan söylemezler. Karanlık İtalyanlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Köpek, tasmasını kadının bacaklarına dolayarak etrafında dönüyor, arada durup Marcie ve beni uyarır gibi boğuk bir sesle hırlıyordu. Sonra yeniden koklamaya ve kadının etrafında dönmeye başladı. Kadın kendini tasmadan kurtardı ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Arkasından bakakalmıştım. Bu ev Dante'nindi. Kiracı falan değildi.

Dehşet verici bir his göğsümü mengene gibi sıkıyordu. Dante gittiyse, şeytan hilesini nereden bulacaktım? Elimdeki bitmek üzereydi; bir günlük, ikiye bölersem en fazla iki günlük içeceğim kalmıştı.

"Pekâlâ, biri yalan söylüyor," dedi Marcie. "Bence kadın. Yaşlı kadınlara güvenmem. Özellikle de huysuz olanlara."

Onu doğru dürüst duymuyordum. Açması için dua ederek Dante'nin cep telefonunu aradım ama açan olmadı. Telesekreter bile devreye girmedi.

Marcie'nin alışveriş torbalarını içeri taşımasına yardım ettim. Annem bizi karşılamak için merdivenleri iniyordu. Bana büyük boy bir zarf

uzatarak, "Bir arkadaşın senin için bıraktı," dedi. "Adının Dante olduğunu söyledi. Onu tanıyor muyum?" diye sordu.

Zarfı elinden kaparken, fazla hevesli görünmemeye çalıştım. "Scott'ın bir arkadaşı," diye açıkladım.

Annem ve Marcie gözlerini zarftan ayırmadan beni izliyorlardı.

Duruma ekstra dikkat çekmek istemeyerek, "Büyük olasılıkla Scott'a iletmemi istediği bir şeydir," diye yalan söyledim.

"Arkadaşlarından büyük görünüyordu. Senin yaşça büyük adamlarla takılman konusunda içimin rahat olduğunu söyleyemem," dedi annem şüpheyle.

Kaçamak bir cevapla geçiştirdim. "Dediğim gibi, Scott'ın arkadaşı."

Yatak odama girince derin bir nefes aldım ve zarfın yapışkanlı ağzını açtım. Büyütülmüş fotoğrafları silkeleyerek çıkardım. Hepsi siyah beyazdı.

İlk birkaçı gece çekilmiş olmalıydı. Patch ıssız bir yolda yürürken. Patch motosikletinden birilerini gözetlerken. Patch ankesörlü telefonda konuşurken. Burada yeni bir şey yoktu çünkü Pepper'ın şantajcısını bulmak için gece gündüz çalıştığını biliyordum.

Bir sonraki fotoğrafta Patch ve Dabria vardı.

Patch'in yeni, siyah Ford F-150 pikabındaydılar. Üzerlerindeki sokak lambasının ışığında yere incecik yağmur damlaları indiği görülüyordu. Dabria dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle, kollarını Patch'in boynuna dolamıştı. Birbirlerine âdeta kenetliydiler ve Patch'in direnç gösterir gibi bir hali yoktu.

Son üç fotoğrafı hızla geçtim. Midem kalkmıştı ve neredeyse kusacaktım. *Öpüşüyorlardı.*

Dabria, Patch'i öpüyordu. Tam orada, fotoğrafta.

25

Birlikteydiler. Saatler boyunca. Birkaç gece önce.

Banyoda, sırtım duşun kapısına yaslı, yerde oturuyordum. Dizlerimi göğsüme çekmiştim ve ısıtıcı açık olmasına rağmen, soğuğu ve nemi hissediyordum. Yanımda boş bir şeytan hilesi şişesi yatıyordu. Son şişemdi. İçtiğimi hatırlamıyordum bile. Koca bir şişe bitmişti ve bana hiçbir şey yapmamıştı. O bile kalbimi hasta eden bu çaresizliğe bağışıklık kazandırmamıştı. Patch'e güveniyor ve onu, beni böyle incitebileceğine inanmayacak kadar çok seviyordum. Bir nedeni, bir açıklaması olmalıydı.

Bir açıklama. Kelime boş ve alaycı bir tonla zihnimde yankılanıyordu.

Kapım vuruldu.

"Bu banyoyu paylaşmak zorundayız, biliyorsun değil mi? Ve mesanem bir sincabınki kadar," dedi Marcie.

Ayağa kalkmak için acele etmedim. Endişelenecek onca saçmalık arasında, Dabria benden daha iyi mi öpüşüyor acaba diye merak ediyordum. Patch onun gibi mi olmamı istiyordu acaba? Düzenbaz, soğuk ve sofistike. Ona tam olarak kapıldığı anı merak ediyordum. Benimle bağlarını, yıkılacağımı bildiği için mi koparmamıştı acaba?

Üzerime ağır bir belirsizlik hissi çökmüştü.

Kapıyı açıp Marcie'nin yanından geçtim. Koridorda beş adım atmıştım ki bakışlarını sırtımda hissettim.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Konuşmak istemiyorum."

"Hey, bekle. Nora sen ağlıyor musun?"

Parmaklarımı gözlerimin altına sürdüm ve ağladığımı fark ederek şaşırdım. Her şey donuk ve uzak geliyordu. Uzakta bir rüyada olup bitmiş gibi.

Arkama dönmeden, "Dışarı çıkıyorum," dedim. "Beni idare eder misin? Yatma saatinden önce dönmeyebilirim."

Patch'in evine giden yolda bir kez durdum. Volkswagen'i yolun kenarına çekip kendimi dışarı attım ve kaldırımda bir ileri bir geri yürüdüm. Zifirî karanlıktı ve hava paltomu getirmiş olmamı dileyeceğim kadar soğuktu. Onu görünce ne diyeceğimi bilmiyordum. Saçma bir çıkış yapmak istemiyordum. Böğürerek ağlama seviyesine düşmek de istemiyordum.

Fotoğrafları yanımda getirmiştim ve sonunda konuşmayı benim yerime onların yapabileceğine karar verdim. Fotoğrafları ona uzatacak ve sorumu kısa ve öz bir "Neden?" ile kısıtlayacaktım. İnce bir buz tabakası gibi üzerimi kaplayan soğuk önyargısızlık hali, Dabria'nın Bugatti'sini Patch'in evinin önünde gördüğüm anda eriyiverdi. Sokağın ortasında frene bastım ve güçlükle yutkundum. Gırtlağımda bir öfke yumrusuyla arabadan indim.

Anahtarımı evin kilidine sokup içeri girdim. Tek ışık oturma odasındaki bir abajurdan geliyordu. Dabria balkon camının önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu ama beni gördüğü anda durdu.

Gözle görülür bir şaşkınlıkla, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Kafamı öfkeyle salladım. "Hayır, bu benim repliğim. Burası benim erkek arkadaşımın evi olduğuna göre, bu da bana özel replik oluyor. Nerede o?" derken kararlı adımlarla arka taraftaki büyük yatak odasına yönelmiştim bile.

"Boşuna zahmet etme. Burada değil."

Hışımla döndüm. Dabria'ya hayret, tiksinti ve tehdidin iç içe geçtiği bir bakış attım. "O zaman. Senin. Burada. Ne. İşin. Var?" Her kelimeyi tek tek vurgulamıştım. Öfkenin içimde köpürdüğünü hissediyordum ama sakinleşmek için hiçbir şey yapmadım. Dabria bunu hak etmişti.

"Başım belada, Nora." Dudağı titredi.

"Durumu daha iyi ifade edemezdim." Fotoğraf zarfını ona fırlattım. Ayaklarının dibine düştü. "Erkek arkadaş hırsızı olmak nasıl bir duygu? Sana kendini iyi hissettiren bu mu Dabria? Sana ait olmayan şeyleri almak? Yoksa sana asıl keyif veren, bir şeyleri paramparça etme duygusu mu?"

Dabria zarfı almak üzere eğildi ama gözlerini benden bir an ayırmadı. Kaşlarını ihtiyatlı bir şüpheyle çattı. Bilmiyormuş gibi davranma cüretini gösterdiğine inanamıyordum.

"Patch'in pikabı," diye çıkıştım. "Sen ve o, bu hafta bir gece, onun pikabında. *Onu öpmüşsün!*"

Göz temasını ancak zarfın içine göz atmasına yetecek kadar bir süre kesti. Zarfı koltuğa bıraktı. "Anlamıyorsun."

"Ah, sanırım anlıyorum. Çözülmesi o kadar güç biri değilsin. Sende saygı ya da saygınlıktan eser yok. Her istediğini alıyor, diğer herkesi unutuyorsun. Patch'i istiyorsun ve görünüşe bakılırsa elde etmişsin de." Sesim artık boğuk çıkıyor, gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak yaşları durdurmaya çalıştım ama engelleyemedim.

Dabria, suçlamalarıma bariz biçimde kayıtsız kalarak yumuşak ve endişeli bir sesle, "Başım belada çünkü Patch'e bir iyilik ederken hata yaptım," dedi. "Patch bana Blakely'nin Dante için şeytan hilesi ürettiğini ve laboratuvarın yok edilmesi gerektiğini söyledi. Bizi Blakely ya da laboratuvara ulaştırabilecek bir ipucu edinmem durumunda derhal ona bildirmem gerektiğini anlattı.

"Birkaç gece önce çok geç bir saatte, geleceklerini öğrenmek isteyen bir grup Nefil bana geldi. Kara El'in ordusunda muhafızlık yaptıklarını öğrenmem çok sürmedi. O geceye kadar Blakely adında çok önemli ve nüfuzlu bir Nefil'i koruyorlarmış. Dikkatimi çekmişlerdi. Bana işlerinin can sıkıcı ve olaysız, çalışma saatlerinin de uzun olduğunu anlattılar. O gecenin daha erken saatlerinde, dikkat dağıtacak her tür oyun yasak olmasına rağmen poker oynamak için sözleşmişler.

"Adamlardan biri iskambil kâğıdı almak için nöbet noktasından ayrılmış. Kumandanları onları yakaladığında sadece birkaç dakikadır oynuyorlarmış. Kumandan onları hemen kovmuş ve ordudaki görevlerinden azletmiş. Kovulan askerlerin lideri Hanoth görevini geri almak için kıvranıyordu. Burada bir ailesi varmış ve onlara bakamamaktan ve onun kabahatlerinden dolayı ailesinin ceza görmesi ya da dışlanması ihtimalinden endişe ediyordu. Bana geldi ve işini geri alma umudunun olup olmadığını öğrenmek istedi.

"Ona önce falını söyledim. Hanoth'a gerçeği söylemek için güçlü bir istek duyuyordum. Eski kumandanı onu hapse atmak ve işkence etmek istiyordu. Ailesiyle birlikte şehri hemen terk etmesinde fayda vardı ama bunu söylersem, Blakely'yi bulma fırsatını kaçıracağımı da biliyordum. Bu yüzden Patch'i düşünerek yalan söyledim.

"Hanoth'a kaygılarını doğrudan Blakely'yle konuşması gerektiğini söyledim. Af dilemesi halinde Blakely'nin onu affedeceğini anlattım. Hanoth'un kehanetime inanması halinde beni Blakely'ye

ulaştırabileceğimi biliyordum. Bunu Patch için yapmak istiyordum. Benim için yaptığı onca şeyden, bana kimsenin vermediği ikinci şansı vermesinden sonra," gözlerinde yaşlarla bana baktı, "en azından bu kadarını yapabilmeliydim. Onu seviyorum." Bunu söylerken gözünü dahi kırpmadı. "Her zaman da seveceğim. O benim ilk aşkımdı. Onu asla unutmayacağım. Ama o artık seni seviyor." Umutsuzca iç geçirdi. "Belki bir gün, artık o kadar ciddi olmazsanız... bekliyor olacağım."

"Buna bel bağlama derim," dedim. "Anlatmaya devam et. Bu fotoğrafları açıklayacağın kısma gel." Kanepede duran zarfa baktım. Odada çok fazla yer kaplıyor gibiydi. Fotoğrafları yırtmak ve parçaları şömineye atmak istiyordum.

"Hanoth yalanıma inanmış gibiydi. Adamlarıyla birlikte gitti, ben de peşlerine takıldım. Fark edilmemek için her tür önlemi almıştım. Sayıca benden üstündüler ve beni yakalamaları halinde büyük bir tehlikeye düşeceğimi biliyordum.

"Coldwater'dan çıkıp kuzeybatıya doğru yol aldılar. Bir saatten uzun bir süre takip ettim. Blakely'ye yaklaştığımı sanıyordum. Kasabalar seyrekleşmişti ve kırlık arazide bir hayli yol almıştık. Nefiller dar bir yola saptılar; ben de peşlerinden gittim.

"Daha o anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Yolun ortasına park ettiler. Beş kişiden dördü arabadan inmişti. Yayıldıklarını, etrafımı kuşatabilecek şekilde arabanın yanlarına ve arkasına geçtiklerini hissettim. Onları takip ettiğimi nasıl anladılar bilmiyorum. Farlarım kapalı gitmiş ve aradaki mesafeyi onları birkaç kez kaybetmeme neden olacak kadar açmıştım. Artık çok geç olmasından korkarak, yapabileceğim tek şeyi yaptım ve yaya olarak nehre doğru kaçtım. Patch'i aradım ve bir mesajda anlatabileceğim kadarını anlattım. Sonra suyun çalkantısının beni görmelerini ya da duymalarını güçleştireceğini umarak nehrin akıntısıyla yüzdüm.

"Defalarca yaklaştılar. Nehri terk edip ormanın içine kaçmak zorunda kaldım. Ne yöne koştuğumu ayırt edemiyordum ama bir kasabaya ulaşsam bile, güvende olamayacağımı biliyordum. Hanoth ve adamlarının bana saldırdığına birileri şahit olsa bile Nefiller hafızalarını silerlerdi. Bu yüzden olabildiğince hızlı koştum.

"Patch nihayet aradığında terk edilmiş bir kereste fabrikasında saklanıyordum. Kaçmaya daha ne kadar devam edebilirdim bilmiyorum." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Beni kurtarmaya geldi. Beni oradan çıkardı. Blakely'yi bulmayı başaramamış olmama rağmen." Saçını kulağının arkasına iterken burnunu çekti. "Beni arabayla Portland'a götürdü ve kalabileceğim güvenli bir yer ayarladı. Pikaptan inmeden önce onu öptüm." Gözleri gözlerimi buldu. Meydan okumayla mı yoksa özürle mi parladıklarını ayırt etmek güçtü. "Ben başlattım ama o hemen son verdi. Fotoğraflarda nasıl göründüğünü biliyorum ama bu benim teşekkür etme şeklimdi. Daha başlamadan bitmişti. Patch öyle olmasını istedi."

Dabria aniden, sanki görünmez bir el tarafından itilmiş gibi sarsıldı. Gözleri, yuvalarında bembeyaz kalacak şekilde döndü ve bir an sonra buz mavisi renk geri geldi. "Bana inanmıyorsan, ona sor. Az sonra burada olacak."

26

Dabria'nın geleceği görme ve kehanet becerisi olduğuna –en azından kovulmasından sonra– hiçbir zaman inanmamıştım ama son zamanlarda fikrimi değiştirmek konusunda iyi iş çıkarıyordu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, garajın kapısı alçak bir homurtuyla açıldı ve Patch basamakların dibinde belirdi. Harap bir hali vardı; yüzü yorgunluk çizgileriyle kaplanmıştı ve gözlerinden bıkkınlık akıyordu. Dabria'yla beni oturma odasında karşı karşıya bulmak, keyfini yerine getirmişe benzemiyordu.

Bize karanlık ve inceleyen gözlerle baktı. "Bu, iyi haber olamaz."

Dabria titrek bir nefes alarak, "Önce ben başlayacağım," dedi.

"Mümkün değil," diye çıkıştım. Doğrudan Patch'e dönerek, Dabria'yı konuşmanın dışında bıraktım. "Seni öpmüş! Seni takip ettiren Dante de bunu fotoğrafla belgelemiş. Bu akşamın erken saatlerinde *bunları* gördüğümde ne hissettiğimi sen hayal et! Bana söylemek hiç aklına geldi mi?"

Dabria tiz bir sesle, "Ona seni *benim* öptüğümü ama senin beni reddettiğini söyledim," diye itiraz etti.

Dabria'ya, "Sen hâlâ burada ne arıyorsun?" diye patladım. "Bu, Patch ile benim aramda. Artık gitsen iyi olur."

Patch daha keskin bir ses tonuyla konuştu. "Dabria, *sen* burada ne arıyorsun gerçekten?"

Dabria, "İçeri kendim girdim," diye geveledi. "Çok korkmuştum. Uyuyamadım. Hanoth ve Nefiller aklımdan çıkmak bilmiyor."

"Şaka yapıyor olmalısın." Başı belada kadın numarasına kanmamasını umarak, destek almak için Patch'e baktım. Dabria bu akşam buraya tek bir teselli türü bulmak için gelmişti ve ben bunu onaylamıyordum. Hem de hiçbir şekilde.

Patch, Dabria'ya, "Eve geri dön," diye emretti. "Orada kalsaydın güvende olurdun." Bitkinliğine rağmen sesinde sert bir tını vardı. "Bu, sana dikkat çekmemeni ve başını belaya sokmamanı son kez söyleyişim olacak."

"Ne kadar daha kalacağım?" Dabria sızlanıyordu. "Orada çok yalnızım. Evdeki diğer herkes insan soylu. Bana bir tuhaf bakıyorlar." Bakışlarıyla yalvarıyordu. "Sana yardım edebilirim. Bu kez hata yapmayacağım. Burada kalmama izin ver."

Patch sert bir sesle, "Git," diye emretti. "Yeterince bela çıkardın zaten. Hem Nora'yla hem de takip ettiğin şu Nefillerle. Ne tür sonuçlar çıkardıklarını bilemeyiz ama kesin olan bir şey var. Blakely'nin peşinde olduğunu biliyorlar. Eğer beyin diye bir organları varsa, Blakely'nin operasyonları için hayati önem taşıdığını öğrendiğini ve her neredeyse gizli laboratuvarlarında yaptığı şeyleri de bildiğini anlamışlardır. Operasyonun tamamının yerini değiştirirlerse şaşırmam ve biz de başladığımız yere döneriz." Patch sıkıntıyla ekledi: "Blakely'yi bulmanın ve şeytan hilesini durdurmanın yakınından bile geçmiyoruz."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye sızlanırken, Dabria'nın dudağı titriyordu. Patch'e azar işitmiş bir yavru köpeğinkini andıran son bir bakış attıktan sonra çıktı.

Böylece Patch ve ben baş başa kaldık. Yüz ifademin davetkâr olmaktan çok uzak olduğundan emin olmama rağmen, odanın içinde tereddütsüz bir şekilde ilerledi. Alnını alnıma yaslayıp gözlerini yumdu. Görünmez bir gücün ağırlığı altında ezilir gibi, nefesini ağır ağır bıraktı.

Alçak sesle ve samimi bir pişmanlıkla, "Özür dilerim," dedi.

İğneleyici, "Öpücük için mi üzgünsün yoksa sadece gördüğüm için mi?" sorusu dilimin ucuna kadar geldi ama dile getirmedim. Kıskançlık ve şüpheden oluşan, kendi görünmez ağırlığımı peşimde sürüklemekten yorulmuştum.

Patch'in pişmanlığı neredeyse elle tutulacak kadar keskindi. Dabria'ya ne kadar güvenmesem ve ondan ne kadar hazzetmesem de onu korumaya çalıştığı için Patch'i suçlayamazdım. Patch düşündüğünden daha iyi bir adamdı. Bundan seneler önce, eski Patch'in böyle bir duruma çok farklı tepkiler vereceğini düşünüyordum. Dabria'ya ikinci bir şans veriyordu ki bu kendisinin de uğruna her gün savaş verdiği şeydi.

Patch'in göğsüne doğru, "Ben de üzgünüm," diye mırıldandım. Güçlü kollarıyla beni sımsıkı sardı. "Fotoğrafları gördüm. Hiç bu kadar üzülmemiş ya da korkmamıştım. Seni kaybetme düşüncesi hayal edilir gibi değildi. Ona çok kızdım. Hâlâ da kızgınım. Seni öpmemesi gerekirken öptü ve bunu yine deneyecektir."

"Denemeyecek çünkü bundan sonra ilişkimizin nasıl olması gerektiğini çok net bir şekilde ortaya koyacağım. Bir çizgiyi aştı ve bir dahaki sefere bunu yapmadan önce iki kez düşünmesini sağlayacağım," dedi kararlılıkla. "Eve geldiğimde seni bulmayı beklemiyordum ama buradasın. Gitmene izin vermeye hiç niyetim yok."

İçim sıcak ve can yakan bir suçlulukla doldu. Patch'e bu kadar yakınken, aramızda asılı duran yalanların ağırlığını hissetmemem imkânsızdı. Şeytan hilesi konusunda yalan söylemiştim. Hâlâ da

söylüyordum. Bunu nasıl yapabilmiştim? İçimde kendime duyduğum utanç ve nefret dolu tiksinti kaynıyordu. Her şeyi itiraf etmek istiyordum ama nereden başlamalıydım? Yalanların kontrolden çıkmasına izin verirken dikkatsiz davranmıştım.

Ona gerçeği söylemek için ağzımı açtım ama sanki buz gibi eller ensemden yukarı tırmanıp boynuma yapışmıştı. Konuşamıyordum. Nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Gırtlağım şeytan hilesini ilk içişimde olduğu gibi yoğun bir maddeyle dolmuştu. Yabancı bir ses zihnime dolup bana akıl vermeye başladı.

Patch'e doğruyu söylersem bana asla güvenmeyecekti. Beni asla affetmeyecekti. Ona söylemem sadece daha fazla acı çekmesine neden olurdu. Sadece Heşvan'ı atlatmam gerekiyordu; sonra şeytan hilesi almayı kesebilirdim. Bir süre daha... ve birkaç yalan daha.

Soğuk eller gevşedi. Derin bir nefes aldım.

Konuşmayı devam ettirmek amacıyla, "Yoğun bir akşam mıydı?" diye sordum. Yalanları unutmak için her şeyi yapardım.

İç geçirdi. "Pepper'ın şantajcısını yakalamaya yaklaşamadım bile. Sürekli olarak şu ana dek izini sürdüklerimden biri olması gerektiğini düşünüyorum ama belki de yanılıyorum. Belki de başkasıdır. Belki de radarımın dışında kalan birisidir. Uzak ihtimal olanlar da dâhil bütün ipuçlarının izini sürdüm. Görebildiğim kadarıyla, herkes temiz."

"Pepper uyduruyor olamaz mı? Belki de şantaj falan yoktur." Bu ilk kez aklıma geliyordu. Adam hiçbir şekilde güvenilir olmamasına rağmen hikâyesine en başından beri güvenmiştim.

Patch kaşlarını çattı. "Mümkün ama öyle olduğunu sanmıyorum. Neden böyle detaylı bir hikâye uydurma zahmetine girsin ki?"

O anda aklıma gelen bir düşünceyle, "Çünkü seni cehenneme kapatmak için bir bahaneye ihtiyacı var," dedim usulca. "Ya onu bu işe baş melekler koştuysa? Onların verdiği bir görev yüzünden yeryüzünde olduğunu söyledi. İlk başta ona inanmadım ama ya

öyleyse? Ya baş melekler seni cehenneme kapatmak için onu görevlendirdilerse? Bunu istedikleri sır değil."

"Yasal olarak beni cehenneme hapsetmek için bir nedene ihtiyaçları var." Patch düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Tabii çizgiyi aşıp yasanın sınırları içinde kalmaya zahmet etmiyorlarsa bilemem. Grubun içinde birkaç çürük yumurtanın olduğunu kesinlikle düşünüyorum ama bütün baş melek nüfusunun yozlaştığını sanmıyorum."

"Eğer Pepper baş meleklerin küçük bir bölümü tarafından görevlendirilmişse ve diğerleri ortalıkta bir hile olduğundan şüphelenirse, Pepper'ın işverenlerinin elinde olayı örtbas edebilecekleri kusursuz bir hikâye olacak: Pepper'ın yoldan çıktığını iddia edebilirler. Pepper ifade veremeden kanatlarını koparır ve paçayı kurtarırlar. Bana çok abartılı gelmiyor. Aslına bakarsan mükemmel bir plan gibi görünüyor."

Patch bana dik dik baktı. Teorimin akla yatkınlığı soğuk bir sis gibi üzerimize çökmüştü.

Sonunda, ağır ağır konuştu. "Pepper'a verilen görevin, benden sonsuza dek kurtulmak isteyen bir grup dolandırıcı baş meleğin işi olabileceğini düşünüyorsun."

"Düşmüş bir melek olmadan önce Pepper'ı tanır mıydın? Nasıl biriydi?"

Patch kafasını salladı. "Tanırdım ama çok iyi değil. Daha çok ismini duymuştum diyebiliriz. Özellikle sosyal meselelerde gevşek davranan bir liberal olarak ün yapmıştı. Kumara başlamasına şaşırmadım ama yanlış hatırlamıyorsam benim yargılanma sürecime o da dâhil olmuştu. Her ne kadar ününe ters düşse de sürülmem lehine oy kullanmış olmalı."

"Sence Pepper'ı baş meleklerin aleyhine çevirmeyi başarabilir miyiz? İkili hayatı kamuflajının parçası olabilir... ve tabii buradaki hayatından biraz fazla keyif alıyor olması da mümkün. Doğru türde bir baskı uygularsak konuşabilir. Eğer bize seni cehenneme kapatmak

için gizli bir baş melek grubu tarafından gönderildiğini söylerse en azından neyle karşı karşıya olduğumuzu biliriz."

Patch'in dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle büküldü. "Sanırım Pepper'ı bulma zamanı geldi."

Başımı salladım. "Tamam ama bu kez saha kenarında kalacaksın. Pepper'a yaklaşmanı istemiyorum. Şimdilik, seni cehenneme göndermek için her şeyi yapacağını varsaymalıyız."

Patch'in kaşları çattı. "Önerin ne, Melek?"

"Pepper'la ben buluşuyorum. Scott'ı da yanımda götürüyorum." Fikri veto etmesine fırsat bırakmadan, sertçe, "Benimle tartışmayı aklından bile geçirme," diye ekledim. "Dabria'yı, düşünmek bile istemeyeceğim kadar çok olayda destek olarak yanına aldın. Bana bunun bir taktikten başka bir şey olmadığına yemin ettin. Şimdi sıra bende. Scott'ı yanıma alıyorum ve son sözüm bu. Bildiğim kadarıyla, Pepper'ın elinde üzerinde Scott'ın ismini taşıyan cehenneme tek yön bir bilet yok."

Patch'in ağzı gerildi, gözleri karardı; itirazının buram buram yayıldığını neredeyse hissedebiliyordum. Scott'a en ufak bir yakınlık hissetmiyordu ama bu kartı oynayamayacağını biliyordu. İkiyüzlülük etmiş olurdu.

Sonunda, "Kusursuz bir plana ihtiyacınız olacak," dedi. "İşlerin yolunda gitmemesi gibi ufacık bir ihtimal olduğu sürece, seni gözümün önünden ayırmaya niyetim yok."

İşlerin yolunda gitmemesi olasılığı her zaman vardı. Patch'le birlikte geçirdiğim süre içinde kesin olarak öğrendiğim tek şey buydu. Patch de bunu biliyordu, acaba gitmeme engel olmak da planının bir parçası mıydı diye düşündüm. Kendimi birden, baloya gitmesi engellenen Külkedisi gibi hissetmiştim.

"Scott senin ona yakıştırdığından daha güçlüdür," diye üsteledim. "Bana bir şey olmasına izin vermez. Seninle hâlâ birlikte

olduğumuzu tek bir kişiye bile söyleyemeyeceğini net bir şekilde anlamasını sağlarım."

Patch'in siyah gözleri sertti. "Ben de saçındaki tek bir tele zarar gelmesi durumunda, benimle uğraşmak zorunda kalacağını anlamasını sağlarım. Kafası azıcık basıyorsa, bunun ciddiye alınması gereken bir tehdit olduğunu anlayacaktır."

Gergin bir gülümsemeyle, "O zaman anlaştık," dedim. "Şimdi tek ihtiyacımız bir plan."

Ertesi gün cumartesiydi. Anneme akşam Vee'de kalacağımı ve bütün hafta sonunu onlarda geçireceğimi söyledikten sonra, Scott'la birlikte Şeytanın El Çantası'na gittik. Müzik ve içkilerden çok, bodrum katıyla ilgiliydik. Bodrumun yeni gelişen bir kumar yuvası olduğuna dair söylentiler duymuş ama içeri gerçek anlamda adım atmamıştım. Yine söylentilere göre Pepper için aynı şey söylenemezdi. Patch bize Pepper'ın gözde uğrak yerlerinin bir listesini vermişti ve Scott'la ilk denememizde şansımızın yaver gideceğini umuyordum.

Sofistike ve umursamaz görünmeye çalışarak, Scott'ın peşinden bara yürüdüm. Scott ağzında cikletiyle her zamanki kadar rahat ve kendinden emin görünürken, ben o kadar kötü terliyordum ki ikinci kez duş yapma ihtiyacı hissetmeye başlamıştım.

Havalı ve olgun bir görüntü için saçlarımı düzleştirmiştim. Biraz göz kalemi, ruj, topuklu ayakkabılar ve Marcie'den ödünç aldığım havalı el çantasıyla, sihirli bir el dokunmuş gibi beş yaş büyümüştüm. Scott'ın sinir bozucu cüssesi de göz önüne alınınca, dışarı atılmaktan endişe duymama gerek yoktu. Scott'ın kulağında minik gümüş halkalar vardı ve kısacık tıraşlı saçlarına rağmen sert ve yakışıklı görünmeyi hâlâ başarıyordu. Scott ve ben sadece arkadaştık ama Vee'nin onda ne gördüğünü anlayabiliyordum. O konuşmak

için barmene işaret ederken, ben de kız arkadaşı görüntüsü vermek için kolumu koluna geçirdim.

Scott sesini alçak tutmak için iyice eğilerek, "Storky'yi arıyoruz," dedi.

Daha önce hiç görmediğim barmen, bizi kurnaz bakışlarla süzdü. Göz göze gelince, ifadesizliğimi korumaya çalıştım. Kendime, *gergin görünme*, dedim. *Ve ne yaparsan yap, saklayacak bir şeyin varmış gibi durma.*

Sonunda aksi bir sesle, "Soran kim?" diye sordu.

Scott cüzdanına düzgün bir şekilde sıralanmış yüzlük tomarını usulca göstererek, "Bu akşam yüksek bahisli bir oyun varmış diye duyduk," dedi.

Barmen omuz silkti ve barı temizleme işine kaldığı yerden devam etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Scott banknotlardan birini barın üstüne koyup açık elini üzerine yerleştirdi. Banknotu barmene doğru kaydırdı. "Çok fena. Seni tekrar düşünmeye ikna edemeyeceğimizden emin misin?"

Barmen yüzlük banknota baktı. "Sizi buralarda gördüm mü?"

"Ben Serpentine'de bas çalıyorum. Ayrıca Portland'dan Concord ve Boston'a kadar ve arada kalan her yerde poker oynadım."

Barmen başını salladı. "Demek oradan tanıyorum. Geceleri Springvale'de Z Bilardo Salonu'nda çalışırdım."

Scott hiç tereddüt etmeden, "Orada çok güzel anılarım var," dedi. "Çok nakit kazandım. Daha da fazlasını kaybettim." Barmenle özel bir espri paylaşır gibi sırıttı.

Barmen elini Scott'ınkinin üstüne kaydırıp gözlenmediğinden emin olmak için etrafına bakınarak, banknotu cebe indirdi. "Önce üzerinizi aramam gerek," dedi. "Aşağıya silah alınmıyor."

Scott rahat bir tavırla, "Sorun değil," dedi.

Bense daha da fazla terlemeye başlamıştım. Patch silah, bıçak ve silah olarak kullanılabilecek her tür sivri nesneyi arayacaklarını söylemişti. Bu yüzden yaratıcılığımızı zorlamıştık. Scott'ın gömleğinin altında gizlediğimiz ve kot pantolonunu tutan kemer aslında şeytan hilesiyle büyülenmiş bir kırbaçtı. Scott şeytan hilesi içmediğine, süper içeceğin adını bile duymadığına dair yeminler etmişti ama anlık bir hevesle Dante'nin arabasından yürüttüğü kırbacı kullanabileceğimize karar vermiştim. Kırbaç mavi bir ışıltı saçıyordu ama garson Scott'ın gömleğini kaldırmadığı sürece, güvendeydik.

Barmenin davetiyle Scott ve ben barın etrafını dolaştık, özel bir paravanın arkasına geçip kollarımızı kaldırdık. Kontrolden ilk ben geçtim ve kısa süren, ütün körü bir elle aramaya maruz kaldım. Barmen, Scott'a geçti ve elini bacaklarının iç kısmında dolaştırdıktan sonra, kollarının altını ve sırtını sıvazladı. Barın arka tarafı loştu ve Scott'ın üzerindeki kalın pamuklu gömleğe rağmen, kırbacın kumaşın altında parladığını gördüm sandım. Barmen de görmüşe benziyordu. Kaşları çatıldı ve Scott'ın gömleğine uzandı.

Çantamı ayaklarının dibine düşürdüm. İçinden yüzlerce dolarlık banknot fırladı. Bir anda barmenin dikkati paraya çevrilmişti. "Eyvah," dedim ve banknotları çantamın içine sokarken, işveli bir gülümseme takındım. "Bu nakit cebimi yakıyor. Oynamaya hazır mısın, seksi şey?"

Scott düşüncelerime, *Seksi şey mi?* diye tekrarladı. *Hoş.* Sıntarak dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildi. O kadar şaşırmıştım ki dokunuşuyla donakaldım.

Zihnime, *Gevşe*, diye mırıldandı. *Başardık sayılır.*

Başımı neredeyse fark edilmeyecek şekilde eğdim. "Bu akşam sıkı kazanacaksın, bebeğim. Hissedebiliyorum."

Barmen büyük, çelik bir kapının kilidini açtı, ben de Scott'ın elini tutarak küf ve rutubet kokan, karanlık ve davetkâr olmaktan

uzak basamakları inmeye başladım. Aşağı inince, sayısız dönemeçli koridorda, sonunda poker masalarının olduğu açık ve geniş alana varana dek ilerledik. Her masanın üstünde, çok az ışık veren avizeler asılıydı. Müzik, içki ya da sıcak ve dostça bir karşılama yoktu.

Masalardan biri doluydu. Dört oyuncu arasındaki Pepper'ı derhal tanıdım. Sırtı dönüktü ve biz yaklaşırken dönüp bakmadı. Sıradışı bir durum değildi. Diğer oyuncular da bize bakmadı. Hepsi bütün dikkatlerini ellerindeki kâğıtlara vermişti. Poker fişleri masanın ortasında düzgün kuleler oluşturuyordu. Ortada kaç para olduğundan emin değildim ama kaybedenlerin bunu derinden hissedeceklerine bahse girebilirdim.

Scott, "Pepper Friberg'i arıyoruz," diye ilan etti. Sesi rahattı ama kollarını kavuşturunca şişen kasları bambaşka bir mesaj veriyordu.

Pepper ona dağıtılan ele kafa yormayı sürdürerek, alaycı bir tonlamayla, "Kusura bakma sevgilim, bu gece için dans kartım dolu," dedi. Ona dikkatle bakarken, kendini oyuna bir kamuflaj olamayacak kadar çok kaptırdığını düşündüm. Hatta o kadar kaptırmıştı ki benim de Scott'ın yanında durduğumu tamamen kaçırmıştı.

Scott yakındaki masadan bir sandalye kaptı ve Pepper'ın yanında yer açtı. "Zaten ben oldukça sakarım," dedi. "Sen dansını... Nora Grey'le etsen daha iyi olur."

Pepper bu kez tepki verdi. Kâğıtlarını masaya bıraktı ve beni kendi gözleriyle görmek için, dolgun bedenini çevirdi.

"Merhaba, Pepper. Uzun zaman oldu," dedim. "Son karşılaşmamızda beni kaçırmaya çalışmıştın, değil mi?"

Scott, "Adam kaçırma Yeryüzü sakinleri için ciddi bir suç," diye şakıdı. "İçimden bir ses bana cennette de hoş görülmediğini söylüyor."

Pepper gergin gözlerle diğer oyuncuları süzerek, "Sesini alçak tut," diye homurdandı.

Kaşlarımı kaldırarak doğrudan Pepper'ın düşüncelerine konuştum. *İnsan soylu arkadaşlarına gerçekte ne olduğunu söylemedin mi? Gerçi bence poker becerilerinin şans ya da yetenekten ziyade, zihin oyunlarıyla alakalı olduğunu duymak hiç hoşlarına gitmeyecektir.*

Pepper oyundan çekilerek, "Bu işi dışarıda görüşelim," dedi.

Scott onu dirseğinden çekerek, "Kalk bakalım," dedi.

Şeytanın El Çantası'nın arkasındaki sokakta ilk konuşan ben oldum. "Bu işi senin için kolaylaştıracağız, Pepper. Beni Patch'e ulaşmak için kullanman çok eğlenceli olsa da, bunu unutmaya hazırım ve görebildiğim kadarıyla bu ancak sana kimin şantaj yaptığını bulabilirsek mümkün olacak." Ona gizli bir baş melekler örgütü için ayakçılık görevi üstlendiği ve Patch'i cehenneme tıkmak için bir bahaneye ihtiyacı olduğu teorimi anlatmak istiyordum ama güvenli adım atabilmek için geride durmaya ve olayların nasıl gelişeceğini izlemeye karar verdim.

Bana gözlerini kısarak bakarken, Pepper'ın yüz hatları şüpheci olduğu kadar hoşnutsuzdu. "Bu neyle ilgili?"

"Artık biz devreye giriyoruz," dedi Scott. "Şantajcını bulmak istiyoruz."

Pepper ona kaşlarını çatarak baktı. "Sen de kimsin?"

"Beni koltuğunun altındaki saatli bomba olarak düşün. Nora'nın şartlarını kabul etme kararını sen almazsan, sana ben aldıracağım." Scott kollarını sıvamaya başladı.

Pepper hayretle, "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Şartlarım şunlar," dedim. "Şantajcını bulup sana getireceğiz. Karşılığında çok basit bir şey istiyoruz. Patch'i rahat bırakmak için yemin edeceksin." Bir bıçağın sapını Pepper'ın avucuna vurdum. "Birkaç damla kan ve bir iki dürüst kelime yeterli olacaktır." Yemin ettirmeyi başarabilirsem, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp

başarısızlığını itiraf etmek üzere baş meleklere koşmak zorunda kalırdı. Reddederse, teorime daha fazla geçerlilik kazandırmış olurdu.

Pepper, "Baş melekler kanlarıyla yemin etmez," diye hırladı.

Yaklaşıyoruz, diye düşündüm.

Scott, "Peki ya canlarını sıkan kovulmuş melekleri cehenneme gönderirler mi?" diye sordu.

Pepper bize delirmişiz gibi bakıyordu. "Siz ne sayıklıyorsunuz?"

"Bir baş meleğin ayakçısı olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

Scott, "Sana karşılığında ne teklif ettiler?" dedi.

"Baş melekler burada, aşağıda değiller," dedim. "Tek başınasın. Patch'e tek başına zıt gitmek istediğinden emin misin?" *Haydi ama Pepper*, diye düşündüm. *Bana duymak istediklerimi söyle. Bu uyduruk şantaj hikâyesinin Patch'ten kurtulmak isteyen, serseri bir baş melek grubunun verdiği görevi yerine getirmek için bahanen olduğunu söyle.*

Pepper'ın hayret dolu ifadesi derinleşti, sessizliğinden güç alarak ona yüklendim. "O yemini hemen şimdi edeceksin, Pepper."

Scott ve ben ona iyice yaklaştık.

Pepper, "Yemin yok!" diye cırladı. "Ama Patch'i rahat bırakacağım, söz veriyorum."

"Keşke sözünü tutabileceğine güvenebilsem," diye karşılık verdim. "Sorun şu ki senin çok dürüst biri olduğunu düşünmüyorum. Aslına bakarsan bütün bu şantaj olayının düzmece olduğunu düşünüyorum."

Pepper'ın gözleri algılamayla irileşti. Yüzü soluk bir pembeye dönüşürken tükürük saçarak, "Doğru mu anlıyorum?" dedi. "Patch'in peşine, bana şantaj yaptığı için düştüğümü mü sanıyorsunuz?"

Scott, "Evet," dedi. "Aynen öyle sanıyoruz."

"Benimle buluşmayı bu yüzden mi reddetti yani? Onu cehenneme zincirlemek istediğimi sandığı için mi? Ben onu tehdit etmiyordum ki!" diye haykırırken Pepper'ın yüzü her an biraz daha kızarıyordu. "Ben ona iş teklif etmeye uğraşıyordum. Başından beri bunu anlatmaya çalışıyorum."

Scott'la aynı anda konuştuk. "İş mi?" Hızlı ve şüpheli bir bakış paylaştık.

Pepper'a, "Yani doğruyu mu söylüyordun?" diye sordum. "Gerçekten Patch için bir işin var ve hepsi bu mu?"

Pepper, "Evet, evet, bir iş," diye hırladı. "Siz ne sandınız? Tanrım, ne karmaşa. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmedi."

"İş ne?" diye sordum.

"Sanki sana söylerim de! Patch'e zamanında ulaşmama yardım etseydin, bu durumda olmazdım. Hepsi senin hatan ve iş teklifi sadece ve sadece Patch'e özel!"

"Doğru anladığımdan emin olayım," dedim. "Sana şantajı Patch'in yaptığını düşünmüyorsun, öyle mi?"

Öfkeyle, "Bana kimin şantaj yaptığını zaten bilirken, neden öyle düşünecekmişim?" diye çıkıştı.

Scott, "Şantajcının kim olduğunu biliyor musun?" diye tekrarladı.

Pepper bana tiksintiyle baktı. "Şu Nefil'i önümden çek." Sabırsızlıkla, "Bana kimin şantaj yaptığını biliyor muyum?" diye homurdandı. "Evet. Onunla bu gece buluşmam gerekiyor ve kim olduğunu asla tahmin edemezsiniz!"

"Kim?"

"Hah, kim olduğunu söylesem ne hoş olurdu, değil mi? Sorun şu ki şantajcım kimliğini ifşa etmeyeceğime yemin ettirdi. Boşuna kurcalamaya zahmet etmeyin. Dudaklarım mühürlü. Orada olmam gereken zamandan yirmi dakika önce, buluşma noktasını haber

vermek için arayacaklarını söylediler. Bu rezaleti kısa süre içinde halletmezsem, baş melekler pis kokuyu alacaklar," dedi ellerini kavuşturarak. Baş meleklerin adı geçince ürkekçe davranmaya başlaması dikkatimden kaçmamıştı.

Serinkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Yapmasını beklediğim hamle bu değildi. Bu bizi başından savmak ya da bir tuzağa düşürmek için bir taktik miydi acaba? Ama alnındaki boncuk boncuk ter ve gözlerindeki çaresizlik gerçekmiş gibi görünüyordu. Bu işin bir an önce bitmesini o da bizim kadar istiyordu.

"Şantajcım bütün baş meleklerin sahip oldukları cennet güçlerini kullanarak bazı nesneleri sihirlememi istiyor." Pepper pembe alnındaki teri bir mendille sildi. "Bana bu yüzden şantaj yapıyorlar."

"Ne gibi nesneleri?" diye sordum.

"Onları toplantıya getirecekler. İstedikleri şekilde sihirlersem, beni rahat bırakacaklarını söylediler. Anlamıyorlar. Ben nesneleri sihirlesem bile, cennetin güçleri sadece iyilik için kullanılabilir. Kafalarında ne tür kötücül düşünceler varsa, işe yaramayacak."

Kınar gibi, "Yine de yapmayı düşünüyor musun yani?" diye sordum.

"Onlardan kurtulmak zorundayım. Baş melekler ne yaptığımı bilmemeli. Sürülürüm. Kanatlarımı koparırlar ve her şey biter. Sonsuza dek buraya mahkûm kalırım."

Scott, "Bir plan yapmalıyız," dedi. "Telefon konuşması ile buluşma arasındaki yirmi dakikalık zaman bize çok fazla hareket alanı bırakmıyor."

Pepper'a, "Seni aradıkları zaman, buluşmayı kabul et," diye talimat verdim. "Yalnız gitmeni isterlerse, tamam de. Çok fazla abartmadan olabildiğince uysal ve işbirlikçi davran."

"Ya sonra?" Pepper koltuk altlarını havalandırmak ister gibi kollarını salladı. Gözlerimi dikip bakmamak için çaba harcıyordum. Tanıştığım ilk baş meleğin böyle sızlanan, korkak bir sıçan olacağı aklıma gelmezdi. Hayallerimin güçlü, durdurulamaz, her şeyi bilen ve belki de en önemlisi, herkese örnek olabilecek baş melekleri gerçek değildi galiba.

Gözlerimi Pepper'ınkilere diktim. "Scott ve ben senin yerine gidip şantajcıyı yakalayacağız ve sana getireceğiz."

27

"Ne! Bunu yapamazsınız," Pepper kelimeleri telaşla âdeta tükürmüştü. "Bundan mutlu olmazlar ve benimle çalışmayı reddederler. Daha kötüsü, doğrudan baş meleklere giderler."

"Şantajcın artık seninle çalışmıyor zaten. Şu andan itibaren o kadın ya da erkek, her kimse bizimle çalışıyor," dedim. "Scott ve ben sihir yapmanı istedikleri nesneleri ellerinden alacağız. İncelemek için yardımına ihtiyacımız olabilir. Bize onları ne için kullanmak niyetinde olduklarını söyleyebilirsen, vereceğin bilgi kıymetli olabilir."

Pepper tiz bir sesle, "Size güvenebileceğimi nereden bileceğim?" dedi.

"Kanınla yemin edeceksin." Düşünceyi yem gibi kullanıyordum. "Ben niyetimin ciddi olduğuna, sen de Patch'ten uzak duracağına yemin edeceksin. Tabii hâlâ yemin etmekten çok daha üstün bir konumda olduğunu düşünüyorsan başka."

Pepper tenine batıyormuş gibi yakasını çekiştirerek, "Bu, berbat bir şey," dedi. "Ne keşmekeş."

Pepper'a, "Scott'la benim bir ekibimiz olacak ve sorun çıkmayacak," diye güvence verdim. Sonra zihin yoluyla Scott'a hızlı, özel bir talimat gönderdim. *Ben Patch'i ararken, sakin kalmasını sağla olur mu?*

Telefon etmek için sokağın sonuna ulaşana kadar bekledim. Ayaklarımın altında kuru yapraklar hışırdıyordu ve ısınmak için paltoma iyice sarındım. Dışarıda olmak için en soğuk geceyi seçmiştim. Soğuk tenimi ısırıyor ve burnumun akmasına neden oluyordu. "Benim. Pepper elimizde."

Patch'in derin bir iç çektiğini duydum.

"İkili hayatının rol olduğunu sanmıyorum. Gerçek bir kumar sorunu var. Ayrıca baş melekler tarafından seni cehenneme kapatmak için görevlendirildiğini de sanmıyorum. Başlangıçta bir görevle gelmiş olabilir ama insan soyluların yaşam tarzının tadına varmak için vazgeçmiş. Şimdi büyük habere gelirsek, ona şantaj yapmadığını biliyor; bunca zamandır sana bir iş vermeye çalışıyormuş."

"Ne işi?"

"Söylemedi. Sanırım vazgeçmiş. Endişelenmesi gereken daha büyük sorunları var. Gerçek şantajcıyla bu akşam buluşmayı planlıyor." Geri kalanı söylemedim ama söylememiş olmam bunları düşünmeme engel değildi. Bu işin arkasında Dabria olduğundan o kadar emindim ki hayatım üzerine bahse girebilirdim. "Henüz buluşma zamanını ya da yerini bilmiyoruz. Şantajcı, Pepper'ı arayınca yirmi dakikalık bir zamanımız olacak. Hızlı hareket etmemiz gerekecek."

"Tuzak olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ben Pepper'ın korkak olduğunu, bizim gidecek olmamıza ve kendisinin gitmek zorunda olmamasına sevindiğini düşünüyorum."

Patch sıkıntılı bir sesle, "Ben hazırım," dedi. "Nereye gittiğimizi öğrenir öğrenmez, sizinle orada buluşurum. Benim için son bir şey yap, Melek."

"Ne istersen."

"Bu işin sonunda tek parça halinde olmanı istiyorum."

Telefon geceyarısına on dakika kala geldi. Pepper prova etse daha iyi cevaplar veremezdi. "Evet, yalnız geleceğim." "Evet, nesnelere sihir yapacağım." "Evet, yirmi dakika içinde mezarlıkta olabilirim."

Kapattığı anda, "Hangi mezarlık?" diye sordum. "Coldwater mı?"

Başıyla onayladı. "Mozolenin içinde. Sonraki talimatlar için, orada beklemem gerekiyor."

Scott'a döndüm. "Şehir mezarlığında tek bir mozole var. Babamın mezarının hemen yanında. Biz bile daha iyi bir nokta seçemezdik. Her yerde ağaçlar ve mezar taşları var ve karanlık olacak. Şantajcı mozolenin içindekinin Pepper değil, sen olduğunu iş işten geçene kadar anlayamaz."

Scott bütün akşam yanında taşıdığı siyah kapüşonlu kazağı üzerine geçirdi ve kafasını gizlemek için başlığı kısmen havada bıraktı. Şüpheyle, "Ben Pepper'dan bayağı uzunum," dedi.

"Kamburunu çıkararak yürü. *Sweatshirt*'ün farkı uzaktan ayırt edemeyecekleri kadar bol." Yüzümü Pepper'a çevirdim. "Bana telefon numaranı ver. Hattını açık tut. Şantajcıyı ele geçirir geçirmez seni arayacağım."

Pepper avuçlarını pantolonuna kurulayarak, "İçimde kötü bir his var," dedi.

Scott kazağının ucunu kaldırıp doğal olmayan mavi bir renkle parlayan sıradışı kemerini açığa çıkardı. "Hazırlıksız gitmiyoruz."

Pepper'ın dudakları gerildi ama hemen ardından, dudaklarının arasından onaylamayan bir sızlanma kaçtı. "Şeytan hilesi. Baş melekler benim bu işe bulaştığımı asla bilmemeliler."

Pepper'a, "Scott, şantajcını etkisiz hale getirince Patch ve ben de içeri gireceğiz. Bu kadar basit," diye açıkladım.

"Onların da destek kuvvet getirmeyeceğini nereden biliyorsunuz?" diye kafa tuttu.

Zihnimde Dabria'nın görüntüsü belirdi. Tek bir dostu vardı ve dost kelimesi nazik bir ifade sayılırdı. Bu akşam onu yakalayacak kişinin de o dost olacağı gerçeği gerçekten kötüydü. Patch sivri ve umarım paslı bir nesneyi kanat izlerine saplarken yüzünün alacağı ifadeyi görmek için can atıyordum.

Scott saatine göz atarak, "Bu işi yapacaksak, yola koyulmalıyız," dedi. "On beş dakikamız kaldı."

Pepper'ın uzaklaşmasına fırsat vermeden koluna yapıştım. "Pazarlıkta sana düşen kısmı unutma, Pepper. Şantajcını yakaladığımız zaman, Patch'le işin biter."

Heyecanla başını salladı. "Patch'i rahat bırakacağım. Sözüm söz." Gözlerinin gerisinde bir an yanıp söner gibi olan fesatlık kıvılcımı hiç hoşuma gitmemişti. Manidar bir tavırla, "Ama onun beni aramaya gelmesine engel olamam," dedi.

28

Scott, Barracuda'sını şehrin içinde sürüyor, bense yanında oturuyordum. Radyonun sesini kısmıştı; Radiohead çalıyordu. Sokak lambalarının ışıktan konilerinin altından geçerken, sert hatları bir görünüp bir kayboluyordu. İki eli de direksiyonun üstünde, tam olarak on ve iki konumundaydı.

"Gergin misin?" diye sordum.

"Bana hakaret etme, Grey," diye gülümsedi ama yüzü gevşememişti.

Aklımızı bizi bekleyen şeyden uzaklaştırmak için, "Eee, Vee'yle sizin cephede neler oluyor?" diye sordum. Olayları gereğinden fazla düşünmeye ya da kötü durum senaryoları yazmaya gerek yoktu. Scott, ben ve Patch, Dabria'ya karşıydık. Onu yerle bir etmek, birkaç saniyeden uzun sürmezdi.

"Bana kız soruları sorma."

"Sorum hâlâ geçerli."

Scott radyonun sesini biraz açtı. "Ben önce öpüşüp sonra anlatanlardan değilim."

"Demek öpüştünüz." Kaşlarımı oynattım. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Neredeyse gülümsüyordu. "Kesinlikle yok." Bir sonraki dönemeçte mezarlık görüş alanımıza girince, Scott başıyla o tarafı işaret etti. "Nereye park etmemi istersin?"

"Buraya. Yolun geri kalanını yürürüz."

Scott başıyla onayladı. "Çok ağaç var. Gizlenmesi kolay. Yukarıdaki park alanında mı olacaksınız?"

"Kuş bakışı bir açı sağlayacak. Patch güney kapısına yerleşecek. Seni gözümüzün önünden ayırmayacağız."

"*Sen* ayırmayacaksın."

Scott ve Patch arasındaki süregelen rekabet konusunda yorum yapmadım. Patch, Scott'ı ayakaltında dolaşan bir fazlalık gibi görebilirdi ama orada olacağını söylemişse, mutlaka olurdu.

Barracuda'dan indik. Scott yüzünü saklamak için kapüşonunu iyice çekti ve omuzlarını eğdi. "Nasıl görünüyorum?"

"Pepper'ın ikizi gibi. Unutma, şantajcı mozoleden içeri girdiği anda onu kamçıyla kelepçeleyeceksin. Ben aramanı bekleyeceğim."

Scott yumruğunu yumruğumu vurdu –sanırım bol şans anlamına geliyordu– ve sonra hızlı adımlarla mezarlık kapısına doğru yürümeye başladı. Kapıların üstünden kolaylıkla atlayıp gözden kaybolmasını izledim.

Patch'i aradım. Birkaç çalışın ardından, telesekreter devreye girdi. Sabırsız bir sesle, "Scott içeri girdi," dedim. "Ben nöbet noktama gidiyorum. Bu mesajı alır almaz beni ara. Senin de yerinde olduğunu bilmem gerek."

Buz gibi esinti karşısında ürpererek telefonu kapattım. Sonbaharın çırılçıplak soyduğu dallar birbirine çarparak hışırtılar çıkmasına neden oluyordu. Ellerimi ısıtmak için koltuk altlarıma soktum. Bir şeyler yolunda değil gibiydi. Acil bir durumda gelen aramayı –hele bendense– yok saymak, Patch'in yapacağı türden bir hareket değildi.

Bu garip durumu Scott'la konuşmak isterdim ama çoktan gitmişti. Şimdi peşinden gidersem, operasyonu mahvetme riskim vardı. Onun yerine, mezarlığa tepeden bakan bir sırtın üzerinde kalan otoparka doğru çıkmaya başladım.

Yerime geçince, siyah görünecek kadar karanlıkta kalan otların arasından sivrilen eğri büğrü mezar taşlarına baktım. Taştan yontulmuş melek heykelleri sanki toprağın üstünde süzülüyormuş gibi görünüyordu. Bulutlar ayı gölgeliyordu ve park alanındaki beş lambadan ikisi yanmıyordu. Aşağıda beyaz mozole cılız, hayaletimsi bir ışık saçıyordu.

Bütün zihin gücümü katarak düşünce yoluyla seslendim. *Scott!* Tek cevap tepeleri yalayıp geçen rüzgârın ıslığından gelince, kapsama alanımın dışında olduğu sonucuna vardım. Zihinden zihne konuşmanın ne kadar yol katedebildiğini bilmiyordum ama Scott çok uzakta görünüyordu.

Park alanının etrafını taş duvarlar çevreliyordu. Arkalarına çöküp gözlerimi mozoleye diktim. Birden duvarın üstünden ince bacaklı bir köpek atladı; az kalsın korkudan arkaya doğru düşmeme neden olacaktı. İncecik köpeğin suratından bir çift yabani göz bakıyordu. Yabani köpek duvarın yanında ilerledi, bana kendi alanını korur gibi hırladıktan sonra gözden kayboldu. *Tanrı'ya şükür.*

Görüşüm insan soylu halimden daha iyiydi ama mozoleden çok uzak olduğum için seçebildiğim detaylar, isteğimin yakınından bile geçmiyordu. Kapı kapalı görünüyordu ama bu mantıklıydı; Scott arkasından kapatmış olmalıydı.

Nefesimi tuttum ve Scott'ın bağlı ve çaresiz durumdaki Dabria'yı peşinde sürükleyerek çıkmasını bekledim. Dakikalar su gibi geçiyordu. Bacaklarıma kan akışını sağlamak için kalçalarımın üstünde kıpırdandım. Cep telefonumu kontrol ettim. Cevapsız çağrı yoktu.

Patch'in plana sadık kalıp mezarlığın güney kapısında devriye gezdiğini varsaymaktan başka şansım yoktu.

Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. Ya Dabria, Scott'ı kılık değiştirmiş halde gelirken görmüşse? Ya yanında destek kuvvet getirdiğinden şüphelenmişse? Scott ve ben, Şeytanın El Çantası'ndan ayrıldıktan sonra Pepper'ı arayıp randevu yerini değiştirdiyse? Her halükârda, Pepper beni aramayı akıl ederdi. Telefon numaralarımızı birbirimize vermiştik.

Siyah köpek geri dönüp bana duvar dibinden tehditkâr bir şekilde hırladığında, bu düşüncelere yoğunlaşmıştım. Kulaklarını kafasına yapıştırmış ve sırtını tehdit edercesine, yay gibi germişti.

Elimle kovalayarak, "Hoşşt," dedim.

Pençesini yırtıcı bir tavırla toprağa sürterek, sivri beyaz dişlerini gösterdi. Tam duvar boyunca, güvenli bir uzaklığa çekilmeye hazırlanıyordum ki...

Kızgın bir tel arkadan boynuma dolanıp gırtlağımı sardı. Gittikçe daha da sıkıldığını hissederek, tele ellerimi geçirdim. Sırtüstü devrilmiştim ve bacaklarım kontrolsüz bir şekilde savruluyordu. Gözümün ucuyla, telden ürkütücü mavi bir ışığın yayıldığını fark ettim. Tenimi aside batırılmış gibi yakıyordu. Parmaklarımın tele sürtündüğü yerler kabarmış ve teli tutmamı işkenceye dönüştürmüştü.

Saldırganım tele iyice asıldı; görüş alanımda ışıklar patlıyordu.

Bu bir pusuydu!

Siyah köpek havlamaya ve daireler çizerek hoplamaya devam ediyordu ama görüntü hızla kararıyordu. Bilincimi kaybediyordum. Geri kalan az miktardaki enerjimi toplayarak köpeğe odaklandım ve zihin gücüyle, *Isır!* diye emrettim. *Bana saldıran her kimse, ısır!*

Saldırganım üzerinde bir zihin oyunu denemek için fazla güçsüzdüm. Zihnini beceriksizce yokladığımı anlardı. Her ne kadar daha önce bir hayvanın zihniyle oynamayı denemiş olmasam da

köpek bir Nefil ya da kovulmuş melekten daha ufak tefekti ve onları zorlamam mümkün oluyorsa, daha küçük bir hayvanın daha az çaba gerektirmesi gayet mantıklıydı.

Köpeğe yönelik olarak tekrar, *Saldır!* diye düşünürken, zihnimin karanlık bir tünelden kaydığını hissettim.

Köpek beni hayrete düşürerek öne atıldı ve dişlerini saldırganımın bacağına geçirdi. Kemiğe geçen sivri dişlerin sesini duydum ve arkasından küfreden bir erkek sesi geldi. Sesin sahibi beni şaşırtmıştı. Ben bu sesi *tanıyordum!* Bu sese *güveniyordum.*

İhanet ve öfke hissinden güç alarak eyleme geçtim. Köpeğin ısırığı, saldırganımın teli gevşetmesi için yeterli bir dikkat dağınıklığı sağlamıştı. Yakıcı hissi yok sayarak, ellerimle teli daha sıkı tuttum ve hızla boynumdan çekip bir kenara savurdum. Yerde kıvrılıp bükülen yılanımsı teli görür görmez tanımıştım.

Scott'ın kamçısıydı.

29

Oysa bana saldıran Scott değildi. Ciğerlerime hava çekmek için öksürüp hırlarken, Dante'nin saldırmak için hamle yaptığını gördüm ve hızla dönerek ayağımı midesine indirdim. Geriye doğru uçup toprağın üstüne serilirken, şaşkın görünüyordu.

Gözleri derhal sertleşti. Benimkiler de öyle. Üzerine atıldım, ata biner gibi göğsüne oturup kafasını hiç acımadan defalarca yere vurdum. Bayıltmaya yetecek kadar değil; afallasın ama konuşabilir durumda kalsın istiyordum. Sormak istediğim bir yığın soru vardı.

Emrimi anlaması için görüntüsünü zihnine transfer ederek köpeğe, *Kırbacı bana getir,* diye emrettim.

Köpek itaatkâr bir tavırla uzaklaştı ve kırbacı, şeytan hilesinin etkilerine gözle görülür bir bağışıklıkla dişlerinin arasında sürükleyerek geri geldi. Bu prototipin ona zarar vermemesi mümkün müydü? Her halükârda olanlara inanamıyordum. Bir hayvanın *zihnine* konuşabilmiştim. Ya da en azından bu hayvanınkine.

Dante'yi karnının üstüne yuvarladım ve kırbacı bileklerini kelepçelemek için kullandım. Bir itiraz iniltisi çıkardı.

Ayağa kalktım ve onu tamamen uyandırmak için kaburgalarına bir tekme indirdim. "Ağzından çıkan ilk cümle bir açıklama olsa iyi olur," dedim.

Tek yanağı yere bastırılmış yüzünde bir gülümseme belirdi. Masum bir tavırla benimle alay ederek, "Sen olduğunu bilmiyordum," dedi.

Yere çöktüm ve gözlerimi gözlerine kilitledim. "Benimle konuşmak istemiyorsan, seni Patch'e teslim ederim. İkimiz de o yolun daha nahoş olacağını biliyoruz."

"Patch," diye kıkırdadı. "Durma ara, bakalım cevap verecek mi."

Buz gibi bir korku göğsümde çırpınmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ellerimi çöz. Belki o zaman ona ne yaptığımı detaylarıyla anlatırım."

Yüzüne elimi acıtacak kadar sert bir tokat attım. Bunun Dante'yi sadece eğlendireceğini bildiğim için, paniğimin sesime yansımasına engel olmaya çalışarak bir kez daha sordum: "Patch nerede?"

"Patch'e ne yaptığımı öğrenmek mi istiyorsun? Yoksa Patch ve Scott'a mı demeliyim?"

Yer ayaklarımın altından kaymıştı sanki. Pusuya düşürülmüştük. Dante, Patch ve Scott'ı ortadan kaldırmış, sonra da benim peşime düşmüştü. Ama neden?

Yapbozun parçalarını kendim birleştirdim.

"Pepper Frierberg'e sen şantaj yapıyordun. Burada, mezarlıkta olma nedenin bu. Cevap vermeye zahmet etme. Akla yatkın gelen tek açıklama bu." Oysa ben Dabria sanıyordum. Bu kadar inanmış olmasam belki de olayı daha net değerlendirebilir, başka olasılıklara açık olabilir, uyarı işaretlerini fark edebilirdim.

Dante cevap vermekten kaçınır gibi, uzun uzun iç geçirdi. "Seninle ancak ellerimi çözdükten sonra konuşacağım. Aksi olmayacak."

Öyle öfkelenmiştim ki gözlerimi yakan yaşlar beni şaşırttı. Dante'ye güvenmiştim. Beni eğitmesine ve akıl vermesine izin vermiştim. Onunla bir ilişki kurmuştum. Ona Nefil dünyasındaki

müttefiklerimden biri gözüyle bakar olmuştum. Onun rehberliği olmadan, bunun yarısı kadar yol katedemezdim.

Dante bana kibirli bir sessizlikle bakmakla yetinirken, "Bunu neden yaptın? Pepper'a neden şantaj yaptın? *Neden?*" diye bağırdım.

Kendimi toplayıp ona bir tekme daha indiremiyordum. Yakıcı ve can acıtıcı ihanet beni öylesine sarsmıştı ki ayakta durmakta bile güçlük çekiyordum. Aklımı başımda tutabilmek için duvara yaslanıp derin nefesler aldım.

Dizlerim titriyordu. Boğazım tıkanmıştı.

"Ellerimi çöz, Nora. Canını gerçekten yakmayacaktım. Seni sakinleştirmem gerekiyordu, hepsi bu. Sana neyi neden yaptığımı açıklamak istedim." Sakin ve güven verici bir sesle konuşuyordu ama kanmayacaktım.

"Patch'e ya da Scott'a bir şey oldu mu?" Patch fiziksel acı hissedemezdi ama bu, Dante'nin ona zarar verecek yeni bir şeytan hilesi prototipi kullanmadığı anlamına gelmezdi.

"Hayır, onları aynı senin beni bağladığın gibi bağladım. İkisi de hiç görmediğim kadar hiddetlendi ama hiç kimse tehlikede değil. Şeytan hilesi onlar için iyi değil ama yan etkiler olmadan bir süre daha dayanabilirler."

"O zaman, onları bulmaya gitmeden önce soruma cevap vermen için sana sadece üç dakika vereceğim. Eğer üç dakika içinde sorularıma tatmin edici cevaplar vermezsen, o zaman çakalları çağıracağım... Bu bölgede evcil kedi ve köpekleri yiyerek bayağı can sıktılar. Özellikle de kış yaklaşıp yiyecek kıtlaşırken. Haberleri seyrettiğinden eminim zaten."

Dante homurdandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hayvanların zihinleriyle konuşabiliyorum, Dante. Tıpkı köpeğin tam ihtiyaç duyduğum anda sana saldırması gibi. Çakalların kolay

bir atıştırmalığa itiraz edeceklerini sanmıyorum. Seni öldüremem ama bu, beni kızdırdığın için pişman olmanı sağlayamayacağım anlamına gelmez. İlk soru: Pepper Friberg'e neden şantaj yapıyorsun? Nefiller baş meleklerle uğraşmazlar."

Dante sırtüstü dönmek için boş yere uğraşırken, yüzünü buruşturdu. "Medeni bir konuşma yapabilmemiz için kamçıyı çözebilir misin?"

"Beni boğmaya yeltendiğin anda, medeniyeti umursamadığını gösterdin."

"Sana neler olduğunu anlatmak için üç dakikadan fazlasına ihtiyacım olacak," derken tehdidim konusunda en ufak bir endişe taşımıyor gibiydi. Ona ne kadar ciddi olduğumu gösterme zamanımın geldiğine karar verdim.

Olanları yakından büyük bir dikkatle izleyen köpeğe, *Yemek*, dedim. Tüyleri birbirine karışmıştı ve çok sıskaydı, neredeyse açlıktan ölecek gibi olduğunu fark etmiştim. Açlığına dair daha fazla kanıt oluşturacak şekilde bir o yana bir bu yana kaygıyla gidip geliyor ve rutin aralıklarla yalanıyordu. Emrimi netleştirmek için, zihnine Dante'nin etinden bir görüntü gönderdim, sonra geri çekilerek Dante'yi tutuşumu gevşettim. Köpek üzerine atıldı ve dişlerini Dante'nin kolunun arka tarafına geçirdi.

Dante küfrederek geri çekilmeye yeltendi. En sonunda, "Pepper'ın planlarımı bozmasına izin veremezdim," deyiverdi. "Köpeği üstümden çek!"

"Ne planı?"

Dante köpeği savuşturmak için kolunu savurarak, "Pepper yeryüzüne, ben ve Blakely hakkında tam kapsamlı bir araştırma yapmak üzere baş melekler tarafından gönderildi," dedi.

Bu senaryoyu kafamda tartarak başımı salladım. "Çünkü baş melekler şeytan hilesinin Hank'le birlikte yok olmadığından ve senin

hâlâ kullandığından şüpheleniyorlar ve harekete geçmeden önce emin olmak istediler. Mantıklı. Devam et."

"Bu yüzden Pepper'ın dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, tamam mı? Köpeği üstümden çek!"

Konunun nereye gittiğini görebiliyordum. "Pepper'ı meşgul etmek ve ensenden düşürmek için onu kumarla tanıştırdın. Aferin sana, Dante. Bir kovulmuş melek daha yaratmak üzeresin."

"Oltaya çok çabuk takıldı. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim."

"Ona neden şantaj yaptığını hâlâ anlatmadın. Neden onu kumara sarıp kendi meselenden uzaklaştırmakla yetinmedin?"

Dante yeni gözde köpeğimin hızla açılıp kapanan çenesinden kaçmak için bir kez daha kıvrandı. "Beni biraz rahat bırak."

"Ne kadar hızlı konuşursan yeni dostuma atıştıracak başka bir şeyi o kadar çabuk veririm."

"Kovulmuş meleklerin, bazı nesnelere cennet gücü kullanarak sihir yapması için Pepper'a ihtiyaçları var. Şeytan hilesinden haberdarlar ve onu benimle Blakely'nin kullandığını biliyorlar; bu yüzden cennetin güçlerinden yararlanmak istiyorlar. Nefillerin savaşı kazanma konusunda hiç şansı olmasın istiyorlar. Pepper'a şantaj yapıyorlar."

Tamam, bu da akla yatkındı ama hâlâ mantıklı gelmeyen bir şey vardı. "Sen bu işe nasıl bulaştın?"

"Kovulmuş melekler için çalışıyorum." Bunu o kadar alçak bir sesle söylemişti ki yanlış duyduğumu sandım.

Ona doğru eğilerek, "Tekrar eder misin?" dedim.

"Ben bir hainim, tamam mı," Savunmaya geçer gibi, "Nefiller bu savaştan galip çıkamayacaklar," dedi. "Ne tarafından bakarsan bak, her şey üst üste konunca, savaşta kovulmuş meleklerin galip geleceklerine şüphe yok. Tek sebebi cennetin güçlerini kullanacak

olmaları değil. Baş melekler, kovulmuş meleklere sempati duyuyor. Eski dostluklar kolay bitmiyor. Bizim için durum öyle değil. Baş melekler bizim ırkımızı bir anomali olarak görüyor. Her zaman da öyle gördüler. Yok olmamızı istiyorlar ve bunu sağlamak için geçici bir süre kovulmuş meleklerle yandaş olmayı bile kabul edebilirler. Kovulmuş meleklerle ilk dönemde ittifak kuranların hayatta kalma şansı olacak."

Dante'ye, sözlerini sindirmekte güçlük çekerek baktım. Dante Matterazzi düşmanla işbirliği yapmıştı. Kara El'in yanında durmuş Dante'nin ta kendisi. Beni büyük bir sadakatle eğiten Dante. Kavramakta güçlük çekiyordum. Öfkem kabararak, "Ya Nefil ordumuz?" diye sordum.

"Yenilmeye mahkûm. İçin için sen de öyle olduğunu biliyorsun. Kovulmuş meleklerin hamlelerini yapmasına ve bizim de savaşa itilmemize fazla zaman kalmadı. Şeytan hilesini onlara vermeyi kabul ettim. Hem cennetin *hem de* cehennemin güçlerine ve baş meleklerin desteğine sahip olacaklar. Tüm olay bir günden kısa bir sürede sona erecek. Pepper'a nesneleri büyületmeme yardım edersen, sana kefil olurum. Birkaç nüfuzlu kovulmuş meleğin, yardım ettiğini ve amaca sadık olduğunu bilmelerini sağlarım."

Dante'yi yepyeni bir gözle görerek geri çekildim. Kim olduğunu bile bilmiyordum. O anda bana daha yabancı olamazdı. "Ben... Bütün bu devrim meselesi..." Nihayet boğuk bir sesle, "Hepsi yalandan mı ibaretti?" demeyi başardım.

"Kendimi korumak. Bunu kendi canımı kurtarmak için yaptım."

"Ya Nefilim ırkının geri kalanı?" diye mırıldandım.

Sessizliği, iyilikleri için ne kadar endişelendiğini anlatıyordu. Kayıtsız bir omuz silkme, daha aydınlatıcı olamazdı. Dante bu işe kendisi için girmişti.

Kalbimde gittikçe büyüyen hasta edici bir hisle, "Sana güveniyorlar," dedim. "Sana bel bağlamışlar."

"Onlar *sana* bel bağladılar."

İrkildim. O anda taşıdığım sorumluluğun ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Liderleri bendim. Bu kampanyadaki yüz de. En güvenilir danışmanım arıza çıkarmıştı. Ordu daha önce güçsüz bacaklar üstünde duruyorsa, şimdi dizlerinden biri bir tekmeyle saf dışı bırakılmıştı.

Tehditkâr bir sesle, "Bana bunu yapamazsın," dedim. "Seni ele veririm. Herkese ne halt karıştırdığını anlatırım. Nefil yasaları hakkında her şeyi bilmiyorum ama hainlerin icabına bakacak bir sistemleri olduğundan eminim ve nedense bunun yasaya dayalı bir ceza olacağından şüpheliyim."

Dante basitçe, "Sana kim inanacak?" diye sordu. "Gerçek hainin sen olduğunu öne sürersem, sence kime inanırlar?"

Haklıydı. Nefiller kime inanırdı? Ölü babası tarafından iktidara getirilmiş genç sahtekâra mı, yoksa efsanevi bir Roma tanrısı görüntüsüne ve yeteneğine sahip, güçlü, becerikli ve karizmatik adama mı?

"Elimde fotoğraflar var," dedi Dante. "Senin Patch'le fotoğraflarının... ve Pepper'la. Hatta Dabria'yla sıkı fıkı göründüğün bir iki tane bile var. Bu işi sana mal ederim, Nora. Kovulmuş meleklerin amacına sempati duyuyorsun. Durumu böyle gösteririm. Seni yok ederler."

"Bunu yapamazsın," derken göğsüm öfkeyle sızlıyordu.

"Çıkmaz sokakta yürüyen bir ölüsün. Bu dönüş yapmak için son şansın. Benimle gel. Sandığından çok daha güçlüsün. Durdurulmaz bir takım oluruz. Ben seni..."

Kaba bir kahkaha attım. "Beni yeterince kullandın." Dante'nin kafatasına vurup onu bayıltmaya ve sonra da ne yapacağımıza karar vermek için Patch'ten yardım almaya niyet ederek, duvardan bir taş

aldım ama aynı anda Dante'nin karanlık yüz hatlarına acımasız, çarpık bir sırıtış yerleşti ve kesinlikle masallara layık bir Roma tanrısından çok daha şeytani görünmesine neden oldu.

Azarlar gibi bir tonla, "Yeteneğin ziyan oluyor," diye mırıldandı. *Onu* esir aldığım düşünülürse, ifadesi fazla kibirliydi ve o anda aklımda korkunç bir şüphe oluşmaya başladı. Bileklerini bağlayan kamçı teninde, bende yarattığı su kabarcıklarını yaratmıyordu. Aslında yüzünün çakıl taşlarına bastırılmış olması dışında hiç rahatsız görünmüyordu.

Kamçı Dante'nin bileklerinden fırlayıp kurtuldu ve Dante aynı anda ayağa kalktı.

Dudakları kıvrılarak, "Blakely'nin bana karşı kullanılabilecek bir silah yaratmasına izin verebileceğimi gerçekten düşündün mü?" diye alay etti. Kırbaca emrederek bana doğru savurdu. Yakıcı sıcaklık vücudumu kesip beni sıçrattı. Nefesim kesilerek yere serildim. Darbenin etkisiyle sersemlemiştim, Dante'ye odaklanmaya çalışarak hızla geri geri ilerledim.

"Nefil ordusundaki pozisyonunu almayı kafaya koyduğumu bilmek isteyebilirsin," diye tısladı. "Nefilleri kovulmuş meleklerin kucağına düşüreceğim. Ne yaptığımı anladıklarında çok geç olacak."

Dante'nin bunu bana söylemesinin tek nedeni, onu durdurmamın imkânsız olduğuna samimiyetle inanıyor olmasıydı ama ben havlu atmayacaktım, ne şimdi ne de sonra. "Hank'e ordusunun özgürlüğe kavuşmasına liderlik etmeme yardım edeceğine yemin ettin, seni küstah domuz. Unvanımı çalmaya yeltenirsen ikimiz de yeminlerimizi çiğnemenin sonuçlarına katlanmak zorunda kalırız." Alaycı bir sesle ekledim: "Ölüm, Dante. Küçük bir sorun olduğu söylenemez."

Dante alaycı bir kıkırtı koyverdi. "O yemin... baştan aşağı yalandı. Bana güvenmen için seni ikna edebileceğimi düşünerek söylemiştim.

Gerçi çaba harcamam gerekmedi. Sana verdiğim şeytan hilesi prototipleri seni bana güvenmeye zorlamak konusunda iyi iş çıkardı."

İhanetinin aklıma tam anlamıyla sinmesi için vaktim olmadı. Kamçı bir kez daha kıyafetlerimi delip geçen bir ateş savurdu. Tamamen kendimi koruma arzusuyla harekete geçerken köpeğin arkamdan havladığını ve saldırdığını duyarak duvara tırmandım ve karşı tarafa düştüm. Çiğle kayganlaşan dik yokuş beni kaydırarak aşağıdaki mezar taşlarına gönderdi.

30

Tepenin dibine vardığımda yukarı baktım ama Dante orada değildi. Köpek arkamdan gelmişti ve neredeyse endişeyle etrafımda dönüyordu. Kendimi oturur pozisyona çektim. Yoğun bulutlar ayı gölgeliyordu. Soğuk tenimi ısırdığı için şiddetle titredim. Birden çevremin farkına vararak ayağa fırladım ve mezar taşlarının arasından mozoleye doğru koştum. Köpek beni şaşırtarak önden gitti, hâlâ takip edip etmediğimi görmek için birkaç adımda bir arkasına bakıyordu.

Mozolenin kapısını itip hızla içeri dalarken, "Scott!" diye seslendim.

Hiç pencere yoktu. Göremiyordum. Sabırsızlıkla ellerimi öne uzatıp etrafımı yoklamaya başladım. Ayağım küçük bir nesneye çarptı, yuvarlanıp gittiğini duydum. Ellerimi taş zeminde dolaştırarak, Scott'ın yanına aldığı ve görünüşe göre düşürdüğü el fenerini buldum ve yaktım.

İşte oradaydı. Scott köşede, sırtüstü, gözleri açık ama sersem halde yatıyordu. Üzerine atıldım ve bileklerini yakan mavi ışıltılı kırbacı var gücümle çekerek çıkardım. Scott acı dolu bir inilti çıkardı.

Onu, "Sanırım Dante gitti ama yine de tetikte kal," diye uyardım. "Kapıyı koruyan bir köpek var; bizim tarafımızı tutuyor. Ben dönene kadar burada kal. Patch'i bulmalıyım."

Scott bu kez Dante'ye söverek inledi. "Hiç beklemiyordum," diye mırıldandı.

Bu konuda yalnız değildi.

Dışarı fırladım ve tam bir karanlığa gömülmüş olan mezarlıkta son hızla koştum. Çalılardan oluşan çiti yararak otoparka doğru kendi kestirme yolumu açtım. Ferforje kapının üstünden atladım ve otoparkta tek başına duran siyah pikaba koştum.

Pencerelerin arkasında parıldayan ürkütücü mavi ışığı pikaba birkaç metre kala görmüştüm. Kapıyı sökercesine açarak Patch'i indirdim, yere yatırdım ve göğsünün etrafını saran ve kollarını bir işkence korsesi gibi iki yanına sabitleyen kırbacı çözme işine giriştim. Gözleri kapalıydı ve teninden cılız bir mavi ışık yayılıyordu. Sonunda kırbacı gevşetmeyi başarıp yanan parmaklarıma aldırmadan bir yana fırlattım.

Onu sarsarak, "Patch," dedim. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve boğazım hissettiğim yoğun duygularla tıkanmıştı. "Uyan, Patch," diyerek daha sert sarstım. "İyileşeceksin. Dante gitti ve kırbacı çözdüm. Lütfen uyan." Sesime kararlılık kattım. "Gözlerini açman gerek. Beni duyabildiğini bilmeye ihtiyacım var."

Vücudu ateşler içindeydi; kıyafetlerinden buram buram sıcaklık yayılıyordu. Tişörtünü yırtarak açtım. Kamçının sarıldığı yerlerde yol yol kabarmış, su toplamış cildi karşısında derin bir nefes aldım. En kötü yaralar, yanık kâğıt gibi büzüşmüştü. Bir alev makinesi ancak bu kadar hasar verirdi.

Hissedemediğini biliyordum ama *ben* hissediyordum. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken bile çenem Dante'ye karşı kin dolu bir nefretle kasılmıştı. Dante affedilmeyecek bir hata yapmıştı. Patch benim için her şeydi ve eğer şeytan hilesi kalıcı zarar bırakacak olursa, Dante'nin yaşadığı süre boyunca –ki bana sorarsanız, fazla sürmezdi– bu tek hatanın pişmanlığını çekmesi için ne gerekiyorsa

yapardım. Ancak köpüren hiddetim, Patch'e duyduğum endişeyle bir kenara itildi. İçime keder, suçluluk ve buz gibi bir telaş düştü.

Sesim titreyerek, "Lütfen," dedim. Dudağını öpüp mucize eseri onu uyandırmasını umarak, "Lütfen, Patch, uyan," diye yalvardım. Kötü düşüncelere kapılmamak için başımı salladım. Biçimlenmelerine izin vermeyecektim. Patch kovulmuş bir melekti. Ona bir şey olmazdı. Hele bu şekilde. Şeytan hilesinin ne kadar güçlü olduğu umurumda değildi; Patch'e kalıcı zarar veremezdi.

Alçak sesinin zihnimde titreşmesinden hemen önce, Patch'in parmaklarının benimkileri kavradığını hissettim. *Melek.*

Bu tek kelimeyle kalbim sevinçle havalandı. *Buradayım! Buradayım! Seni seviyorum, Patch. Seni o kadar çok seviyorum ki!* diye hıçkırdım. Kendimi tutamayarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dirseklerim başının iki yanına yaslanmış, bacaklarım iki yana açık halde kalçasının üstünde yatıyordum. Ona daha fazla zarar vermek istemiyordum ama sarılmaktan da kendimi alamıyordum. Birden beni öyle sıkı kucakladı ki üzerine devrildim.

Üzerinden kalkmak için kıvranarak, "Seni daha beter yaralayacağım!" diye haykırdım. "Şeytan hilesi. Cildin..."

"Sen kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şeysin, Melek," diyerek dudaklarımı buldu ve itirazlarıma etkili bir şekilde son verdi. Gözleri kapalı, kasları yorgunluk yüzünden gergindi ama beni öpüşü, diğer bütün endişelerin eriyip gitmesi için yeterliydi. Duruşumu gevşeterek, uzun vücuduna iyice gömüldüm. Elleri tişörtümün sırtına kaydı. Onun kolları arasında sıcacık ve güçlü hissediyordum.

Boğulur gibi, "Sana bir şey olacak diye öylesine korktum ki," dedim.

"Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum."

"Şeytan hilesi..." diye başladım.

Patch altımda nefesini bırakınca, bedenim onunkiyle birlikte alçaldı. Nefesi rahatladığını belli ediyordu. Samimiyet dışında her şeyden arınmış gözleri benimkileri buldu. "Cildim yenilenebilir ama senin yerine hiçbir şey gelemez, Melek. Dante gidince, her şeyin bittiğini düşündüm. Seni yüz üstü bıraktığımı sandım. Bütün hayatım boyunca hiç bu kadar içten dua etmemiştim."

Kirpiklerimde ışıldayan yaşları kırpıştırdım. "Seni benden alsaydı..." Boğazım sözlerimi tamamlayamayacağım kadar sıkışmıştı.

"Seni benden almaya çalıştı ve bu, onu ölü bir adam olarak görmem için yeterli bir neden. Bu yanına kalmayacak. Medeni olmak adına ve ordunun lideri olarak görevine duyduğum saygıdan, Dante'nin sayısız küçük ihlalini affettim ama bu akşam eski kuralları çöpe attı. Şeytan hilesini üzerimde kullandı. Ona nezaket borcum yok. Bir dahaki karşılaşmamızda benim kurallarımla oynayacağız." Vücudunda gerilmiş olan bütün kasların ele verdiği bitkinliğine rağmen, kararlı sesinde en ufak bir tereddüt ya da sempati yoktu.

"Kovulmuş melekler için çalışıyor, Patch. Onu kullanıyorlar."

Patch'i hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Bu haberi idrak ederken, siyah gözleri irileşti. "Bunu sana kendisi mi söyledi?"

Üzüntüyle başımı salladım. "Nefillerin bu savaştan galip çıkmalarının imkânsız olduğunu söyledi." Buruk bir sesle, "Nefillere şakıdığı bütün o ikna edici ve umut dolu sözlere rağmen," diye ekledim.

"Belli kovulmuş melek adlarından bahsetti mi?"

"Hayır, bu işe kendini kurtarmak için girmiş, Patch. Bıçak kemiğe dayanırsa baş meleklerin kovulmuş meleklerin tarafını tutacağını söylüyor. Ne de olsa geçmişleri çok gerilere uzanıyor. Kana, kötü kan bile olsa sırt çevirmek güçtür. Dahası da var." Keskin bir nefes aldım. "Dante'nin bir sonraki hamlesi Kara El'in ordusunun liderliği rütbesini elimden almak ve Nefilleri doğrudan kovulmuş meleklerin eline düşürmek."

Patch bir süre şaşkın bir sessizlik içinde yattı ama gözlerinin gerisinde düşüncelerin cirit attığını görebiliyordum. Dante'nin rütbemi elimden alması durumunda Hank'e olan yeminimin çiğnenmiş olacağını o da benim gibi biliyordu. Yeminin çiğnenmesi tek bir anlama geliyordu: Ölüm.

"Dante ayrıca Pepper'ın şantajcısı," dedim.

Patch başını hafifçe eğdi. "Bana pusu kurunca, o sonuca ben de vardım. Scott ne durumda?"

"Mozolede; inanılmaz derece akıllı bir sokak köpeği ona göz kulak oluyor."

Patch kaşlarını kaldırdı. "Neler olduğunu sorayım mı?"

"Bence o köpek senin benim için yaptığın koruyucu meleklik görevine göz dikti. Dante'yi korkutup kaçırdı ve kurtulabilmemin tek nedeni oldu."

Patch parmağını elmacık kemiğimde dolaştırdı. "Kızımı kurtardığı için ona teşekkür etmem gerekecek."

Şartlara rağmen gülümsedim. "Onu seveceksin. İkiniz aynı moda zevkini paylaşıyorsunuz."

İki saat sonra, Patch'in pikabını evindeki park yerine soktum. Patch soluk bir benizle arka koltuğa yığılmış durumdaydı ve teninden hâlâ aynı mavi ışık yayılıyordu. Konuşurken her zamanki tembel gülümsemesini takınıyordu ama bunu yapmanın büyük çaba gerektirdiğini görebiliyordum; beni rahatlatmak için oynadığı bir oyundu. Şeytan hilesi onu zayıf düşürmüştü ama bunun ne kadar süreceğini tahmin etmek imkânsızdı. Dante'nin tam zamanında kaçmasına seviniyordum. Bunun için yeni köpek dostuma teşekkür etmem gerekiyordu sanırım. Dante başladığı işi bitirmek için oyalansaydı hepimiz ucuz atlattığımızı tahmin ettiğim tehlikeden daha büyüğüyle karşı karşıya

kalırdık. Minnetimizi bir kez daha o siyah köpeğe yöneltmiştim. Sıska ve insanı ürkütecek kadar akıllı köpeğe... bir de neredeyse kendini öldürtecek kadar sadıktı.

Patch ve ben, Scott arabayla evine dönebilecek gücü toplayana dek mezarlıkta kalmıştık. Siyah köpeğe gelince, onu ekmek için sayısız girişimimize rağmen –ki bu girişimler onu Patch'in pikabının kasasından zorla indirmeyi de içeriyordu– ısrarla içeri atlamıştı. Pes ederek bizimle gelmesine izin vermiştik. Net bir şekilde düşünebilecek kadar uyuduktan sonra, köpeği bir hayvan barınağına bırakacaktım.

Eve adım atar atmaz hemen Patch'in kucağına kıvrılmayı ne kadar istesem de hâlâ yapılacak işler vardı. Dante zaten iki adım öndeydi. Karşı önlemler almadan dinlenmeye başlarsak beyaz teslim bayrağını çekmiş kadar olurduk.

Patch'in mutfağında, sanki bu hareket zekice bir şey düşünmemi sağlayabilecekmiş gibi, ellerimi ensemde kavuşturarak bir ileri bir geri yürümeye başladım. Dante şu anda ne düşünüyordu acaba? Bir sonraki hamlesi ne olacaktı? Onu ihanetle suçlarsam beni yok etmekle tehdit etmişti. Demek ki en azından bunu yapabileceğimi düşünmüştü. Bu da büyük olasılıkla iki şeyden birini yapıyor olduğu anlamına gelirdi: Ya hiçbir açığı olmayan bir savunma oluşturuyordu ya da –ki bu çok daha zor olurdu– benden önce davranıp hain olduğum haberini yayacaktı. Bu düşünce beni endişelendiriyordu.

Patch kanepeden, "En baştan başla," dedi. Sesi yorgunluktan kısık çıkmıştı ama gözleri kinle yanıyordu. Kafasının altına bir yastık yerleştirdi ve bütün dikkatini bana yönlendirdi. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Dante bana kovulmuş melekler için çalıştığını söyleyince, onu ele vermekle tehdit ettim ama bana kimsenin inanmayacağını söyleyerek gülmekle yetindi."

Patch açıkça, "Evet, inanmazlar," diye onayladı.

Başımı duvara yaslayarak, öfkeyle iç geçirdim. "Sonra da liderliği devralmayı planladığını anlattı. Nefiller onu seviyor. Onun liderleri olmasını diliyorlar; bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Onları uyarmak için ne kadar uğraşsam da bir anlamı olmayacak. Onu yeni liderleri olarak kolları açık kabul edecekler. Bir çözüm bulamıyorum. Dante bizi alt etti."

Patch hemen cevap vermedi ama konuştuğunda sesi sakindi. "Dante'ye herkesin göreceği şekilde saldırırsan Nefillere, sana karşı gelmeleri için bahane vermiş olacağın doğru. Gerilim çok yüksek ve belirsizliklerini gidermenin bir yolunu arıyorlar. Bu yüzden Dante'yi açıkça ihbar etmeyeceğiz."

Doğrudan gözlerinin içine bakarak, "O zaman ne yapacağız?" dedim. Aklında bir şey olduğu belliydi ama ne olduğunu kestiremiyordum.

"Pepper bizim yerimize Dante'nin icabına bakacak."

Patch'in mantığını dikkatle tarttım. "Dante'nin onu baş meleklere gammazlaması riskini alamayacağı için Pepper bunu yapacak. Peki ama Dante'yi şu ana dek neden ortadan kaldırmadı?"

"Pepper kendi elini kirletmez. Arkasında baş meleklerin bulabilecekleri bir iz bırakmak istemiyor." Kaşlarını çatarken, Patch'in ağzı gerildi. "Pepper'ın benden ne istediği konusunda fikir edinmeye başlıyorum."

"Sence Pepper senin Dante'yi, onun yerine yok edeceğini mi umuyordu? Sözüm ona iş teklifi bu muydu?"

Patch'in siyah gözleri benimkilere dikildi. "Öğrenmenin bir tek yolu var."

"Bende Pepper'ın telefonu var. Buluşmayı yarına ayarlarım," dedim tiksintiyle. Şu işe bakın ki Pepper'ın daha fazla alçalamayacağını sanmıştım. Kendi sorunlarıyla yüzleşmek yerine, korkak herif riski Patch'e atmaya çalışmıştı.

Patch düşünceli bir sesle, "Biliyorsun, Melek, onda bize çok faydalı olabilecek bir şey var," diye ekledi. "Doğru adımları atarsak bizim için cennetten çalmaya onu ikna edebileceğimiz bir şey. Savaştan kaçınmaya çalışıyordum ama belki de savaşma zamanıdır. Bu işe bir son verelim. Kovulmuş melekleri yenersen, yeminini tutmuş olacaksın." Gözlerime baktı. "Ve özgür olacağız. Birlikte. Artık savaş da olmayacak, Heşvan da."

Tam ne düşündüğünü soracakken, zaten bariz olan cevap kafama dank etti. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyordum. Evet, Pepper bize kovulmuş meleklere karşı pazarlık üstünlüğü sağlayacak ve Nefillerin bana inancını sağlama alacak bir şeye erişebilirdi. Fakat böyle bir şey yapmalı mıydık? Bütün kovulmuş melek ırkını ciddi bir riske sokmaya hakkımız var mıydı?

"Bilmiyorum, Patch..."

Patch ayağa kalkıp deri ceketine uzandı. "Pepper'ı ara, onunla hemen şimdi buluşacağız."

Benzin istasyonunun arkasındaki alan boştu. Gökyüzü tıpkı dükkânın yağ içindeki camları gibi simsiyahtı. Patch motosikletini park etti ve ikimiz de indik. Gölgelerin arasından kısa ve tombul bir karaltı çıkıp etrafına endişeyle baktıktan sonra hızlı adımlarla bize doğru yürüdü.

Pepper'ın gözleri Patch'in görüntüsü karşısında bilmiş bir ifadeyle parladı. "Biraz harap görünüyorsun, ahbap. Sanırım yeryüzündeki hayatın sana pek nazik davranmadığını söylemek yanlış olmaz."

Patch hakareti duymazdan geldi. "Şantajcının Dante olduğunu biliyoruz."

"Evet, evet, Dante. Pis domuz. Bana bilmediğim bir şey söyleyin."

"İş teklifini duymak istiyorum."

Parmaklarını birbirine sürterken Pepper'ın bakışları Patch'i bir an bile terk etmedi. "Sen ve şu kız arkadaşının Hank Millar'ı öldürdüğünüzü biliyorum. Öyle insafsız birine ihtiyacım var."

Patch, "Yardım aldık. Baş melekler," diye hatırlattı.

Pepper hırçın bir tavırla, "Ben bir baş meleğim," dedi. "Dante'nin ölmesini istiyorum ve size gerekli araçları sağlayacağım."

Patch başıyla onayladı. "Elbette. Karşılığını vereceksen neden olmasın."

Pepper şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Patch'in bu kadar kolay uzlaşmasını beklediğini sanmıyordum. Boğazını temizledi. "Aklında ne var?"

Patch bana bakınca başımı eğdim. Eteğimizdeki taşları dökme zamanı gelmişti. Düşünecek çok az zamanımız vardı ve Patch'le bu kartı oynamama lüksümüzün olmadığına karar vermiştik.

"Cennette saklanan kovulmuş melek tüylerinin hepsine erişebilmek istiyoruz," diye açıkladım.

Pepper'ın gözlerindeki kibirli küçümseme kayboldu ve soğuk bir kahkaha koyverdi. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Size bunu sağlayamam. Tüyleri ortaya çıkarmak için koca bir komite kararı gerekir. Hem ne yapmayı planlıyorsunuz? Hepsini birden yakmayı mı? Yeryüzündeki bütün kovulmuş melekleri cehenneme gönderirsiniz."

Ona bütün ciddiyetimle, "Gerçekten o kadar rahatsız olur musun?" diye sordum.

"Benim ne düşündüğüm kimin umurunda?" diye kükredi. "Kurallar var. Prosedürler var. Sadece ciddi bir suç işlemiş ya da insanlık ihlali yapmış melekler cehenneme gönderilir."

Patch soğuk bir sesle, "Başka seçeneğin yok," diye belirtti. "Tüyleri alabileceğini ikimiz de biliyoruz. Nerede saklandıklarını ve ortaya çıkarılmaları için hangi prosedürlerin gerektiğini biliyorsun.

İhtiyaç duyduğun her şeye sahipsin. Bir plan yap ve uygula. Ya böyle yaparsın ya da Dante'ye karşı şansını denersin."

Pepper tiz bir sesle, "Tek bir tüy belki. Ama binlercesi! Asla paçayı sıyıramam," diye itiraz etti.

Patch ona doğru bir adım atınca, Pepper korkuyla sindi ve kolları yüzünü korumak ister gibi kaldırdı.

Patch sakin ve ölümcül bir sesle, "Etrafına bir bak," dedi. "Burası evim demek isteyeceğin bir yer değil. En yeni kovulmuş melek olacaksın ve sana bunu unutturmayacaklar. Başlangıç haftasını bile atlatamazsın."

"Ba-başlangıç mı?"

Patch'in karanlık bakışı ürpermeme neden oldu.

Pepper usulca, "Ne yapacağım?" diye sızlandı. "Sürekli olarak dünyada yaşayamam. İstediğim zaman cennete gidebilmeliyim."

"Tüyleri al."

Pepper, "Bu-bunu yapamam," diye hıçkırdı.

"Seçme şansın yok. O tüyleri alacaksın, Pepper ve ben de Dante'yi öldüreceğim. Bu planı enine boyuna düşünmüş müydün?"

Pepper kafasını salladı. "Sana sihirli bir hançer getireceğim. Dante'yi öldürecek. Eğer baş melekler senin peşine düşer ve sen de benim adımı vermeyi denersen, o hançerle kendi dilini keseceksin. Hançeri sihirledim. Bana ihanet etmene izin vermeyecek."

"Gayet adil."

"Bu planı yürürlüğe koyarsak benimle temas kurmayacaksın. Ben cennetteyken olmaz. Ben bu işi tamamlayana kadar bütün iletişimimiz kopacak." Sefil bir sesle, "Tabii işi tamamlayabilirsem," diye sızlandı. "Tüyleri alınca size haber veririm."

"Tüylere yarın ihtiyacımız olacak," dedim Pepper'a.

"Yarın mı?" Telaşa kapılmıştı. "Ne istediğinizin farkında mısınız?"

Patch ödün vermeden, "En geç pazartesi," dedi.

Pepper huzursuz bir tavırla kafasını salladı. "Elimden geldiğince çok alırım."

"Depoyu boşaltman gerekecek," dedim. "Anlaşmamız böyle."

Pepper yutkundu. "Bir tane bile kalmayacak mı yani?"

Fikir buydu, evet. Pepper tüyleri alabilirse Nefillerin, savaşı tek bir kibrit çakarak kazanma şansı olurdu. Kovulmuş melekleri cehenneme kendimiz kapatamayacağımıza göre eski melek tüylerinin bunu bizim yerimize yapmasını sağlayacaktık. Her kovulmuş meleğe bir seçenek sunulacaktı: Ya Nefil aracılarını yeminlerinden azat edecekler ve yeni bir barış yemini edeceklerdi ya da kendilerine Coldwater'dan çok daha sıcak bir yerde yeni bir ev edineceklerdi.

Planımız işe yararsa, Dante'nin beni ihanetle suçlayıp suçlamamasının bir önemi kalmayacaktı. Savaşı kazanırsam, başka hiçbir şeyin Nefiller için önemi olmayacaktı ve bana inanmamalarına rağmen, bu savaşı onlar için kazanmak istiyordum. Bu en doğrusuydu.

Pepper'la göz göze geldim ve bakışlarıma çelik sertliği katarak, "Hepsini," dedim.

37

Patch'in evine döner dönmez, Scott beni aradı. Pazar sabahı saat üç olmuştu. Patch kapıyı kapattıktan sonra hoparlörü açtım.

"Bir sorunumuz olabilir," dedi Scott. "Bir grup arkadaşımdan Dante'nin bu gece geç saatlerde, kapanma saatlerinden sonra, Delphic'te bir açıklama yapacağına dair bir mesaj aldım. Öyle görünüyor ki... tam şu anda bir tane daha geldi. Bu akşam olanlardan sonra, bunu tuhaf bulan başka kimse var mı?"

Patch küfretti.

Sükûnetimi korumaya çalıştım ama gözlerim kararıyordu.

Scott sözlerini, "Herkes spekülasyon yapıyor ve her kafadan bir teori çıkıyor," diye sürdürdü. "Ne hakkında olduğuna dair bir fikri olan? O pislik erkek arkadaşın gibi davrandı ve sonra pat diye bu akşamki olaylar oldu. Şimdi de bu."

Destek almak için duvara tutundum. Başım dönüyor, dizlerim titriyordu. Patch telefonu benden aldı.

"Nora seni sonra arayacak, Scott. Yeni bir haber alırsan, bizi ara."

Patch'in kanepesine çöktüm. Başımı dizlerimin arasına soktum ve sakinleşmek için hızlı hızlı nefes aldım. "Beni alenen ihanetle suçlayacak," dedim. "Bu akşam."

Patch usulca, "Evet," diye onayladı.

"Beni hapse atacaklar. İtiraf etmem için işkence edecekler."

Patch önümde diz çöktü ve ellerini koruyucu bir tavırla bacaklarıma koydu. "Bana bak, Melek."

Beynim otomatik olarak eyleme geçmişti. "Pepper'la temas kurmalıyız. Hançere sandığımızdan daha çabuk ihtiyacımız olacak. Dante'yi bu gece olmadan öldürmeliyiz." Göğsümden titrek bir hıçkırık yükseldi. "Ya hançeri zamanında alamazsak?"

Patch başımı göğsüne çekti ve kopmalarından korkacağım kadar gerilen boyun kaslarımı ovmaya başladı. Aynı yumuşacık sesle, "Sana ellerini sürmelerine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedi.

"Ah, Patch." Kollarımı boynuna dolarken, yaşlar yüzümü ısıtıyordu. "Ne yapacağız?"

Yüzüne bakmam için başımı tuttu. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Pepper bu işi halledecek. Bana hançeri getirecek ve ben de Dante'yi öldüreceğim. Sen de tüyleri alıp bu savaşı kazanacaksın. Sonra seni alıp götüreceğim. Heşvan ya da savaş kelimelerini bir daha asla duymayacağımız bir yere." İnanmak istiyor gibi bakıyordu ama sesi tereddütlüydü.

"Pepper bize tüyleri ve hançeri pazartesi gecesi getirme sözü verdi. Ya Dante'nin bu akşamki duyurusu ne olacak? Onu durduramayız. Pepper hançeri daha erken getirmeli. Onunla temas kurmanın bir yolunu bulmalıyız. Bu riski almak zorundayız."

Patch sustu ve elini düşünceli bir tavırla dudaklarına götürdü. Sonunda, "Pepper bu akşamki sorunumuzu çözemez," dedi. "Bu sorunu kendimiz çözmek zorundayız." Kararlı bir şekilde bana baktı. "Nefillerin ileri gelenleriyle bu akşam için acil bir toplantı yapmak istediğini söyle ve dikkatleri Dante'nin üstünden çek. Herkes senden ırklarımızı savaşa atacak bir saldırı bekliyor. Saldırı zamanının geldiğini, bunun ilk askerî hamlen olacağını düşünecekler. Senin

duyurun, Dante'ninkini gölgede bırakacak. Nefiller gelecek ve Dante de sırf merak ettiği için orada olacak.

"Herkesin önünde, Dante'yi iktidara getirmek isteyen gruplar olduğunun farkında olduğunu net bir şekilde ortaya koyacaksın. Sonra onların şüphelerini ortadan kaldıracağını söyleyeceksin. Onları liderleri olmak istediğine ve Dante'den daha iyi iş çıkaracağına inandığına ikna et ve sonra onu bir iktidar düellosuna davet et."

Patch'e şüpheli bir ifadeyle baktım. "Düello mu? Dante'yle. Dante'yle dövüşemem. O kazanır."

"Düelloyu Pepper'ın dönüşüne kadar erteleyebilirsek, düello Dante'yi oyalamak ve zaman kazanmak için çevireceğimiz bir dolaptan başka bir şey olmaz."

"Ya erteleyemezsek?"

Patch'in bakışları beni delip geçti ama soruma cevap vermedi. "Şimdi harekete geçmek zorundayız. Eğer Dante yarın akşam senin de söyleyecek bir sözünün olduğunu duyarsa ne planladığını öğrenmek için planlarını erteleyecektir. Kaybedecek bir şeyi yok. Eğer Delphic'te herkesin önünde onu suçlarsan o da seni suçlayacaktır. Eğer onu bir düelloya çağırdığını duyarsa kutlama yapmaya başlayacağına emin olabilirsin. O kibirli ve egoist biri, Nora. Senin kazanabileceğin aklının ucundan bile geçmez. Önüne muhteşem bir fırsat sunduğunu düşünerek düelloyu kabul edecektir. Halka senin ihanetini olaylı bir şekilde ilan etmek ve uzun bir yargılanma süreci... ya da bir silahın tek el ateşiyle iktidarını çalmak. Bunu daha önce düşünemediği için kendini tekmeleyecektir."

Elim ayağım tutmuyordu. "Eğer düello yaparsak birbirimize tabancalarla mı meydan okuyacağız?"

Patch sesimdeki sıkıntıyı duymayarak, "Ya da kılıçlarla. Tercih senin ama ben tabancayı tercih ederim. Ateş etmeyi öğrenmen, kılıçla dövüşmeyi öğrenmenden daha kolay olacaktır," dedi.

Kusacak gibiydim. "Dante beni yeneceğini çok iyi bildiği için düelloyu kabul edecektir. O benden güçlü, Patch. Ne kadar şeytan hilesi tükettiğini kimbilir. Bu adil bir dövüş olmayacak."

Patch titreyen ellerimi tuttu ve parmaklarıma sakinleştirici bir öpücük kondurdu. "Düello insan soyluların arasında moda olmaktan yüzlerce yıl önce çıktı ama Nefiller için sosyal açıdan kabul edilirliğini hâlâ koruyor. Onların gözünde bir anlaşmazlığı çözmenin en hızlı ve en bariz yolu bu. Dante, Nefil ordusunun lideri olmak istiyor ve sen de hem onu hem diğer Nefilleri bunu fena halde istediğine inandıracaksın."

"Neden ileri gelen Nefillerle yapacağım toplantıda tüylerden bahsetmiyoruz?" Kalbim umutla doldu. "Savaşı kazanmak ve barışı sağlamak için çok sağlam bir çözümümün olduğunu duyunca başka hiçbir şeye aldırmayacaklardır."

"Pepper bu işi beceremezse bunu senin başarısızlığın olarak görürler. Seni ya tüyleri ele geçirdiğin için kurtarıcıları olarak selamlayacaklar ya da başarısız olduğun için çarmıha gerecekler. Pepper'ın başardığından emin olmadan tüylerden bahsedemeyiz."

Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Bunu yapamam."

"Eğer Dante kovulmuş melekler için çalışıyorsa ve iktidarı ele geçirirse, Nefil ırkı daha önce karşılaşmadığı kadar korkunç bir esarete düşecek. Kovulmuş meleklerin, Heşvan bittikten sonra da Nefilleri köle olarak kullanabilmek için şeytan hilesi kullanmalarından endişe ediyorum."

Hüzünle başımı salladım. "Kaybedilecek o kadar çok şey var ki. Ya başaramazsam?" Başaramayacağıma hiç şüphe yoktu zaten.

"Daha fazlası var, Nora. Hank'e ettiğin yemin."

Korku midemin kasılmasına sebep oluyordu. O gece bana kaybetmeye baştan mahkûm ayaklanmasının dizginlerini ele almam için baskı yaparken, Hank Millar'a söylediğim her kelimeyi bir kez daha

hatırladım. *Eğer ölürsen, orduna liderlik edeceğim. Bu sözü çiğnersem annemin de benim de öleceğimizi biliyorum.* Bu bana çok fazla seçenek bırakmıyordu değil mi? Yeryüzünde Patch'le kalmak ve annemi korumak istiyorsam, Nefil ordusunun liderliği rütbesini elimde tutmak zorundaydım. Dante'nin bunu elimden almasına izin veremezdim.

"Düello nadir rastlanan bir gösteridir. Sen ve Dante gibi önde gelen iki Nefil arasında olunca kaçırılmayacak bir olay olacak," dedi Patch. "En iyisini, yani düelloyu geciktirebileceğimizi ve Pepper'ın başarısız olmayacağını umuyorum ama bence en kötüsüne hazırlanmalıyız. Düello tek çıkış yolun olabilir."

"Burada ne kadar büyük bir izleyici grubundan bahsediyoruz?"

Patch'in benimkilerle buluşan bakışları serinkanlı ve kendinden emindi ama bir an için gözlerinin gerisinde sempatinin titreştiğini görür gibi oldum. "Yüzlerce kişilik."

Güçlükle yutkundum. "Bunu yapamam."

"Seni eğiteceğim, Melek. Her adımda yanında olacağım. İki hafta öncesinden çok daha güçlüsün ve bunu, bu işe gönlünü verdiğini düşündürmek için sadece gerektiği kadar uğraşan bir antrenörle başardın. Seni eğittiğini düşünmeni istedi ama aslında kaslarını çok az bir dirence tabii tuttuğundan fazlasıyla eminim. Bence sen ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin. Gerçek antrenmanlarla onu yenebilirsin." Patch ensemi eliyle kavradı ve yüzümü kendisininkine yaklaştırdı. Bana öyle büyük bir güven ve inançla bakıyordu ki neredeyse kalbimi paramparça edecekti. Düşünce yoluyla, *Bunu yapabilirsin. Bu hiç kimsenin gıpta edeceği bir görev değil ve bunu düşündüğün için bile sana hayranım,* dedi.

"Başka yolu yok mu?" Oysa son birkaç aydır şartları olabilecek her açıdan analiz ediyordum. Pepper'ın düşük başarı şansı, Hank'e ettiğim yemin ve Nefilim ırkının riskli durumuyla bir araya gelince başka yolu yoktu. Bunu yapmam gerekiyordu.

"Patch, korkuyorum," diye fısıldadım. Beni kollarının arasına çekti. Alnımı öperek saçlarımı okşadı. Onun da korktuğunu anlamam için duygularını söze dökmesine gerek yoktu. "Bu düelloyu kaybetmene izin vermeyeceğim. Sonucun kontrolüm altında olmadığını bilmeden, Dante'yle karşı karşıya gelmene izin vermeyeceğim. Düello adil gibi görünecek ama öyle olmayacak. Dante sana karşı geldiği anda kaderini mühürledi. Paçasını asla kurtaramayacak." Mırıldandığı kelimeler daha da sertleşti. "Bu işten sağ çıkamayacak."

Bakışında tüten intikam bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı.

"Bir öğrenen olursa..." diyecek oldum.

Patch beni sertçe ama gözlerinde muzip bir ışıltıyla öptü. "Yakalanmam, seni öpüşlerimin sonu demek. Sence bu riski alır mıyım?" Yüzü ciddileşti. "Dokunuşunu hissedemediğimi biliyorum, Nora. Ama duygularını hissedebiliyorum. İçimde. Bu benim için her şey demek. Keşke ben de seni, senin beni hissettiğin gibi hissedebilseydim ama beni sevdiğini biliyorum. Hiçbir şey, hiçbir zaman bundan daha önemli olamaz. Bazı insanlar bütün bir hayatı senin bana yaşattığın duyguları tatmadan yaşıyor. Bunda pişman olunacak bir şey yok."

Dudaklarım titredi. "Seni kaybetmekten korkuyorum. Başarısız olmaktan ve başımıza gelebileceklerden. Bunu yapmak istemiyorum," diye itiraz ederken, kaçacak sihirli bir kapı olmadığını çok iyi biliyordum. Kaçamaz, saklanamazdım. Kaybolmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, Hank'e ettiğim yemin beni her zaman bulacaktı. İktidarda kalmaya *mecburdum*. Ordu var olduğu sürece, bu işi sonuna kadar götürmek zorundaydım. Patch'in ellerini sıktım. "Her anında yanımda olacağına söz ver. Bunu tek başına yaşamama izin vermeyeceğine."

Patch çenemi kaldırdı. "Bütün bunları yok edebilseydim, ederdim. Senin yerini alabilsem, bir an tereddüt etmezdim. Ama bana tek bir seçenek kalıyor. O da sonuna dek yanında olmak. Bocalamayacağım,

Melek, sana söz veriyorum." Sözlerinin içimi ısıttığını bilmeden elleriyle kollarımı ovaladı. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. "Bu akşam acil bir toplantı çağrısı yaptığın yönünde haberler sızdırmaya başlayacağım. Önce Scott'ı arayıp lafı yaymasını isteyeceğim. Haberin yayılması çok sürmeyecektir. Dante duyurunu bir saate kalmaz öğrenmiş olur."

Midem bulanır gibi kasıldı. Yanağımın içini dişledim ve sonunda başımla onay verebildim. Kaçınılmazı kabul etmekten başka çarem yoktu. Bizi bekleyenlerle ne kadar çabuk yüzleşirsem korkumu yenmek için o kadar çabuk bir plan kurardım.

"Yardım etmek için ben ne yapabilirim?" diye sordum.

Patch kaşlarını hafifçe çatarak beni süzdü. Başparmağını önce dudağımın, sonra yanağımın üzerinde dolaştırdı. "Buz kesmişsin, Nora." Başını evin içlerine uzanan koridora doğru eğdi. "Yatmalısın. Şömineyi yakacağım. Şu anda sıcaklığa ve dinlenmeye ihtiyacın var. Küveti de dolduracağım."

Gerçekten de şiddetli titremelerle sarsılıyordum. Sanki vücudumdaki bütün sıcaklık bir anda emilmişti. Sarsılma şoka girmek üzereydim. Dişlerim birbirine çarpıyor, parmak uçlarım tuhaf ve istem dışı bir ürpertiyle titriyordu.

Patch beni kucakladı ve yatak odasına taşıdı. Kapıyı omzuyla iterek açtı, yatak örtüsünü kaldırdı ve beni yatağa yavaşça bıraktı. "İçecek bir şey?" dedi. "Bitki çayı? Sebze çorbası?"

Samimi ve kaygılı yüzüne bakarken, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. O anda Patch'in benim için her şeyi yapacağını biliyordum. Yanımda kalma sözü, edilmiş bir yemin kadar güçlüydü. O benim bir parçamdı; ben de onun. Beni burada, yanında tutmak için *ne gerekiyorsa* yapardı.

Korkup vazgeçmeden önce kendimi zorlayarak ağzımı açtım. Cılız ve titrek bir sesle, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Ağlamayı planlamamıştım ama yaşlar gözlerime birikti. Utanca boğulmuştum.

Patch soran bir sesle, "Melek?" dedi.

İlk adımı atmıştım ama sonra donakaldım. Zihnimde, bu yükü Patch'e bindirmeye hakkım olmadığını söyleyen bir ses yankılandı. Hele halihazırdaki güçsüz halinde. Onu önemsiyorsam, çenemi kapalı tutardım. Onun iyileşmesi birkaç yalanın ağırlığından kurtulmamdan daha önemliydi. Buzdan ellerin gırtlağımdan yukarı kaydığını şimdiden hissediyordum.

"Bir... bir şey yok," dedim. "Biraz uykuya ihtiyacım var, o kadar. Senin de Scott'ı araman gerek." Ağladığımı görmesin diye yüzümü yastığa çevirdim. Buzdan eller fazlasıyla gerçekçiydi ve daha fazlasını söylemem, sırrımı açmam durumunda boğazıma sarılmak için hazır bekliyorlardı.

"Onu aramam gerektiği doğru ama senin bana neler olduğunu anlatman daha önemli," derken Patch'in sesindeki endişe, bu işten sıyrılmak için basit bir dikkat dağıtma yönteminden faydalanmayı çoktan aştığım bir noktada olduğumu söylüyordu.

Dondurucu eller boğazıma sarıldı. Konuşamayacak kadar korkuyordum. Ellerden ve canımı yakacaklarından korkuyordum.

Patch baş ucu lambasının düğmesine bastı ve beni omuzlarımdan tutup yavaşça kaldırarak yüzümü görmeye çalıştı ama ben kafamı iyice çevirdim. Boğulur gibi, "Seni seviyorum," dedim. Utanç içimi kavuruyordu. Hem bu kelimeleri söyleyip hem de nasıl yalan söyleyebiliyordum?

"Biliyorum. Tıpkı benden bir şeyler sakladığını bildiğim gibi. Sır saklanacak zaman değil. O yola sapamayacak kadar uzun bir yoldan geçtik."

Gözyaşlarımın yastığa süzüldüğünü hissederek başımı salladım. Haklıydı. Bunu biliyordum ama bilmem, itiraf etmemi kolaylaştırmıyordu. Hem itiraf edip edemeyeceğimi de bilmiyordum. Gırtlağımı saran, sesimi kısan o soğuk eller...

Patch yanıma uzanıp beni kendine çekti. Nefesini ensemde, teninin sıcaklığını tenimde hissediyordum. Vücutlarımız birbirine tam uyuyordu. Omzumu öperken siyah saçları kulağımın üstüne düştü.

Kelimeleri tuğla bir duvarın arasından zorla iter gibi hissederek, "Sana yalan söyledim," dedim. Soğuk ellerin beni sıkıca tutmasını bekledim ama itirafım karşısında gevşemiş gibiydiler. Soğuk kavrayışları yumuşamıştı. Bu küçük adımdan ümitlenerek bastırdım. *Güveni benim için her şeyden daha önemli olan tek kişiye yalan söyledim. Sana yalan söyledim, Patch ve kendimi affedebilir miyim bilmiyorum.*

Patch bir açıklama talep etmek yerine, kolumu öpmeyi sürdürdü. Ancak bileğimin iç tarafına bir öpücük kondurduktan sonra konuştu. "Bana söylediğin için teşekkürler," dedi usulca.

Hayretle gözlerimi kırpıştırarak yan döndüm. "Hangi konuda yalan söylediğimi bilmek istemiyor musun?"

"Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabileceğimi bilmek istiyorum." Yumuşak daireler çizerek omuzlarımı ovmaya başladı. Bana güven veriyordu.

İtiraf etmeden kendimi daha iyi hissetmem mümkün değildi. Yükümü hafifletmek Patch'in sorumluluğu değildi; o sorumluluk bana aitti ve sanki bıçakla kesiliyormuşum gibi bir suçluluk duygusuyla doluydum.

"Bir süredir... şeytan hilesi alıyorum." Utancımın artacağını hiç düşünmemiştim ama sanki içimde şişerek üç katı büyüklüğüne gelmişti. "Uzun zamandan beri içiyorum. Blakely'den aldığın panzehiri hiç içmedim. Kendi kendime daha sonra, Heşvan bitip artık insanüstü güçte olmam gerekmeyeceği zaman içeceğimi söyleyip durdum ama bu bir bahaneydi. Hiçbir zaman içmek niyetinde değildim. Bunca zamandır şeytan hilesine bel bağlamış durumdayım. Onsuz

yeterince güçlü olmamaktan korkuyorum. Durmam gerektiğini ve yanlış olduğunu biliyorum ama bana tek başına edinemeyeceğim beceriler sağlıyor. Sana zihin oyunuyla panzehirin tamamını içtiğimi düşündürdüm ve hayatım boyunca hiç bu kadar üzülmemiştim!"

Patch'in yüzünde belirecek hayal kırıklığı ve tiksintiye dayanamayacağımı bildiğim için gözlerimi kaçırdım. Gerçeği bilmek yeterince berbattı ama kendi sesimden duymak yüreğimi parçalamıştı. Ben kimdim? Kendimi tanıyamıyordum ve bu tattığım en kötü duyguydu. Bir yerde kendimi kaybetmiştim ve her ne kadar suçu şeytan hilesine atmak kolay olsa da Dante'den ilk şeytan hilesi şişesini çalma kararını veren bendim.

Patch sonunda konuştu. Sesi o kadar sakin bir hayranlıkla doluydu ki sırrımı en başından beri biliyor olması mümkün olabilir mi diye merak etmeme neden oldu. "Seni ilk gördüğüm anda, hiç bu kadar büyüleyici ve güzel bir şey görmedim diye düşündüğümü biliyor musun?"

Üzgün bir sesle, "Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sordum.

"Seni gördüm ve sana yakın olmak istedim. Beni dünyana kabul etmeni. Seni kimsenin tanımadığı kadar iyi tanımak istedim. Seni istedim. Her şeyinle. Bu istek beni neredeyse delirtecekti." Patch kokumu içine çeker gibi yumuşak bir nefes aldı. "Artık sana sahip olduğum için beni korkutan tek şey o eski yere geri dönmek. Seni, arzumun gerçeklemesine dair hiçbir umut taşımadan, en baştan istemek zorunda kalmak. Sen benimsin, Melek. Her şeyinle. Hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin vermeyeceğim."

Ağırlığımı dirseğime verip gözlerimi ona diktim. "Ben seni hak etmiyorum, Patch. Sen ne dersen de umurumda değil, gerçek bu."

"Beni hak etmiyorsun," diye onayladı. "Çok daha iyisini hak ediyorsun ama bana takılıp kaldın ve bence bunu kabul etsen iyi olur." Tek ve çevik bir hareketle beni altına çekip üzerime çıktı. "Seni

elimden kolay kolay kaçırmaya niyetim yok. Bunu aklında tutsan iyi edersin. Bizi ayırmaya çalışan ister başka bir erkek, ister annen, ister cehennem güçleri olsun, işin ucunu bırakmayacağım ve veda etmeyeceğim."

Islak kirpiklerimi kırpıştırdım. "Ben de hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de şeytan hilesinin. Panzehir çantamda. Hemen şimdi içeceğim." İçten bir duyguyla, "Ve Patch..." diye ekledim. "Her şey için teşekkürler. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Bu iyi bir şey," diye mırıldandı. "Çünkü hiçbir yere gitmene izin vermiyorum."

Memnuniyetle itaat ederek, tekrar yatağına gömüldüm.

32

Üst düzey Nefillerle toplantı talebimin haberi hızla yayılmıştı. Pazar öğleden sonra, Nefil çevreleri spekülasyon ve beklentiyle kaynıyordu. Bütün haberler benimle ilgiliydi ve Dante'nin bir açıklama yapacağına dair haberler etkisini kaybetmişti. Sahneyi çalmıştım ve Dante hiçbir itirazda bulunmamıştı. Patch'in haklı olduğundan hiç şüphem yoktu; Dante planlarını, bir sonraki hamlemi görene kadar askıya almıştı.

Scott her saat başı güncel olaylardan haberdar olmam için arıyordu ve verdiği bilgiler genelde Nefillerin kovulmuş meleklere yönelik ilk askerî darbemin heyecanıyla çalkalandıkları yönündeydi. Pusu kurmak, iletişim hatlarını yok etmek, içeri casuslar sızdırmak ve kovulmuş meleklerin kumandanlarını kaçırmak listede öncelikli yer tutuyordu. Patch'in tahmin ettiği gibi, Nefiller onları toplantıya çağırmamın tek nedeninin savaş olduğu sonucuna varmışlardı. Dante'nin de aynı sonuca varıp varmadığını merak ediyordum. Keşke onu başarıyla kandırdığımı söyleyebilseydim ama tecrübelerim, Dante'nin işin aslının böyle olmadığını anlayacak kadar kurnaz olduğunu ve bir iş çevirdiğimi bildiğini söylüyordu.

Scott telefonda heyecanla, "Büyük haber," dedi. "İleri gelenler, kuvvetli Nefiller toplantı talebini kabul etti. Yeri belirlediler ve olayı dışarıya kapalı tutuyorlar. Tahmin edeceğin üzere sadece davet alan-

ların kabul edileceği bir toplantı olacak. En çok yirmi Nefil. Gizlice giren olmayacak, çok sayıda muhafız olacak. Davet edilen her Nefil içeri alınmadan önce sıkı bir aramadan geçirilecek. İyi haber şu ki ben de davetli listesindeyim. Bunun için biraz yağ çekmem gerekti ama yanında olacağım."

Endişemin sesime yansımaması için çaba harcayarak, "Bana yeri şimdiden söyle," dedim.

"Hank Millar'ın eski evinde toplanmak istiyorlar." Bel kemiğimden bir ürperti yükseldi. Adının zihnimde canlandırdığı o buz mavisi gözleri hafızamdan asla silemeyecektim.

Hayaletini bir yana itip konsantre oldum. Demek saygın bir mahallede, George tarzı klas bir malikânede öyle mi? Gizli bir Nefil toplantısı için yeterince kuytu gelmemişti. "Neden orası?"

"Üst düzey Nefiller bunun Hank'in anısına saygı gösterisi olacağına karar verdiler. Bence yerinde karar." Küçümser gibi, "Bütün bunları o başlattı," diye ekledi.

"Böyle konuşmaya devam edersen seni davetli listesinden şutlayacaklar."

"Toplantı bu akşam saat onda. Başka bir şey öğrenmem ihtimaline karşılık cep telefonunu yakınında tut. Detayları vermek için aradıkları zaman şaşırmış gibi yapmayı unutma. Şimdiden bir casus sorunları olduğunu düşünmelerini istemeyiz. Bir şey daha; Dante konusunda üzgünüm. Kendimi sorumlu hissediyorum. Sizi ben tanıştırdım. Elimden gelse, onu paramparça ederdim. Uzuvlarının her birine bir tuğla bağlar, götürüp denize atardım. Başını dik tut. Arkanda ben varım."

Telefonu kapattım ve konuşma boyunca duvara yaslandığı yerden dikkatle beni izleyen Patch'e döndüm.

"Toplantı bu akşam," dedim. "Eski Millar konutunda." Zihnimi meşgul eden diğer düşünceyi söylemeye dilim varmıyordu. Özel

bir ev? Aramalar? Muhafızlar? Patch içeri girmeyi nasıl başaracaktı? Moralimi yerle bir etse de bu akşam onsuz gidecekmişim gibi görünüyordu.

Patch sükûnetle, "Uygun," dedi. "Orada olacağım."

Serinkanlı özgüvenine hayrandım ama içeri fark edilmeden girmesi mümkün değil gibi görünüyordu. "Ev üst düzeyde korunuyor olacak. Sokağa adımını attığın anda haberleri olur. Bir müze ya da mahkeme salonu seçselerdi belki olurdu ama o evde olmaz. Millar'ların evi büyüktür ama o kadar da değil. Her santimetrekaresini kontrol altında tutacaklardır."

"Benim planım da tam olarak buydu. Detayları çoktan düşündüm. Beni içeri Scott alacak."

"İşe yaramaz. Kovulmuş melek casuslar olmasını bekliyorlardır. Hem Scott pencerelerden birini senin için açık bıraksa bile bunu zaten akıl etmiş olacaklar. Seni yakalamakla kalmayacak, Scott'ın hain olduğunu da anlayacaklar ve..."

"Scott'ın bedenini ele geçireceğim."

İrkildim. Çözümü zihnimde yavaş yavaş birleşiyordu. Elbette. Heşvan ayındaydık. Patch, Scott'ın vücudunu kontrol altına almakta sorun yaşamayacak ve dışarıdan bakıldığında, ikisinin arasındaki farkı ayırt etmek mümkün olmayacaktı. Patch toplantıya en ufak bir sorun yaşamadan kabul edilecekti. Bu mükemmel bir kamuflaj olacaktı. Ortada tek bir minik sorun vardı. "Scott bunu asla kabul etmez."

"Etti bile."

Ona inanmayarak baktım. "Etti mi?"

"Bunu senin için yapıyor."

Boğazımın tıkandığını hissettim. Scott'ın bedenini kovulmuş meleklerin ele geçirmesi kadar direndiği başka bir konu yoktu. O anda arkadaşlığımın onun için ne kadar önemli olduğunu anladım.

Onu dehşete düşüren tek şeyi yapması karşısında kelimeler yetersiz kalıyordu. Sadece derin bir minnet duygusu ve onu yüz üstü bırakmamak için güçlü bir kararlılık hissediyordum.

"Bu akşam dikkatli olmanı istiyorum," dedim.

"Dikkatli olacağım ve misafirliğimi gereğinden uzun tutmayacağım. Sen toplantıdan sapasağlam çıktığın ve elde ettiğim tüm bilgileri edindiğim anda, Scott bedeninin kontrolünü geri alacak. Ona bir şey olmamasını sağlayacağım."

Patch'e sımsıkı sarıldım. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

O gece, toplantıya bir saat kala Patch'in evinden ayrıldım. Nefil ev sahiplerimin ricasıyla kiralık bir araba kullanıyordum. Her şeyi düşünmüş, her tür önlemi almışlardı ve meraklı Nefillerin ya da daha kötüsü bu akşamki gizli toplantının kokusunu alan herhangi bir kovulmuş meleğin beni izlemesi riskini almak istemiyorlardı.

Sokaklar karanlıktı ve yoğun sis tabakası yüzünden nemliydi. Arabanın farları, tepelerin üzerinde kıvrılan karanlık yolları aydınlatıyordu. Isıtıcıyı sonuna kadar açmıştım ama kemiklerime kadar üşüdüğüm için bir işe yaramıyordu. Bu akşam ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ve bu, plan yapmayı güçleştiriyordu. Doğaçlama yapmam gerekecekti ki bu en az tercih ettiğim yöntemdi. Millar evine içgüdülerim dışında bir şeylere tutunarak gitmek istiyordum ama elimde başka bir şey yoktu. Nihayet Marcie'nin eski evinin önüne çektim.

Beyaz sütunlara ve siyah panjurlara bakarak bir süre arabada oturdum. Çimenlik kurumuş yapraklardan görünmüyordu. Verandanın iki yanına yerleştirilmiş iki toprak saksıda kahverengi dal parçaları ve ortanca kalıntıları göze çarpıyordu. Yürüyüş yolu, çürümenin farklı aşamalarındaki eski gazetelerle kaplıydı. Ev, Hank'in ölümünden sonra boşaltılmıştı ve hatırladığım kadar davetkâr ya da zarif

görünmüyordu. Marcie'nin annesi nehre bakan bir eve taşınmıştı ve Marcie *de mi casa es su casa*[4] cümlesini benimsemişti.

Kapalı perdelerin arkasından cılız bir ışık süzülüyordu ve her ne kadar ışık silüetleri ele vermese de Nefilim dünyasının en nüfuzlu üyelerinin, getirdiğim haberlere dair bir yargıya varmayı bekleyerek ön kapının hemen arkasında oturduklarını biliyordum. Ayrıca Patch'in de hiçbir tehlikeyle karşı karşıya gelmemesini sağlamak için orada olduğundan emindim.

Bu düşünceye sıkı sıkı tutunarak titrek bir nefes aldım ve kapıya yürüdüm.

Kapıyı tıklattım.

Bakışları kimliğimi doğrulamasına yetecek kadar bir süre üzerimde dolaşan, uzun boylu bir kadın tarafından içeri alındım. Saçları sıkı bir örgüyle arkaya toplanmıştı ve yüzünde dikkat çeken ya da hatırda kalabilecek tek bir özellik yoktu.

Kibar fakat mesafeli bir sesle, "Merhaba," diye mırıldandıktan sonra kaskatı bir el hareketiyle içeri geçmemi işaret etti.

Ayak seslerim loş koridorda yankılanıyordu. Millar ailesinin tozlu camların ardında gülümseyen portrelerinin arasından geçtim. Antredeki masada, içinde ölü leylakların durduğu bir vazo vardı. Ev havasızdı. Işığı takip ederek, yemek salonuna yürüdüm.

Fransız tarzı kapılardan içeri girdiğim anda, zaten boğuk bir gürültü olan sohbet tamamen kesildi. Uzun ve cilalı akaju masanın iki yanında oturan altı erkek, beş kadın vardı. Huzursuz ve kaygılı görünen birkaç Nefil, masanın çevresinde ayakta duruyordu. Marcie'nin annesi gözüme takılınca tekrar bakma ihtiyacı duydum. Susanna Millar'ın Nefil olduğunu biliyordum ama bu her zaman zihnimin geri planında kalan, soyut bir düşünceydi. Onu bu akşam burada ve

4 (İsp.) Benim evim, senin evin anlamına gelen bir deyiş. (ç.n)

ölümsüzlerin arasındaki gizli bir toplantıya davet edilmiş görmek, birden... korkutucu gelmesine neden olmuştu. Marcie yanında değildi. Belki kendisi gelmek istememişti ama daha akla yatkın bir izah, Marcie'nin hiç davet edilmediğiydi. Susanna kızının hayatını en ufak bir sorundan uzak tutmak her şeyi yapabilecek bir anneye benziyordu. Scott'ın yüzünü karanlıkta seçebildim. Patch'ın bedenini ele geçirmiş olduğunu bildiğim için, midemdeki kıpırtı yerini anlık bir rahatlamaya bıraktı. Göz göze gelince başını hafifçe eğdi. Gizli bir cesaretlendirme mesajı. İçim derin bir güven ve güvenlik duygusuyla doldu. Bu işte yalnız değildim. Patch arkamı kolluyordu. Riski ne olursa olsun, burada olmanın bir yolunu mutlaka bulacağını tahmin etmeliydim.

Ve bir de Dante vardı. Siyah kaşmirden boğazlı bir kazak ve düşünceli bir ifadeyle çatılmış kaşlarla, masanın ucunda oturuyordu. Parmaklarını dudaklarının önünde birleştirmişti, gözleri gözlerime kilitlenince, dudakları pis bir sırıtışla büküldü. Kaşları gizli ama bariz bir meydan okumayla kalktı. Bakışlarımı kaçırdım.

Dikkatimi masanın diğer ucunda oturan, mor bir elbise ve elmaslar içindeki kadına çevirdim. Lisa Martin. Hank'in ikinci adamı olarak, tanıştığım en önemli Nefil'di. Kendisinden ne hoşlanıyor ne de ona güveniyorum. Bu işi kıvırmak istiyorsam, önümüzdeki birkaç dakika boyunca duygularımı kendime saklamam gerekecekti.

"Bu toplantıyı talep etmene çok memnun olduk, Nora." Bal kıvamında, sıcak ve soylu sesi kulaklarımdan içeri akmıştı. Deli gibi çarpan kalbim yavaşladı. Onu kendi tarafıma çekebilirsem, yolun yarısını katetmiş olacaktım.

En sonunda, "Teşekkürler," diyebildim.

Yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek beni oturmaya davet etti.

Sandalyeye yürüdüm ama oturmadım. Otursam, cesaretimi kaybetmekten çekiniyordum. Ellerimi destek almak için masaya

dayadım, selamlaşma kısmını geçerek ziyaretimin gerçek nedenine giriş yaptım.

Açıkça, "Bu odadaki herkesin babamın ordusuna liderlik edecek en doğru ismin ben olduğumu düşünmediğini biliyorum," dedim. "Baba" kelimesi ağzımda safra tadı bırakmıştı ama Patch'in bu akşam Hank'le olabildiğince bağ kurmam gerektiğine dair tembihini hatırlıyordum. Nefiller ona tapıyorlardı ve onun desteğini kullanmak işime gelirdi.

Masada oturan ve arkada ayakta duran herkesle tek tek göz teması kurdum. Onlara güce ve cesarete sahip olduğumu ama en önemlisi desteklerinin yokluğundan rahatsızlık duyduğumu göstermeliydim. "Bazılarınızın bu göreve daha uygun isimler önerdiğinizi biliyorum." Bu kez bakışlarımı Dante'ye yönlendirerek duraksadım. Bakışlarını kaçırmadı ama o gözlerin arkasında tüten nefreti görebiliyordum. "Ve Dante Matterazzi'nin o listenin en başında olduğunu da biliyorum."

Odada bir mırıldanma oldu ama kimse iddiama itiraz etmedi.

"Bu akşam sizi, kovulmuş meleklere karşı ilk saldırı darbemi tartışabilmemiz için çağırmadım. Sizi çağırdım çünkü güçlü bir lider olmadan ve siz o lideri onaylamadan savaş olmayacak. Böyle bir durumda kovulmuş melekler bizi paramparça eder. Birlik ve beraberliğe ihtiyacımız var," diye inançla bastırdım. "Ben iyi bir lider olduğumu düşünüyorum ve babam da benimle aynı fikirdeydi ama belli ki sizleri ikna edemedim. İşte bu yüzden, bu akşam Dante Matterazzi'yi düelloya davet ediyorum. Kazanan bu orduya sonsuza dek liderlik yapar."

Dante ayağa fırladı. "Ama biz çıkıyoruz!" İfadesi yaralanmış gururla karışık kusursuz bir şok yansıtıyordu. "Beni nasıl düelloya davet edersin?" derken sesi aşağılandığını belli ediyordu.

Tamamen sahte –sözlü onayım üzerine kurulu ve hiç gerçekleştirilmemiş– ilişkimizi öne sürmesini hiç beklemiyordum. Benim

tamamen unuttuğum ve şimdi kemiklerimi sızlatan bir ilişkiydi ama bunun beni afallatmasına izin vermedim. Serinkanlılıkla, "Kim olursa devirmeye hazırım; Nefil liderliğinin benim için anlamı bu. Burada, seni resmen düelloya davet ediyorum, Dante," dedim.

Tek bir Nefil konuşmuyordu. Yüzlerine yerleşen şaşkınlığı tatmin izledi. Bir düello. Kazanan her şeyi alır. Patch haklıydı; Nefiller hâlâ Darwin kurallarıyla yönetilen, eski bir dünya düzenine gömülüydüler. Olayların bu yöne sapmasından hoşnuttular ve galibin kim olacağı konusunda odadaki tek bir Nefil'in bile şüphesinin olmadığı, Dante'ye gönderdikleri hayranlık dolu bakışlardan açıkça beli oluyordu.

Dante yüzünün ifadesizliğini korumaya çalışıyordu ama çılgınlığıma ve kendi iyi talihine gülümsediğini görebiliyordum. Büyük bir hata yaptığımı düşünüyordu ama gözleri ani bir ihtiyatla kısıldı. Yeme balıklama atlamayacağı belliydi.

"Bunu yapamam," diye ilan etti. "Bu ihanet olur." Bakışları, kahramanca sözlerinin ona onay kazandırıp kazandırmadığını tartmak ister gibi odanın içinde dolaştı. "Ben Nora'ya itaat yemini ettim ve bununla çelişecek tek bir hareket yapmam."

Duygusuz bir sesle karşılık verdim. "Kumandanın olarak sana düelloya katılmanı emrediyorum." Lanet olsun, ben hâlâ bu ordunun lideriydim ve beni küçük sözcükler ve yaltaklanmayla hafife almasına izin vermeyecektim. "Sen gerçekten en iyi lidersen, ben kenara çekileceğim. Halkım için en iyisini istiyorum." Bu sözcükleri yüzlerce defa prova etmiştim ve iyi çalışılmış bir konuşmayı seslendirirken, her kelimesinde ciddiydim. Scott'ı, Marcie'yi ve hiç tanışmadığım ama her yıl kovulmuş meleklere köle olmayı hak etmeyen iyi kadınlar ve erkekler olduklarını bildiğim binlerce Nefil'i düşündüm. Adil bir dövüşü hak ediyorlardı ve onlara bunu sağlamak için elimden geleni yapacaktım.

Daha önce yanılmıştım. Utandırıcı bir yanılgıydı. Baş meleklerden korktuğumdan, Nefiller için savaşmaktan kaçınmıştım. Hatta daha da kötüsü, savaşı daha fazla şeytan hilesi alabilmek için bahane etmiştim. Bütün bu zaman zarfında, liderliğini üstlendiğim halktan çok, kendimi düşünmüştüm. Artık bitmişti. Hank bu rol için bana güvenmişti ama bunu onun için yapmıyordum. Yapılacak en ahlaklı hareket olduğu için yapıyordum.

Lisa Martin, "Bence Nora doğru bir noktaya parmak bastı," dedi. "Belki de Kara El onun hakkında yanılmamıştır." Omuz silkti. "Ya da belki de bir hata yaptı. Bu meseleyi kendimiz ele alacak ve tamamen çözeceğiz. Ardından güçlü bir liderin arkasında birleşerek düşmanımıza karşı savaşa girebiliriz."

Ona onay vermek için başımı eğdim. Onu kendi tarafıma çekersem diğerleri de sıraya girerdi.

Odanın karşı tarafından bir Nefil söze girdi. "Katılıyorum."

"Ben de öyle."

Yemek odasından başka onaylar da yükseldi.

Lisa Martin, "Onaylayanlar kendilerini göstersin," dedi.

Eller tek tek havaya kalktı. Patch gözlerini gözlerime kilitledi ve sonra kolunu kaldırdı. Bunu yapmanın onu öldürdüğünü biliyordum ama başka alternatifimiz yoktu. Dante beni iktidardan ederse, ölecektim. Tek seçeneğim savaşmak ve kazanmak için elimden geleni yapmaktı.

Lisa, "Çoğunluk sağlandı," dedi. "Düello yarın, pazartesi gün doğumunda gerçekleşecek. Belirlenince yeri bildiririm."

"İki gün." Patch, Scott'ın sesini kullanarak derhal araya girdi. "Nora daha önce hiç tabanca kullanmadı. Eğitilmek için zamana ihtiyacı olacak."

Ayrıca, Pepper'ın cennetten sihirli hançerle dönüp düelloyu gereksiz kılması için de zamana ihtiyacım olacaktı.

Lisa başını salladı. "Fazla uzun. Kovulmuş melekler her an üstümüze saldırabilir. Neden bekledikleri konusunda hiçbir fikrimiz yok ama şansımız sürmeyebilir."

Dante ne iş peşinde olduğumuzu anlamış gibi beni ve Patch'i süzerek, "Ve ben tabancadan bahsetmedim," dedi. Bir duygu belirtisi bulmak için dikkatle yüzüme bakıyordu. "Kılıcı tercih ederim."

"Karar Dante'nin," dedi Lisa. "Düello onun fikri değildi. Silahı seçme hakkı olmalı. Bu durumda kılıçta karar kılıyoruz."

Dante, Nefil arkadaşlarının onayını sonuna kadar almak ister gibi, "Hem böylesi bir harumefendiye daha çok yakışır," dedi.

Kasılmıştım ve Patch'e bir yardım yakarışı göndermemek için kendimi zor tutuyordum.

Patch bir kez daha Scott'ın sesiyle konuşarak, "Nora hayatı boyunca bir kılıca el sürmedi," dedi. "Eğitilemezse, adil bir dövüş olmaz. Ona salı sabahına kadar süre tanıyın."

Hiçbiri Patch'in ricasını onaylamak için acele etmedi. Odadaki kayıtsızlık öylesine elle tutulurdu ki elimi uzatsam dokunabilirdim. Eğitimim umurlarında bile değildi. Hatta kayıtsız tavırları, Dante iktidara ne kadar çabuk geçerse o kadar iyi der gibiydi.

Lisa, Patch'e, "Onu eğitme görevini sen mi üstleniyorsun, Scott?" diye sordu.

Patch soğuk bir sesle, "Bazılarınızın aksine, onun hâlâ liderimiz olduğunu unutmuş değilim," dedi.

Lisa başını onaylar gibi yatırdı. "O zaman karar verildi. Bundan iki sabah sonra. O zamana kadar her ikinize de bol şans."

Orada daha fazla oyalanmadım. Hızla yaklaşan düello ve bu tehlikeli plandaki görevimin ağırlığıyla kendimi dışarı attım. Patch'in

odadakilerin tepkisini ölçmek ve mümkünse hayati bilgilere kulak misafiri olmak için biraz daha kalması gerektiğini biliyordum ama kendimi elini çabuk tutmasını dilerken buldum.

Bu, yalnız geçirmek isteyeceğim bir gece değildi.

33

Patch'in son Nefil de Millar'ların eski evini terk edene kadar meşgul olacağını bildiğim için, Vee'nin evine gittim. Takip cihazı olan ceketimi giymiştim ve Patch'in gerekirse beni bulabileceğini biliyordum. Bu arada, ağırlığından kurtulmam gereken bir şey vardı.

Bu işi artık tek başıma yapamayacaktım. Vee'nin güvenliğini sağlamak istemiştim ama artık en yakın arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Ona her şeyi anlatmalıydım.

Gecenin bu vaktinde, ön kapının Vee'ye ulaşmanın en iyi yolu olmayacağını kestirerek, bahçeyi büyük bir dikkatle geçtim ve dikenli telin üstünden sıçrayarak yatak odası camını tıklattım.

Bir an sonra perdeler açıldı ve yüzü camın arkasında belirdi. Saat geceyarısına yaklaşsa da Vee henüz pijamalarını bile giymemişti. Pencereyi birkaç santim kaldırdı. "Tanrım, gelmek için çok yanlış bir zaman seçtin. Seni Scott sandım. Buraya gelmek için yolda."

Ağzımı açınca, sesim boğuk ve titrek çıktı. "Konuşmamız gerek."

Vee hiç tereddüt etmedi. "Scott'ı arayıp iptal ederim." Beni içeri alabilmek için camı tamamen kaldırdı. "Aklında ne varsa anlat, bebek."

Hakkını vermem gerek, ona son altı aydır sakladığım fantastik sırları anlatınca Vee ne çığlık attı, ne isterik hıçkırıklara boğuldu ne de kendini pencereden attı. Nefillerin, insan soylular ile kovulmuş meleklerin soyundan geldiğini anlatınca yüzü buruştu ama onun dışında ifadesi korku ve hayretten yoksundu. Ben birbirleriyle savaşan iki ölümsüz ırkı, Hank Millar'ın bu olaylardaki rolünü ve yükünü nasıl benim üstüme attığını anlatırken dikkatle dinledi. Hatta ben Patch ve Scott'ın gerçek kimlikleri üzerindeki perdeyi kaldırırken, hafifçe gülümsemeyi başardı.

Anlatacaklarım bitince, başını yana eğip beni süzmekle yetindi. Birkaç saniye sonra, "Pekâlâ, bu *pek çok* şeyi açıklıyor," dedi.

Gözlerimi kırpıştırma sırası bendeydi. "Cidden mi? Bütün söyleyeceğin bu mu? Şaşırmadın mı? Kafan karışmadı mı? Afallamadın mı? İsteri krizine girmeyecek misin?"

Vee düşünür gibi çenesine vuruyordu. "Patch'in insan olmak için fazla sıkı olduğunu biliyordum."

Benim de bir insan olmadığımı söylediğimi duydu mu acaba diye merak etmeye başlıyordum. "Ya ben? Benim bir Nefil olmam, hatta," parmağımla dışarısını işaret ettim, "kovulmuş meleklerle savaşlarında, ortalıktaki bütün Nefillere liderlik etmemin gerekmesi konusunda rahat mısın? *Kovulmuş melekler*, Vee? *İncil*'deki gibi. Cennetin sürülmüş kötüleri."

"Aslında, hayli inanılmaz olduğunu düşünüyorum."

Alnımı kaşıdım. "Bu konuda bu kadar sakin kalmana inanamıyorum. Biraz tepki vermeni bekliyordum. Bir patlama olmasını. Geçmiş tecrübelerime dayanarak en azından küfretmeni ve bağırıp çağırmanı bekliyordum. Bunları bir duvara söylüyormuş gibiyim."

"Bebeğim, duyan da beni bir diva sanacak."

Bu sözleri dudaklarımın bükülmesine neden oldu. "Bunu ben değil, sen söyledin."

"Bir Nefil'i ayırt etmenin en kolay yolunun uzun boyu olduğunu söylemeni gerçekten tuhaf buldum çünkü sen, sevgili dostum, uzun boylu değilsin," dedi Vee. "Örneğin beni ele alacak olursak, ben uzunum."

"Ben ortalama uzunluktayım çünkü Hank..."

"Anladım. İnsanken Nefil olmak için yemin etmenle ilgili kısmı zaten anlattın. Ortalama boyun da bu yüzden ama yine de berbat bir şey, değil mi? Yani demek istediğim, şu Değişim Yemini seni uzun boylu yapsaydı? Ya seni *benim* kadar uzun boylu yapsaydı?"

Vee'nin nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum ama konunun esas noktasını kaçırdığı duygusuna kapılmıştım. Mesele ne kadar uzun boylu olduğum değildi. Mesele zihnini normalde olmaması gereken ölümsüzlerin dünyasının varlığına açması ve benim, içinde yaşadığı güvenli baloncuğu patlatmış olmamdı.

"Artık Nefil olduğuna göre, vücudun hızla iyileşiyor mu?" diye sordu. "Çünkü bu avantajı da kazanamadıysan, gerçekten ucuza gitmişsin demektir."

"Vee ben sana hızlı iyileşme becerilerimizden bahsetmedim ki?"

"Hah. Sanırım bahsetmedin."

"O zaman bunu nasıl bilebilirsin?" derken, konuşmamızın her kelimesini tekrar aklımdan geçiriyordum. Ona kesinlikle söylememiştim. Beynim ağır çekimde çalışıyormuş gibiydi. Sonra birden, sindiremeyeceğim bir hızla anlayıverdim. Elimi ağzıma örttüm. "Sen..."

Vee pis pis sırıttı. "Senden sakladığım sırlarım olduğunu söylemiştim."

"Ama... bu olamaz... Bu..."

"İmkânsız mı? Evet. İlk başta ben de öyle düşündüm. İlk başta taksitlere bölünmüş bir ikinci regl olayından falan geçiyorum sandım. Bu son birkaç haftadır yorgun, krampli ve büyün dünyaya öfkeliydim.

Sonra bir hafta önce ekmek keserken parmağımı yardım. O kadar hızlı iyileşti ki akan kanı hayal ettiğimi sandım. Sonrasında daha acayip şeyler oldu. Beden eğitiminde, voleybolda öyle sert bir servis attım ki top salonun karşı duvarına çarptı. Ağırlık kaldırmada sınıfın en yapılı çocuklarının kaldırdığı ağırlıklarda hiç sıkıntı yaşamadım. Vücuduma neler olduğunu çözene kadar dikkati üzerime çekmek istemediğim için elbette sakladım. Güven bana, Nora, yüzde yüz Nefil'im. Scott durumu hemen çaktı. Duruma alışmamı ve annemin bundan on yedi sene önce kovulmuş bir melekle işi pişirmiş olduğu gerçeğini kaldırmamı sağladı. Scott'ın da benzer bir değişimden geçtiğini ve annesiyle babasına dair benzer şeyler öğrendiğini bilmenin çok faydası oldu. İkimiz de senin anlamanın bu kadar uzun sürmesini garip karşıladık." Omzuma bir yumruk indirdi.

Ağzımın açık kaldığını hissettim. "Sen... Sen gerçekten Nefil'sin." Bunu nasıl görememiştim? Bunu ilk anda hissetmiş olmam gerekirdi. Başka bir Nefil ya da kovulmuş melek olsa derhal algılardım. Nedeni Vee'nin çok uzun süredir dünyadaki en yakın dostum olması ve onu farklı bir şekilde görememem miydi?

Sonunda, "Scott sana savaş hakkında ne anlattı?" diye sordum.

"Bu akşam gelecek olmasının nedenlerinden biri de buydu. Bana en son önemli bilgileri aktaracaktı. Öyle görünüyor ki siz bayağı önemliymişsiniz, Bayan Kraliçe Arı. Kara El'in ordusunun lideri demek." Vee takdir dolu bir ıslık çaldı. "Bana bak kızım, bunu özgeçmişine mutlaka yazmalısın."

34

Sabahın erken saatlerinde, kayalık kıyıda Patch'le buluştuğumda üzerimde bir şort, askılı atlet ve spor ayakkabılarımdan başka bir şey yoktu. Günlerden pazartesiydi; Pepper'a verdiğimiz sürenin sonuna gelmiştik. Ayrıca okul günüydü. Ama şimdi her ikisi için de stres yapmayacaktım. Önce antrenman, sonra stres.

Patch'in eğitim şeklinin, Dante'yi utandıracağı beklentisiyle ellerimi bandajlarla sarmıştım. Saçlarımı sıkı bir örgüyle arkada toplanmıştım ve midem bir bardak su dışında boştu. Cumadan beri şeytan hilesi almamıştım ve bu belli oluyordu. Kafama Nebraska büyüklüğünde bir baş ağrısı yerleşmişti ve kafamı fazla hızlı çevirdiğim zaman görüşüm bir bulanıklaşıyor bir netleşiyordu. Keskin bir açlık içimi kemiriyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki nefes almakta zorluk çekiyordum.

Patch'e verdiğim sözü tutarak panzehiri, pazar akşamı ettiğim itiraftan hemen sonra içmiştim ama görünüşe bakılırsa, ilacın etkisini göstermesi biraz zaman alacaktı. Büyük olasılıkla, son bir haftada tükettiğim bol miktarda şeytan hilesi pek yardımcı olmuyordu.

Patch siyah bir kot pantolon ve bedenini saran aynı renk bir tişört giymişti. Ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve yüzüme bakarak, "Hazır mısın?" dedi.

Keyifsiz olmama rağmen, gülümseyerek parmaklarımı çıtlattım. "Muhteşem erkek arkadaşımla güreşmeye hazır mıyım? Ah, sanırım hazırım."

Gözleri muzip bir ışıltıyla parladı.

"Ellerimi nereye koyacağımı kontrol edeceğim ama işler kızışınca, neler olacağını kim bilebilir?" diye ekledim.

Patch sırıttı. "Kulağa umut verici geliyor."

"Haydi bakalım, antrenör. Başlayalım."

Bu sözümle, Patch'in ifadesi ciddileşti ve odaklandı. "Kılıç konusunda eğitim almadın ve Dante'nin yıllar içinde senden çok daha fazla pratik yaptığından eminim. Adam, Napolyon kadar yaşlı ve büyük olasılıkla annesinin karnından zırhlı süvari kılıcı savurarak çıkmıştır. En iyi seçeneğin, onu kılıcından bir an önce ayırmak ve çıplak elle dövüşe geçmek."

"Bunu nasıl yapacağım?"

Patch ayağının dibinde duran ve standart kılıç boyunda kestiği iki sopayı aldı. Birini havaya fırlattı, ben de kaptım. "Kılıcını dövüşmeye başlamadan önce çek. Kılıç çekmek, darbe almaktan daha uzun sürer."

Kılıcımı kalçamdaki görünmez bir kından çeker gibi yaptım ve hazırda tuttum.

Patch beni ağır ve rahat bir savuşturma hamlesine hazırlamak için, "Bacaklarını her zaman omuz genişliğinde açık tut," diye talimat verdi. "Dengeni kaybedip tökezlemek istemezsin. Ayaklarını sakın kapatma ve kılıcı her zaman vücuduna yakın tut. Ne kadar eğilir veya uzanırsan Dante'nin seni devirmesi o kadar kolay olur."

Oyuncak kılıçlarımızın sesi dingin denizin üstünde yankılanırken, birkaç dakika boyunca ayak hâkimiyeti ve denge çalıştık. Patch, "Dante'nin hamlelerini dikkatli izle," dedi. "Hemen bir döngüye

girecektir, böylece saldırmak için ne zaman hamle yapacağını öğrenmeye başlarsın. Hamle yaptığı zaman darbe indir."

"Tamam. Bunun için deneme yapmam gerekecek."

Patch ayaklarını hızla ileri doğru kaydırdı ve kılıcını benimkine öyle hızlı indirdi ki sopa elimin içinde titreşti. Ben toparlanamadan hızla ikinci bir darbe indirerek, kılıcımın elimden fırlamasına neden oldu.

Kılıcı aldım, alnımı sildim ve "Yeterince güçlü değilim. Bunu Dante'ye yapabileceğimi hiç sanmıyorum," dedim.

"Onu bir kez zayıflatırsan, yaparsın. Düellonun yarın gündoğumunda yapılması kararlaştırıldı. Geleneğe göre, açık havada ve ücra bir yerde yapılacak. Dante'yi doğan güneşin gözüne geleceği bir pozisyona geçmeye zorlayacaksın. Pozisyonlarınızı ters çevirmeyi başarsa bile Dante'nin boyu, güneş ışıklarını gölgeleyecek kadar uzun. Boyunu lehine kullan. Senden daha uzun boylu olması dizlerini savunmasız bırakacak. Her iki bacağa vurulacak sert birer darbe dengesini bozacaktır. Dengesini kaybettiği anda saldır."

Patch'in bir önceki hamlesini, diz kapağına indirdiğim bir darbeyle dengesini kaybetmesine neden olarak bu kez ben tekrarladım. Hemen arkasından hızlı bir darbe ve saldırı dizisi geldi. Kılıcını elinden düşüremedim ama kendi kılıcımın sivri ucunu, onun savunmasız karnına dayamayı başardım. Bunu Dante'ye yapabilirsem, düellonun dönüm noktası olurdu.

"Çok iyi," dedi Patch. "Düellonun tamamı muhtemelen otuz saniye sürecektir. Her hamle sayılır. Temkinli ve sağgörülü ol. Dante'nin seni pervasız bir hata yapmaya itmesine izin verme. Başını eğmek ve kenara kaçmak en önemli savunma silahların olacaktır; özellikle açık alanda. Yolundan hızla çekilerek, kılıcından kaçınma şansını bulacaksın."

"Dante benden bin kat iyi olduğunu biliyor." Kaşlarımı kaldırdım. "Tam ve noksansız bir özgüven eksikliğiyle baş etmek için bir önerin var mı?"

"Bırak korku senin üstünlüğün olsun. Dante'yi sahte bir üstünlük hissiyle kandırmak için olduğundan daha fazla korkuyormuş gibi yap. Kibir ölümcül olabilir." Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ama bunu söylediğimi duymadın."

Sahte kılıcımı, bir beyzbol sopası gibi omzuma yasladım. "Yani temel olarak planımız onu kılıcından etmek, öldürücü bir darbe indirmek ve Nefil liderliğini hakkıyla üstlenmek."

Başıyla onayladı. "Tatlı ve basit. On saat daha böyle devam edersek, bu işte profesyonel olursun."

"Bunu on saat daha yapacaksak, motivasyonumu korumak için biraz teşvike ihtiyacım olacak."

Patch kolunu kanca gibi boynuma taktı ve beni öpmek için kendine çekti. "Beni kılıcımdan her edişin için sana bir öpücük borçlanmama ne dersin?"

Kıkırdamamak için dudağımı ısırdım. "Kulağa gerçekten fena geliyor."

Patch kaşlarını oynattı. "Bak sen, aklı uçup gitti bile. Kılıcı düşürme başına iki öpücük. İtirazı olan?"

Masum bir surat takındım. "En ufak bir itirazım yok."

Patch ve ben düelloya günbatımına kadar ara vermedik. Beş çift kılıcı mahvetmiş ve sadece öğle yemeği ve benim ödül öpücüklerimi –ki bazıları koşucuların dikkatini çekecek kadar uzun sürmüştü– almam için durmuştuk. Kayaların üstünde, birbirimize morluklara ve ara sıra büyük olasılıkla iç kanamaya neden olabilecek kılıç darbeleri

indirerek ileri geri atılırken deli gibi göründüğümüzden emindim. Çok şükür ki hızlanan iyileşme özelliğim, en kötü yaralanmalarımın bile antrenmanı aksatmasına engel oluyordu.

Gün batarken ter içinde kalmıştık ve ben bitkin düşmüştüm. On iki saat sonra, Dante'yle gerçekten düello edecektim. Bu kez yapay kılıçlar yerine, bir uzvu sakatlayabilecek kadar keskin çelik kılıçlar olacaktı. Bu düşünce tenimin karıncalanmasına neden olacak kadar sarsıcıydı.

Patch'i, "Başardın," diye tebrik ettim. "Acımasız bir kılıç ustası olacak şekilde eğitildim. Seni daha ilk günden özel antrenörüm yapmalıymışım."

Yüzünde o serseri gülümseme belirdi. "Patch'in dengi yoktur."

"Kesinlikle..." Ona utangaç bir bakış atarak onayladım.

Park alanına uzanan taşlık yolda ağır ağır ilerlerken Patch, "Neden duş için bana gelmiyorsun? Ben de Borderline'dan hazır yemek alırım," dedi.

Bunu yeterince rahat bir tavırla söylemişti ama yine de bakışlarını onunkilere çevrildi. İlk tanıştığımızda Patch, Borderline'da komilik yapıyordu. Artık restoranın önünden ona düşünmeden geçmem imkânsızdı. Hatırlaması ve restoranın onun için de özel anılar taşıması beni duygulandırmıştı. Yarınki düellonun düşüncelerini ve Pepper'ın başarılı olma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Dante'nin kazanması halinde bana –bize– ne olacağı konusunda endişelenmeden bir gece geçirmek istiyordum.

Patch'in bana nasıl yapıldığını öğretişini hatırlayarak usulca, "*Taco* isteyebilir miyim?" diye sordum.

"Aklımı okuyorsun, Melek."

Patch'in evine kendi anahtarımla girdim. Banyoda kıyafetlerimi çıkarıp saç örgümü çözdüm. Patch'in banyosu muhteşemdi. Lacivert seramikler ve siyah havlular. İki kişiyi rahatça alabilecek ayaklı bir küvet. Vanilya ve tarçın kokan sabun.

Duşa girip suyun vücudumdan akmasına izin verdim. Patch'i aynı duşta, su başından aşağı akarken kollarını iki yana yaslamış haliyle hayal ettim. Teninden kayan su damlalarını. Vücuduma sarmaya hazırlandığım havluları onun da kullandığını. Birkaç adım ötedeki yatağını. Çarşafların nasıl onun teni gibi koktuğunu...

Banyo aynasından bir gölge geçti.

Banyo kapısı aralıktı ve yatak odasından ışık süzülüyordu. Nefesimi tutup bir gölgenin daha geçmesini ve zamanın bana hayal gördüğümü söylemesini bekledim. Burası Patch'in eviydi. Kimsenin bu evden haberi yoktu. Ne Dante'nin ne de Pepper'ın. Dikkatli davranmıştım. Bu akşam beni kimse görmemişti.

Aynada yeni bir karaltı göründü. Hava doğaüstü bir elektrikle titreşti.

Suyu kapattım ve vücuduma bir havlu sardım. Bir silah aradım. İki seçeneğim vardı: Bir rulo tuvalet kâğıdı ya da bir şişe el sabunu.

Kısık sesle bir şarkı mırıldanmaya başladım. İçerideki her kimse, onun burada olduğunun farkında olduğumu belli etmeyecektim.

Davetsiz misafir banyo kapısına iyice yaklaştı; gücü duyularımı elektriklendirmiş, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Mırıldanmayı sürdürdüm. Göz ucuyla, kapı tokmağının döndüğünü gördüm ve bekleyişim sona erdi.

Bir homurtuyla çıplak ayağımı kapıya indirdim. Kapı menteşelerinden kopup dışarı doğru hızla uçarken, arkasındaki kişiyi de yere devirdi. Yumruklarımı sıktım ve saldırmaya hazır halde dışarı fırladım.

Adam vücudunu korumak için toptop olmuştu. "Sakın," diye inledi. "Canımı yakma."

Yumruklarımı ağır ağır indirdim. Daha iyi görebilmek için başımı yana yatırdım.

"Blakely?"

35

Kendimi örtmek için havluyu iyice yukarı çekerken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum. "Burayı nasıl buldun?"

Silah. Bir silaha ihtiyacım vardı. Gözlerim Patch'in jilet gibi derli toplu odasını taradı. Blakely şu anda barışçıl görünüyor olabilirdi ama şeytan hilesini aylardır kullanıyordu. Trençkotunun altına gizlenmiş sivri ve tehlikeli –ve mavi renkli– bir şey olmadığına güvenemezdim.

Elleri havada ayağa kalkmaya çalışırken, "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

"Kıpırdama," diye çıkıştım. "Dizlerinin üstüne çök. Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

"Dante beni öldürmeye çalıştı."

"Sen ölümsüzsün, Blakely. Ayrıca Dante'yle takım arkadaşısın."

"Artık değil. Yeterince şeytan hilesi prototipi ürettiğim için artık benden kurtulmak istiyor. Şeytan hilesinin kontrolünü ele geçirmek istiyor. Seni öldürmek için özellikle ürettiğim bir kılıcı benim üstümde de kullanmaya çalıştı. Elinden zor kurtuldum."

"Dante beni öldürecek bir kılıç mı sipariş etti?"

"Düello için."

Blakely'nin amacını henüz bilmiyordum ama Dante'nin düelloyu kazanmak için yasaklanmış ve öldürücü metotlar kullanması beni şaşırtmamıştı. "Dediğin kadar iyi mi? Beni öldürür mü?"

Blakely gözlerimin içine bakarak, "Evet," dedi.

Bu bilgiyi sakince değerlendirmeye çalıştım. Dante'yi kılıcını kullanmaktan men etmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama her şeyin bir sırası vardı. "Başka?"

"Dante'nin kovulmuş melekler için çalıştığından şüpheleniyorum."

Gözümü bile kırpmadım. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bunca aydır kovulmuş melekleri öldürecek bir silah yapmama hiç izin vermedi. Onun yerine, seni öldürmeyi hedefleyen bir dizi prototip yaratmam emredildi ve o prototipler seni öldürebiliyorsa, her Nefil'i öldürebilir. Madem düşman kovulmuş melekler, o zaman ben neden Nefilleri öldürecek silahlar üretiyorum?"

Dante'yle bir hafta önce paten pistinde yaptığımız konuşmayı hatırlamıştım. "Dante bana zaman içinde kovulmuş melekleri öldürebilecek bir prototip üretebileceğini söylemişti."

"Bana bu fırsatı hiç vermedi ki."

Riskli bir hamleyle, Blakely'ye karşı dürüst olmaya karar verdim. Ona hâlâ güvenmiyordum ama ben bir adım attığım takdirde o da atabilirdi ve şu anda yaptığı her şeyi bilmeye ihtiyacım vardı. "Haklısın. Dante kovulmuş melekler için çalışıyor. Bundan eminim."

Gerçeği sindirmek için gözlerini bir an yumdu. "Dante'ye en başından beri güvenmedim. Onu işlerin içine sokmak babanın fikriydi. Hank'i o zaman ikna edemedim ama intikamını şimdi alabilirim. Dante bir hainse, onu yok etmek babana boynumun borcudur."

Her şey bir yana, sadakat uyandırdığı için Hank'in hakkını vermeliydim.

"Bana şeytan hileli süper içecek hakkında daha fazlasını anlat. Eğer Dante kovulmuş melekler için çalışıyorsa, ırkımıza yardım edebilecek bir şey geliştirmeni neden istesin?"

"Bana söylediğinin aksine, içeceği diğer Nefillere hiçbir zaman dağıtmadı. İçecek sadece onu güçlendiriyor ve şimdi bütün prototipler onun elinde. Panzehir de." Blakely burnunu sıktı. "Üzerinde çalıştığım ne varsa çaldı."

Nemli saçlarım tenime yapışıyor ve soğuyan su sırtımdan aşağı akıyordu. Hem soğuğun hem Blakely'nin sözlerinin etkisiyle, tüylerim diken diken olmuştu. "Patch'in gelmesi an meselesi. Evini bulacak kadar akıllı olduğuna göre, sanırım aradığın oydu."

"Dante'yi yok etmek istiyorum," derken sesi inanç yayıyordu.

"Yani Patch'in onu senin için yok etmesini istiyorsun." Kötü adamların erkek arkadaşımı paralı asker olarak kiralama olayları neydi acaba? Tamam, Patch geçmişte paralı asker olarak çalışmıştı ama bu iş artık hem saçma hem de rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı. Kimse kendi sorununun icabına bakamıyor muydu? "Sana bunu yapacağını düşündüren nedir?"

"Dante'nin hayatının geri kalanını sefalet içinde geçirmesini istiyorum. Dünyadan izole edilmiş ve kırılma noktasına varacak kadar işkence görmüş bir halde. Bunu yapabileceğine güvenebileceğim tek kişi Patch. Fiyat önemli değil."

"Patch'in paraya ihtiyacı yok," derken duraksadım. Aklıma bir fikir gelmişti ve çıkarcı olduğu kadar, şeytaniydi de. Blakely'yi kullanmak istemiyordum ama geçmişte bana pek zarif davrandığı söylenemezdi. Kendime, köşeye sıkışınca bana şeytan hileli bir bıçak sapladığını ve zehirli bir bağımlılıkla tanıştırdığını hatırlattım. "Patch'in parana değil, şahitliğine ihtiyacı var," dedim. "Yarın düelloda, Lisa Martin ve diğer nüfuzlu Nefillerin önünde Dante'nin suçlarını itiraf etmeyi kabul edersen, Patch senin için Dante'yi öldürür." Patch'in

Pepper'a Dante'yi öldüreceğine dair söz vermiş olması, durumdan istifade edip Blakely'den de bir şeyler sağlayabilecek konuma geçmemize engel değildi. Sonuçta "bir taşla iki kuş" deyişi hiç yoktan çıkmamıştı.

"Dante öldürülemez. Sonsuza dek hapsedilebilir ama öldürülemez. Prototiplerin hiçbiri ona işlemez. Bağışıklığı var çünkü vücudu..."

Ters bir tavırla, "Bu, Patch'in altından kalkabileceği bir şey," dedim. "Dante'nin ölmesini istiyorsan, öldü bil. Seninkiler gibi, Patch'in de birtakım bağlantıları var."

Blakely beni düşünceli bir ifadeyle süzdü. Sonunda, "Baş meleklerden birini mi tanıyor?" diye akıl yürüttü.

"Benden duymadın. Bir şey daha, Blakely. Bu önemli. Lisa Martin ve diğer üst düzey Nefillerin üzerinde, onları Dante'nin aleyhine çevirecek kadar etkin var mı? Çünkü eğer yoksa yarın ikimiz de biteriz."

Sadece bir an düşündü. "Dante babanı, Lisa Martin'i ve diğer Nefilleri en başından büyüledi ama onlarla arasında benimki gibi bir geçmiş yok. Hain olduğunu söylersem beni dinlerler." Blakely iç cebine uzandı ve bana küçük bir kart uzattı. "Güvenli evime yerleşmeden önce, eski evimden birkaç parça eşya almam gerek. Bu yeni adresim. Bana biraz zaman ver, sonra Patch'i getir. Detayları bu gece hallederiz."

Patch, Blakely'nin gitmesinden birkaç dakika sonra geldi. Ağzımdan çıkan ilk sözcükler, "Kimin uğradığına hayatta inanmazsın," oldu ve merak uyandırıcı ilk yemi attıktan sonra, Patch'e Blakely'yle sohbetimi en ince detayına kadar aktardım.

Ben bitirince Patch, "Sen bundan ne sonuç çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Blakely'nin son umudumuz olduğunu düşünüyorum."

"Ona güveniyor musun?"

"Hayır ama düşmanının düşmanı..."

"Ona yarın şahitlik etmesi için yemin ettirdin mi?"

Keyfim kaçtı. Bunu akıl etmemiştim. Bu kötü bir hataydı ama bir gün liderliğe layık olacak mıyım diye düşünmeme neden olmuştu. Patch'in benden mükemmel olmamı beklemediğini biliyordum ama yine de onu etkilemek istiyordum. Kafamın içindeki aptal bir ses, Dabria olsa aynı hatayı yapar mıydı diye sorguluyordu. Şüpheliydim. "Bu akşam buluştuğumuzda halledeceğim ilk şey bu olacak."

Patch, "Dante'nin şeytan hilesinin kontrolünü ele almak istemesi mantıklı geliyor," dedi. "Ve eğer Dante, Blakely'nin kovulmuş melekler için çalıştığından şüphelendiğini düşünseydi, sırrını korumak için onu öldürürdü."

"Sence Dante'nin o gün bana paten pistinde şeytan hilesinden bahsetmesinin nedeni, sana söylememi ve senin de Blakely'nin peşine düşmeni beklemesi miydi? Bana neden söylediğini hep merak etmiştim. Geriye dönüp bakınca, sanki bir stratejisi varmış gibi geliyor. Senin Blakely'yi yakalayıp diri diri gömmen ve böylece Dante'nin şeytan hilesinin kontrolünü ele geçirmesi..."

"Ki planım da buydu. Ta ki Marcie her şeyi mahvedene kadar."

Yeni fark ederek, "Dante beni en başından beri hafife alıyordu," dedim.

"Artık alamaz. Elimizde Blakely'nin şahitliği var."

"Bu onunla buluşacağız anlamına mı geliyor?"

Patch motosikletinin anahtarını mutfak tezgâhının üstüne koyalı beş dakika olmamıştı; tekrar anahtara uzandı. "Tek bir sıkıcı arumız yok, Melek."

Blakely'nin bana verdiği adres bizi eski bir mahalledeki tek katlı, tuğla bir binaya götürdü. Ön kapının iki yanında ahşap panjurlu birer pencere vardı. Etrafa yayılan arazi küçük evi yutmuş gibi görünüyordu.

Patch keskin gözlerle bloğun etrafında iki kez döndü ve sokağın aşağısına, sokak lambalarının ışığının ulaşamadığı bir mesafeye park etti. Kapıyı üç kez sertçe vurdu. Oturma odası penceresinin arkasında bir ışık yanıyordu ama evde birinin olduğuna dair başka hiçbir işaret yoktu.

"Sen burada kal," dedi Patch. "Ben arka tarafa gidiyorum."

Eşikte, arkamdaki sokağa bakarak durdum. Komşuların köpek gezdirmesi için fazla soğuktu ve tek bir araba geçmiyordu.

Ön kilit döndü ve Patch kapıyı içeriden açtı. "Arka kapı ardına kadar açıktı. İçimde kötü bir his var," dedi.

Ben içeri girince kapıyı arkamdan kapattı. Usulca, "Blakely?" diye seslendim. Ev sesimi yükseltmemi gereksiz kılacak kadar küçüktü.

"Birinci katta değil," dedi Patch. "Ama bodruma inen merdivenler var."

Merdivenleri indik ve ışığı yanan bir odaya ulaştık. Gözlerim halıya bulaşmış kırmızı sıvıya odaklanınca, derin bir nefes aldım. Duvarı boyayan kırmızı el izleri hep aynı yönü, arka taraftaki karanlık bir odayı işaret ediyordu. Karanlıkta sadece bir karyola ve Blakely'nin üzerine yığılmış bedenini seçebildim.

Patch'in kolu hızla önüme uzanıp yolumu kapattı. "Yukarı çık, hemen."

Hiç düşünmeden Patch'in kolunun altından sıyrıldım ve Blakely'ye koştum. "Yaralı!"

Blakely'nin gözlerinin beyazları ürkütücü bir maviye dönmüştü. Konuşmak için sonuçsuzca çabalarken, ağzının kenarlarından kan süzülüyordu.

Patch de hemen arkamdan gelip, "Bunu Dante mi yaptı?" diye sordu.

Dizlerimin üstüne çöküp Blakely'nin yaşam emarelerini kontrol ettim. Nabzı cılız ve düzensiz atıyordu. Yaşlar gözlerime batıyordu. Blakely için mi, yoksa ölümünün benim için ifade edeceği anlam için mi ağlıyordum, bilmiyordum. Ama bencilce olsa da ikincisi olduğundan şüpheliydim.

Blakely kan öksürürken sesi bitkindi. "Dante tüyleri biliyor."

Patch'in elini tutup uyuşturacak kadar sert sıktım. *Dante tüyleri nasıl bilebilir? Pepper ona söylemez ve ikimizden başka bilen yok.*

Patch gergin bir tonlamayla, *Dante tüylerden haberdarsa, Pepper'ın yeryüzüne dönüşünü engelleyecektir,* dedi. *O tüyleri almasına izin veremeyiz.*

Blakely her kelimeyi büyük bir mücadeleyle telaffuz ederek, "Lisa Martin... birazdan... burada," diye soludu.

Blakely'ye, "Laboratuvar nerede?" diye sordum. "Dante'nin şeytan hilesi stoğunu nasıl yok edebiliriz?"

Blakely yanlış soruyu sormuşum gibi kafasını hızla salladı. Boğuk bir sesle, "Kılıcı... bilmiyor. Yalan söyledim. Onu da öldürür," diye mırıldanırken, ağzından biraz daha kan boşaldı. Kan kırmızıdan maviye dönmüştü.

Onu yatıştırmak için omzunu sıvazlayarak, "Tamam, anladım," dedim. "Yarın düelloda kullanacağı kılıç onu da öldürebilir ama o bunu bilmiyor. Bu iyi, Blakely. Şimdi bana laboratuvarın nerede olduğunu söyle."

"Sana... söylemeye... çalıştım..." diye inledi.

Blakely'nin omuzlarını sarstım. "Hayır, bana söylemedin. Laboratuvar nerede?" Laboratuvarı yok etmenin yarınki düellonun sonucunu değiştireceğine inanmıyordum. Dövüşürken Dante'nin bünyesinde yeterince şeytan hilesi olacaktı ama bana ne olursa olsun, eğer Patch laboratuvarı yok edebilirse, şeytan hilesi sonsuza dek yok olabilirdi. Kendimi o güçleri cehenneme, evet, cehenneme göndermekten şahsen sorumlu hissediyordum.

Patch düşüncelerime konuştu. *Gitmeliyiz, Melek. Lisa bizi burada görmemeli, hiç iyi olmaz.*

Blakely'yi daha sertçe sarstım. "Laboratuvar nerede?"

Sıktığı yumrukları gevşedi. İç ürperten bir maviyle parlayan gözleri bana boş boş bakıyordu.

Patch bana, "Burada daha fazla kalamayız," dedi. "Dante'nin Pepper'ın ve tüylerin peşine düştüğünü varsaymalıyız."

Avuç içlerimle gözyaşlarımı kuruladım. "Blakely'yi burada mı bırakacağız?"

Dışarıdan, sokakta duran bir arabanın sesi geldi. "Lisa," dedi Patch. Yatak odası penceresini itti, beni pencerenin kenarına çıkardı ve kendisi de yanıma sıçradı. "Ölüye son saygılarımızı şimdi sunmak zorundayız."

Blakely'ye hüzünlü bir son bakış atarak, "Sonraki hayatında bol şans," demekle yetindim.

İçimden bir ses, buna ihtiyaç duyacağını söylüyordu.

Patch'in motosikletiyle ağaçlıklı arka sokaklarda son hızla ilerliyorduk. Heşvan'ın yeni ayı neredeyse iki hafta önce başlamıştı ve şimdi hayaletimsi bir küre gibi asılı durduğu gökyüzünden, kaçamayacağımız kocaman ve uyanık bir göz gibi bizi izliyordu. Ürperdim ve Patch'e iyice sokuldum. Daracık dönemeçlerde öyle hızlı yol alıyordu

ki ağaç dalları gözüme bana doğru uzanan iskelet parmakları gibi görünmeye başlamıştı.

Rüzgârın uğultusunu bastırmam zor olduğu için, düşünce yoluyla konuşmaya sığındım.

Dante'ye tüylerden kim bahsetmiş olabilir?

Pepper bu riski almazdı.

Biz de öyle.

Dante biliyorsa, kovulmuş meleklerin de bildiklerini varsayabiliriz. O tüyleri ele geçirmemize engel olmak için ne gerekiyorsa yapacaklardır, Melek. Hiçbir şeyden kaçınmayacaklar.

Uyarısı gayet netti: Güvende değildik.

Pepper'ı uyarmalıyız, dedim.

Onu ararsak ve baş melekler müdahale ederlerse, tüyleri asla ele geçiremeyiz.

Cep telefonumdan saate baktım. On birdi. *Ona bu geceyarısına kadar zaman vermiştik. Süresi neredeyse dolmak üzere.*

Kısa süre içinde aramazsa, en kötü ihtimali varsaymak ve yeni bir plan yapmak zorundayız.

Elini bacağıma indirip sıktı. Aynı düşünceyi paylaştığımızı biliyordum. Bütün planları tüketmiştik. Zaman dolmuştu. Ya o tüyleri alırdık... Ya da...

Ya da Nefilim ırkı savaştan fazlasını kaybederdi.

36

Cebimden kısık bir zil sesi yükseldi. Patch motosikleti derhal yolun kenarına çekti ve telefonu yüreğimde bir duayla açtım. Pepper tiz ve titrek bir sesle, "Tüy... tüyler elimde..." dedi.

Rahat bir nefes alarak, Patch'le el çaktıktan sonra, parmaklarımızı birbirine dolayarak ellerimizi kenetledik. Tüyleri almıştık. Hançeri de. Yarın sabahki düelloya gerek kalmamıştı. Ölü rakipler sihirli ya da sihirsiz kılıç sallayamazlardı.

"İyi iş, Pepper," dedim. "İşin bitmek üzere. Tüyleri ve hançeri bize teslim ettikten sonra her şeyi arkanda bırakabilirsin. Patch hançeri alır almaz Dante'yi öldürecek ama Dante'nin tüylerden haberdar olduğunu da bilmelisin." Bunu ona nazikçe anlatacak zaman yoktu. "Tüyleri o da bizim kadar istiyor. Seni arıyor, bu yüzden sakın gardını indirme ve tüyleri ya da hançeri ele geçirmesine izin verme."

Pepper burnunu çekti. "Ben... korkuyorum. Dante'nin beni bulmayacağını nasıl bileceğim? Ya baş melekler tüylerin gittiğini fark ederlerse?" Sesi bir cırlamaya dönüşmüştü. "Ya *ben* olduğumu anlarlarsa?"

"Sakin ol. Her şey yoluna girecek. Değiş tokuşu Delphic Eğlence Parkı'nda yapacağız. Kırk beş dakika sonra buluşabiliriz..."

"Bu neredeyse bir saat demek! Tüyleri yanımda o kadar uzun süre tutamam! Elimden çıkarmam gerek. Anlaşma böyleydi. On-

lara bebek bakıcılığı yapacağımdan bahsetmemiştiniz. Hem ben ne olacağım? Dante peşimde. Tüyleri size teslim etmemi istiyorsanız, Patch'in Dante'nin peşine düşmesini ve artık bir tehdit olmadığından emin olmasını istiyorum!"

"Bunu açıklamıştım," dedim sabırsızlıkla. "Patch hançeri alır almaz Dante'yi öldürecek."

"Dante beni daha önce bulursa, bunun bana faydası olmaz. Hemen şu anda, Patch'in Dante'nin peşine düşmesini istiyorum. Hatta Patch'in Dante'yi ele geçirdiğinin kanıtını görmeden, tüyleri teslim etmeyeceğim!"

Kulak zarımı Pepper'ın isterik çığlıklarından korumak için telefonu uzaklaştırdım. Patch'e endişeyle, "Sinirleri bozuluyor," dedim.

Patch telefonu elimden aldı. "Beni iyi dinle, Pepper. Tüyleri ve hançeri Delphic Eğlence Parkı'na getir. İki kovulmuş meleğin seni kapıda karşılamalarını sağlayacağım. Stüdyoma güven içinde ulaşmanı sağlayacaklar. Onlara üzerinde ne olduğunu söyleme yeter."

Pepper'ın cırlaması telefondan cazırdadı.

Patch, "Tüyleri stüdyoma bırak," dedi. "Sonra da olduğun yerde kal."

Gürültülü bir sızlanma.

Patch her kelimeyi ölümcül bir kararlılıkla telaffuz ederek, "Tüylerin başından ayrılmayacaksın," dedi. "Kanepemde oturacak ve ben oraya gelene dek güvende olmalarını sağlayacaksın."

Daha korkunç bir cıyaklama.

"Zırıldamayı kes. İstediğin buysa, Dante'nin peşine şimdi düşer, hançeri almaya sonra gelirim. Ben stüdyoya ulaşana dek, o hançerle birlikte oturacaksın. Şimdi Delphic'e git ve söylediklerimi yap. Bir şey daha. Ağlamayı kes. Bütün baş meleklerin adını lekeliyorsun."

Patch kapattığı telefonu bana uzattı. "Bunun işe yaraması için dua et."

"Pepper'ın tüylerin yanında kalacağını düşünüyor musun?"

Patch elini yüzünden aşağı kaydırırken, yan kahkaha yan inlemeyi andıran bir ses çıkardı. "Ayrılmamız gerekecek, Melek. Dante'nin peşine birlikte düşersek tüylerin korumasız kalması riskini alırız."

"Sen git, Dante'yi bul. Ben tüylere göz kulak olurum."

Patch beni süzdü. "Olacağını biliyorum ama seni tek başına bırakma fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"Bana bir şey olmaz. Tüyleri koruyacak ve hemen Lisa Martin'i arayacağım. Ona elimde ne olduğunu söyleyeceğim; o da planımızı uygulamamıza yardım edecek. Savaşa son verecek ve Nefilleri özgürlüklerine kavuşturacağız." Güven vermek için Patch'in elini sıktım. "İşte bu. Sona yaklaştık."

Patch bariz bir mutsuzluk ve derin düşüncelerle çenesini sıvazladı. "İçimin rahat etmesi için, Scott'ı da yanına al."

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Scott'a güveniyor musun ki?"

İçimin ısınmasına neden olan boğuk bir sesle, "Ben sana güveniyorum," dedi.

Beni bir ağaca yasladı ve hararetle öptü.

Nefesimi geri kazanınca, "Dünyanın dört bir yanındaki erkekler: Ben öpücük diye buna derim," dedim.

Patch gülümsemedi. Gözlerinde adını koyamadığım bir bakış vardı ama mideme bir ağırlık çökmüştü. Çenesi kilitlendi ve kasları gözle görülür biçimde kasıldı. "Bu işin sonunda birlikte olacağız." Yüzünden bir huzursuzluk bulutu geçip gitti.

"Benim söz hakkım olursa, evet."

"Bu akşam ne olursa olsun, seni seviyorum."

Sesim duyguyla yoğunlaşarak, "Böyle konuşma, Patch," diye fısıldadım. "Beni korkutuyorsun. Birlikte olacağız. Sen Dante'yi

bulacaksın, sonra bu savaşa birlikte son vereceğimiz stüdyoda buluşacağız. Daha dolambaçsız olamaz."

Beni önce her iki gözkapağımdan, sonra yanaklarımdan nazikçe öptü ve son olarak dudaklarıma şehvetli bir öpücük kondurdu. "Bir daha asla aynı olmayacağım," derken sesi boğuktu. "Sen beni değiştirdin."

Kollarımı boynuna sararak, vücudumu vücuduna yasladım. İliklerime işleyen ürpertiyi yok saymaya çalışarak ona sımsıkı tutundum. "Beni asla unutamayacağım bir şekilde öp." Gözlerinin derinliklerine baktım. "Seni bir dahaki görüşüme dek yanımda kalacak bir öpücük ver." *Çünkü çok yakında yine görüşeceğiz.*

Patch'in bakışları beni sessiz bir sıcaklıkla okşadı. Yansımam – alev almış kızıl saçlarım ve dudaklarım– gözlerinde dans ediyordu. Ona kontrol edemeyeceğim bir güçle bağlıydım. Ruhumu ruhuna bağlayan incecik bir iplikle. Başparmakları ağır ve mahrem bir dokunuşla elmacık kemiklerimde dolaştı. Soğuğa rağmen, içime dokunuşu karşısında korunmasız, daimî bir sıcaklık yayılıyordu. Parmakları arkalarında sıcak ve enfes bir sızı bırakarak daha aşağı kaydı. Dizlerim titrerken gözlerimi yumdum. Beni bir alev gibi tutuşturmuştu; sıcaklık ve ışık, varlığından bile habersiz olduğum bir derinliği yakıyordu.

Başparmağı yumuşacık ve baştan çıkarıcı bir dokunuşla dudağımı okşadı. Hazla iç geçirdim.

Seni şimdi mi öpeyim? diye sordu.

Konuşamadım, cevabım belli belirsiz bir baş hareketiyle geldi.

Sıcak ve cüretkâr dudakları benimkilerle buluştu. Bütün oyunculuğu onu terk etmişti ve beni kendi karanlık ateşiyle, derinden ve sahiplenerek, bütün bedenimle ruhumu tüketerek ve öpülmeye dair bütün geçmiş kavramlarımı unutturarak öptü.

37

Scott'ın Barracuda'sının yoldan homurdanarak yaklaştığını daha farlar kasvetli karanlıkta parlamadan duydum. Kolumu sallayarak onu durdurdum ve yolcu koltuğuna yerleştim.

"Geldiğin için sağ ol."

Arabayı geri vitese taktı ve geldiği gibi gazı kökleyerek hareket geçti.

"Telefonda konuşmayı kısa kestin. Bana bilmem gerekenleri anlat."

Durumu olabildiğince çabuk ve anlaşılır şekilde anlattım. Sözüm bitince, Scott alçak bir hayret ıslığı çaldı. "Yani gelmiş geçmiş bütün kovulmuş melek tüyleri Pepper'ın elinde mi?"

"Gerçeküstü, değil mi? Bizimle Patch'in stüdyosunda buluşması gerek. Tüyleri korunaksız bırakmazsa iyi olur." Daha çok kendi kendime mırıldanmıştım.

"Seni güven içinde Delphic'in altına ulaştırabilirim. Park kapıları kapalı olduğu için, kargo asansörlerini kullanarak tünellere ulaşacağız. Sonrasında bir harita kullanmamız gerekecek. Patch'in evine hiç gitmemiştim."

"Tüneller" derken, Delphic'in altındaki sokaklar ve mahallelere benzeyen, sarmal, labirent tarzı bir yer altı geçitler ağından bahsediyordu. Patch'le tanışana kadar varlıklarından haberdar değildim. Maine'de yaşayan kovulmuş meleklerin bir numaralı mahallesi olarak iş görüyorlardı ve yakın zamana kadar Patch de onların arasında yaşamıştı.

Scott, Barracuda'yı parkın ana girişine gelmeden ayrılan bir başka yola soktu. Yol, kamyon rampaları ve deposuyla bir yükleme rıhtımına açılıyordu. Depoya bir yan girişten girdik, duvardan duvara kutuların istiflendiği bir açık alandan geçtik ve sonunda kargo asansörlerine ulaştık. İçeri girince, Scott bir, iki ve üç diye işaretlenmiş normal kat düğmelerini yok sayarak panelin en altındaki işaretsiz sarı düğmeye bastı. Delphic'in her tarafından tünellere giriş olduğunu biliyordum ama bu girişi ilk kez kullanıyordum.

Neredeyse yatak odam kadar geniş asansör tangırdayarak indi, indi ve en sonunda bir gıcırtıyla durdu. Ağır çelik kapı kalktı ve Scott'la birlikte küçük sahanlığa adım attık. Yer ve duvarlar kir içindeydi ve tek ışık tepede bir sarkaç gibi sallanan ampulden geliyordu.

Önümüzde uzanan tünele bakarak, "Ne taraftan?" dedim.

Delphic Eğlence Parkı'nın göbeğinde, rehber olarak yanımda Scott olduğu için minnettardım. Tünelleri düzenli olarak kullandığı her halinden belli oluyordu; aceleci bir tempo tutturmuştu ve karanlık koridorlardan hafızasında uzun zaman önce yer etmişler gibi kayarcasına ilerliyordu. Haritayı Delphic Eğlence Parkı'nın yeni hız treni Baş Melek'in altına ulaşmak için kullandık. Oraya ulaşınca, rehberliği ben devraldım ve koridorlara rastgele bakarak en sonunda Patch'in eski yaşam alanının girişi olarak hatırladığım yere ulaştık.

Kapı içeriden kilitliydi.

Sertçe vurdum. "Pepper, benim, Nora Grey. Kapıyı aç." Ona birkaç saniye verdim ve tekrar denedim. "Başkasının varlığını hissettiğin için açmıyorsan, yanımdaki Scott. Seni dövmeyecek. Şimdi, kapıyı aç."

Scott alçak sesle, "Yalnız mı?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Öyle olmalı."

Scott kulağını kapıya eğerken şüpheyle, "Kimseyi hissetmiyorum," dedi.

"Elini çabuk tut, Pepper," diye seslendim.

Hâlâ cevap yoktu.

Scott'a, "Kapıyı kırmamız gerekecek," dedim. "Üç deyince... Bir... iki... üç..."

Scott ve ben, kapıya aynı anda güçlü tekmeler indirdik.

"Tekrar," diye homurdandım.

Ayak tabanlarımızı tahtaya vurmaya devam ettik; ta ki kapı kıymıklara ayrılıp içeri doğru açılana kadar. Holü hızla geçip Pepper'ı aramak için oturma odasına yürüdüm.

Kanepe sayısız kez bıçaklanmıştı ve her kesikten dolum malzemeleri fışkırıyordu. Bir zamanlar duvarları süsleyen resim çerçeveleri şimdi paramparça halde yerlerdeydi. Cam sehpa tam ortasında meşum bir çatlakla, yana devrilmişti. Patch'in dolabındaki kıyafetler dışarı saçılmış ve konfeti gibi ortalığa saçılmıştı. Bu, yakın zamandaki bir mücadelenin kanıtı mıydı, yoksa iki hafta önce Pepper evini mahvetmeleri için adam tutunca, Patch'in mekânı hızla terk edişinden arta kalanlar mı emin değildim.

Scott, "Pepper'ı arasan?" diye önerdi. "Sende numarası var mı?"

Pepper'ın numarasını tuşladım ama açmadı. Ortaya öfkeyle, "Nerede bu?" diye söylendim. Her şey onun pazarlık şartlarını yerine getirmesine bağlıydı. O tüylere ihtiyacım vardı, hem de hemen. Burnumu kırıştırarak, "Bu koku da neyin nesi?" dedim.

Oturma odasının içine doğru ilerledim. Havada süzülen tehlikeli ve keskin kokuyu almıştım. Çürük bir koku. Sıcak katran gibi kokuyordu ama tam olarak öyle değildi.

Bir şey yanıyordu.

Tüyleri bulmaya çalışarak odadan odaya koştum. İçeride değildiler. Patch'in eski yatak odasının kapısını hızla açtım ve yanan organik madde kokusuyla sersemledim.

Düşünmek için bir an bile duraksamadan, odanın karşı duvarına, gizli bir geçide açılan sürgülü duvara koştum. Duvarı kenara ittiğim anda içerisi simsiyah dumanla doldu. Yağlı, kavruk koku katlanılacak gibi değildi.

Ağzımı ve burnumu gömleğimin yakasıyla kapatarak Scott'a seslendim. "İçeri giriyorum."

Eliyle dumanı savurarak arkamdan, kapıdan geçti.

Bu geçitten bir kez daha geçmiştim. Ben öldürmeden önce Patch, Hank'i kısa bir süreliğine gözaltında tutarken bu geçidi kullanmıştım ve şimdi yolu hatırlamaya çalışıyordum. Dumanın en kötü kısmından korunmak için dizlerimin üstüne indim ve her nefes alışımda öksürerek ve öğürerek hızla emekledim. Sonunda ellerim bir kapıya çarptı. El yordamıyla halka tokmağı bulup asıldım. Kapı ağır ağır açıldı ve koridora taze bir duman dalgası doldu.

Dumanın arasında göz alıcı bir ateş parlıyor, alevler zarif bir sihir gösterisi gibi altın sarısı, turuncu ve siyah dumanlarla sıçrayarak dans ediyordu. Alevler her yanı yalayıp yutarken, berbat bir çatırtı kulaklarımda tıslıyordu. Scott omuzlarımı mengene gibi sımsıkı kavrayarak bedenini koruyucu bir kalkan gibi bedenime siper etti.

Ateşin ısısı yüzlerimizi kavuruyordu.

Korkuyla ulumaya başlamam sadece bir saniye sürdü.

38

Önce ayağa fırladım. Kıvılcımlar havai fişekler gibi üstümüze yağarken, ısıya aldırmadan ateşin içine daldım. Panikle haykırarak tüy yığının üzerine atıldım. Patch'in baş meleklik günlerinden geriye sadece iki tüyü kalmıştı. Birincisini güvence için biz saklıyorduk. Diğeri, Patch'i cennetten sürerken, baş melekler tarafından alınıp özenle saklanmıştı. O tüy önümdeki yığının içinde bir yerdeydi.

Patch'in tüyü her yerde olabilirdi. Hatta belki de çoktan yanmıştı. O kadar çoktular ki. Ve çok miktarda kül, yanık kâğıt parçaları gibi ateşin etrafında süzülüyordu.

"Scott! Patch'in tüyünü bulmama yardım et!" Düşünmeliydim. Tüyü daha önce görmüştüm. Bir çırpıda, "Siyah, simsiyah," dedim. "Sen bakmaya başla. Ben ateşi boğmak için battaniye bulmaya gidiyorum."

Gözlerimi perdeleyen dumanın altında, son hızla daireye koştum. Birden tünelde, tam karşımda bir başkasının olduğunu hissederek durdum. Gözlerimi zorlayan duman yüzünden gözlerimi kırpıştırdım.

"Çok geç," dedi Marcie. Yüzü ağlamaktan şişmişti ve burnunun ucu kıpkırmızı parlıyordu. "Ateşi söndüremezsin."

"Sen ne yaptın?" diye bağırdım.

"Ben babamın hak sahibi vârisiyim. Nefillere benim liderlik ediyor olmam gerek."

"Hak sahibi vâris mi? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu görevi istiyor musun? Ben istemiyorum. Baban bana zorla dayattı."

Marcie'nin dudakları titredi. "Beni daha çok severdi. Beni seçerdi. Sen bunu benim elimden aldın."

"Sen bu görevi istemiyorsun, Marcie," dedim. "Bu fikirleri kafana sokan kim?"

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, nefesi değişmişti. "Size taşınmam annemin fikriydi. O ve Nefil arkadaşları seni göz hapsinde tutmamı istediler. Bunu yapmayı kabul ettim çünkü senin, babamın ölümü hakkında bana anlatmadığın bir şeyler bildiğini düşünüyordum. Sana yakın olursam, belki..." Elindeki incimsi hançeri ilk kez o zaman fark ettim. Güneşin en saf ışıkları yüzeyinin altında hapsolmuş gibi beyaz bir ışıkla parlıyordu. Bu, Pepper'ın sihirli hançerinden başkası olamazdı. Kuş beyinli yeterince dikkatli davranmamış ve Marcie'nin onu buraya kadar takip etmesine izin vermişti. Sonra tüyleri ve hançeri bırakmış ve yıldırım hızıyla kaçarak emanetleri Marcie'nin eline terk etmişti.

Ona uzandım. "Marcie..."

"Sakın bana dokunma," diye haykırdı. "Dante babamı senin öldürdüğünü anlattı. Bunu nasıl yapabildin? Nasıl?" İsterik bir sesle, "Patch olduğundan emindim; oysa en başından beri senmişsin!" diye haykırdı.

"Ben... açıklayabilirim." Ama açıklayabileceğimi sanmıyordum. Marcie'nin surat ifadesi, şoka doğru ilerlediğini gösteriyordu. Babasının, Patch'i cehenneme göndermeye yeltenerek, beni buna zorladığını duymanın ilgisini çekeceğinden emin değildim. "Hançeri bana ver."

"Benden uzak dur!" Erişemeyeceğim bir uzaklığa çekildi. "Dante ve ben herkese anlatacağız. Kara El'i öldürdüğünü öğrenince, Nefiller sana ne yaparlar dersin?"

Ona dikkatle baktım. Dante, Hank'i öldürdüğümü yeni öğrenmiş olmalıydı. Aksi takdirde Nefillere çok önce anlatırdı. Sırrımı Patch ele vermediğine göre, geriye Pepper kalıyordu. Dante ona bir şekilde ulaşmış olmalıydı.

Marcie sesinde soğuk bir öfke köpürürken, "Dante haklıydı," diye haykırdı. "Sen o unvanı benden çaldın. Benim olmalıydı ve ben senin yapamadığını yaptım. Nefilleri özgür bıraktım. Ateş söndüğünde, yeryüzündeki bütün kovulmuş melekler cehenneme zincirlenmiş olacak."

Sıkıntıyla keskinleşen bir sesle, "Dante kovulmuş melekler için çalışıyor," dedim.

"Hayır, kovulmuş melekler için çalışan sensin."

Pepper'ın hançerini bana doğru savurunca, tökezleyerek geri çekildim. Duman üzerime geliyor, görüşümü tamamen kapatıyordu.

Marcie'ye, "Dante tüyleri yaktığını biliyor mu?" diye seslendim ama cevap vermedi. Gitmişti.

Dante stratejisini mi değiştirmişti? Kovulmuş meleklerin tamamının tüylerinin beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışı ve Nefillerin buna bağlı olarak garantilenen zaferi sonucunda, kendi ırkının yanında yer almaya mı karar vermişti?

Bunu düşünecek zaman yoktu. Kıymetli zamanımdan bolca ziyan etmiştim. Scott'ın Patch'in tüyünü bulmasına yardım etmeliydim. Koşarak ateşler içindeki bölmeye döndüm ve öksürüp öğürerek içeri girdim.

Scott omzunun üstünden, "Kül yüzünden hepsi siyaha dönüyor," diye seslendi. "Hepsi birbirine benziyor." Sıcaktan yanakları kıpkır-

mızı olmuştu. Közler, isten kararmış saçlarını tutuşturma tehdidiyle, etrafında dönüp duruyorlardı. "Buradan çıkmamız gerek. Biraz daha kalırsak, biz de tutuşacağız."

İnsafsızca yakıp yok eden ısıdan kaçınmak için iki büklüm halde yanına koştum. "Önce Patch'in tüyünü bulacağız." Yanan tüy yığınlarını arkaya doğru savurarak derinlere daldım. Scott haklıydı. Bütün tüyler, kurum tabakasıyla kaplanmıştı. Umutsuz bir ses çıkardım. "Bulamazsak cehenneme gönderilecek!"

Patch'inkini görünce tanımak için dua ederek, avuç dolusu tüyü savurmayı sürdürdüm. Çoktan yanmamış olması için dua ediyordum. En kötü durum senaryosunu düşünmeyecektim. Gözlerimi ve ciğerlerimi yakan dumanı yok sayarak, tüyleri daha büyük bir telaşla karıştırdım. Patch'i kaybedemezdim. Patch'i kaybetmeyecektim. Böyle olmayacaktı. İşler benim gözetimim altındayken olamazdı.

Gözlerim sulanıyor, göz pınarlarıma yaşlar birikiyordu. Net göremiyordum. Hava nefes alamayacağım kadar sıcaktı. Yüz derim eriyor gibi hissediyordum; kafa derim alev almış gibiydi. Sağlam bir siyah tüy bulmak için umutsuzca uğraşarak, ellerimi tüy tepeciğine daldırdım.

Scott çatırdayan alev çıtırtılarını bastırmak için, "Yanmana izin vermeyeceğim," diye bağırdı. Beni de yanında sürükleyerek, arkaya doğru yuvarlandı. Ellerini amansızca tırmaladım. *Patch'in tüyü olmadan hiçbir yere gitmiyorum.*

Ateş kulaklarımda gümbürderken, oksijen eksikliğinden konsantrasyonum bozulmuştu. Elimin tersini gözlerimin üstünden geçirince tek yaptığım daha fazla kurum yaymak oldu. Tüyleri kucaklarken, kollarım elli kiloluk ağırlıklara bağlıymış gibi hissediyordum. Görüşüm bulanıklaşıyordu ancak Patch'in tüyünü bulana dek bayılmayı şiddetle reddediyordum.

"Patch," diye mırıldanırken, bir köz parçası koluma konup kumaşı tutuşturdu. Söndürmek için elimi kaldıramadan alev dirseğime sıçradı. Isı, bütün parlaklığı ve can yakıcılığıyla tenimi dağlayınca çığlık atarak yana çekildim. Kot pantolonumun da alev aldığını ancak o zaman fark ettim.

Scott arkamdan emirler yağdırıyordu. Bölmeyi terk etmekle ilgili bir şeyler. Kapıyı kapatmak ve yangını içeri hapsetmek istiyordu.

Ona izin veremezdim. Patch'in tüyünü kurtarmak zorundaydım.

Yön duygumu kaybederek, kör adımlarla öne doğru sendeledim. Tenimi yalayan parlak alevler görüşümü engelledi.

Scott'ın telaşlı sesi hiçliğe karıştı.

Daha gözlerimi açmadan, hareket halindeki bir arabada olduğumu anlamıştım. Tekerleklerin, yoldaki çukurların üstünde gelişigüzel zıpladığını hissediyordum ve motor sesi kulaklarımda uğulduyordu. Arabanın kapısına doğru yığılmış durumdaydım; başım cama yaslıydı. Kucağımda duran ve bana tanıdık gelmeyen iki elin, emrimle hareket etmesi beni irkiltti. Etraflarındaki siyah kâğıt tabakasına benzeyen şeyle birlikte onları havada ağır ağır çevirdim.

Kararmış et.

Bir el, beni teselli etmek ister gibi kolumu sıktı.

Scott, Barracuda'sının sürücü koltuğundan, "Her şey yolunda," dedi. "İyileşecek."

Yanlış anladığını ima etmek için başımı salladım. Kuruyup çatlamış dudaklarımı yaladım. "Geri dönmeliyiz. Arabayı geri çevir. Patch'i kurtarmalıyız."

Scott hiçbir şey söylemedi. Bana yan gözle şüpheli bir bakış attı.

Hayır.

Bu bir yalandı. Derin ve akla sığmaz bir korku beni içine çekti. Boğazım tıkanmıştı. Bu bir yalandı.

Scott sakin bir sesle, "Onu önemsediğini biliyorum," dedi.

Kafamın içinde, *Onu seviyorum! Onu her zaman seveceğim! Birlikte olacağımıza söz verdim!* diye haykırdım çünkü sözcükler gırtlağımdan geçemeyecek kadar acı vericiydi. Çivi misali boğazımı paralıyorlardı.

Dikkatimi cama çevirdim. Geceye, bir görünüp bir kaybolan ağaçlara, tarlalara ve çitlere baktım. Gırtlağımdaki her biri keskin kenarlı ve buz gibi kelimeler bir çığlıkta toplandı. Dünyam yörüngesinden çıkarken çığlık, gittikçe büyüyerek ve can acıtarak olduğu yerde asılı kaldı.

Eğri büğrü bir metal yığını önümüzdeki yolu kapatıyordu.

Scott yanından geçmek için direksiyonu kırarak yavaşladı. Arabanın durmasını beklemedim. Kendimi dışarı atıp Patch'in motosikletine koştum. Hurdaya dönmüştü. Farklı bir görüntü görmek için sürekli gözlerimi kırpıştırıyordum. Eğri büğrü bir metal yığınına dönen motosiklet, sürücüsü son sürat giderken, bir deliğin üstünden geçmiş gibi görünüyordu.

Avuçlarımı gözlerime bastırarak berbat görüntünün değişmesini bekledim. Kaza yapmış olacağını düşünerek yola baktım. Çarpmanın etkisiyle bedeni uzağa savrulmuş olmalıydı. Hendeği, çalıları ve ağaçların gölgelerini tarayarak uzağa, daha uzağa koştum. Biraz ötede olabilirdi. Adını haykırdım. Saçlarımın arasından geçirirken titreyen ellerimle, yol kenarına bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Scott'ın arkamdan geldiğini duymamıştım. Omuzlarımı saran ellerini güçlükle hissettim. Keder ve öfke, yaşayan bir varlık kadar gerçek ve korkutucu bir hisle beni darmadağın etmişti. İçimi öyle büyük bir soğukla doldurmuştu ki nefes alınca canım yanıyordu.

Boğuk bir sesle, "Üzgünüm," dedi.

"Bana gittiğini söyleme," diye çıkıştım. "Motosikletiyle kaza yaptı ve yürümeye devam etti. Benimle stüdyoda buluşacağını söylemişti. Sözünü tutmamazlık etmez." Kelimeleri yüksek sesle söyledim çünkü duymak zorundaydım.

"Titriyorsun. Seni benim evime, senin evine ya da onunkine, nereye istersen götürmeme izin ver."

"Hayır," diye haykırdım. "Stüdyoya döneceğiz. O orada. Göreceksin." Kollarını iterek sıyrıldım ama başım dönüyordu. Bacaklarım, peş peşe attığım uyuşmuş adımlarla âdeta yerlerde sürünüyordu. Vahşi ve korkunç bir düşünceyle sarmalandım. *Ya Patch gitmişse?*

Ayaklarım motosiklete döndü.

Dizlerimin üstüne inerken, "Patch!" diye inledim. Bedenimi motosikletinin üzerine uzatırken göğsümden umutsuzluk dolu hıçkırıklar yükseliyordu. Bir yalanın içine doğru kayıyordum.

Patch.

Adını düşünerek bekledim, bekledim. Çıkardığım kontrol edilemez sıkıntı ve çaresizlik seslerini duyarak, adını defalarca haykırdım.

Yanaklarımdan yaşlar dökülüyordu. Kalbim bir ipin ucuna asılıydı. Sıkı sıkı tutunduğum umut, bağlarından kurtulmuş, ulaşamayacağım kadar uzaklaşmıştı. Ruhumun parçalandığını hissediyordum.

İçimde kalan cılız ışık da titreyerek söndü.

39

Kendimi uykuya teslim ettim. Rüyalar, Patch'e ulaşabileceğim tek yerdi. Hayalî anısına tutunmak, onsuz yaşamaktan kat kat iyiydi. Yatağına kıvrılmış, belirgin kokusuyla sarmalanarak anısını kendime çağırdım.

Pepper'ın tüyleri alabileceğine asla güvenmemem gerekirdi. Her şeyi mahvedeceğini tahmin etmeliydim. Dante'yi hafife almamalıydım. Patch'in suçluluk duygumu dikkate almayacağını biliyordum ama başına gelenlerden kendimi sorumlu tutuyordum. Stüdyosuna on dakika önce varabilmiş olsaydım. Marcie'nin kibriti çakmasına engel olabilseydim.

"Nora, uyan."

Vee üzerime eğilmişti. Sesi telaşlı ve gergindi. "Düello için hazırlanman gerek. Scott bana her şeyi anlattı. Dante'nin canına okuyup onu Jüpiter'e ışınlamalısın. Patch'i elinden aldı; şimdi senin peşinde. Sana bu konuda ne düşündüğümü söyleyeyim. Hiçbir şey yapamayacak. Bize de söz hakkı düşüyorsa, bunu ancak rüyasında görür."

Düello mu? Düşüncesi bile sadece gülünesi geliyordu. Dante'nin rütbemi elimden almak için kılıç çarpıştırmasına gerek yoktu. İnanılırlığımı ve adımı paramparça etmek için elinde yeterince cephane vardı. Kovulmuş meleklerin tamamı cehenneme zincirlenmişti. Nefiller savaşı kazanmıştı. Dante ve Marcie, tüyleri bir baş meleğin elinden

zor kullanarak aldıklarını ve yanışlarının her anını seyretmekten nasıl bir haz duyduklarını anlatarak, başarıyı üstleneceklerdi.

Patch'in hapis olduğunu düşünmek, içimden taze bir acı dalgasının geçmesine neden olmuştu. Nefiller zaferlerini vahşi tezahüratlarla kutlarken, duygularımı nasıl kontrol altında tutacağımı merak ediyordum. Dante'nin son dakikaya kadar kovulmuş meleklere yardım ettiğini bilemezlerdi. Nefiller onu başa getireceklerdi. Bunun benim için ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum. Ordu tasfiye edilirse, benim liderliği kaybetmemin bir önemi olacak mıydı? Geri dönüp bakınca, yeminimin fazla muğlak olduğunu görüyordum. Bunun için plan yapmamıştım.

Ama Dante'nin benim için planları olduğunu varsaymak zorundaydım. Benim gibi o da, orduya liderlik etme rolüm ortadan kalkınca, hayatımın sona ereceğini biliyordu ama işini sağlama almak adına beni Kara El'in cinayeti için tutuklatması da mümkündü. Gün sona ermeden ya ihanetten idam edilecek ya da en iyi olasılıkla hapse atılacaktım.

Tahminim idamdan yanaydı.

"Gün doğmak üzere. Kalk," dedi Vee. "Bu işin Dante'nin yanına kalmasına izin veremezsin."

Yastığa sımsıkı sarıldım ve Patch'ten geriye kalan kokuyu, sonsuza dek kaybolmadan önce içime çektim. Yatağının biçimini ezberleyip vücut izlerinin olduğu yere kıvrıldım. Gözlerimi yumdum ve orada olduğunu hayal ettim. Yanımda olduğunu. Bana dokunduğunu. Sıcak, güçlü ve gerçek elleriyle yanağımı okşarken siyah gözlerinin yumuşadığını.

Vee, "Nora," diye uyardı.

Patch'le kalmayı seçerek onu duymazdan geldim. Patch bana iyice sokulurken, döşek çukurlaştı. Gülümsedi ve ellerini altımdan geçirerek, beni üstüne çıkardı. *Üşümüşsün, Melek. Dur seni ısıtayım.*

Seni kaybettiğimi sandım, Patch.

Buradayım işte. Birlikte olacağımıza söz vermiştim, değil mi?

Ama tüyün…

Şşşt, dedi. Parmağı dudaklarımı mühürledi. *Seninle olmak istiyorum, Melek. Burada benimle kal. Dante'yi ve düelloyu unut. Canını yakmasına izin vermeyeceğim. Seni güvende tutacağım.*

Yaşlar, gözlerimi yakıyordu. *Beni buradan götür. Söz verdiğin gibi. Beni çok uzaklara götür. Sadece sen ve ben.*

Vee bariz biçimde vicdanıma oynamaya çalışarak, "Patch seni böyle görmekten nefret ederdi," dedi.

Patch'le üstümüzde gizli bir sayvan yaratmak için, örtüyü başıma kadar çektim ve kıkırdayarak, *Vee burada olduğunu bilmiyor,* dedim.

Bu bizim sırrımız, dedi.

Seni bırakmayacağım, Patch.

Bırakmana izin vermeyeceğim. Tek bir hareketle konumlarımızı değiştirdi ve beni yatağa sabitledi. Üzerime eğildi. *İstersen bir dene.*

Gözlerinde, yüzeyin hemen altında pusu kurmuş gibi duran buz mavisi görüntü karşısında kaşlarımı çattım. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ama gözlerim yeniden odaklanınca, göz bebeklerinin etrafındaki buz mavisi halkaları net olarak fark ettim.

Yutkunarak, *Bir bardak su almam gerek,* dedim.

Patch, *Ben getiririm,* diye ısrar etti. *Sen bir yere kıpırdama.*

Altından çıkmak için kıpırdanarak, *Bir dakika bile sürmez,* dedim.

Patch bileklerimi kavradı. *Beni bırakmayacağını söylemiştin.*

Sadece içecek bir şey alacağım, diye itiraz ettim.

Gitmene izin vermeyeceğim, Nora. Sesi bir homurtu gibi yankılanmıştı. Yüz hatları çarpıldı, büküldü ve sonunda başka bir erkeği görür gibi oldum. Dante'nin bir zamanlar gerçekten yakışıklı bulduğum

buğday teni, gamzeli çenesi ve gözleri karşımda belirmişti. Kaçmaya yeltendim ama yeterince hızlı hareket etmemiştim. Dante'nin acı verici bir şekilde omuzlarıma gömülen parmakları, beni altına çekti. Nefesinin sıcaklığını yanağımda hissediyordum.

Bitti. Pes et. Ben kazandım.

"Üstümden kalk," diye tısladım.

Dokunuşu kayboldu ve yüzü, tamamen yok olup gitmeden önce mavi bir pus gibi bir süre üzerimde asılı kaldı.

Buz gibi su suratıma çarpılınca yatakta hızla doğruldum. Rüya paramparça oldu. Vee elinde kovayla, bir kol mesafesinde duruyordu.

Kovayı gerekirse bir savunma silahı olarak kullanmaya hazırlanır gibi sıkı sıkı tutarak, "Gitme zamanı," dedi.

Suya sinirlenmeyecek kadar üzgün bir halde, "Gitmek istemiyorum," dedim. Gırtlağım sıkışıyordu ve ağlamaktan korkuyordum. İstediğim tek bir şey vardı ve o da gitmişti. Patch geri gelmeyecekti. Yapacağım hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Savaşmaya değer olduğunu düşündüğüm şeyler, içimde yanan, köpüren şeyler, hatta Dante ve şeytan hilesini yok etme arzusu, o olmadan ateşlerini kaybetmişlerdi.

Vee, "Ya Patch?" diye sordu. "Kendinden vazgeçtin ama ondan da mı vazgeçtin?"

"Patch gitti." Parmaklarımı, ağlama isteğimi zorla dışarı çıkarana kadar gözlerime bastırdım.

"Gitti, ölmedi."

Nefesim kesilerek, "Bunu Patch olmadan yapamam," dedim.

"O zaman onu geri getirmenin bir yolunu bul."

"O cehennemde," diye çıkıştım.

"Mezarda olmasından iyidir."

Dizlerimi karnıma çekip başımı yasladım. "Ben Hank Millar'ı öldürdüm, Vee. Patch ve ben bunu birlikte yaptık. Dante biliyor ve düelloda beni tutuklatacak. Beni ihanetten idam ettirecek." Zihnim çok gerçekçi bir görüntü yaratmıştı. Herkesin önünde küçük düşmemi sağlayacaktı. Korumaları beni düellodan sürükleyerek götürürken üstüme tükürecekler ve bana hakaretler yağdıracaklardı. İdama gelince, hayatımı nasıl sonlandırmayı seçeceği belliydi...

Kılıcını kullanacaktı. Blakely'nin beni öldürmesi için sihirlediği kılıcı.

Sözlerimi, "İşte bu yüzden, düelloya gidemem," diye bitirdim.

Vee'nin sessizliği uzadı. Sonunda, "Seninkine karşı, Dante'nin sözü," dedi.

"Beni endişelendiren de bu ya zaten."

"Sen hâlâ Nefillerin liderisin. Hâlâ bir miktar saygınlığa sahipsin. Seni tutuklatmaya çalışırsa, ona kafa tut." Gözleri inançla parlıyordu. "Onunla sonuna kadar savaş. İşini kolaylaştırabilir ya da ayak direyip uğraşmasına neden olabilirsin."

Çektiğim burnumu elimin tersiyle sildim. "Korkuyorum, Vee. Çok korkuyorum."

"Biliyorum, bebeğim. Ama bildiğim bir şey daha var ki bu işi yapabilecek biri varsa, o da sensin. Bunu sana sık sık söylemiyorum ve belki de hiç söylemedim ama büyüdüğüm zaman tıpkı senin gibi olmak istiyorum. Şimdi son kez söylüyorum, seni bir kez daha suya boğmadan o yataktan çık. Mezarlığa gidiyor ve Dante'ye hayatının dövüşünü yaşatıyorsun."

En kötü yanıklar biraz olsun iyileşmişti ama yine de kendimi güçsüz ve tükenmiş hissediyordum. Nefillik geçmişim, hızlı iyileşmenin arkasındaki dinamikleri bilmediğim kadar kısaydı ama sürece farkında

olmadan bol miktarda enerji akıttığımı tahmin ediyordum. Patch'in evinden çıkmadan önce aynaya bakmamıştım ama ne kadar sefil göründüğüm konusunda bir fikrim vardı. Bana şöyle bir bakması, Dante'nin zaferini ilan etmesi için yeterliydi.

Vee'yle birlikte mezarlığa bakan çakıllı otoparkta girerken, planımı gözden geçirdim. Dante kovulmuş melekleri cehenneme sürdüğünü ve savaşı kazandığını ilan ettikten sonra, büyük olasılıkla beni Hank'i öldürmekle suçlayacak ve yerime geçtiğini ilan edecekti. O noktada kenara çekilip rütbemden vazgeçmeyecektim. Vee haklıydı; *savaşacaktım*. Bütün şartlar aleyhime olmasına rağmen, mücadele edecektim. Dante'nin, Nefilim ordusunu yönetmek için cesedimi çiğnemesi gerekecekti. Hem de gerçek anlamda.

Vee elini, elimin üstüne koydu. "Haydi, git rütben için savaş. Geri kalanları sonra hallederiz."

Hayret dolu kahkahamı bastırdım. Sonra mı? Bundan sonra ne olduğu umurumda değildi. Geleceğime karşı soğuk bir kayıtsızlık hissediyordum. Bundan bir saat sonrasını düşünmek istemiyordum. Yarını düşünmek istemediğim gibi. Geçen her saniyeyle, hayatım Patch'le birlikte yürüdüğümüz yoldan uzaklara sapıyordu. İleriye bakmak istemiyordum. *Geri* dönmek istiyordum. Patch'le birlikte olabileceğim geçmişe.

Vee kararlı bir sesle, "Scott ve ben aşağıda, izleyicilerin arasında olacağız," dedi. "Dikkatli ol, Nora."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bunlar Patch'in sözleriydi. Şu anda burada olmasına ve beni bunu yapabileceğime inandırmasına ihtiyacım vardı.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı. Ay, hayaletimsi manzarayı beyaz ışığıyla yıkıyordu. Vee'nin önden gitmesini bekledikten sonra, mezarlığa doğru yokuş aşağı ilerlerken, kırağı yüzünden çimlerin ayaklarımın altında çatırdadığını duyabiliyordum. Mezarların yerlerini işaretleyen beyaz taş haçlar ve narin dikilitaşlar, pusun içinde yüzüyor gibi görünüyorlardı. Kanatları hasar görmüş bir melek, iki kırık kolunu bana uzatıyordu. Gırtlağıma boğuk bir hıçkırık oturdu. Gözlerimi yumdum ve hayalimde, Patch'in güçlü ve yakışıklı hatlarını canlandırdım. Onu bir daha göremeyeceğimi bildiğim için, görüntüsünü zihnimde canlandırmak acı vermişti. Kendimi, *sakın şimdi ağlayayım deme*, diye azarladım. Yüreğime buzdan bir kararlılık dışında herhangi bir duygunun girmesine izin verirsem, bu işi atlatamayacağımdan korkarak gözlerimi kaçırdım.

Aşağıdaki mezarlıkta yüzlerce Nefil toplanmıştı. Sadece sayının çokluğu bile adımlarımın yavaşlamasına yetmişti. Bağlılık yemini ettikleri gün yaşlanmaları da durduğu için çoğu gençti, benden yaklaşık on yaş büyüktüler ama bir avuç yaşlı adam ve kadının da aralarında olduğunu gördüm. Yüzleri beklentiyle parlıyordu. Çocuklar ebeveynlerinin bacakları etrafında dolanarak ebelemece oynuyor ve omuzlarından yakalanıp oldukları yere sabitleniyorlardı. Çocuklar. Bu sabahın olayı onlar için eğlenceden ibaretti sanki. Bir sirk ya da top oyunu gibi.

Yaklaşınca, bir düzine Nefil'in yere kadar inen, başlıklı siyah cübbeler giymiş olduklarını fark ettim. Görüntü beni sert bir rüzgâr gibi sarstı. *Siyah cübbeler.* Aynı sahneyle, Baruch'u ilk görüşümde de karşılaşmıştım. O zaman ile şu an arasında bağlantı kurmak istiyor ama kuramıyordum. İçimdeki hisse rağmen, önemli bir anlam ifade ettiklerini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu

Nefillerden biri, başlığını arkaya itti. Lisa Martin. Yüzü ciddi, bakışları heyecanlıydı. Bana siyah bir cübbe uzattı. Beklediğimden daha ağırdı; ellerimin arasından kayacakmış gibi gelen kalın kadifeden yapılmıştı. Kısık sesle, "Dante'yi gördün mü?" diye sordu.

Cübbeyi omuzlarıma geçirdim ama cevap vermedim.

Gözlerim Vee ve Scott'ı bulunca, göğsümün gevşediğini hissettim. Patch'in evinden çıkmamdan bu yana ilk derin nefesimi aldım. Sonra cübbelerinin kollarının birbirine değdiğini fark ettim. El ele tutuştuklarından şüphelendim ve tuhaf bir yalnızlık hissiyle doldum. Kendi boş elim, rüzgârda karıncalandı. Titremesine engel olmak için yumruğumu sıktım. Patch gelmiyordu. Bir daha asla elimi tutmayacaktı; bunu fark edince gırtlağımdan yumuşacık bir inilti yükseldi.

Gündoğumu. Ufuk, altından bir şeritle aydınlanmıştı. Birkaç dakika içinde, ağaçların arasından ışık hüzmeleri süzülecek ve sisi dağıtacaktı. Dante gelecek ve Nefiller zafer kazandıklarını öğreneceklerdi. Bağlılık yemini ve Heşvan korkusu tarih sayfalarında yazılı birer hikâye olacaktı. Deli gibi sevinç çığlıkları atarak ve Dante'yi kurtarıcıları ilan ederek kutlama yapacaklardı. Onu omuzlarına alacak, adına tezahüratlar sıralayacaklardı ve ardından, Dante oybirliğiyle onaylarını aldıktan sonra, beni kalabalığın arasından çağırıp...

Lisa grubun ortasına yürüdü. Sesini yükselterek, "Dante'nin birazdan burada olacağından eminim," dedi. "Düellonun gündoğumunda yapılması gerektiğini biliyor. Gecikmek, Dante'nin sık yaptığı bir şey değildir ama her halükârda birkaç dakikalık bir gecikme..."

Lisa Martin'in sözleri, yeri yırtar gibi görünen bir gümbürtüyle kesildi. Gümbürtü tabanlarımda titreşiyor ve her saniye biraz daha güçleniyordu. Huzursuzluk, sıkı bir yumruk gibi mideme oturuverdi. Biri geliyordu. Sadece biri değil, birileri geliyordu.

Nefillerden biri korku dolu bir sesle, "Kovulmuş melekler," dedi.

Haklıydı. Uzak mesafeden bile algılanabilen güçleri, vücudumdaki bütün sinir uçlarının titremesine neden olmuştu. Tüylerim diken dikendi. Sayılarının yüzlerce olduğunu tahmin ediyordum. Ama nasıl? Marcie tüylerini yakmıştı. Onu bizzat seyretmiştim.

Bir başka Nefil, korkunun titrettiği tanıdık sesiyle, "Bizi nasıl buldular?" diye sordu. Yan gözle keskin bir bakış atınca, başlığının katları arasında ağzı hayretle büzülmüş Susanna Millar'ı gördüm.

Lisa kana susamış gözlerle, "Demek sonunda geldiler," diye tısladı. "Çabuk! Çocuklarınızı saklayın ve silahlarınızı toparlayın. Dante olsun olmasın saldıracağız. Son savaş burada bitecek."

Talimatı, kalabalığın arasında yayıldı. Nefiller oradan oraya koşarak telaşlı ve düzensiz saflara ayrıldılar. Kiminin bıçağı vardı ama olmayanlar da taşlar, kırık şişeler ve silahlanmak için ellerine geçen her şeyi kapıştılar. Vee ve Scott'a koştum. Boşa nefes tüketmeden, Scott'a talimatımı verdim.

"Vee'yi buradan götür. Güvenli bir yere gidin. Buradan çıkınca ben gelip sizi bulurum."

Vee kararlı bir sesle, "Sensiz gideceğimizi sanıyorsan, kafayı yemişsin," dedi. "Söyle ona, Scott. Onu kucakla ve gerekirse taşı."

Scott yüzümde bir açıklama arayarak, "Kovulmuş melekler nasıl burada olabilir?" diye sordu. Tüylerin yanmasını birlikte seyretmiştik.

"Bilmiyorum ama öğrenmeyi planlıyorum."

"Patch'in de orada olduğunu düşünüyorsun. Mesele bu, değil mi?" Vee yerin ayaklarımızın altında sarsılmasına neden olan uzak gümbürtünün geldiği yöne bakıyordu.

Gözünün içine baktım. "Scott'la birlikte, Marcie'nin tüyleri yakmasını izledik. Ya kandırıldık ya da biri cehennemin kapılarını açtı. İç sesim bana ikinci olasılığın daha güçlü olduğunu söylüyor. Eğer kovulmuş melekler cehennemden kaçıyorlarsa, Patch'in de çıkmasını sağlamalıyım. Sonra da çok geç olmadan kapıları kapatmalıyım. Buna şimdi bir son vermezsem, başka şansımız olmayacak. Bu, kovulmuş meleklerin Nefil bedenlerini ele geçirebilecekleri son gün ama bunun kovulmuş melekler için artık bir anlam ifade ettiğini sanmıyorum." Şeytan hilesini ve gücünü düşündüm. "Bizi sonsuza

dek mahkûm edecek imkâna sahip olduklarına inanıyorum. Tabii eğer bizi hemen öldürmezlerse."

Vee başını sallayarak sözcüklerimin ağırlığını tarttı. "O zaman biz de sana yardım edeceğiz. Bu işte birlikteyiz. Bu, senin olduğu kadar benim ve Scott'ın da kavgası."

Uyaran bir sesle, "Vee..." diyecek oldum.

Vee, "Bu gerçekten hayatımın kavgasıysa, orada olacağımı biliyorsun. Sen istesen de istemesen de. O son birkaç çörekten buraya zamanında gelip sonra da arkamı dönüp gitmek için vazgeçmedim," diye söylendi ama sesinde neredeyse şefkat vardı. Her kelimesinde ciddiydi. Bu işte birlikteydik.

Gırtlağım konuşamayacak kadar tıkanmıştı. Sonunda, "Pekâlâ," dedim. "Gidip cehennemin kapılarını sonsuza dek kapatalım."

40

Ufukta yükselen güneş, mezarlığa dolan kovulmuş meleklerin sonsuzluğa kadar uzanıyormuş gibi görünen silüetlerini arkadan aydınlatıyordu. Sabahın erken ışığında gölgeleri, kıyıya doğru kükreyen kocaman bir okyanus dalgası misali, göz kamaştırıcı bir mavi saçıyordu. Bir adam –bir Nefil– mavi renkle parlayan bir kılıçla ordunun ön tarafına doğru koştu. Bu, beni öldürmek için yaratılan kılıçtan başkası değildi. Dante'nin gözleri bu mesafeden bile, dikkatini hiçbir şeyin dağıtmasına izin vermeden beni arar gibiydi.

Cehennemin kapılarının nasıl açıldığını merak ederken, cevabını bulmuştum. Kovulmuş meleklerin üstünde asılı duran koyu mavi hale, Dante'nin şeytan hilesi kullandığını gösteriyordu.

Ancak kovulmuş meleklere özgürlüklerini verecekse Marcie'nin tüyleri yakmasına neden izin vermişti, işte bunu bilmiyordum.

Scott ve Vee'yi, "Dante'yi yalnız yakalamalıyım," dedim. "O da beni arıyor. Yapabilirseniz onu mezarlığın üst tarafındaki park alanına yönlendirin."

Scott, "Silahın yok," dedi.

Orduyu işaret ettim. Kovulmuş meleklerin ellerinde parlak mavi birer alev gibi uzanan silahlar vardı. "Hayır, ama onların var. Tek yapmam gereken, içlerinden birini bağışta bulunmaya ikna etmek."

"Yayılıyorlar. Bu mezarlıktaki bütün Nefilleri öldürecek, sonra da Coldwater'ı istila edecekler," dedi Scott.

Önce onun, sonra Vee'nin elini sıkıca tuttum. Kısa bir an için kırılmaz bir çember oluşturduk ve bu bana güç verdi. Dante'yle karşılaştığımda yalnız olacaktım ama Vee ve Scott çok uzakta olmayacaktı; bunu aklımdan çıkarmayacaktım. "Her ne olursa olsun, arkadaşlığımızı asla unutmayacağım."

Scott beni göğsüne çekip sıkıca bastırdı, sonra da alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. Vee kollarını boynuma dolayınca, o ana dek döktüğümden de fazla gözyaşı dökmekten korktum.

Geri çekilip koştum.

Mezarlıkta saklanılacak sayısız yer vardı. Hızlı hareketlerle, park alanına tırmanan tepede büyüyen her dem yeşil bir ağacın dallarına tırmandım. Orada iyi bir görüş açısı yakalamıştım. Sayılarını yirmiye katlayan kovulmuş meleklere saldırmaya hazır, kadınlı erkekli, silahsız Nefil ordusunu izliyordum. Birkaç saniye içinde kovulmuş melekler bir bulut misali üzerlerine kapandı ve onları yabani otlardan ibaretlermiş gibi biçmeye başladı.

Tepenin dibinde Susanna Miller, her ikisi de kontrolü ele geçirmeye çalışırken sapsarı saçları omuzlarında bir o yana bir bu yana savrulan bir kovulmuş melekle boğuşuyordu. Susanna pelerininin gizli katları arasından bir bıçak çekti ve Dabria'nın göğüs kemiğine sapladı. Dabria öfkeyle kükreyerek kılıcını iki eliyle birden kavradı ve misilleme yapmak için savururken ıslak çimenlerin üstünde kaydı. Dövüşleri onları mezar taşı labirentinin arasına ve görüş alanımdan dışarı çekti.

Biraz ötede, Scott ve Vee sırt sırta çarpışıyor ve ellerindeki ağaç dallarıyla etraflarını çeviren dört kovulmuş meleği savuşturmaya uğraşıyorlardı. Sayıca üstünlüklerine rağmen, kovulmuş melekler katıksız gücü ve beden ölçüleriyle ona mutlak üstünlük sağlayan Scott'tan uzak duruyorlardı. Scott, onları ağaç dalıyla yere serdikten

sonra, dalı bir balyoz gibi kullanarak şuurlarını kaybedene kadar dövdü.

Gözlerim, mezarlıkta Marcie'yi aradı. Oradaysa bile ben göremiyordum. Çarpışmadan kasten kaçındığını ve güvenliği şerefe yeğlediğini tahmin etmek saçma olmazdı. Mezarlığın otları kanla kaplanmıştı. Hem Nefiller hem de kovulmuş melekler, bir kısmı saf kırmızı, büyük kısmı ise şeytan hilesiyle maviye boyanmış kanda kayıp düşüyorlardı.

Lisa Martin ve cübbeli arkadaşları, ellerindeki meşalelerden siyah dumanlar saçarak, mezarlığın etrafında koşturuyordu. Telaşla, ağaçtan ağaca, çalılıktan çalılığa koşarak hepsini ateşe veriyorlardı. Alevler parlıyor, yeşillikleri âdeta yutarak savaş alanını daraltıyor, kovulmuş meleklerin etrafında bir bariyer oluşturuyordu. Puslu ve yoğun duman, çökmekte olan gecenin gölgesi gibi mezarlığın üzerine çöküyordu. Lisa kovulmuş melekleri yakarak öldüremezdi ama Nefillerin açık alanda daha az görülmelerini sağlıyordu.

Kovulmuş meleklerden biri dumanların arasından çıktı ve gözleri tetikte, tepeyi tırmanmaya başladı. Beni hissettiğine inanıyordum. Kılıcı mavi ateş saçıyordu ama tutuş şekli yüzünü gizliyordu. Buna rağmen uzun boylu, zayıf ve baş edebileceğim ölçülerde olduğunu açıkça görebilmiştim.

Dallar arasında kalan karanlık boşlukları dikkatle süzerek ağaca doğru tırmandı. Beş saniye içinde tam altımda olacaktı.

Dört, üç, iki...

Ağaçtan atladım. Sırtına indim; darbenin ağırlığı devrilmesine neden oldu. Kılıcı, daha ben alamadan elinden fırladı. Birkaç metre yuvarlandık ama şaşırtma üstünlüğü bendeydi. Hızla doğrularak sırtına çıktım ve o ayağını geriye doğru savurup ayaklarını yerden kesmeden önce, kanat izlerine sayısız darbe indirdim. Yuvarlanarak çizmesinden çektiği bıçağı saplamasından son anda kaçtım.

Patch'in eski en yakın arkadaşının bana bakan solgun yüzünü ve atmacayı andıran hatlarını tanımanın şaşkınlığıyla, "Rixon," dedim. Bir insan bedenine sahip olabilmek için beni kurban etmeye yeltenmesinin hemen ardından, Patch onu cehenneme bizzat zincirlemişti.

"Sen," dedi.

Dizlerimiz bükülü, sıçramaya hazır halde birbirimize baktık. "Patch nerede?" diye sorma cüretini gösterdim.

İki boncuğu andıran, kısık ve soğuk gözlerini benimkilere dikmişti. "O isim bana hiçbir anlam ifade etmiyor. Adam benim için öldü."

Bıçakla üzerime saldırmaması üzerine, bir soru daha sormaya cesaret ettim. "Kovulmuş melekler, Dante'nin onları yönetmesine neden izin veriyorlar?"

Bana iki ince çizgi halini alan gözleriyle bakarak, "Bizi ona bağlılık yemini etmeye zorladı," dedi. "Ya yemin edecek ya da cehennemde kalacaktık. Kalmayı seçenler çok değil."

Patch geride kalmazdı. Hele bana dönmenin bir yolu varken. Nefil'in boynunu koparmayı ve aynı işlemi vücudunun her santiminde tekrar etmeyi ne kadar istese de bağlılık yemini ederdi.

Rixon'a, "Dante'nin peşindeyim," dedim.

Dişlerinin arasından tıslayarak güldü. "Dante'ye götürdüğüm her Nefil cesedi için bir ödül alacağım. Daha önce seni öldürmeyi başaramadım ama bu kez işimi adam gibi yapacağım."

İkimiz aynı anda bir iki metre mesafedeki kılıcın üzerine atıldık. İlk ulaşan Rixon oldu ve dizlerinin üstünde doğrulup kılıçla bana doğru bir çarpı işareti çizdi. Başımı eğdim ve tekrar savurmasına fırsat bırakmadan, karın hizasına saldırdım. Onu kanat izlerinin üstüne düşürdüm. Anlık hareketsizliğinden faydalanarak, onu etkisiz hale getirdim. Kılıcı sol, bıçağı sağ elinden çekip aldım.

Ardından bedenine peş peşe tekmeler indirdim ve bıçağı tam kanat izlerinin olduğu yere sapladım. "Sen babamı öldürdün," dedim. "Unutmadım."

Takip edilip edilmediğimden emin olmak için omzumun üstünden arkaya bakarak tepeye tırmandım. Bir kılıcım olmuştu ama daha iyisine ihtiyacım vardı. Patch'le eğitimimi hatırlayarak, birlikte çalıştığımız bütün kılıç hamlelerini zihnimde canlandırdım. Dante beni park alanında karşılayınca kılıcını elinden alacaktım ve onu o kılıçla öldürecektim.

Tepeyi döndüğümde, Dante beni bekliyordu. Parmaklarını kılıcın ucunda ağır ağır, ileri geri kaydırarak beni izliyordu.

"Güzel kılıç," dedim. "Duyduğuma göre, özellikle benim için yaptırmışsın."

Alt dudağı belli belirsiz büküldü. "Senin için her şeyin en iyisi."

"Blakely'yi öldürdün. Hayli soğuk bir teşekkür biçimi."

"Ve sen de Hank'i öldürdün. Kendi canın, kanın. Sence bu biraz ikiyüzlülük olmuyor mu?" dedi. "Aylarımı Hank'in gizli kan toplumuna sızmak ve güvenlerini kazanmak için harcadım. Öldüğü gün, iyi talihime kadeh kaldırdığımı söylemeliyim. Onu tahtından etmek, seni etmekten çok daha zor olurdu."

Omuz silktim. "Hafife alınmaya alıştım."

"Seni ben eğittim. Nelere muktedir olduğunu çok iyi biliyorum."

Sır paylaşmaya yatkın olduğunu gördüğüm için açıkça, "Kovulmuş melekleri neden saldın?" diye sordum. "Onları cehenneme kapatmıştın. Nefilleri kandırıp yönetebilirdin. Sadakatinle ilgili gerçeği asla öğrenemezlerdi."

Dante sivri ve beyaz dişlerini açığa çıkararak gülümsedi. İnsandan çok hayvana, kapkara, vahşi bir canavara benziyordu. "Artık iki ırkın da üstüne çıktım," derken sesi o kadar ciddiydi ki buna gerçekten

inanmadığını düşünmek zor olurdu. "Bu sabahki saldırımdan sağ kurtulan Nefillere, kovulmuş meleklere sunduğuma benzer iki seçenek sunacağım. Ya bana bağlılık yemini edecekler ya da ölecekler. Tek bir yönetici. Bölünmez. Hepsinin üstünde gücü ve karar yetkisi olan bir yönetici. Keşke önce benim aklıma gelseydi diyor musun?"

Rixon'ın kılıcına sıkı sıkı tutunarak, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Ah şu anda keşke dediğim bir yığın şey var ama bu, onlardan biri değil. Kovulmuş melekler bu Heşvan'da Nefillerin bedenlerini neden ele geçirmediler? Bildiğini tahmin ediyorum ve sakın bunu iltifat olarak alma."

"Onlara yapmamalarını emrettim. Blakely'nin ben onu öldürmeden emirlerime itaatsizlik etmemesini ve şeytan hileli içeceği diğer Nefillere dağıtmasını istemedim. Kovulmuş melekler Nefillere saldırsaydı, bunu yapardı." Bir kez daha çok rahat bir tavırla konuşmuştu. Üstünlük taslıyordu. Hiçbir şeyden korkmuyordu.

"Patch nerede?"

"Cehennemde. O kapılardan bir daha asla geçmemesini güvence altına aldım. Cehennemde kalacak ve ancak ben birilerine eziyet etmek istediğim zaman ziyaretçisi olacak."

Kılıcımı ölümcül bir hamleyle kafasına doğru savurarak üzerine atıldım. Sıçrayarak menzilinden kaçtı ve birkaç hamleyle karşılık verdi. Her savunma hamlesiyle, kılıcım omzuma kadar titreşiyordu. Acıyla baş etmek için dişlerimi sıktım. Çok güçlüydü; kuvvetli darbelerini sonsuza dek savuşturamazdım. Kılıcını elinden düşürmenin ve kalbinde bir delik açmanın yolunu bulmalıydım.

Dante kılıcını beni biçmek için bir pala gibi kullanırken, "En son ne zaman şeytan hilesi aldın?" diye sordu.

"Şeytan hilesiyle işim bitti." Darbelerini engelliyordum ama kendimi korumaktan kısa süre içinde vazgeçmezsem, beni çite yaslayacaktı. Saldırganlaşarak bacağını bıçaklamak üzere ileri atıldım. Dante kenara çekilince havaya savrulan kılıcım, az kalsın dengemi

kaybetmeme neden olacaktı. *Ne kadar eğilir ve uzanırsan Dante'nin seni devirmesi o kadar kolay olur.* Patch'in uyarısı aklımdaydı. Başımı hafifçe eğdim. *İşte bu, Patch. Benimle konuşmaya devam et.*

"Belli oluyor," dedi Dante. "O zehirli prototipten beynini çürütmeye yetecek kadar alırsın diye ummuştum."

Demek başlangıçtaki planı buydu: Beni şeytan hilesine bağımlı hale getirmek ve yavaşça öldürmesine izin vermek. "Prototiplerin geri kalanını nerede saklıyorsun?"

Kibirli bir tavırla, "Güçlerini ne zaman istersem kullanabileceğim bir yerde," diye yanıtladı.

"Umarım iyi saklamışsındır çünkü ölmeden önce yapacağım bir şey varsa, o da laboratuvarını yok etmek olacak."

"Yeni laboratuvar benim içimde. Prototipler orada, Nora. Kendilerini tekrar tekrar kopyalayarak çoğalıyorlar. Şeytan hilesi benim. Gezegenin en güçlü adamı olmanın nasıl bir his olduğu konusunda fikrin var mı?"

Boynuma bir darbe yemekten son anda eğilerek kurtuldum. Adımlarımı hızlandırıp kılıcımı öne doğru savurarak midesini hedef aldım ama bir kez daha yana çekildi ve kılıcın ucu, karnı yerine kalçasının hemen üstünü çizdi. Yaradan süzülen mavi sıvı beyaz gömleğini lekeledi.

Dante derinlerden gelen bir homurtuyla üzerime atladı. Park alanını çevreleyen duvarın üstünden atlayarak kaçtım.

Çiy taneciklerinin süslediği çimlerde dengemi kaybettim ve tökezleyerek tepeden aşağı kaymaya başladım. Bir mezar taşının arkasına sığınmamla, Dante'nin kılıcının indiğim yerdeki çimenlere saplanması bir oldu. Dante beni mezar taşlarının arasında, kılıcını her fırsatta sallayarak kovaladı. Mermere ve taşa çarptıkça çelikten çınlamalar yükseliyordu.

Gördüğüm ilk ağacın arkasına koştum ve gövdesini Dante'yle aramıza soktum. Ağaç yanıyor ve alevler gövdesini yalayıp yutarken çatırdıyordu. Yüzüme çarpan ısıyı yok sayarak sola kaçar gibi yaptım ama Dante oyun havasında değildi. Ağacın etrafını dolaştı ve kılıcını, beni ortadan ikiye bölmeye niyetlenir gibi, başının üstüne kaldırdı. Tekrar kaçarken zihnimde Patch'in sözlerini duyuyordum.

Boyunu lehine kullan. Bacaklarını savunmasız bırak. Her iki dize sert birer darbe ve sonra kılıcını çal.

Mozolenin arkasına girip duvara yaslandım. Dante görüş alanıma girer girmez, saklandığım yerden çıktım ve kılıcımı bacağına sapladım. Yaradan mavi bir sıvı fışkırdı. O kadar çok tüketmişti ki damarlarından kelimenin tam anlamıyla şeytan hilesi akıyordu.

Kılıcımı geri çekemeden üzerime saldırdı. Kılıcını düşürdüm ama bunu yaparken, benimki de onun bacağında kalmıştı. Ellerim boş kalınca panikle yutkundum.

Dante dişlerini sıkarak bacağındaki kılıcı çekerken, "Bir şey unuttun," diye alay etti. Kılıcımı mozolenin çatısına fırlattı.

Yaralı bacağının iyileşene kadar onu yavaşlatacağını bilerek son hızla koşmaya başladım. Can yakan bir ısı sol kürek kemiğime saplanıp koluma yayılmaya başladığında, henüz çok uzaklaşmamıştım. Bir çığlık atarak dizlerimin üstüne düştüm. Arkama baktığımda, Pepper'ın inci beyazı hançerinin omzuma derinlemesine saplanmış olduğunu gördüm. Marcie hançeri ona dün gece vermiş olmalıydı. Dante topallayarak yanıma geldi.

Gözlerinin beyazları şeytan hilesiyle masmavi parlıyordu. Alnından mavi bir ter fışkırıyordu. Yaralarından şeytan hilesi süzülüyordu. Blakely'den çaldığı prototipler içindeydi. Hepsini tüketmiş ve vücudunu bir şekilde şeytan hilesi fabrikasına dönüştürmüştü. Minicik bir detay dışında zekice bir plandı. Onu öldürebilirsem, dünyadaki bütün prototipler de onunla birlikte gidecekti.

Eğer öldürebilirsem.

"Şişko baş melek dostun o hançeri özellikle beni öldürmek üzere sihirlediğini itiraf etti," dedi. "O da, Patch de başaramadı." Dudakları pis bir gülümsemeyle bükülmüştü.

Yerden mermer bir mezar taşı söktüm ve ona fırlattım. Ama sanki attığım sadece bir beyzbol topuymuş gibi, eliyle uzaklaştırdı.

Sağlam kolumdan güç alarak geri kaydım. *Fazla yavaş.*

Aceleyle bir zihin oyunu denedim. Dante'nin bilinçaltına, *Kılıcı at ve olduğun yerde don!* diye haykırdım.

Acı elmacık kemiğime yayıldı. Kılıcının kör ucu öyle sert çarpmıştı ki kan tadı aldım.

"Demek zihnimle oynamaya cüret ediyorsun." Geri çekilmeme fırsat bırakmadan beni yakamdan tutup kaldırdı ve vahşi bir hareketle bir ağaca savurdu. Darbenin etkisi, görüşümü bulandırıp nefesimi kesti. Dizlerimin üstünde dengemi bulmaya çalıştım ama yer sallanıyordu.

"Bırak onu gitsin."

Scott'ın sesi. Burada ne arıyordu? Sersemliğim sadece birkaç saniye sürdü. Elindeki kılıcı görünce vücudumun her yanı katıksız bir kaygıyla doldu.

"Scott," diye uyardım. "Buradan hemen *şimdi* git."

Sakin elleri kılıcın kabzasını sıkıca kavramıştı. Temkinli bakışlarını Dante'den bir an ayırmadan, "Babana seni koruyacağıma yemin ettim," dedi.

Dante başını arkaya atarak güldü. "Ölü bir adama edilmiş yemin ha? Nasıl oluyor o iş?"

"Nora'ya bir daha dokunursan, kendini ölmüş bil. Bu da sana yeminim."

Dante, "Kenara çekil, Scott!" diye gürledi. "Bu seninle ilgili değil."

"İşte bu konuda yanılıyorsun."

Scott, Dante'nin üzerine atıldı ve seri darbelerle çarpışmaya başladılar. Scott omuzlarını gevşetmişti. Dante'nin tecrübesi ve şeytan hilesinden destek alan becerisi karşısında, güçlü yapısı ve atletik zarafetine güveniyordu. O saldırmayı tercih ederken, Dante bütün çevikliğiyle yana kaçtı. Scott'ın kılıcının çizdiği zalim yay Dante'nin sol kolunun alt kısmını kopardı. Scott parçayı kılıcın ucuna geçirip havaya kaldırdı. "Kaç parça gerekirse gereksin..."

Dante bir küfür savurdu ve hâlâ kullanabildiği diğer koluyla kılıcını gelişigüzel bir şekilde sallamaya başladı. Kılıçlarının çarpışma sesi, sabah havasında kulaklarımı âdeta sağır ederek çınlıyordu. Dante, Scott'ı heybetli bir mezar taşına kadar çekilmeye zorlarken, uyarımı zihin yoluyla haykırdım.

Hemen arkanda mezar taşı var.

Scott kenara çekildi ve düşmekten kaçınırken, aynı anda bir saldırıyı da bloke etmeyi başardı. Dante'nin teninden mavi terler süzülüyordu ama farkındaysa bile belli etmiyordu. Kafasını sallayarak gözüne düşen nemli saçlardan kurtuldu ve kılıcını savurmayı sürdürdü. Sağlam kolu gözle görülür biçimde yorulmuştu. Darbeleri umutsuzlaşmaya başlamıştı. Arkasından dolanabilir ve onu, ikimizden birinin işini bitirebilmesi için Scott'la aramıza hapsedebilirdim.

Homurtuyu andıran bir haykırış beni durdurdu. Dönüp bakınca, Scott'ın ıslak çimde kayıp tek dizinin üstüne düştüğünü gördüm. Dengesini korumaya çalışırken, bacakları tuhaf bir şekilde açılmıştı. Yuvarlanarak Dante'nin kılıç darbesinden kaçmayı başardıysa da Dante bir kez daha saldırmadan ve bu kez kılıcını Scott'ın göğsüne derinlemesine saplamadan önce ayağa kalkacak zamanı olmadı.

Scott güçsüz ellerini tam kalbine saplanmış kılıcın etrafına sarmış, umutsuzca çekip çıkarmaya çalışıyordu. Kılıçtan bedenine mavi renkli şeytan hilesi pompalanırken, teni korkunç bir maviye döndü. Güçlükle inleyerek adımı söyledi. *Nora?*

Çığlık attım. Şok ve kederle felce uğramış halde, Dante'nin bıçağı temiz bir hareketle çevirip saldırısını tamamlamasını ve Scott'ın kalbini ortadan ikiye ayırmasını izledim.

Daha önce hiç tatmadığım bir nefretle titreyerek, bütün dikkatimi Dante'ye çevirdim. İçimde devasa bir nefret dalgası kabarmıştı. Damarlarım zehirle dolmuştu. Ellerim taştan iki yumruğa dönüştü ve zihnim hiddet ve intikam çığlığıyla doldu.

Bu korkunç ve derin öfke beni güçlendirdi. Gönülsüzce, telaşla ya da özgüvensiz bir şekilde değil, sahip olduğum tüm cesaret ve kararlılıkla üzerine yönlendirdim. Kazanmasına izin *vermeyecektim*. Bu şekilde olmayacaktı. Şeytan hilesiyle ve Scott'ı öldürerek olmayacaktı.

Zihinsel inancımın bütün gücüyle zihnini istila ettim ve beynindeki tüm dürtüleri paramparça ettim. Aynı hızla kararlı bir emir gönderdim: *Kılıcı at. Kılıcı at seni değersiz, kurnaz, çarpık adam.*

Mermere çarpan metalin tıngırtısını duydum.

Dante'ye keskin bir bakış gönderdim. Sersemlemiş gözleri, kaybolmuş bir şeyi arar gibi çok uzaklara dikilmişti.

"En büyük gücümün ne olduğunu söyleyen kişi olman ne ironik, değil mi?" derken her kelimemden nefret damlıyordu.

Şeytan hilesini bir daha kullanmayacağıma yemin etmiştim ama bu, kuralları memnuniyetle çiğneyeceğim tek andı. Dante'yi öldürürsem, şeytan hilesi de gidecekti.

Kendim için şeytan hilesi çalmanın cazibesi zihnimde titreşti ama düşünceyi hızla uzaklaştırdım. Ben Hank'ten de Dante'den de güçlüydüm. Hatta şeytan hilesinden bile güçlüydüm. Şeytan hilesini beni kurtarmak için canını veren Scott için cehenneme gönderirdim. Dante'nin kılıcını tam elime almıştım ki dizini büküp kılıcı bir tekmeyle elimden uçurdu.

Üzerime atladı ve gırtlağıma yapıştı. Gözlerini tırnakladım. Yüzünü tırmaladım.

Ağzımı açtım. Hava alamıyordum.

Soğuk bakışları zaferle parladı.

Çenem sonuçsuz yere açılıp kapandı. Dante'nin acımasız yüzü eski bir televizyon filmi gibi yavaş yavaş karardı. Omzunun üzerinden, taştan bir melek beni ilgiyle izliyordu.

Gülmek istedim. Ağlamak istedim. Demek ölmek böyle bir şeydi. Pes etmek.

Pes etmek istemiyordum.

Dante kılıcını almak için yana doğru eğilirken, dizini boğazıma bastırdı. Kılıcın ucu kalbimi ortaladı.

Onun bedenini ele geçir. Taş melek bana sessizce emreder gibiydi. *Bedenini ele geçir ve öldür.*

Neredeyse rüyada gibi, *Patch?* dedim.

Patch'in yakınlarda olduğuna ve beni gözettiğine inanmanın verdiği güçle Dante'ye direnmeyi bıraktım. Tırmalayan parmaklarımı indirdim ve bacaklarımı gevşettim. Korkakça ve yenilgiyi kabul ediyormuşum gibi gelse de ona teslim oldum. Düşüncelerimi ona doğru çekilmeye odakladım.

Bedenim yabancı olduğum bir soğuklukla karşılaştı.

Dünyaya Dante'nin gözlerinden bakarken gözlerimi kırpıştırdım. Aşağı baktım. Kılıcı benim elimdeydi. İçimde, derinlerde bir yerde, Dante'nin dişlerini sıktığını, kan dondurucu sesler çıkardığını ve sefil bir hayvan gibi uluduğunu biliyordum.

Kılıcı kendime çevirdim. Kalbime tuttum ve sonra şaşırtıcı bir şey yaptım.

Bıçağın üstüne düştüm.

47

Dante'nin bedeni beni dışarı öyle büyük bir hızla attı ki hareket halindeki bir arabadan dışarı fırlatılmışım gibi hissettim. Ellerim, fırıl fırıl dönen bir dünyada tutunacak sağlam bir şey arayarak otlara sıkı sıkı yapışmıştı. Sersemliğim azalınca, Dante'yi bulmak için etrafıma bakındım. Onu daha görmeden kokusunu aldım.

Teni morarmış, vücudu şişmeye başlamıştı. Cesedinden sıvılar sızıyor, şeytan hilesi sanki canlı bir varlıkmış gibi, güneş ışığından kaçmaya çalışan bir şey gibi toprağa akıyordu. Etleri dökülüyor, toza dönüşüyordu. Birkaç saniye sonunda Dante'den geriye sadece kupkuru kemikler kaldı.

Ölmüştü. Şeytan hilesi gitmişti.

Ağır hareketlerle ayağa kalktım. Kot pantolonum yırtılmış, lekelenmişti; dizleri çimen izleriyle kaplanmıştı. Çatlamış dudaklarımı yalayınca kan ve terin tuzlu tadını aldım. Ağır adımlar ve yakıcı gözyaşlarıyla Scott'a yaklaştım ve ellerimi hızla çürüyen vücudunun üstünde boş yere dolaştırdım. Gözlerimi yumup kendimi çarpık gülümsemesini hatırlamaya zorladım. Boş gözlerini değil. Zihnimde alaycı gülümsemesini canlandırdım. Ölümünden hemen önce çıkardığı hırıltılı sesleri değil. Ben bu anılara tutunurken bile, bedeninin hızla çürümekte olduğunu bile bile dokunuşlarındaki ve şakacı dürtmelerindeki sıcaklığı anımsadım.

Kendime, sesimi hâlâ duyabileceği bir yakınlıkta olma ihtimali olduğunu söyleyerek, "Teşekkürler," diye hıçkırdım. "Hayatımı kurtardın. Güle güle, Scott. Seni asla unutmayacağım. Sana yemin ederim, asla unutmayacağım."

Mezarlığın üzerini kaplayan sis, aradan süzülen güneş ışıklarıyla altın ve gri renge boyanmıştı. Pepper'ın hançerini çıkarırken omzuma yayılan ateşe aldırmadan mezar taşlarının arasından geçtim ve sendeleyerek açık alana çıktım.

Çimenlerin üstüne tuhaf yumrular saçılmıştı, gerçekte ne olduklarını ancak iyice yaklaşınca gördüm. Cesetler. Geriye kalanlardan anlayabildiğim kadarıyla, kovulmuş meleklerdi. Dante gibi, onların etleri de saniyeler içinde dökülmüştü. Leşlerinden mavi sıvılar akıyor ve toprak tarafından derhal emiliyordu.

"Başardın."

İçgüdüsel olarak hançeri daha sıkı kavrayarak hızla arkama döndüm. Dedektif Basso ellerini ceplerine sokmuş ve dudaklarına acımasız bir gülümseme yerleştirmişti. Birkaç gün önce hayatımı kurtaran uyuz sokak köpeği, sadık bir tavırla ayaklarının dibinde oturuyordu. Köpeğin sarı yabani gözleri bana düşünür gibi bakıyordu. Basso elini uzattı ve köpeğin kulaklarının arasındaki cansız tüyleri okşadı.

"O iyi bir köpek," dedi Basso. "Ben gidince bir yuvaya ihtiyacı olacak."

Arkaya doğru temkinli bir adım attım. "Burada neler oluyor?"

"Başardın," dedi bir kez daha. "Şeytan hilesi yok oldu."

"Bana rüya gördüğümü söyle."

"Ben bir baş meleğim." Ağzının kenarları, neredeyse mahcup bir ifadeyle büküldü.

"Ne desem bilmiyorum."

"Aylardır yeryüzündeyim ve gizli bir görevim var. Chauncey Langeais ve Hank Millar'ın şeytan hilesine başvurduklarından şüpheleniyorduk ve benim görevim, Hank'i, yaptığı işleri ve sen de dâhil olmak üzere ailesini incelemekti."

Basso. Baş melek. Gizli görev. Başımı salladım. "Burada neler olduğundan hâlâ emin değilim."

"Sen, benim yapmaya çalıştığım şeyi başardın. Şeytan hilesinden kurtuldun."

Bu bilgiyi sessizce sindirdim. Son birkaç haftada yaşananlardan sonra, hiçbir şey beni kolay kolay şaşırtamazdı ama bu şaşırtmıştı.

"Kovulmuş melekler gitti. Sonsuza dek böyle olmayacak ama imkânımız varken tadını çıkarmalıyız, öyle değil mi?" diye homurdandı. "Bu davayı kapatıp eve dönüyorum."

Beynim onu güçlükle duyuyordu. Kovulmuş melekler gitti. *Gitti*. Bu kelime içimde sonsuz bir delik açtı.

"Aferin sana, Nora. Son bir şey. Bunu bir tür teşekkür olarak kabul et: "Bileğindeki o işaretin ortasına bir kesik atmayı dene." Bunu söylerken, elinin yan tarafını diğer bileğinin iç tarafına sürttü.

"Ne?"

Bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Bir kere olsun, bana güven."

Hemen ardından ortadan kayboldu.

Bir ağaca yaslandım ve olanlara bir anlam verebilmek için bir süreliğine duraksadım. Dante ölmüştü. Şeytan hilesi imha olmuştu. Savaş yoktu. Yeminim tutulmuştu. Ve Scott. Ah, Scott... Vee'ye nasıl söyleyecektim? Bu kaybı, kalp acısını ve çaresizliği aşmasına nasıl yardım edebilirdim? Kendim için böyle bir planım yokken onu hayatını sürdürmeye nasıl teşvik edebilirdim? Patch'in yerine birini koymaya çalışmak –bir başkasıyla, küçücük bile olsa bir mutluluk bulmaya

çalışmak– yalan olurdu. Artık bir Nefil'dim, sonsuza dek yaşamak üzere kutsanmış ve bunu Patch'siz yaşamak üzere lanetlenmiştim.

Uzakta, çimenleri ezen tanıdık bir ayak sesi duyuldu. Sisin arasında bir karaltı belirirken, saldırmaya hazır pozisyon aldım. Karaltının gözleri etrafı taradı. Belli ki bir şey arıyordu. Her cesedin yanına çöküyor, telaşla hepsini tek tek inceliyor ve sonra da sabırsız bir sövgüyle tekmeliyordu.

"Patch?"

Çürümekte olan bir cesedin başına çökmüş halde durdu. Duyduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kısarak başını hızla çevirdi. Gözleri benimkilere kilitlenirken, siyah gözlerinde anlaşılmaz bir duygu vardı. Rahatlama… teselli? Kurtuluş.

Bizi ayıran birkaç metreyi çılgın gibi koşarak aştım ve kendimi kollarına attım. Parmaklarımı gömleğine batırıp yüzümü boynuna gömdüm. "Gerçek olsun. Gerçekten sen ol. Beni bırakma. Beni sakın bırakma." Ağlamaya başladım. "Dante'yle dövüştüm. Onu öldürdüm ama Scott'ı kurtaramadım. O gitti. Artık şeytan hilesi yok ama Scott'ı kurtaramadım."

Patch kulağıma yumuşacık bir sesle mırıldanıyordu ama bana sarılan elleri titriyordu. Beni taş bir sıraya yönlendirdi ama parmaklarının arasından kum misali kayıp gitmemden korkar gibi sımsıkı sarılarak bir an bile bırakmadı. Bitkin ve kırmızı gözlerinden ağladığı belli oluyordu.

Kendi kendime, *konuşmaya devam et*, dedim. *Rüya devam etsin. Patch'in burada kalması için ne gerekiyorsa.*

"Rixon'ı gördüm."

Patch açık açık, "Ölmüş," dedi. "Diğerleri gibi. Dante bizi cehennemden saldı ama önce bağlılık yemini ettirdi ve vücudumuza şeytan hilesi enjekte etti. Tek çıkış yolu buydu. Cehennemden da-

marlarımızda şeytan hilesiyle çıktık. Sen şeytan hilesini yok edince, ondan kullanan kovulmuş meleklerin hepsi öldü."

Bu bir rüya olamaz. Olmalı ama aynı zamanda o kadar gerçek ki. Tanıdık dokunuşu kalp atışımın hızlanmasına, tenimin erimesine neden oluyordu. Bir rüyada böyle güçlü bir tepki veremezdim.

"Sen nasıl hayatta kaldın?"

"Ben Dante'ye bağlılık yemini etmedim ve bana şeytan hilesi enjekte etmesine izin vermedim. Cehennemden çıkmama yetecek kadar bir süre boyunca Rixon'ın bedenini ele geçirdim. Dante'ye de şeytan hilesine de güvenmiyordum. Senin her ikisinin de icabına bakacağına güveniyordum."

Titrek bir sesle, "Ah, Patch," dedim. "Sen gitmiştin. Motosikletini gördüm. Geri dönmedin. Sandım ki…" Kalbim sıkıştı ve derin bir sancı bütün göğsüme yayıldı. "Ben tüyünü kurtaramayınca…" İçimi kış soğuğu gibi amansız ve uyuşturucu bir kayıp ve yıkım hissi kapladı. Ellerimin arasında kaybolmasından çekinerek Patch'e iyice sokuldum ve kollarının arasında hıçkırmaya başladım.

Patch beni ağır ağır salladı. Zihnime, *Melek,* diye mırıldandı. *Buradayım. Birlikteyiz. Bitti ve birbirimiz için varız.*

Birbirimiz için. Birlikte. Benim için geri dönmüştü ve önemli olan her şey buradaydı. Patch yanı başımdaydı.

Gözlerimi kollarıma kurulayarak dizlerimin üstünde doğruldum ve bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturdum. Ellerimi koyu renk saçlarının arasından geçirdim, buklelerini parmaklarımın arasına doladım ve onu kendime çektim.

"Seninle olmak istiyorum, Patch," dedim. "Yakınımda olmana ihtiyacım var. Patch, her şeyine ihtiyacım var."

Onu çılgın gibi öptüm. Tadını içime çekerek dudaklarımı daha da bastırdım. Elleri sırtımı daha sıkı kavradı ve beni kendine doğru

çekti. Avuç içlerimi omuzlarında, kollarında ve bacaklarında kaydırarak kaslarını yokladım. O kadar gerçek, güçlü, canlıydılar ki.

Dudakları parlak ve ihtiyaç dolu bir arzuyla benimkini bulmuştu.

"Her sabah seninle uyanmak ve her gece senin yanında uyumak istiyorum," dedi Patch ciddi bir sesle. "Sana bakmak, üzerine titremek ve hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde sevmek istiyorum. Seni şımartmak istiyorum; her öpüşüm, her dokunuşum, her düşüncem, hepsi sana ait. Seni mutlu edeceğim. Seni her gün mutlu edeceğim." Parmaklarının arasında tuttuğu antika halka gün ışığında, gümüş renginde parladı. "Bu yüzüğü cennetten sürülmemden kısa süre sonra bulmuştum. Cezamın nasıl sonsuz olduğunu, küçük bir tercihin nasıl sonsuza dek sürdüğünü hatırlamak için kendime sakladım. Çok uzun zamandır benimle. Artık sende durmasını istiyorum. Sen çektiğim eziyete son verdin. Bana yeni bir sonsuzluk kazandırdın. Benim ol, Nora. Her şeyim ol."

Dudağımı ısırarak, bütün yüzümü kaplamaya çalışan gülümsemeyi bastırdım. Havada süzülmediğimden emin olmak için yeri kontrol ettim. "Patch."

Yüzüğün sert kenarını avucuna sürterek, incecik bir kan çizgisinin belirmesini sağladı. "Bugün ve şu andan itibaren, kendimi sonsuza dek sana verdiğime yemin ederim, Nora Grey. Seninim. Aşkımı, bedenimi, ruhumu, senin ellerine ve korumana bırakıyorum." Yüzüğü bağlayıcı bir söz gibi bana uzattı.

"Patch," diye fısıldadım.

"Sözümü tutamazsam, kendi sefaletim ve pişmanlığım, sonsuza dek sürecek cezam olacak." Gözleri gözlerime kilitlenirken bakışlarında, her şeyden soyunmuş bir samimiyet vardı. *Ama sözümü tutmamazlık etmeyeceğim, Melek, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.*

Yüzüğü tıpkı Patch'in yaptığı gibi, kenarıyla avuç içimi kesmek üzere aldım ve sonra Basso'nun gizemli sözlerini hatırladım. Yüzüğü

daha yukarı kaydırarak, bileğimin iç tarafında kalan, doğuştan gelen, Nefil soyumun habercisi kurşun kalem benzeri işareti kestim. Parlak kırmızı kan, tenime yayıldı. Kanlarımızın karıştığı yerde ılık bir iğnelenme hissiyle, kesiğimi Patch'inkinin tam üstüne dayadım.

"Sevgini alıp gözüm gibi bakacağıma yemin ederim, Patch. Karşılığında bedenimi ve kalbimi sana vereceğim. Sahip olduğum her ne varsa sana veriyorum. Seninim. Tamamen ve eksiksiz. Sev beni. Koru beni. Tamamla beni. Ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum."

Yüzüğü parmağıma geçirdi.

Sonra güçlü bir elektrik akımı vücudunu sarsmış gibi beklenmedik bir şekilde sıçradı. "Elim," dedi alçak sesle. "Elim..."

Gözleri gözlerime kilitlendi. İfadesi gittikçe artan bir şaşkınlıkla doldu. "Kanlarımızı karıştırdığın yerde, elim karıncalanıyor."

Doğru olabileceğine inanmaya korkarak, "Hissediyorsun," dedim. Umutlanmaya korkuyordum. Bunun bitmesinden ve vücudunu benimkine yeniden kapatmasından.

Hayır. Bu, Basso'nun bana armağanıydı.

Kovulmuş melek olmasına rağmen Patch hissedebiliyordu. Bütün öpüşlerimi, dokunuşumu. Sıcaklığımı, ona tepkimin derinliğini.

Kahkahayla inleme arasında sıkışıp kalmış bir ses çıkardı. Gözleri hayretle aydınlanmıştı. "Seni hissediyorum." Elleri tenimi telaşla keşfederek kollarımdan yukarı kaydı ve yüzümü yakaladı. Beni sertçe öptü. Zevkle sarsıldım.

Patch beni kollarının arasında alınca, sevinçle bir çığlık attım. Gözleri arzuyla yanarak, "Hemen buradan gidelim," dedi.

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü omzunun kavisine gömdüm. Vücudu sağlam bir güvence gibiydi ve artık o da beni hissedebiliyordu. Tenim beklentinin sıcaklığıyla yanıyordu.

Birlikte. Sonsuza dek. Her şey geride kalırken güneş sırtımı ısıtıyor, önümüzdeki yolu aydınlatıyordu.

Daha iyi bir alamet olması mümkün değildi.

Son Bölüm

Üç Yıl Sonra

Hodder Vadisi, Lanchashire, İngiltere

"Pekâlâ, sen kazandın." Koltuğumdan kalkarken yeri süpüren metal grisi ipek tuvaletinin eteklerini tutarak kilisenin giyinme odasına giren Vee'ye hayranlıkla baktım. Vitraylı pencerelerden süzülen ışık kumaşı ışıltılı, metalik bir renkle ateşe vermiş gibiydi. "Geleneksel beyazdan şaşmamanı söylediğimi biliyorum ama yanılmışım. Vee, muhteşem görünüyorsun."

Vee liseden beri görmediğim bağcıklı botlarını göstererek kendi etrafında döndü. "Eski bir şey," dedi.

Dudağımı ısırdım. "Sanırım ağlayacağım."

"Buketimi yakalayacaksın, değil mi? Sonra da profesyonel birine kurutması için verip çerçeveletmem ve bu kadar aptal olduğum için ömrümün sonuna kadar benimle dalga geçebilmen için kimse görmeden bana geri vereceksin."

"Ben bir Nefil'im. Daha diğer arkadaşlarının beyinleri çiçeği attığını algılamadan, ben çoktan kapmış olurum."

Vee mutlulukla iç geçirdi. "Bebeğim, gelmene o kadar sevindim ki."

"Beni en yakın arkadaşımın düğününden alıkoymak için, beş bin kilometreden fazlası gerek," diye gülümsedim. "Balayını nerede geçireceksiniz?"

"Gavin söylemiyor. Bu, onun büyük sırrı. Her şeyi planladı. Tek bir ricam olduğunu söyledim: Oda servisi menüsünde *donut* olan bir otel. On günlüğüne gidiyoruz. Dönüşte ikimiz de iş aramaya başlayacağız."

"Geri taşınmayı düşünüyor musunuz?"

"Coldwater'a mı? Ah, hayır. İngiltere gayet iyi. Bu İngilizler aksanıma bayılıyorlar. Gavin'in bana ilk çıkma teklif etme nedeni, konuşmamı dinlemekmiş. Şansına, konuşmak en iyi yaptığım şeylerden biri." Gözlerindeki muzip bakış kayboldu. "Evde çok fazla anım var. Kalabalığın arasında Scott'ı gördüğümü sanmadan arabayla bile dolaşamıyorum. Sence ölümden sonra hayat var mı? Scott mutlu mudur?"

Gırtlağım konuşamayacak kadar kurumuştu. Scott'ın ölümünden bu yana, küçük ve sessiz bir anımı ayırıp fedakârlığına minnet etmeden geçirdiğim bir günüm bile yoktu.

"Burada olmalıydı. Burada olmasını deli gibi isterdim." Vee kafasını eğdi ve yeni cila sürülmüş tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Ben de öyle." Ellerini tuttum.

"Annen, Marcie'nin birkaç ay önce öldüğünü söyledi."

"Beklenenden daha uzun yaşadı."

"Sonuna kadar kötü kaldı desene."

"Annem cenazesine gitti. Marcie'nin annesi de dâhil toplam beş kişiymişler."

Vee umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Karma gerçekten var."

Odanın karşı ucundaki kemerli kapılar açıldı ve annem kafasını içeri uzattı. Vee'nin annesinin yanında yardımcı düğün planlamacısı

rolünü oynamak için bir hafta önce gelmişti ve bana sorarsanız, bu rolden gizli bir zevk alıyordu. Patch ve benim –çift olmamızı zamanla kabullenmişti– yeminimizi göklerin altında edip olaya mührü bastığımızı, düğün olayına girmeyeceğimizi sonunda kabullenmişti. Olay başlı başına ironikti. Vee'nin benden daha geleneksel bir yol seçeceği kimin aklına gelirdi?

Annem bize gülümsedi. "Gözlerinizi kurulayın, sevgili kızlarım. Vakit tamam."

Vee'nin topuzunu çekiştirerek birkaç buklenin daha yüzüne düşmesini sağladım ve tacına kokulu yaseminler iliştirdim. İşim bitince, Vee kollarını boynuma doladı ve iki yana sallanarak beni içtenlikle kucaklarken ikimiz de bir yırtılma sesi duyduk.

Vee gelinliğinin açılan dikişini görmek için arkasına dönerken, "Lanet olsun," dedi. "Düğünden önce beş kilo vermeyi planlayarak gelinliği bir beden küçük sipariş ettim. Kendime şişko demezdim ama birkaç Nefil kilosundan kurtulmak da fena olmazdı. Ne yazık ki dolabımdan Twinkie'ler hiç eksik olmadı."

Elimde değildi; kıkırdamaya başladım.

Vee, "Ne olacağını görebiliyorum. Onca insanın arasından iç çamaşırlarım gelinliğimden fışkırarak yürüyeceğim ve senin umurunda bile değil," dedi ama o da sırıtıyordu. Çantasından bir yara bandı çıkarıp elbisesine tutturdu.

O kadar çok güldük ki sonunda suratlarımız kıpkırmızı kesildi ve ikimiz de nefes alamaz olduk.

Kapı ikinci kez açıldı. "Yerlerinize! Çabuk!" Annem beni odadan dışarı sürükledi. İçeriden kilise orgunun sesi geliyordu. Hepsi sarı renkli, bir örnek deniz kızı elbiseleri giymiş nedimelerin arkasındaki yerime geçtim ve Vee'nin kardeşi Mike'ın uzattığı beyaz leylak buketimi aldım. Vee de yanıma geldi ve derin bir nefes aldı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Göz kırptı. "Ve istekli."

Oymalı devasa kapıların iki yanında duran görevliler kapıları açtı. Vee ve ben kol kola kiliseye girdik.

Evlilik töreninin ardından dışarıda fotoğraf çektirdik. Parlak öğleden sonra güneşi, uzakta koyunların otladığı bir tabloya benzeyen yeşil çayırlara ışık saçıyordu ve Vee hepsinin ortasında, onu hiç görmediğim kadar dingin ve ışıltılı haliyle, göz kamaştırıyordu. Gavin elini tuttu, yanağını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Vee bana Gavin'in insan soylu olduğundan bahsetmemişti ama onu görür görmez anlamıştım. Vee bağlılık yemini etmediği için birlikte yaşlanabileceklerdi. Onun, hatta kendimin yaşlanma olayımızın nasıl işleyeceğini bilmiyordum çünkü şu ana dek bir Nefil'in bağlılık yemini etmeden sonsuza dek yaşadığı görülmemişti. Vee her halükârda ölümsüzdü. Gavin günün birinde karısının bir gün diğer tarafa, yanına gelmeyeceğini bilmeden ölecekti. Vee'nin bu gerçeği yok saymasına kızmıyordum. Kendine anılar yaratabilmesine hayrandım, o kadar. Gavin'le bugüne dek tanışmamıştım ama Vee'ye sevgisi ve hayranlığı barizken daha ne isteyebilirdim ki?

Düğün kutlaması da açık havada, büyük, beyaz bir çadırın altında yapılacaktı. Gözlerim fotoğraf makinesi flaşlarından kamaşmış halde bara gittim ve bir maden suyu istedim. Çiftler orkestra eşliğinde dans ediyorlardı ama gözüm onları görmüyordu. Bakışlarım Patch'e odaklanmıştı.

Düğün için pırıl pırıl olmuştu. Siyah bir smokin giymişti ve baştan çıkarıcı bir gülümsemesi vardı. Smokini atletik yapısını öne çıkarıyor, gülümsemesi kalbime adrenalin pompalıyordu. Beni görünce, gözleri şefkat ve arzuyla ısındı. Tenim heyecanla yanmaya başlamıştı. Bütün günü ondan ayrı geçirmiştim ve şimdi onu fena halde istiyordum.

Patch şarabını yudumlayarak yanıma yaklaştı. Smokinin ceketini omzuna atmıştı; dalgalı saçları sıcaktan nemlenmişti. Düşüncelerimin saptığı istikamet konusunda en ufak bir tereddüt taşımaksızın, "Yolun aşağısında bir pansiyon var. Ateşin başına vurduysa, şuradaki ağaçların arkasında da bir ambar var," dedi.

"'Ateşin başına vurduysa' mı dedin?"

Patch ellerini kalçalarıma yerleştirip beni kendine çekti. "Evet. Bir ön sunum ister misin?" Beni bir kez öptü. Ardından dilinin yaratıcı manevralarıyla beni öpmeye devam ederken, "Seni seviyorum," dedi.

"Duymaktan hiç bıkmayacağım kelimeler."

Buklelerimi yüzümden çekti. "Hayatımın böyle eksiksiz olacağını hiç tahmin etmezdim. İstediğim her şeye sahip olabileceğim aklıma gelmemişti. Sen benim her şeyimsin, Melek."

Sözleri kalbimin kabarmasına neden olmuştu. Onu asla kelimelere dökemeyeceğim bir aşkla seviyordum. O benim bir parçamdı, ben de onun. Birbirimize sonsuza dek bağlanmıştık. Eğilip onu öptüm. "Teklifini düşünebilirim. Eski ve hoş bir pansiyon mu demiştin?"

Patch düşüncelerime, *Cadillac önde, arka tarafta da motosikletim var*, dedi. *Geleneksel çıkış mı, kaçış mı?*

Şahsen bir gün için yeterince gelenek dozu almıştım. *Kaçış.*

Patch beni kucakladığı gibi arka tarafa doğru yönelirken bir çığlık attım. Motosikletine atladık, roket hızıyla yola fırladık ve yeşil tepelerden pansiyona doğru neredeyse uçarak gittik.

Küçük ve sevimli odamızda, uzanıp ipekli boyun bağını çektim ve düğümü çözdüm. Beğeniyle, "Beni etkilemek için böyle giyiniyorsun," dedim.

Dişlerini kulak mememe sürterken, "Hayır, Melek," dedi. "Seni etkilemek için soyunuyorum."